O scrisoare sfâșietoare.
O fată sechestrată.
Un mister de rezolvat.

Fetița din scrisoare

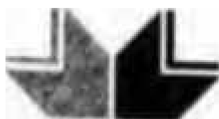
EMILY GUNNIS

buzz BOOKS

EMILY GUNNIS

Fetiţa
din
scrisoare

Traducere din limba engleză și note
Mona Apa-Slujenco

Litera
București
2019

Pentru mama,

Mi-e dor de plimbările noastre,
de discuțiile noastre, de setea ta de viață.
Dar tu mereu spuneai: nu plânge, notează.
Așa că promit să încerc…

Lumânarea mea încet se topește;
Până-n zori se va mistui;
Dar, o, prieteni și vrăjmași, cum lucește –
Ce lumină plăcută ne poate dărui!

Edna St. Vincent Millay, *Prima smochină*

PROLOG

Vineri, 13 februarie 1959

Draga mea Elvira,

Nu știu de unde să încep.

Tu ești doar o copilă și îmi vine greu să-ți explic în cuvinte pe care să le înțelegi de ce am ales să las viața aceasta, și pe tine, în urmă. Ești fiica mea, nu sânge din sângele meu, ci suflet din sufletul meu, și mă doare când mă gândesc că ceea ce urmează să fac va spori suferința pe care ai avut-o de îndurat în cei opt ani atât de lungi ai scurtei tale vieți.

Ivy se opri pentru o clipă, încercând să-și vină-n fire, pentru ca mâna să nu-i mai tremure pe stilou și să poată scrie mai departe. Privi de jur împrejurul vastei uscătorii în care se ascunsese. Din tavan atârnau suporturi uriașe pe care erau îngrămădite așternuturi și prosoape, frecate cu grijă de mâinile crăpate și umflate ale tinerelor gravide, în spălătoria de la St Margaret și pregătite de-acum să treacă în călcătorie și, de acolo, afară, în lumea ce le aștepta, nepăsătoare.

Dacă n-ai fi fost tu, Elvira, aș fi părăsit de mult această lume. De când mi-au luat-o pe Rose, mi-am pierdut orice bucurie de a mai trai. O mama nu-și poate uita copilul, tot așa cum nici copilul nu-și poate uita mama. Și pot să-ți spun că dacă mama ta ar mai trăi, s-ar gândi la tine zi de zi și clipă de clipă.

Când vei scăpa din locul acesta – căci vei scăpa, draga mea –, s-o cauți negreșit. În apusul soarelui, în flori și în tot ceea ce-ți poate smulge unul dintre frumoasele tale zâmbete. Întrucât ea se

află chiar și în aerul pe care îl respiri, umplându-ți plămânii, oferind trupului tău ce-i trebuie pentru a supraviețui, a crește puternic și a-și trăi viața din plin. Ai fost iubită, Elvi, în fiecare minut al fiecărei zile în care te-ai aflat în pântecul mamei tale. Trebuie să crezi lucrul acesta, și să-l porți cu tine.

Ivy se încordă și se opri din scris când auzi, de sus, zgomot de pași. Își dădea seama că suflul i se accelerase odată cu bătăile inimii și, pe sub sarafanul cafeniu, simțea cum i se formează o peliculă de sudoare. Știa că nu-i rămăsese mult timp până când sora Angelica avea să se întoarcă, punând punct unicului interval din zi în care nu era supravegheată. Privi în jos la scrisoarea pe care o mâzgălise, iar chipul frumos al Elvirei îi răsări în minte, și își înfrână lacrimile când și-o imagină pe fată ținând-o în mâinile tremurânde, citind-o, căscând ochii ei mari, căprui, în timp ce se străduia să asimileze cuvintele acelea.

Când vei citi aceste rânduri, vei ține deja în mână cheia pe care o voi prinde de scrisoare. Este cheia către tuneluri și către libertatea ta. Eu îi voi distrage atenția cât am să pot surorii Faith, dar nu vei avea, oricum, mult timp la dispoziție. De cum se va da alarma, sora Faith va părăsi călcătoria, și atunci va trebui s-o iei din loc. Numaidecât. Descuie ușa spre tunel, aflată în capătul încăperii, coboară treptele, cotește la dreapta și ieși prin cimitir. Fugi către dependință și nu privi în urmă.

Sublinie atât de apăsat cuvintele acelea, încât stiloul străpunse hârtia.

Îmi pare atât de rău că nu ți-am putut spune în față lucrurile acestea, dar m-am temut că te vei necăji și ne vei da de gol.

Când am fost la tine noaptea trecută, credeam că-mi vor da drumul, dar nu, au alte planuri pentru mine, așa că îmi voi folosi aripile pentru a părăsi pe altă cale căminul St Margaret, iar aceasta va fi șansa ta de a evada. Va trebui să stai ascunsă până poimâine, deci până duminică dimineață, încearcă, așadar, să iei cu tine o pătură, dacă poți. Ai grijă să nu te vadă nimeni.

Ivy își mușcă limba până când simți în gură gustul metalic al sângelui. Avea încă proaspăt în minte momentul în care dăduse buzna în biroul stareței Carlin, în zorii zilei, iar nerăbdarea cu care așteptase să vadă dosarul copilei sale se preschimbase în stupefacție atunci când nu găsise niciun indiciu privind locul în care s-ar fi putut afla Rose. În schimb, la dosar erau trecute șase scrisori. Una, către o unitate psihiatrică, marcată, într-un colț, drept „Copie”, cu recomandarea ca ea să fie internată de urgență; celelalte cinci fuseseră scrise chiar de Ivy – scrisorile în care îl implora pe Alistair să vină să le ia, pe ea și pe fetița lor, de la St Margaret. Aceste scrisori erau prinse strâns cu un elastic din cauciuc și pe fiecare dintre ele se putea citi A *se înapoia expeditorului*, cu scrisul lui Alistair.

Se dusese la fereastra micuță a încăperii întunecate, lugubre, în care îndurase atâta suferință, și privise Răsăritul, știind că avea să fie pentru ultima oară. După care vârâse scrisorile pentru Alistair într-un plic pe care-l luase de pe biroul stareței Carlin, scrisese în grabă pe el adresa mamei ei și îl ascunsese în tăvița pentru corespondență, înainte de a se furișa înapoi pe scări, către patul ei.

Fără vreo speranță de libertate, sau de a o mai găsi vreodată pe Rose, nu mai am puterea de a merge mai departe. Dar tu, Elvira, ai

șanse. Din dosarul tău am aflat că ai o soră geamănă, Kitty, care probabil nici nu știe de existența ta, și că numele tău de familie este Cannon. Ai tăi locuiesc în Preston, așa că vin aici, la biserică, în fiecare duminică. Așteaptă în dependință până auzi clopotele și sătenii încep să sosească la biserică, apoi ascunde-te în cimitir și uită-te după sora ta geamănă. Ai s-o recunoști, fără îndoială, chiar dacă va fi îmbrăcată puțin diferit față de tine. Încearcă să-i atragi atenția fără ca nimeni să bage de seamă. Ea te va ajuta.

Nu-ți fie teamă să fugi și trăiește-ți viața cu speranță. Caută binele în fiecare om, Elvira, și fii bună.

Te iubesc și am să veghez asupra ta mereu și am să te țin de mână. Acum fugi, draga mea. FUGI.

Te sărut,

Ivy

Ivy tresări când auzi declicul încuietorii de la uscă- toria în care ea și Elvira petrecuseră atâtea ceasuri împreună, iar în prag apăru sora Angelica. Îi arunca lui Ivy o căutătură aspră, mijind spre ea ochii verzi, peste ochelarii cu rame aurii, proptiți pe nasul borcănat. Ivy sări în picioare și vârî biletul în buzunarul Sarafanului. Lăsă ochii în jos, ca să nu întâlnească privirea călugăriței.

— N-ai terminat încă? se răsti sora Angelica.

— Ba da, soră Angelica, zise Ivy. Sora Faith mi-a dat voie să iau puțin triclorofenol, continuă Ivy, cufundându-și mâinile tremurânde în buzunare.

— La ce-ți trebuie?

Ivy simțea privirea arzătoare a surorii Angelica ațintită asupra ei.

— Unii dintre copii au niște ulcerații urâte la gură și abia dacă mai pot mânca.

— Copiii ăia nu te privesc, îi răspunse furioasă sora Angelica. Să zică mersi că au un acoperiș deasupra capului.

Ivy își imagină șirurile de bebeluși zăcând în pătuțurile lor, cu privirile pierdute în depărtare, bebeluși care renunțaseră deja de mult să mai plângă.

— Pentru triclorofenol, am de mers hăt, până la magazie, și mai trebuie să-i duc și stareței Carlin cina. Nu-ți pare că am destule pe cap?

Ivy tăcu pentru o clipă.

— Voiam numai să-i ajut un pic, soră. Nu-i cel mai bine așa, pentru toată lumea?

Sora Angelica îi aruncă o privire urâtă, iar perii ce i se ițeau pe alunița din bărbie îi tresăriră ușor.

— Va fi greu să faci asta de acolo de unde mergi tu. Ivy simți adrenalina inundându-i corpul, în timp ce sora Angelica se întorcea și dădea să iasă din cameră, căutându-și cheia pentru a încuia în urma ei. Ridicând mâinile-i tremurânde, Ivy trase adânc aer în piept și se năpusti înainte, apucând-o pe sora Angelica de veșmântul ei monahal și trăgând cât putu de tare. Sora Angelica icni, își pierdu echilibrul și căzu la podea, cu o bufnitură. Ivy se urcă peste ea și îi astupă gura cu mâna, în timp ce se străduia să-i scoată cheile de la cingătoare, până când, într-un final, izbuti. Sora Angelica vru atunci să strige, dar Ivy o plesni cu putere peste față, amuțind-o de uluire.

Gâfâind din greu și simțind că o strânge inima din pricina fricii și a adrenalinei, Ivy se strădui să se ridice de pe podea, fugi pe ușă și o trânti în urma ei. Mâinile îi tremurau atât de violent, încât îi luă ceva timp până găsi cheia potrivită, dar într-un final izbuti s-o vâre în broască și s-o răsucească, întocmai când sora Angelica smuci de mâner, încercând să deschidă ușa.

Rămase pironită-n loc pentru o clipă, răsuflând sacadat. După care scoase de pe cârlig

cheia mare din alamă de care Elvira avea nevoie pentru a ajunge în tuneluri și răsuci în jurul ei biletul. Deschise ușa de fier ce dădea spre jgheabul pentru rufe și sărută biletul înainte să-i dea drumul în jos, către Elvira, apăsând butonul de alarmă ca s-o avertizeze că era acolo. Și-o imagină pe fetiță așteptând răbdătoare rufele uscate, așa cum făcea la sfârșitul fiecărei zile. Se simți copleșită de un val de emoție și i se păru că n-o mai țineau picioarele. Se aplecă în față și slobozi un țipăt.

Sora Angelica începu să strige și să bată în ușă, iar Ivy, după ce aruncă o ultima privire pe coridorul ce ducea spre călcătorie și spre Elvira, se întoarse și o rupse la fugă. Ieși pe ușa masivă de stejar de la intrare. Acum, ce-i drept, avea cheile de la ea, dar ușa dădea numai spre un zid înalt de cărămidă, acoperit cu sârmă ghimpată, pe care ea nu avea nici puterea, nici curajul să-l escaladeze.

Simți cum se abat asupra ei amintirile legate de sosirea în locul acela, cu multe luni în urmă. Se vedea trăgând de clopotul greu de la poartă, arătând ciudat cu pântecul ei mare, în timp ce-și târa valiza pe alee, în urma surorii Mary Francis, șovăind înainte să treacă pentru prima dată pragul căminului St Margaret. Urcând treptele scârțâitoare, două câte două, se întoarse când ajunse la capăt și se imagină țipând la fata aceea care fusese ea odată, spunându-i să fugă și să nu privească nici măcar o dată în urmă.

În timp ce se furișa pe coridor, auzea murmurul glasurilor apropiindu-se de ea și o rupse la fugă, către ușa de la baza scărilor ce duceau spre dormitorul comun. Casa era cufundată într-o tăcere mormântală, căci toate celelalte fete erau la cină, unde mâncau în liniște, orice discuție între ele fiind strict interzisă. Numai strigătele bebelușilor din creșă răsunau în toată casa. Curând, însă, starețа Carlin avea să afle că fugise și, atunci, avea să se dea alarma în toată clădirea.

Ajunse la ușa dormitorului și o rupse la fugă printre șirurile de paturi, chiar când începu să se audă soneria de alarmă. Când ajunse în dreptul ferestrei, sora Faith își făcu apariția în pragul încăperii. În ciuda fricii, Ivy zâmbi în sinea ei. Dacă sora Faith era acolo, cu ea, asta însemna că nu era cu Elvira. O auzi pe stareța Carlin strigând de pe scări:

— Oprește-o, soră, repede!

Ivy se sprijini de pervaz și, folosind cheile surorii Angelica, descuie fereastra. Și-o închipui pe Elvira alergând prin tuneluri și ieșind în aerul liber al nopții.

Apoi, chiar când sora Faith ajunse la ea și o apucă de sarafan, Ivy își întinse brațele și sări.

1

Sâmbătă, 4 februarie 2017

— I-ai dat de capăt?

Sam trase frâna de mână a vechiului ei automobil Vauxhall Nova, dorindu-și să se poată metamorfoza într-un ștreang de gâtul editorului ei.

— Nu, nu încă. Abia am ajuns. Am venit cu mașina aici tocmai din Kent, în caz că ai uitat.

— Cine mai e acolo? se răsti Murray la telefon.

Sam întinse gâtul, încercând să-i vadă pe suspecții de serviciu, stând în burniță, în fața unui șir de case mici, cu etaj, retrase de la stradă și cu grădini atent îngrijite.

— Hm… Jonesey, King… și Jim e la ușă. Și, de fapt, eu de ce mai sunt aici dacă Jim se ocupă de subiect? întrebă Sam, în timp ce se uita la unul dintre cei mai experimentați reporteri de la Southern News Agency, care încerca să-și pună piciorul în pragul ușii. N-o să creadă că mă bag peste el?

— M-am gândit că aici ar fi totuși nevoie de o mână de femeie, spuse Murray.

Sam se uită la ceas. Era ora patru după-amiaza – aproape de termenul-limită pentru trimiterea la tipar a jurnalelor naționale – și își imagina ce scenă se desfășura acum la birou. Murray la telefon, lătrând ordine la toată lumea, în timp ce-și admira reflexia în geamurile care acopereau paginile înrămate cu titlurile bombă ale celor de la Southern News. Koop tasta de zor, dându-și nervos de pe ochi câte o șuviță din părul ciufulit, în timp ce Jen mesteca întruna la guma Nicorette și dădea telefoane disperate, încercând să umple golurile din articolul ei. După ce avea să încheie convorbirea cu ea, Murray avea să sune la *Mirror* și *Sun*, mințind cu nerușinare și spunându-

le că Sam se ocupa deja de caz și să nu trimită încă edițiile în tipar.

— Nu știu dacă sunt persoana potrivită pentru asta, spuse ea, privindu-se în oglinda retrovizoare și zărind cu coada ochiului, pe bancheta din spate, buchetul de flori cumpărat pentru bunica ei, cu ocazia zilei sale de naștere.

Trebuia să fi ajuns deja cu o oră în urmă la apartamentul lui Buni, ca s-o ia în primire pe Emma și să pregătească masa festivă în cinstea bunicii ei.

— Păi, toată crema redacției e deja la decernarea premiilor presei. Va trebui să ne mulțumim cu tine.

— Minunat. Mă bucur să aud că sunt printre codașii agenției, mormăi Sam.

— Sună-mă când afli ceva, zise Murray și închise.

— Javră, spuse Sam, în timp ce arunca telefonul zgâriat pe scaunul de lângă ea.

Era aproape convinsă că orele lucrate în acea zi pe un salariu de nimic frizau sclavia, iar acum se aștepta de la ea să vină și cu o știre de senzație.

Se frecă la ochi, masându-și pleoapele. Înainte să facă un copil, crezuse că știa ce era oboseala. Oamenii îi mint pe proaspeții părinți, le spun să reziste, că bebelușii începeau să doarmă mai mult de pe la șase săptămâni încolo, ceea ce era o minciună sfruntată. Apoi spuneau că situația se îmbunătățește după ce copilul e înțărcat sau după vârsta de un an. Emma avea acum patru ani, iar lui Sam i se părea încă un miracol dacă dormea mai multe ore legate. Pe vremuri, Sam se plângea de oboseală dacă prindea numai șase ore de somn, în loc de opt, și se târa la serviciu amețită și mahmură după o noapte în oraș. Acum, la măreața vârstă de douăzeci și cinci de ani, se simțea bătrână; cei patru ani în care dusese lipsă de somn îi slăbiseră fiecare mușchi din corp, îi afectaseră mintea și o epuizaseră într-atât încât avea zile în care abia

dacă era în stare să alcătuiască o frază coerentă. În zilele în care Ben se ocupa de Emma, putea cel puțin să doarmă până la șapte. Dar acum, când el redusese timpul petrecut cu fiica lui la două zile pe săptămână, sub pretextul că își căuta de lucru, ea și Emma trebuiau să se trezească în general la șase și să plece cât mai repede, ca să o poată lăsa pe fată la grădiniță.

Oftă adânc când îl văzu pe Jim, înfrânt, întorcându-se pe trotuarul denivelat și alăturându-se celorlalți reporteri, sub o umbrelă uriașă. Știa regulile jocului, știa că pânda pe la uși era un rău necesar în munca ei, dar era cea mai rea parte a meseriei sale de reporter. Cu toate că îi plăcea de fiecare dintre nefericiții aceia care stăteau adunați pe aleea din fața casei bietei femei, avea întotdeauna impresia că erau ca niște vulturi roind în jurul prăzii rănite.

Potrivi oglinda, își scoase portfardul și analiză ce șanse avea să își dea o față umană. Avea nevoie de o tonă de fond de ten ca să-și tencuiască ridurile de expresie dintre sprâncene. În timp ce își tampona fața, închise ochii, iar în minte îi reveniră frânturi din cearta pe care o avusese seara trecută cu Ben. Întotdeauna se iscau tensiuni atunci când se ducea s-o ia pe Emma de la Ben, și amândoi încercau să nu răbufnească în fața fiicei lor, doar că în ziua precedentă nu reușiseră să se abțină. Cearta fusese una urâta de tot, își dădea și ea seama, dar ca de obicei, schimbul de insulte culminase cu țipetele lor atât de puternice, încât o făcuseră pe Emma să izbucnească în plâns. Sam se detesta pentru că o implica și pe Emma în certurile lor și îl detesta pe Ben pentru că nu se străduia mai mult să-și ascundă disprețul față de ea.

Tresărind la vederea părului ei zburlit, se apucă să-și caute agrafele prin geantă. Dimineața, după ce o îmbrăca pe Emma și se ocupa de micul dejun pentru amândouă, îi rămânea prea puțin timp ca să se aranjeze. Își prindea de obicei la spate

cârlionții roșcați, iar cele cinci minute care-i rămâneau erau alocate uscării bretonului ei des. Pantofii cu toc făceau parte din uniforma de lucru, iar cu salariul ei, eBay-ul îi devenise cel mai bun prieten. Nu-i mergea niciodată bine în zilele în care nu se încălța în pantofii ei Louboutin sau Dior, meniți s-o ajute să fie la înălțime într-o lume a bărbaților, și nu de puține ori observase haita de masculi chicotind pe seama ei în timp ce-și croia drum prin câmpurile noroioase sau parcările inundate, cocoțată pe niște tocuri criminale.

— Bună, Sam! strigă Fred, când se întoarse și o văzu.

Se desprinse din grupul de reporteri și se împiedică de o piatră din pavaj, în timp ce se grăbea să ajungă la ea. Râse stânjenit, dându-și peste cap bretonul lung și pleoștit și uitându-se la ea cu privirea tandră pe care i-o rezerva întotdeauna.

— Bună și ție. De când ești aici?

Sam trase scaunul pasagerului, ca să-și ia de pe bancheta din spate haina, geanta și buchetul de flori pentru bunica ei.

— Nu de mult. Aveam zi liberă și făceam cățărări în Tunbridge Wells, așa că de-abia am ajuns și eu.

Cu impermeabilul său ceruit, Fred arăta de ai fi zis că venise de la o vânătoare de fazani, se gândi Sam, în timp ce își strângea bine în jurul corpului haina cu glugă.

— De ce te-a chemat Murray din concediu? Nu e normal, spuse ea, verificându-și, din mers, telefonul.

— Știu, m-a cam enervat. Frecușul ăsta te-mbolnăvește, nu alta, zise Fred, cu un zâmbet.

— Ai fost bolnav? Îmi pare rău, spuse Sam și se trase un pic mai departe de el.

— Nu, e de bine că te băga-n boală, încercă s-o lămurească Fred, jenat.

— Nu știu, când ai un copil de patru ani, orice te bagă-n boală e de rău. Ceilalți când au ajuns? îl întrebă Sam când se apropiară de haita de reporteri, adunați laolaltă.

— De ore întregi. E greu de dat pe brazdă; am încercat cu toții. Și cei de la *Guardian* și *Independent* au fost și au plecat. Să nu-ți faci speranțe că poți să-i dai de cap, Samantha, spuse Fred, pe tonul lui școlăresc, care-i atrăsese numeroase tachinări din partea trupelor de la Southern News.

Sam îi zâmbi. La douăzeci și trei de ani, Fred era doar cu doi ani mai mic decât ea, dar, ca proaspăt absolvent cu idealuri eroice și lipsit de angajamente, părea din cu totul altă generație. Era evident pentru aproape toată lumea din redacție că era îndrăgosit lulea de Sam. În ciuda faptului că era înalt, chipeș și din când în când amuzant, cu un stoc inepuizabil de pantofi din piele întoarsă și ochelari în toate culorile, ei îi venea greu să-l ia în serios. Era obsedat de cățărări și, din câte își dădea ea seama, își petrecea fiecare weekend escaladând munții și ieșind în oraș să bea cu amicii lui. Habar n-avea de ce ar fi fost interesat de ea, o femeie veșnic morocănoasă, epuizată și lipsită de orice sete de viață, a cărei fantezie supremă în dormitor era un somn neîntrerupt de opt ore.

Ajunseră în spatele grupului de reporteri.

— Nu înțeleg de ce te-a mai trimis Murray și pe tine, strigă Jim peste umăr la Sam.

Sam îi zâmbi politicos veteranului de la Southern News, căruia îi venea greu să-și ascundă convingerea cum că ea ar fi trebuit să fie în redacție, făcând ceai.

— Nici eu, Jim! Arăt acceptabil? Zise ea, întorcându-se spre Fred.

Fred roși ușor.

— Da, cum să nu. Ia uită-te la vrăjitoarea din casa de lângă, se grăbi să adauge, dornic să

schimbe subiectul. Zici că are de gând să ne atace cu cadrul ei.

Toate privirile erau ațintite asupra lui Sam, în timp ce trecea pe lângă grupul de reporteri și se avânta pe alee, ținând buchetul de flori strâns la piept, ca o mireasă speriată. Când ajunse la ușa de la intrare, o zări cu coada ochiului pe doamna în vârstă de la fereastra casei alăturate. Dăduse la o parte draperiile și privea stăruitor. Fred avea dreptate, semăna cu o vrăjitoare. Avea ochi furibunzi, părul lung și alb îi atârna despletit pe umeri, iar degetele osoase strângeau atât de tare draperia, încât se albiseră. Sam trase adânc aer în piept și apăsă butonul soneriei.

Așteptă vreo două minute până când Jane Connors îi deschise ușa, pământie la față.

— Îmi pare rău să vă deranjez în aceste clipe grele, începu Sam, privind-o pe femeie drept în ochii ei roșii. Numele meu e Samantha și reprezint agenția Southern News. Vrem să vă oferim cele mai sincere condoleanțe…

— N-ați putea mai bine să ne lăsați în pace? răbufni femeia. De parcă n-am suferi și așa destul. De ce nu plecați odată cu toții?

— Îmi pare rău pentru pierderea dumneavoastră, doamnă Connors.

— Ba nu-ți pare rău! Dacă ți-ar părea, n-ai face asta… în cel mai greu moment din viața noastră, zise ea, cu glas tremurând. Nu vrem decât să fim lăsați în pace. Ar trebui să vă fie rușine.

Sam își căută cuvintele potrivite, apoi lăsă capul în jos. Femeia avea dreptate. Trebuia să-i fie rușine, și chiar îi era.

— Doamnă Connors, nu pot nici eu să sufăr acest aspect al meseriei mele. Îmi doresc să nu fiu nevoită să fac așa ceva. Dar experiența m-a învățat că, uneori, oamenii vor să aducă un omagiu celor dragi. Vor să stea de vorbă cu cineva care să poată spune mai departe întregii lumi povestea lor. De pildă, în cazul de față, ați putea vorbi despre

curajul arătat de tatăl dumneavoastră atunci când a încercat să vă salveze fiul.

Pe când dădea să închidă ușa, femeia avea ochii în lacrimi.

— Nu vorbi despre ei de parcă i-ai fi cunoscut. Nu știi nimic despre ei.

— Aveți dreptate, nu știu, dar, din păcate, asta e treaba mea, să aflu. Toți reporterii aceștia, printre care mă număr și eu, au șefi duri care nu-i lasă să se întoarcă acasă la familiile lor până când dumneavoastră nu vorbiți măcar cu unul dintre noi.

— Și dacă refuz? întrebă doamna Connors, privind prin crăpătura ușii.

— Vor sta de vorbă cu alte rude, cu diverși comercianți locali… sau vor scrie articole în baza unor informații poate nu tocmai corecte, furnizate de vecini binevoitori.

Sam făcu o scurtă pauză, înainte de a-și continua ideea.

— Ar fi o amintire care ar rămâne în mintea cititorilor și care ar putea să vi se pară mai supărătoare peste ani, decât toată agitația de acum.

Femeia lăsase acum privirea în pământ și rămăsese așa, cu umerii căzuți. Era distrusă. Sam se ura în sinea ei.

— Astea sunt pentru dumneavoastră, îi zise, lăsând buchetul de flori pe prag. Sinceră să fiu, erau pentru bunica mea – e ziua ei azi – dar ea și-ar dori să vi le ofer. Vă rog să-mi acceptați cele mai sincere regrete pentru intruziunea aceasta. Mașina mea e Nova aceea albă, și uitați și cartea mea de vizită. Am să mai aștept jumătate de oră, apoi am să plec. Promit să nu vă mai deranjez.

Apoi Sam o porni înapoi pe aleea pavată, rugându-se în gând să nu se dezechilibreze pe tocurile ei înalte și să cadă în fața grupului de reporteri plictisiți.

— Aș putea să verific mai întâi ce vreți să publicați? se auzi vocea slabă a doamnei Connors.

Sam se întoarse din drum.

— Absolut. Puteți citi tot, cuvânt cu cuvânt, înainte să trimit materialul, răspunse ea și îi zâmbi cu blândețe femeii, care își cerceta cu luare-aminte batista udă, mototolită în palmă.

Sam băgă de seamă că doamna în vârstă din casa învecinată stătea acum în *pragul ușii deschise, hol-* bându-se încă la ea. Trebuia să aibă peste nouăzeci de ani. Oare cum o fi fost să fii atât de bătrân, să fi trăit atât de mult? Stătea aplecată aproape cu totul peste cadru ei metalic, iar pe mână i se vedea o pată de bătrânețe ca o vânătaie mare. Chipul ei în formă de inimă era palid, în afară de buzele rujate într-un roșu-închis.

— Păi, atunci, poftiți înăuntru, zise doamna Connors, deschizându-i larg ușa.

Sam aruncă o privire în urmă la grupul de reporteri, apoi se uită la doamna în vârstă, care o fixa cu ochii ei de albastru pal. Nu era ceva neobișnuit ca vecinii să se implice atunci când presa venea în forță la fața locului, dar prezența lor era marcată de obicei de un potop de înjurături. Îi oferi bătrânei un surâs, pe care aceasta nu i-l întoarse, dar când se întorcea să închidă ușa în urma ei, ridică ochii, și privirile li se întâlniră.

2

Sâmbătă, 4 februarie 2017

Din Roof Gardens, de la o înălțime de treizeci de metri, Kitty Cannon privi în jos spre Kensington High Street. În timp ce urmărea navetiștii îndreptându-se spre casă, în noaptea geroasă de februarie, se aplecă peste balustrada terasei, trase adânc aer în piept și se imagină sărind în gol. Simți vuietul vântului în urechi în timp ce plonja, cu brațele desfăcute, cu capul plecat, imponderabilă la început, de neatins, apoi tot mai grea pe măsură ce gravitația o trăgea în jos, ireversibil. Când s-ar lovi de caldarâm, forța impactului i-ar zdrobi fiecare oscior din trup și, pentru o vreme, ar zăcea la pământ cuprinsă de spasme, în timp ce mulțimea de trecători s-ar aduna în jurul ei, icnind și privind-o cu stupefacție, agățându-se unii de alții și nevenindu-le a crede.

Ce-ar fi putut fi atât de rău încât cineva să comită un asemenea gest? s-ar întreba. E înfiorător, atât de tragic…

Kitty se închipuia zăcând acolo, cu vinișoare de sânge prelingându-i-se pe obraji, cu un zâmbet vag întipărit pe buze, ce i se înfiripase în clipa ultimei suflări, când știuse că avea să fie, în sfârșit, liberă.

— Kitty?

Făcu un pas în spate și se întoarse spre tânăra ei asistentă. Rachel stătea la niciun metru distanță de ea, cu părul blond, tuns bob, încadrându-i ochii verzi, în care se citea o ușoară expresie de îngrijorare. Era îmbrăcată în negru din cap până-n picioare, în afară de pantofii cu tocuri de un roz electric și cureaua asortată. Fusta creion și jacheta i se mulau atât de bine pe silueta suplă, încât nu făceau nicio cută când ea se mișca. Ținea în mână un clipboard pe care-și încleștase atât de strâns degetele încât păliseră.

— Te așteaptă, spuse ea, întorcându-se spre scările ce duceau la o sală de recepție unde Kitty știa că se aflau membrii echipei ei de producție și multe dintre vedetele scenei și ecranului, pe care le intervievase de-a lungul celor douăzeci de ani cât realizase talk show-ul.

Își imagină acustica sălii, glasurile ce se străduiau să se facă auzite prin zăngănitul tacâmurilor și clinchetul paharelor. Glasuri care urmau să amuțească imediat ce ea avea să intre în încăpere.

— Kitty, ar trebui să mergem, o îndemnă Rachel, ușor agitată, oprindu-se în capul scărilor. Curând se va servi cina și voiai să spui câteva cuvinte înainte.

— Nu vreau, ci *trebuie* să spun câteva cuvinte, răspunse Kitty, foindu-se de pe un picior pe altul, ca să nu-i mai zvâcnească.

— Kitty, ravisantă ca întotdeauna, se auzi din spate o voce masculină, și ambele femei se întoarseră spre Max Heston, producătorul executiv al tuturor emisiunilor realizate de Kitty.

Înalt și subțire, purta un costum albastru, impecabil croit, și o cămașă roz; chipul lui, proaspăt bărbierit, era la fel de frumos ca de obicei. Bărbatul ăsta nu îmbătrânea deloc, se gândi Kitty, în timp ce Max îi zâmbea larg; arăta la fel ca în urmă cu peste treizeci de ani, atunci când se întâlniseră pentru prima dată – ba chiar mai bine. O privi pe Rachel în timp ce Max se îndrepta spre ele; obrajii tinerei se îmbujorară, înclină ușor capul, și, în timp ce el se apropia, își trecu o mână prin păr, aranjându-și bretonul, ca să fie sigură că e perfect drept. Max avea mereu efectul acesta de a o transforma pe Rachel într-o școlăriță, ceea ce pe Kitty o enerva la culme.

— Toate bune? întrebă el, pe tonul pe care-l folosea de obicei când Kitty era așteptată în platou.

Ghicind că avea nevoie de încurajări, o copleșea cu laude și complimente, o ajuta să scape

de stânjeneală, făcând-o să râdă, știind exact cum s-o liniștească.

Numai că în seara aceasta n-o liniștea deloc; o scotea din sărite pentru că nu-i acorda atenție. Încă de la ultima emisiune din sezonul precedent, loialitatea lui slăbise, fără îndoială. Anulase în ultima clipă niște întâlniri cu ea la prânz, îi ignorase mai multe apeluri telefonice și nu îi trimisese flori, sau măcar o felicitare, când se răspândise vestea retragerii ei din activitate. Kitty presimțise că producătorii de la BBC își pierdeau interesul în ceea ce o privea: nu avuseseră loc niciun fel de discuții despre data de începere a noului sezon, în ciuda faptului că agentul ei dăduse mai multe telefoane la factorii de decizie. Kitty își imaginase că în scurt timp avea să fie invitată la un prânz pentru a i se spune că următorul sezon avea să fie și ultimul, iar această suspiciune o îndemnase să se retragă. Ea, și nu Max, avea să decidă când era timpul să plece și să lase locul liber prezentatoarelor mai tinere și mai drăguțe, care îi suflau în ceafă. Aproape că se așteptase ca Max să nici nu-și facă apariția la dineu, dar, pe ultima sută de metri, telefonase să spună că acceptă invitația, probabil atunci când aflase câte nume grele aveau să ia parte.

— Cred că mă ia una dintre migrenele mele. Mai zi-mi o dată, unde trebuie să stau? întrebă Kitty, încleștându-și mâna pe balustradă, în timp ce cobora cu atenție treptele, cu pantofii ei albi Dior, simțind că eticheta rochiei noi, din șifon roz, o zgâria pe gât.

Se surprinse în oglinda uriașă ce atârna pe peretele din dreptul scării și tresări. Se lăsase convinsă să poarte roz de către o asistentă de vânzări, tânără și insistentă, de la Jenny Packham. Instinctul îi spusese că era o alegere prea tinerească pentru ea, dar vorbele măgulitoare ale fetei, de care avea atâta nevoie, o făcuseră să-și piardă capul. Prin contrast, Rachel arăta uluitor

fără să facă nici cel mai mic efort, și, pe lângă ea, Kitty se simțea precum o mătușă bătrână și nemăritată la o nuntă.

— La Masa Unu. Așa cum ai cerut, stai lângă Jon Peters de la BBC Publicity și Sarah Wheeldon, șefa departamentului de dezvoltare de la Warner Brothers, spuse Rachel, foindu-se în urma ei.

— Nu țin minte să fi cerut să stau lângă Jon. E plicticos de mori, se răsti Kitty, în timp ce Rachel își verifica, agitată, hârtiile.

Sala era scăldată într-o lumină caldă, dată de sfeșnicele și lumânările feerice, iar fețele de masă albe funcționau de minune ca un fundal pentru aranjamentele enorme, realizate din florile preferate ale lui Kitty. Bujorii roz.

— Tu unde stai, Rachel? întrebă Max, întorcându-se spre ea.

Rachel se îmbujoră din nou, în timp ce ridica privirea din planul așezării invitaților la masă.

— O, eu nu știu sigur dacă mănânc. Cred că va trebui să stau pe poziții, spuse ea, luându-și privirea de la Max și zâmbind către Kitty, care nu se uită, însă, la ea.

— Prostii, sunt convins că-ți găsim un loc la masa noastră. Te-aș putea prezenta câtorva persoane, zise Max.

În timp ce Rachel începuse să se joace din nou cu bretonul, primele aplauze izbucniră în sală, transfor- mându-se în scurt timp în nișe ropote furtunoase, încăperea era plină de toți cei care o ajutaseră pe Kitty să ajungă în vârf: actori, editori, producători, agenți, jurnaliști, personalități sportive. Cu toții se adunaseră acolo în seara aceea, dar în curând aveau să se facă nevăzuți: plictisiți de ea, la fel ca Max, acum, că nu le mai era de niciun folos. Oameni care pe vremuri, la evenimente, traversau încăperile dintr-un capăt într-altul numai ca să vorbească cu ea priveau acum peste umărul ei, întrerupeau brusc conversația și o luau din loc ca să stea de vorbă cu

versiunea ei mai nouă și mai tânără, indiferent care ar fi fost aceasta, felicitându-se în sinea lor, în timp ce plecau, pentru că acordaseră timp și fostei glorii.

Kitty zâmbi și privi spre Rachel.

— Vrei, te rog, să te duci până la mine acasă și să-mi aduci rochia bleumarin și pantofii Jaeger? O să mă schimb după cină.

Rachel se uită la Max, umerii i se încovoiară, apoi se întoarse și își croi drum printre mese, spre ieșire, roșie în obraji de stânjeneală. Când, într-un final, aplauzele se domoliră, Kitty își drese glasul.

— Vă mulțumesc tuturor nespus pentru că ați venit. Și vreau să mulțumesc în mod deosebit echipei mele greu încercate, pentru că m-a suportat în ultimele cincisprezece sezoane: frumoasei mele asistente, Rachel, fără de care nu m-aș fi descurcat, și, bineînțeles, producătorului meu executiv, Max Heston, care mi-a fost alături încă din prima zi.

Max îi adresă un zâmbet larg.

— Ai grijă ce spui, Kit. Eu îmi amintesc încă de umerii ăia ca din Dinastia!

Kitty râse.

— Mulțumim că ne-ai amintit și pentru că ai organizat acest minunat, nemeritat dineu în cinstea mea. Așa cum mulți dintre voi știți, eu nu țin să fiu în centrul atenției și prefer să fiu cea care pune întrebările. Dar atât vă voi spune. Din momentul în care l-am văzut pe John Freeman intervievându-l pe Gilbert Harding la *Face to Face*[1] în 1960, am fost fascinată. Aveam în fața ochilor o personalitate remarcabilă – unul dintre puținii oameni care-l puteau face să râdă-n hohote pe tatăl meu, cu emisiunea lui, *What's My Line?* Și l-am văzut izbucnind în lacrimi atunci când omul a ieșit la iveală din spatele măștii. Aveam doar zece ani, dar eram deja profund conștientă de așteptările create ca eu să joc un rol în acest sens și, cum stăteam așa, lipită de televizorul alb-negru din

sufrageria părinților mei, am avut o revelație și mi-am dat seama că nu eram singura.

Kitty privi de jur împrejurul încăperii, la toți ochii aceia ațintiți asupra ei.

— Oamenii mă fascinează. Foarte rar se întâmplă ca ceea ce vezi să fie ceea ce se petrece în sufletul omului. Și eu am încercat întotdeauna să folosesc televiziunea ca pe o platformă pentru adevăr. Puțini dintre noi au câștigat un Oscar sau o medalie olimpică de aur, dar cei mai mulți înțeleg la un anumit nivel, luptele duse de idolii lor. Lupte atât de grele și care te însingurează atât de mult, încât aprind în tine o flacără ce te pro- pulsează spre succes.

Kitty luă o cupă de șampanie de pe tava ținută de un chelner care stătea lângă ea și surâse cu grație.

— Astăzi, aș vrea să închin un pahar în cinstea tuturor acelora destul de curajoși încât să renunțe la măștile lor și să-și împărtășească suferința. Sunt nespus de mândră de oaspeții mei care au influențat lumea și au știut cum să atingă o coardă sensibilă în sufletele oamenilor – unii dintre voi ați avut cele mai bune ratinguri din istoria BBC-ului. Mă întristează, firește, că trebuie să cobor de la această minunată tribună, dar m-am gândit că e mai bine așa decât să aștept să fiu poftită.

— Niciodată! Răsună o voce din spatele sălii, iar Kitty zâmbi vag.

— Ca fată de polițist, care a crescut lângă Brighton, cu siguranță nici n-am visat vreodată că voi ajunge să am asemenea oaspeți de seamă. Vă mulțumesc tuturor pentru că ați venit. Acum, vă rog, mâncați, beți și purtați-vă scandalos!

Pe măsură ce aplauzele se stingeau, Kitty se întoarse, pregătită să se îndrepte spre masa ei, dar se opri brusc în loc când auzi zgomotul unui cuțit lovit de pahar. Max se ridică în picioare și adresă un zâmbet cald întregii încăperi.

— Când am cunoscut-o pe Kitty, eram relativ nou în branșă, fusesem promovat recent ca producător la BBC și eram un tânăr chipeș, dacă-mi amintesc corect.

— Și o știai prea bine! interveni Kitty, făcându-l pe Max să se încrunte.

— Ce vreau să vă spun, și toți cei care o cunosc pe Kitty știu prea bine acest lucru, e că ea are calitatea dezarmantă de a te convinge că ceea ce vrea ea e ceea ce-ți trebuie. În 1985, un coleg de la Light Entertainment m-a întrebat dacă nu vreau să iau o internă care îi scria zilnic și-l scotea din minți.

Un val de râsete străbătu încăperea, înainte ca Max să continue.

— Aveam nevoie de cineva care să facă muncă de documentare pentru *Parkinson,* așa că am fost de acord. A doua zi, o tânără incredibil de inteligentă, brunetă, cu ochii închiși la culoare, și-a făcut apariția și a preluat controlul.

Îi zâmbi lui Kitty, care ridică paharul în cinstea lui.

— În anii care au urmat, a avansat rapid, ajungând într-un final să susțină ideea propriei sale emisiuni, și așa a luat naștere *The Cannonball*[2]. Pentru aceia dintre voi care nu sunt familiarizați cu termenul, acesta se referă la abilitatea lui Kitty de a-i face pe invitații ei să se relaxeze, pentru ca apoi să-și arunce grenada proprie și personală. Până s-o cunosc pe Kitty, credeam că mă pricep la documentare. Dar ea știe despre oaspeții ei lucruri pe care nici partenerii lor de viață nu le cunosc. A devenit peste noapte un bun național și sunt incredibil de mândru să mă fi aflat în acest minunat carusel timp de treizeci de ani. Kitty, ești bună și generoasă și nu te vom uita niciodtă. Este o onoare pentru mine să mă pot numi prietenul tău.

În timp ce se serveau preparatele, Kitty trecu de la o masă la alta, urându-le bun veni invitaților, măgulindu-i cu complimente legate de înfățișarea

lor și făcând referire la realizările lor mai puțin cunoscute, lucru la care se pricepea atât de bine.

Când se așeză la locul ei, simţi vibrațiile telefonului în buzunarul jachetei. Rachel îi trimisese un mesaj ca să-i spună că mai avea cinci minute și ajungea cu rochia. Kitty tastă rapid răspunsul.

Nu-ți face griji pentru rochie, draga mea, nu mai e nevoie. Trebuie să fii epuizată. Du-te acasă. Noapte bună! Pup

3

Sâmbătă, 4 februarie 2017

Liftul se stricase din nou. Sam urcă, două câte două, treptele de la Whitehawk Estate și intră în apartamentul bunicii, unde se refugiase împreună cu Emma, după ce fugiseră de-acasă mâncând pământul, cu două luni în urmă, în toiul unui scandal de proporții cu Ben.

— Buni? zise ea în șoaptă, cu răsuflarea tăiată, după ce urcase pe scări.

Nu primi niciun răspuns. Păși tiptil pe covorul cafeniu, cu vârtejuri, până în sufragerie, unde ardea focul. Buni adormise în fotoliu, iar Emma se ghemuise pe canapea, sub o pătură. Lumina era palidă, iar aroma familiară de bunătăți coapte o făcu numaidecât pe Sam să se simtă ca acasă. Fiecare centimetru de perete și pervaz era înțesat de fotografii: cu Buni și Bunelu' în drumețiile lor cu cortul, cu Emma în pielea goală, înălțând castele de nisip împreună cu bunicul ei, dar cele mai multe erau niște instantanee rușinoase înfățișând-o pe Sam la vârste mult mai fragede, când semăna cu Mick Hucknall[3], știrbă și cu genunchii zdreliți.

În timp ce se strecura cu grijă printre grămezile de reviste cu integrame și ziare, cești cu ceai rece, abandonate pe unde se nimerise, creioane de colorat și prăjiturele de orez mâncate doar pe jumătate, ochii îi picară pe podea, la o scrisoare ce părea să-i fi căzut lui Buni din mână când adormise.

Ceva îi atrase imediat atenția la scrisul acela neglijent, la literele estompate și hârtia îngălbenită de vreme, dar când se apropie s-o citească, Buni deschise ochii și îi zâmbi. Sam zâmbi și ea, amuzându-se că Buni purta ambele perechi de ochelari în același timp; una pe vârful nasului și o

a doua înfiptă în părul ei lung până la umeri – care pălise odată cu trecerea anilor, devenind, din roșu intens, arămiu.

— Bună, draga mea, ce faci? o întrebă Buni, cu o voce adormită, mijind ochii ei de un albastru pal.

Sam simți o alinare la vederea fetelor ei preferate. Buni arăta minunat în pantaloni din denim, cu o cămașă albă și un pulover care fusese un cadou de la Bunelu'. Adormise, ca de obicei, în fața îndrăgitului set Planet Earth. Cu toate că era o zi răcoroasă de februarie, chipul ei brăzdat era îmbujorat. Buni suferea încă de la cincizeci de ani de o artrită incipientă, dar, judecând după zâmbetul ei, n-ai fi zis că își târâse șoldul dureros prin ploaia înghețată. Sam nu se putu abține să nu-și spună în mintea ei că, în ciuda faptului că mărșăluia cu toată forța înainte și făcea tot ce-i stătea în putere ca să fie o bunică extraordinară pentru Emma și o mamă substitut pentru ea, suferința pricinuită de pierderea lui Christine, unica ei fiică și mama lui Sam, își marcase puternic amprenta asupra ei din punct de vedere fizic. Sam simți deodată cum o cuprinde un sentiment de iritare față de Ben.

— Oh, Buni, trebuia să-mi spui că iar nu merge liftul. Aș fi putut cel puțin să aduc niște mâncare la pachet, zise Sam și le sărută pe amândouă pe frunte.

— Nu-i nimic, draga mea, noi ne-am simțit de minune. Emma m-a ajutat să cobor și să urc scările. E așa o fată de bună, Sammy; tu și Ben trebuie să fiți tare mândri de ea.

— Ce să zic, îmi pare rău că Ben ți-a lăsat-o ție în grijă. Sunt nemulțumită de el.

— A avut un interviu, zise Buni, privind-o cu gingășie pe Emma.

— Sâmbăta? Zise Sam, înălțând o sprânceană.

Buni dădu din umeri.

— A zis ceva, cum că ar fi vorba despre un lanț de restaurante. Ar trebui să te bucuri pentru el.

Sam clătină din cap.

— Pur și simplu nu știu ce se întâmplă cu noi de la o vreme… E un ceainic pe foc?

Buni dădu din cap că da, iar Sam se duse la bucătărie.

— A adormit ușor? întrebă ea.

— În cele din urmă, dar destul de târziu, mă tem. Voia să stea să te aștepte. Am încercat s-o conving să se bage-n pat, dar a adormit aici. Cred că ești epuizată, draga mea.

Sam se întoarse cu două căni, pe care le așeză pe măsuța de cafea.

— Am obținut exclusivitate pentru unul din subiectele de interes național, deci cred că a meritat.

Se așeză pe canapea, lângă Emma, odihnindu-și mâna pe spatele ei, care se înălța și cobora ușor, în ritmul răsuflării calme a copilei.

— Bravo, scumpo. Asta înseamnă că numele tău va ajunge, în sfârșit, în lumina reflectoarelor? o întrebă Buni, foindu-se în scaunul ei.

— Nu, redactorii de la ziarele naționale semnează, dar pe mine asta mă ajută să-mi construiesc portofoliul. Cred că n-ai ratat niciodată nimic din ce-am scris, nu-i așa, Buni? zise Sam, uitându-se la mormanele de ziare din jurul ei.

— Firește. Sunt nespus de mândră de tine, draga mea.

— Mă bucur că e cineva mândru de mine. Ben mă disprețuiește atât de mult încât nici nu mă mai poate privi în ochi, mărturisi Sam și luă o înghițitură de cafea.

— O să fie bine. E greu pentru voi, tinerele din ziua de azi, care încercați să jonglați cu atâtea lucruri. Ai fi zis că generația voastră a primit totul pe tavă. După mine, n-ați primit nimic altceva pe tavă decât un mare rahat.

Sam izbucni în râsul ei cu sughițuri, pe care Ben îl iubise odată, și își duse mâna la gură, ca să n-o trezească pe Emma.

— În altă ordine de idei…, zise ea, băgând mâna în geantă și întinzându-i apoi bătrânei un pachet micuț și o cutie de bomboane uriașă. La mulți ani, Buni!

— O, ștrengărițo, ce-ai pus tu la cale? zise Buni cu un râset jucăuș, ținând în mână o brățară din argint de care atârnau niște pandantive micuțe, cu numărul 60 și inițialele S, A și E, precum și un ceainic miniatural și un fluturaș.

Buni făcu ochii mari.

— Toate lucrurile mele preferate, zise ea, trimițându-i o sărutare nepoatei sale. E minunat, draga mea, îți mulțumesc.

— Îmi pare rău că nu ți-am fost alături la prima aniversare fără Bunelu'. Data viitoare, te scot în oraș, promit.

— Nu fi prostuță. Ești aici acum, și am avut-o și pe Emma alături. Și oricum, Bunelu' mi-a fost alături cu spiritul. Știi ce am găsit azi?

— Ce? Făcu Sam, întinzându-se după o tartină.

— Emma a scăpat o jucărie lângă pat și, când s-o ridic, am găsit o crăpătură mare în perete.

Sam ridică din sprâncene.

— Oare vreau să știu ce-i cu crăpătura asta din peretele de lângă patul tău și al bunicului?

Buni chicoti.

— S-a întâmplat din cauză că Bunelu' asculta radioul în camera alăturată. Îl dădea așa de tare încât loveam cu bastonul în peretele dormitorului.

Se opri pentru o clipă, ca să-și revină, apoi continuă.

— După ce a murit, dădeam volumul la maximum doar ca să mă prefac că el e încă alături de mine. Crezi că o să-ți lipsească doar lucrurile bune la o persoană, dar îți lipsește totul.

Sam îi zâmbi lui Buni și suflă spre ea o sărutare. Bunelu' murise la șaptezeci și cinci de ani, fiind cu cincisprezece ani mai în vârstă decât Buni. Când ea intrase din întâmplare în magazinul

lui de antichități, într-o duminică ploioasă, predestinată, din toamna anului 1980, fusese dragoste la prima vedere. Ea simțise că i se taie răsuflarea și, în scurt timp, au ajuns nedespărțiți, iar un an mai târziu s-au căsătorit la Registrul Stării Civile din Brighton. Bunelu' s-a dovedit a fi stâlpul ei de sprijin de-a lungul vieții, îndeosebi atunci când au primit un telefon de la Serviciile Sociale pentru a-i înștiința că Christine, unicul copil al lui Buni, cu care nu ținea legătura, murise și că Buni avea o nepoată în vârstă de doisprezece ani, pe care n-o văzuse niciodată. Bunelu' o primise pe Sam cu brațele deschise, ca și cum ar fi fost nepoata lui, și cei trei au trăit fericiți în lumea lor până când totul s-a dus de râpă, odată cu primirea veștii că Bunelu' suferea de cancer la plămâni, inoperabil.

Buni își șterse ochii cu batista păstrată de la Bunelu'.

— Ce-i asta? o întrebă Sam, arătând spre scrisoarea de pe podea. Cred că ai citit-o înainte să ajung eu acasă

Buni privi în jos. Păru să stea o clipă pe gânduri, înainte de a ridica foile scrise de pe covor.

— E o scrisoare, draga mea.

— De Ia cine?

— Nu știu sigur. Am găsit-o printre hârtiile bunicului. Buni se ridică încet din fotoliul ei.

— Pare interesantă. Pot să mă uit? o întrebă Sam.

Buni șovăi pentru o clipă, lăsând privirea să-i cadă pe foile din mâna ei, după care i le întinse nepoatei sale.

— Te simți bine, Buni?

— Da, draga mea, sunt doar obosită, îi răspunse Buni în timp ce ieșea din cameră. Chemarea naturii. Revin într-un minut.

Sam netezi cu grijă cele două coli subțiri de hârtie îngălbenită. Ambele erau înțesate de rânduri perfect spațiate, cu un scris îngrijit și hotărât, în

cerneală neagră; scrisoarea era datată în partea de sus: *12 septembrie 1956.*

> *Dragul meu,*
>
> *Mă îngrijorează că n-am mai primit vești de la tine. Toate temerile mi s-au adeverit. Sunt însărcinată în trei luni. E prea târziu ca să se mai poată face ceva; copilașul nostru va veni pe lume, așa a vrut Dumnezeu.*

— Cred că va trebui să mă culc, draga mea, spuse Buni, întorcându-se în cameră și aducând-o pe Sam cu picioarele pe pământ.

— Emma pare atât de liniștită, cum doarme așa pe canapea; s-o lăsăm aici?

Sam aruncă o privire spre fiica ei, apoi se uită din nou la scrisoare.

— E scrisă de o tânără care-i spune iubitului ei că e însărcinată. Pare înspăimântată.

Buni începu să strângă prin cameră.

— De ce ar avea Bunelu' o asemenea scrisoare?

— Nu știu, Sam. S-o fi rătăcit printr-un sertar al unei mobile vechi din magazinul lui.

Sam întoarse a doua pagină și citi semnătura de la final.

— Ai idee, mai sunt și alte scrisori de la fata asta, Ivy? o întrebă ea.

Buni tăcu pentru o clipă, după care se întoarse.

— Nu știu sigur, poate.

Se duse apoi în bucătărie, iar Sam auzi zăngănitul farfuriilor în chiuvetă. Citi mai departe.

— Biata fată, din câte se pare, părinții ei sunt furioși. Au de gând s-o trimită într-un loc numit St Margaret, ca să nască acolo. Habar n-aveam că asemenea lucruri se întâmplau aici, tu știai? Credeam că doar în Irlanda. Pare distrusă. Se roagă de omul acesta, cine o fi el, să se întoarcă la ea și s-o ia de soție.

— Anii ’50 nu erau o perioadă tocmai favorabilă mamelor singure, punctă Buni, căscând zgomotos. Trebuie să mă culc acum, draga mea, iartă-mă.

— Nu crezi că scrisoarea era pentru Bunelu’? Adică, evident, de dinainte să te cunoască.

Buni se uită urât la ea.

— Nu, Samantha, nu cred. Se poate, te rog, să nu mă mai interoghezi acum pe tema asta?

Sam simți că obrajii îi iau foc.

— Sigur că da. Îmi pare rău, n-am vrut să zic asta. Defect profesional. Îmi pare nespus de rău, Buni.

— Nu face nimic, draga mea, doar că sunt tulburată. Bunelu’ tău a avut magazinul de antichități aproape toată viața lui, știi și tu, și mereu găsea tot soiul de flecuștețe și de scrisori din viețile altora, ascunse prin sertarele birourilor și măsuțelor de toaletă; erau frânturi din viețile unor oameni, pe care noi le analizam împreună, uneori, cu orele. Mi-a fost așa de dor de el astăzi, încât m-am adâncit în hârțoagele lui.

— Firește. Încă o dată, îmi pare rău pentru că am lucrat până târziu și ți-am lăsat-o în grijă pe Emma, și apoi pentru că n-am fost aici de ziua ta, așa cum ar fi trebuit… în principiu, îmi pare rău că m-am născut.

— Păi, mie nu-mi pare, nu știu ce m-aș face fără tine.

Buni le sărută pe Sam și pe Emma, apoi dispăru pe coridor.

Sam o luă pe Emma în brațe și o duse în camera ei. O așeză frumos în pătuțul ei și aprinse lumina de veghe.

— Te iubesc, îi șopti ea, înainte de a se strecura tiptil afară din cameră.

Dar, odată ajunsă în sufragerie, porni laptopul și tastă pe Google „Căminul de copii St Margaret din Sussex”. Pe ecran apăru o imagine alb-negru înfățișând o reședință în stil gotic victorian. Pentru

o vreme, cercetă cu luare-aminte imaginea, remarcând pe fundal două călugărițe purtând straie monahale, din cap până-n picioare. Citi și explicația de sub fotografie: *Așezământul mănăstiresc pentru mame singure St Margaret, Preston, ianuarie 1969.*

Pe măsură ce citea istoria așezământului pentru mame și copii, precum și poveștile femeilor care încercaseră să-și regăsească, de-a lungul anilor, copiii pe care fuseseră nevoite să-i dea spre adopție, își dădu seama că era profund șocată. Din câte se părea, înainte de fertilizările in vitro, cuplurile infertile nu aveau altă șansă și erau dispuse să plătească sume considerabile de bani pentru un copil, iar asta se petrecuse până la mijlocul anilor 1970, când căminul își închisese porțile.

Se gândi la Emma, ghemuită frumos în pătuțul ei din camera alăturată. Ideea că cineva ar putea să i-o ia cu forța i se părea de neconceput. Dar cercetând scrisoarea lui Ivy și mărturiile a zeci de femei, îi deveni limpede că și ea, dacă ar fi rămas însărcinată în anul 1956, ca femeie nemăritată, ar fi fost izgonită de acasă de familie, iar St Margaret ar fi fost unica ei opțiune.

Continuă să verifice rezultatele returnate de motorul de căutare și își dădu seama că același titlu era reluat pe diverse site-uri. În cele din urmă, își concentră toată atenția asupra lui. RĂMĂȘIȚELE PREOTULUI DISPĂRUT, GĂSITE IN TIMPUL LUCRĂRILOR DE CONSTRUCȚIE DE LA FOSTUL CĂMIN PENTRU MAME ȘI COPII. Cercetă articolul, apărut în publicația *The Times,* cu numai o săptămână în urmă. *Indicii cu privire la moartea părintelui Benjamin, descoperite în conacul victorian aflat astăzi în paragină.*

Intrigată, reveni asupra scrisorii.

Doctorul Jacobson va vorbi duminică, la biserică, cu părintele Benjamin, ca să mă expedieze cât de curând. Cred că în câteva zile mi se va decide soarta. Nu știu ce să cred sau ce să fac. Te rog, dragul meu, te implor, vom fi o familie fericită. Te rog, vino după mine degrabă. Mă tem pentru ce se va întâmpla.

— Părintele Benjamin, gândi Sam cu voce tare, mutându-și din nou privirea asupra articolului de pe ecranul laptopului.

Căută numele autorului și își luă telefonul mobil.

— Salut, Carl, Sam la telefon. Ești de noapte săptămâna asta?

Îi auzea în telefon pe cei din tura de noapte cum se agitau cu articolele și, pe fundal, țipetele îndepărtate ale lui Murray. Nimeni nu urma să mai aibă parte de somn până la sfârșitul campionatului național sau până când Murray avea să-și piardă *glasul* – indiferent care din cele două evenimente s-ar fi produs mai întâi.

— Ai idee cine s-a ocupat săptămâna trecută de ancheta despre un preot din Preston, Sussex, pe nume părintele Benjamin? A fost dat dispărut în 2000, iar osemintele lui au fost găsite în 2016, în timpul unor lucrări de construcție.

Sam își mai turnă o ceașcă de ceai și își trase picioarele sub ea, pe scaun.

Carl țipă ca să se facă auzit printre troncănelile oamenilor de serviciu care făceau curat noaptea în redacție.

— Dă-mi un minut și îți zic. Părintele Benjamin… îmi sună cunoscut… Gata, am găsit. Kevin s-a ocupat de subiect, a apărut în toată presa națională. Preotul a murit pe domeniul unei mănăstiri în paragină, St Margaret. Verdictul: moarte accidentală. Dezvoltatorul imobiliar Slade Homes demolează clădirea și vrea să ridice pe

terenul acela un complex de lux, însă ancheta a întârziat lucrările. Cei de la Slade trebuie să se fi enervat la culme, pentru că, din câte am văzut într-un articol al unui ziar local, le-a luat deja mai bine de un deceniu ca să poată muta cimitirul și să alcătuiască planurile.

— Mă întreb ce căuta părintele Benjamin acolo. Ce i s-o fi întâmplat? întrebă Sam.

— Habar n-am. Din câte îmi amintesc, Kevin era mai interesat de faptul că în anchetă era implicată și Kitty Cannon.

— Cine? făcu Sam, care se chinuia să-l înțeleagă pe Carl, bruiat de huruitul aspiratorului.

— O știi, Kitty Cannon, gazda emisiunii ăleia.

— Glumești, sări Kitty ca arsă.

— Deloc. Și era supărată, din câte se pare; s-a furișat afară înainte de aflarea verdictului.

— Dar de ce naiba figura numele lui Kitty Cannon într-o anchetă despre un preot bătrân din Preston?

Sam se duse la fereastră, într-o încercare de a prinde un semnal mai bun la telefon, cu inima bubuindu-i în piept. Dacă ar putea obține un interviu în exclusivitate cu o personalitate de talia lui Kitty Cannon, ar putea fi de ajuns pentru a-i deschide ușa uneia dintre publicațiile naționale. Își tocise prea multă vreme coatele la Southern News. De când o născuse pe Emma, nu reușise să mai lucreze peste program la fel ca înainte, iar Murray părea hotărât s-o țină pe loc. Se ocupa și acum cu cea mai mare atenție de aproape fiecare subiect ce îi era alocat, așa cum făcuse și în acea zi cu Jane Connors, însă era de fiecare dată trecută cu vederea când se făceau promovări. Ar fi fost cazul să înceapă să câștige niște bani mai serioși; oricât de mult ar fi iubit-o pe Buni, ea și Emma trebuiau să-și găsească urgent un loc al lor. Știa că Murray o aștepta a doua zi pregătit să-i pună-n brațe un morman de știri plicticoase, dar începea tura abia la zece, așadar îi rămânea timp suficient ca să facă

cercetări despre Kitty Cannon și St Margaret în timpul ei liber.

— N-am nici cea mai vagă idee. Kevin a discutat cu Murray despre chestia asta – se gândea că ar putea ieși un subiect din asta – dar n-a reușit să obțină nici o poză, iar cei de la biroul lui Cannon au spus că ea nu era acolo. Și asta a fost tot.

— Și așa că a lăsat-o baltă? Ciudat. Oare Kitty Cannon l-a cunoscut pe părintele Benjamin?

Sam își scoase din geantă carnețelul și începu să noteze ceva.

— Habar n-am. Nu e tocmai de interes general, Sam. Femeia nu făcea nimic ilegal, așa că n-avea motiv să meargă mai departe cu subiectul.

— Dar… auzi, Kevin e acolo? Pot să vorbesc cu el?

— Nu, a fost de dimineață. Scuze, mă strigă Murray. Tre' să te las.

— OK, mersi, zise Sam, în telefonul care amuțise.

Mai aruncă o privire asupra articolului deschis pe ecranul laptopului, după care întoarse o pagină în carnețelul ei și notă pe primul rând: *Părintele Benjamin.*

Luă apoi din nou scrisoarea din poală și se apucă s-o recitească.

4

Miercuri, 12 septembrie 1956

Ivy Jenkins stătea pe marginea patului ei, înfigându-și adânc unghiile în genunchi, în timp ce glasul unchiului Frank răzbătea de jos, prin podea. Îl auzise pe doctorul Jacobson sosind, soneria de la ușă o făcuse să tresară de spaimă, și deschisese ușa camerei ei doar atât cât s-o zărească pe mama ei mergând cu pași repezi pe covorul de un cafeniu șters din vestibul, pentru a-i veni în întâmpinare. Ciulise urechile ca să audă discuția, vocea mamei sale, precipitată și neliniștită, în timp ce se foia de colo colo în jurul doctorului Jacobson.

— Bună seara, domnule doctor, vă mulțumim din suflet că ați venit.

Ivy de-abia dacă auzise două vorbe de la mama ei de când fuseseră la cabinetul doctorului Jacobson, cu câteva zile în urmă. Stătuse și-l privise fix pe doctor, urmărindu-i buzele în timp ce articula cuvintele care străbătuseră vertiginos încăperea până la ea, lovind-o din plin, ca gloanțele dintr-un revolver. Dorindu-și să oprească-n loc acea fracțiune de secundă pe care o mai avea din cei optsprezece ani de inocență, înainte ca lumea, așa cum o cunoscuse ea, să se schimbe odată pentru totdeauna.

— Ei bine, Ivy, zisese doctorul după ce o examinase și îi spusese să ia loc pe scaunul de lângă biroul lui, motivul pentru care nu te simți bine este acela că vei avea un copil.

Mama ei icnise și își dusese la gură mâna înmănușată. În clipa aceea de pură stupefacție, Ivy dăduse s-o apuce pe mama ei de cealaltă mână, însă femeia și-o retrăsese numaidecât.

După aceea, mama discutase numai cu doctorul Jacobson, întrebându-l ce se putea face. Ce aveau să spună vecinii? Știa dumnealui că Ivy nu era măritată? Doctorul Jacobson îi răspunsese că, dacă tatăl copilului nu era dispus s-o ia pe Ivy

de nevastă, mai exista o opțiune. Îi spusese că trebuia să le explice pe îndelete cum mergeau lucrurile, și că avea să treacă pe la ei miercuri seara. După aceea, în timpul îndelungatei călătorii cu autobuzul și în următoarele trei zile, mama ei nu-i adresase aproape niciun cuvânt.

Unchiul Frank nu băgase de seamă tăcerea mamei. Bodogănea mai departe, despre cina nemulțumitoare, despre curentul care se simțea de la ușa din spate, despre copiii gălăgioși ai vecinilor. Dar Ivy băgase de seamă; văzuse cum umerii mamei ei erau mai cocârjați ca de obicei și cum privirea îi rătăcea în gol, cu ochii goliți de orice expresie.

Din acea primă clipă în care aflase că purta în pântec copilul lui Alistair, Ivy fusese disperată să-l vadă. Îi spusese că menstruația îi întârziase și, cu toate că el îi zâmbise și îi zisese să nu-și facă griji, glasul îi devenise glacial.

În sâmbăta care urmase, el nu venise la întâlnirea lor săptămânală, în care mergeau cu mașina în afara orașului, întâlnire pe care fata o așteptase cu nerăbdare toată dimineața. Stătuse în sufragerie, în timp ce unchiul Frank vocifera întruna ascultând transmisiunea unui concurs de echitație la aparatul de radio portabil, iar într-un final se văzuse nevoită să admită că iubitul ei nu avea să vină.

Noaptea, cuprinsă de disperare, plecase pe furiș de-acasă și se dusese la Preston Arms, un pub unde știa că l-ar fi putut găsi pe Alistair. Străbătuse barul învăluit într-un fum gros, trăgând stânjenită de rochie în jos, până o zărise pe iubita unuia dintre jucătorii echipei de fotbal din care făcea parte și Alistair. Luându-și inima-n dinți, o rugase să-i transmită că trebuia să-l vadă numaidecât. Fata îi zâmbise și îi promisese s-o ajute. Dar când Ivy se întorsese să plece, îl auzise pe iubitul fetei izbucnind în râs.

— Altă leșinată care umblă după Al, din câte văd.

— Potolește-te, îi spusese fata. Toate am trecut prin așa ceva.

La ieșire, înainte să pășească afară din barul aglomerat, pe strada liniștită, Ivy se întorsese și-i văzuse chicotind.

Acum, răcnetele unchiului Frank, răzbătând prin podea, o aduseră la realitate.

— Așteaptă numai până pun mâna pe fata asta!

— Nu, Frank! Auzi ea mai întâi vocea mamei sale, încercând să-l calmeze pe unchiul Frank, după care inflexiunile joase ale doctorului Jacobson.

Într-un efort disperat de a-și distrage atenția, se duse la biroul ei, scoase o coală de hârtie din sertar și începu să scrie.

12 septembrie 1956

Dragul meu,

Mă îngrijorează ca n-am mai primit vești de la tine. Toate temerile mi s-au adeverit. Sunt însărcinată în trei luni. E prea târziu ca să se mai poată face ceva; copilașul nostru va veni pe lume, așa a vrut Dumnezeu.

Din ziua în care doctorul Jacobson ne-a confirmat vestea, o aud pe mama plângând în camera ei. I-am cules niște flori și i le-am pus într-o vază la capul patului ei, dar ea n-a făcut decât să-mi întoarcă spatele. Cum poți să încetezi să mai iubești dintr-odată pe cineva care e sânge din sângele tău? De la moartea tatei, am fost totul una pentru alta. Unchiul Frank crede că mama îl iubește, dar eu știu că nu-i așa. I-am urmărit pe părinții mei dansând în salon, când credeau că eu mă dusesem deja la culcare; felul în care mama îi zâmbea în timp ce el o învârtea prin încăpere… ei bine, ea nu-i zâmbește niciodată

așa unchiului Frank. De fapt, n-am văzut-o niciodată să-i zâmbească. Îi duce pur și simplu tava cu mâncare din bucătărie în sufragerie. Iar el nu-i spune niciodată mulțumesc.

Acum, că locuim cu unchiul Frank, nu avem voie să vorbim despre asta, dar eu știu că mama ține ascunsă în debaraua de sub scări o fotografie cu tata. Eu mă ascund acolo uneori, când unchiul e furios, ca să mă feresc din calea lui, și scot lanterna pentru ca, atunci când se așterne liniștea din nou, să pot scoate fotografia și să o privesc. Îl înfățișează pe tata în uniformă, nespus de chipeș. Are părul dat pe spate, sub chipiu, și privește undeva, în depărtare, de parcă ar distinge, în zare, pe cineva nemaipomenit de important.

Înainte să se întoarcă pe front, tata mă lua în poală lui, iar eu îl imploram să nu plece. El mă ținea strâns și îmi spunea ca, de fiecare dată când mi se făcea dor de el, să găsesc cea mai mare și mai strălucitoare stea de pe cer, și să știu că el avea s-o privească în fiecare noapte. În felul acesta, aveam să știm amândoi că ne rugăm la aceeași stea ca el să se întoarcă acasă cât mai curând cu putință, și astfel, dorința noastră avea să fie împlinită. Doar că n-a fost, iar eu m-am simțit moartă pe dinăuntru după moartea tatei – asta până când te-am cunoscut pe tine.

Of, de ce oare mă simt atât de amărâtă și de speriată? Unde ești? Nu mă mai iubești?

— Ivy! Treci imediat încoace, răsună, din josul scărilor, glasul lătrat al unchiului Frank.

Ivy puse cu grijă coala de hârtie înapoi în sertar, lăsă stiloul jos și încercă să ignore senzația de greață pe care o simțea. Tremurând din toate încheieturile, ieși din camera ei, coborî treptele și se îndreptă spre salon.

— Unde e? Ivy! Răcni din nou unchiul Fran, în timp ce Ivy se foia în pragul ușii.

— E aici, spuse cu glas abia șoptit mama ei, pe când Ivy își lua inima-n dinți și pășea în încăperea în care toată lumea stătea și se holba la ea. În aer plutea un fum greu. Unchiul Frank și doctorul Jacobson ședeau pe sofaua de un maroniu ponosit, cu câte o țigară în mână, în timp ce mama se proptise bizar într-un scaun din colț.

— Da, unchiule, zise Ivy.

— Nu mă lua tu cu da, unchiule, curviștină mică ce ești.

— Frank! Te rog, avem un oaspete, zise mama lui Ivy, frecându-și mâinile neliniștită.

— Nu încerca s-o protejezi, Maude. În mod evident, tu nu ești în stare s-o disciplinezi pe fată, așa că va trebui să mă ocup eu. Ei bine, ce-ai de spus în apărarea ta?

Ivy rămase tăcută, cu capul plecat. Lacrimile îi înțepau ochii și se simțea atât de amețită, încât cercuri portocalii și maro din imprimeul covorului de sub tălpile ei începură să se rotească și i se păru că avea să leșine.

— Tatăl copilului are vreun gând să te ia de nevastă? se răsti unchiul Frank.

— Nu știu, unchiule, zise Ivy, cu glas pierit.

— Păi ai vorbit cu el?

Fata clipi, iar lacrimile începură să-i șiroiască pe obraji. Își duse mâinile la ochi, ca să și le șteargă.

— Vorbește odată, fetițo, sau o să simți un dos de palmă de-ai să mă ții minte.

— Nu reușesc să dau de el, spuse Ivy.

Tăcerea se așternu în încăpere, înainte de a fi sfâșiată de râsul spart al unchiului Frank.

— Ce surpriză!

Unchiul se ridică, se duse la bar și își turnă un pahar mare de whisky.

— Nu știu ce te-o fi făcut să crezi că un băiat ca el ar fi interesat de tine, altfel decât ca să-ți

ajungă pe sub fuste. Să-ți intre bine-n cap ce-ți zic, n-ai să mai auzi vreodată de el.

— Frank, te rog! Încercă din nou să-l oprească mama lui Ivy.

Frank se duse la Ivy și se opri pentru o clipă în dreptul ei. Fata nu îndrăznea nici să respire în timp ce el îi dădea târcoale, cu obrajii aprinși de mânie. Ivy își simțea fiecare mușchi încordat, așteptându-se ca unchiul s-o lovească.

— Dumnezeu mi-e martor că am încercat să preiau răspunderea tatălui tău și să te cresc cum știu eu mai bine, dar în mod cert am dat greș. Tu nu așteptai decât prilejul de a te dezonora și de a ne face de rușine familia.

Ivy se uită la mama ei, care lăsă să-i scape un suspin.

Dar Frank nu se opri:

— Să-i mulțumești domnului doctor Jacobson, căci, din bunătatea sufletului său, s-a oferit să discute cu părintele Benjamin și să-ți găsească un loc la St Margaret, altfel ai fi ajuns cu tot cu plodul tău pe străzi. Sunt scârbit de tine, Ivy. În viața mea n-am trăit asemenea dezamăgire. Sper doar să te poată primi cât mai curând, înainte să înceapă să se vadă.

— Mă tem că vor exista și niște costuri, Frank, spuse doctorul Jacobson. N-o vor lua pe degeaba.

— Cât? întrebă Frank.

— Va trebui să-l mai întreb duminică pe părintele Benjamin, dar cred că undeva la o sută de lire.

— Dar n-avem atâția bani! strigă Frank.

— În cazul ăsta, fata va trebui să rămână după ce copilul va fi dat spre adopție, ca să-și răscumpere datoria.

— Cât timp?

Ivy se uită la mama ei, care se făcuse albă ca varul.

— Trei ani, cred, zise doctorul Jacobson pe un ton calm, de parcă ar fi discutat despre starea vremii, și nu despre o condamnare la închisoare.

Ivy icni și dădu fuga la mama ei, prinzând-o de mâna în care-și strângea batista udă.

— Mami, te rog, nu mă obliga să mă duc.

Unchiul Frank străbătu cu pași mari încăperea și o smulse pe Ivy de lângă mama ei.

— Nu pune asta pe umerii mamei tale; nu crezi că a trecut deja prin destule încercări?

— Tu te bucuri, de fapt, fiindcă asta înseamnă că vei scăpa de mine, strigă Ivy, smulgându-se din strânsoarea unchiului Frank.

— Ivy, ajunge! interveni mama ei, cu ochii înroșiți de plâns.

Ivy rămase cu capul plecat, uitându-se fix la valurile unduitoare din paharul cu whisky pe care unchiul Frank îl ținea strâns în mână. Deodată, azvârli de perete paharul, care se făcu țăndări.

— Pleacă, să nu te mai văd în fața mea! strigă el. Cred că taică-tău se răsucește-n mormânt acum.

Ivy fugi în camera ei, ștergându-și cu gesturi frenetice lacrimile ce-i șiroiau pe obraji, în timp ce scoase dintr-un sertar al biroului coala de hârtie și se puse din nou pe scris.

Unchiul Frank spune că singura modalitate de a scăpa familia de rușinea pe care am provocat-o este să mă expedieze cât mai rapid de acasă, înainte să înceapă să se vadă, pentru ca vecinii să nu-și dea seama. Există un loc în Preston, numit St Margaret, unde fetele ca mine merg să-și aducă pe lume pruncii.

Știu că mama nu ar vrea să plec, dar mi-ar spune că e casa unchiului Frank și că suntem norocoase pentru că avem totuși un acoperiș deasupra capului, căci tata nu ne-a lăsat nimic. Nu pot să sufăr când spune asta despre tata; nu-i vina lui că a fost ucis pe front.

Doctorul Jacobson spune că va trebui să rămân acolo nici mai mult, nici mai puțin de trei ani, ca să-mi răscumpăr datoria, căci noi nu avem suma de o sută de lire necesară ca să acoperim costurile. Judecând după restaurantele la care m-ai dus și cadourile pe care mi le-ai cumpărat cu atâta generozitate, nu cred că o sută de lire ar însemna prea mult pentru tine. Înțeleg că te ferești de un scandal în presă, acum, la începutul primului tău sezon la Brighton.

Dar dacă ai fi de acord să plătești cele o sută de lire și să-i promiți unchiului Frank că într-o bună zi ne vom și *căsători, aș putea îndura mai ușor suferința aceasta, cu gândul că ne vom reuni după ce copilul, copilul nostru, va veni pe lume.*

Aceste ultime luni și acea noapte minunată pe care am petrecut-o împreună la Rose Hotel au reprezentat cea mai fericită perioadă din viața mea. Mi-e dor de tine îngrozitor. Nu pot să mănânc, nu pot să dorm; mă tem pentru ceea ce se va întâmpla cu mine și cu pruncul pe care-l port înlăuntrul meu. Noaptea, zac în pat mângâindu-mi pântecul și întrebându-mă dacă va fi băiat și va crește puternic și frumos precum tăticul lui.

Unchiul Frank crede că sunt naivă pentru că m-am gândit că tu ai putea iubi vreodată o fată ca mine. Zice că, acum, că ai obținut ce te-a interesat de la mine, n-o să mă mai cauți niciodată. Te rog, dragul meu, dovedește-i că se înșală. Eu, personal, voi pune scrisoarea aceasta în cutia ta poștală, ca sa mă asigur că ai primit-o.

Doctorul Jacobson va vorbi duminică, la biserică, cu părintele Benjamin, ca să mă expedieze cât de curând. Cred că în câteva zile mi se va decide soarta. Nu știu ce să cred sau ce să fac. Te rog, dragul meu, te implor,

vom fi o familie fericită. Te rog, vino după mine degrabă. Mă tem pentru ce se va întâmpla.

Cu toată dragostea, pentru totdeauna,
Iubita ta, Ivy

Fata împături cu grijă scrisoarea, o vârî într-un plic și-l sigilă. Avea de gând să aștepte până când mama ei și unchiul Frank adormeau, pentru a se furișa din casă și a o livra.

Cunoștea locul acela în care urmau s-o trimită: căminul St Margaret, din Preston. În fiecare duminică, de când ținea minte, nu-și putea lua ochii de la conacul acela impozant, atunci când treceau prin fața lui cu mașina, în drum spre biserică. Din depărtare, semăna cu o casă din turtă dulce arsă; mare și înaltă, cu turnuri colțuroase, ca niște înghețate pe băț, acadele răsucite pe post de stâlpi și ferestre cu vitralii. Crucile masive ce se înălțau pe fiecare aripă a clădirii dominau orizontul, în timp ce iedera se cățăra pe ziduri, până la acoperișul cu țigle, invazivă ca un oaspete nepoftit.

Se auziseră niște zvonuri, șoptite pe la colțuri, despre vreo două fete de la școală care s-ar fi dus acolo să nască. Una dintre ele se întorsese câteva luni mai târziu, dar ajunsese doar o umbră. Pe cealaltă n-o mai văzuse nimeni niciodată.

Ivy avea să-l convingă pe Alistair s-o ia de nevastă și avea să facă tot ce-i stătea în putință pentru a nu fi trimisă acolo. Odată ce ar trece pragul căminului St Margaret, lupta ei pentru a-și păstra copilul ar fi ca și pierdută.

5

Sâmbătă, 4 februarie 2017

După două ore de citit relatări tulburătoare despre copii luați de la sânul mamei, o experiență după care, din câte se părea, femeile acelea nu-și reveniseră niciodată, Sam nu mai suportă. Fetele acelea erau puse să lucreze la spălătorie, adeseori manevrând utilaje grele până când intrau în travaliu. Copiii le erau luați încă de la naștere, mamele fiind obligate să semneze că renunță la orice drept de a-i mai căuta vreodată.

Gândul acesta o făcu pe Sam să izbucnească-n plâns, în timp ce stătea cuibărită lângă Emma, în patul cu cadru alb, simțind trupșorul delicat al fetiței lipit de al ei. Să-ți protejezi copilul era un instinct copleșitor; cum de reușeau călugărițele să aibă o asemenea influență asupra acelor femei? Să le convingă nu numai să renunțe la copiii lor, dar și să semneze contracte prin care, dacă vreodată ar fi încercat să-i regăsească pe copiii lor, ar fi comis o ilegalitate. Era ceva de-a dreptul barbar.

Lăsă privirea în jos la scrisoare și își plimbă degetul peste literele înclinate. Ivy se născuse cu o generație prea devreme. Cum și ea devenise de curând o mamă singură, Sam se simțea uluită să afle că așezământul St Margaret, situat în apropiere, continuase până la mijlocul anilor 70 să le lase pe acele tinere fără pruncii lor.

Trebuia să meargă să vadă cum trăiseră, unde erau culcați bebelușii, unde lucrau fetele acelea ca să poată plăti pentru că erau ținute acolo. O intriga și o posibilă legătură între Kitty Cannon și locul acela, dar, dintr-un motiv sau altul, se imagina cumva în situația lui Ivy și se vedea nevoită să vadă căminul St Margaret prin ochii ei.

Din căutările pe Internet, aflase că vechea mănăstire avea să fie demolată marți, ceea ce însemna că îi rămâneau numai două zile să viziteze locul, înainte să dispară pentru totdeauna. Abia își

începuse schimbul de cinci zile, așadar, nu urma să aibă timp liber decât după data demolării. Unica soluție pentru a vedea locul acela cu ochii ei și a ajunge totuși la serviciu la zece era să se trezească a doua zi cu noaptea-n cap.

Pe măsură ce aluneca într-un somn neliniștit, gândul îi zbura din nou la scrisoarea de pe noptieră – o scrisoare care ajunsese cumva printre lucrurile bunicului ei – și la tânăra înspăimântată care o scrisese.

6

Duminică, 5 februarie 2017

Kitty stătea în pragul căsuței lui Richard Stone, situată în centrul Londrei, în timp ce el descuie încuietoarea dublă și deschise apoi ușa din față, poftind-o înăuntru.

Alarma antiefracție, setată la treizeci și două de secunde, începu să sune, iar Kitty rămase în vestibul în timp ce Richard tasta codul de oprire. Mâinile lui, noduroase și înțesate de pete de bătrânețe, tremurau ușor.

— Îmi cer scuze. De când a murit soția mea, uit mereu să dezactivez alarma când mă trezesc.

Kitty zâmbi.

— Îți mulțumesc din suflet că ai acceptat să mă vezi într-un timp atât de scurt. N-am știut la cine altcineva să apelez.

— Sigur, pentru asta sunt aici. Îmi pare rău doar că te-am chemat atât de devreme. Am trecut în jurnal încă de acum câteva săptămâni că astăzi iau prânzul cu fiul meu.

Richard puse cheile la loc în cârligul din perete, după care Kitty îl urmă, pășind pe mocheta moale de pe coridor, unde, de-o parte și de alta, pereții erau împânziți de fotografii alb-negru cu cei doi fii ai bătrânului, în diverse vacanțe.

— Te superi dacă merg rapid până la toaletă? întrebă Kitty.

— Sigur că nu. Știi unde e, da? Te aștept aici, zise Richard.

Când Kitty se întoarse, bătrânul îi făcu semn să se așeze pe fotoliul maro din piele, din colțul încăperii.

— Ia loc, te rog.

Kitty aruncă o privire prin încăpere, care-i era de-acum aproape la fel de familiară ca propria sufragerie, și lăsă să-i scape un oftat.

Masa joasă, cu inevitabila cutie cu șervețele, tapetul monoton de pe perete, obloanele crem, lăsând să pătrundă înăuntru doar atâta lumină cât să te salveze de claustrofobie. Venea de săptămâni întregi la Richard, foindu-se de colo colo, vorbind despre insomniile ei, despre cariera ei. Se săturase de camera aceea, se săturase să aștepte ca el să insiste asupra trecutului ei, pentru a obține revelația pe care toți psihiatrii o consideră esențială și se săturase să-i observe reacțiile.

— Pot să-ți iau paltonul? zise Richard, adresându-i un zâmbet cald, în timp ce plana în jurul ei.

— Nu, mulțumesc, sunt încă bocnă, zise Kitty, trăgând, rând pe rând, de degetele mănușilor gri din cașmir, înainte de a se cufunda în fotoliu.

Richard se așeză și el, punând picior peste picior și lăsându-se pe spătarul scaunului. Kitty se feri o vreme să-l privească, punându-și mănușile în geanta pe care o avea încă în poală și lăsând apoi geanta să cadă pe podea, cu o bufnitură ușoară. Într-un final, ridică privirea, văzu că ochii lui albaștri o țintuiau și, imediat, Kitty se uită în altă parte.

— Cum te simți, Kitty?

Femeia își schimbă de două ori poziția pe scaun, înainte de a se lăsa pe spate, cu umerii plecați. Își auzea răsuflarea greoaie. Un claxon răsună afară, în trafic, făcând-o să tresară.

— Nu știu cum suporți să locuiești în centru, zise ea. Richard îi zâmbi înțelegător.

— Mă menține tânăr.

— Mă mir că-i așa rentabil să asculți văicărelile oamenilor, încât să-ți permiți zona asta.

Richard luă o gură de apă.

— Eu nu le-aș numi văicăreli. Sigur stai comod așa, cu paltonul pe tine?

— Da. Te rog, nu te mai agita. Vin aici ca să scap de toată nesinceritatea asta.

— Și crezi că, atunci când oamenii se interesează dacă ești în regulă, sunt nesinceri? o întrebă Richard.

Kitty se uită din nou în altă parte, la picioarele lui Richard, pentru a-i evita privirea insistentă. Purta niște pantofi clasici, maro, dintr-o piele cam tocită, dar cu un lustru care arăta că erau îngrijiți.

I se potrivesc, se gândi Kitty.

Avea peste optzeci de ani, era aproape chel, cu pungi sub ochi, însă pantalonii lui din denim, deși uzați, erau călcați atent, iar puloverul din lână era moale și proaspăt spălat. Totul în acea încăpere sugera că, în ciuda morții recente a soției lui, cineva avea grijă de el – poate o femeie în casă și, desigur, cei doi fii iubitori.

Lui Kitty i se păruse mereu că Richard era genul de om care avea totul plănuit ca la carte, care-și petrecuse viața alături de o soție nespus de chibzuită și care dusese o viață cumpătată: „Draga mea, nu arunca scăunelul acela. Aș putea să-l vopsesc și ar fi numai bun de taburet în camera băieților". Îi și vedea, parcă, mergând în lungi drumeții cu cortul, în loc să se bucure de vacanțe scumpe în străinătate. Ceea ce le permisese să pună bani deoparte pentru a-și cumpăra o casă în centrul Londrei încă din tinerețe. O decizie ce presupunea că, făcând abstracție de clienții ciudați, dar foarte profitabili, se retrăseseră într-o existență confortabilă.

— Arăți bine, se răsti ea, de parcă ar fi lansat o insultă. Ai fost plecat?

— Da, admise Richard, doar vreo câteva zile, cu băiatul meu.

Cu un aer absent, bătrânul își răsuci verigheta pe inelar, cu degetul gros, iar Kitty și-l imagină împreună cu odrasla lui devotată, stând într-un scuar pitoresc, zâmbindu-și din când în când unul altuia, în timp ce priveau trecătorii. Richard fusese probabil un părinte atât de bun, încât între el și fiul

său exista genul acela de înțelegere care nu necesita o conversație permanentă. Poate că, din timp în timp, mai spunea cât de mult i-ar fi plăcut și soției lui locul în care se aflau.

— Vrei să vorbim despre ceea ce te supără, Kitty?

Kitty își culese o scamă de pe palton. Radiatorul din spatele ei răspândea căldură și simțea că i se înfioară pielea, iar obrajii parcă îi luau foc, în timp ce-și desfăcea nasturii și se deschidea la palton.

— Cum a mers dineul? o întrebă Richard, sprijinindu-și o mână pe genunchi.

Kitty începu să se foiască în fotoliu și oftă.

— Bine. Doar că m-am simțit invizibilă.

— Îmi pare rău să aud asta. De ce te-ai simțit invizibilă?

Kitty începu să-și zgândăre pielițele din jurul unghiilor.

— Pentru că toți oamenii aceia pe care-i respect priveau prin mine, și nu la mine. Înainte mă urmăreau, se opreau din vorbit ca să mă asculte. Nu știu când s-a schimbat situația, dar aseară n-au mai făcut asta. Acum urmăreau alte persoane, mai tinere, mai atrăgătoare, persoane care au toată viața înainte. M-am simțit de parcă în mine s-ar fi stins o lumină, iar ei nu mă mai priveau la fel ca înainte.

Kitty trasa necontenit cu vârful degetului un cerculeț pe cracul pantalonilor.

Richard tăcu o vreme, așteptând ca ea să continue.

— Poate că a fost doar impresia ta; poate că ei văd și acum lumina aceea din tine, cum o numești tu.

Kitty ridică privirea și se uită la ceasul de pe perete, ale cărui ace îi părea că încetinesc și apoi că se opresc de tot.

— Când am plecat, singură, mi s-a părut că aș fi plecat de la propria înmormântare. Mi-am dat

seama că niciunul dintre ei n-avea să-mi simtă cu adevărat lipsa. Pentru tine e altceva, Richard. Tu ai ceea ce trebuie. Ai trăit iubirea adevărată, ai urmărit lucrurile care contează în viață, îți prețuiești familia. Munca e în planul secund.

— E periculos să te compari cu alții, Kitty. Nu putem cunoaște cu adevărat decât ceea ce se petrece în propria noastră viață.

— Haide acum, nu fi modest. Sunt la tine acasă, simt fericirea, mulțumirea sufletească. Sunt sinceră și o spun ca pe un compliment. Sunt invidioasă pe ceea ce ai tu. Eu nu am decât cariera, și acum se duce și asta de râpă.

Richard își drese glasul înainte de a răspunde.

— Spui că nu ai nimic altceva decât cariera, însă tocmai ai fost la o petrecere unde toți invitații veniseră ca să-ți arate că te iubesc și te prețuiesc.

Kitty îi aruncă o privire aspră și clătină din cap.

— Erau acolo pentru propriul interes.

— Cred că ești foarte dură cu tine. N-ar putea fi tocmai invers? Că poate tu nu mai ești interesată de ei sau nu-i mai prețuiești? Că ești furioasă pe ei fiindcă nu sunt așa cum ai vrea tu să fie?

— Fiindcă nu mă iubesc pentru ceea ce sunt eu cu adevărat? E cam clișeic, nu crezi?

Kitty își feri privirea și se ridică, dându-și jos paltonul în timp ce se îndrepta spre balconul care dădea către o grădină micuță și frumos îngrijită.

— Nu, nu e un clișeu să vrei să te simți iubit pentru ceea ce ești cu adevărat. Dar dacă nu le arăți oamenilor cum ești tu cu adevărat, atunci cum ar putea ei să te iubească? Poate că această carieră de care vorbești îți furnizează o mască pe care n-o dai jos din teama de respingere. Poate că ai obosit să te prefaci. Ai pe cineva cu care să poți vorbi cu adevărat, Kitty? În afară de mine. Un prieten? O persoană despre care să poți spune că ți-e ca un suflet-pereche?

— Am avut odată, zise Kitty, încrucișându-și brațele la piept și privind în depărtare.

— Și ce s-a întâmplat? O întrebă Richard.

— Am pierdut-o, spuse Kitty, în șoaptă.

— În ce sens „ai pierdut-o”?

Richard se foi ușor în scaunul său, tresărind din pricina durerilor evidente, de spate sau de încheieturi.

Kitty nu răspunse. În cele din urmă, se întoarse la fotoliul ei, își împături paltonul și-l aruncă pe podea, alături de geantă. Se așeză, cu un oftat.

— Ai dreptate, sunt obosită. M-ar ajuta să dorm și eu ca lumea. Temzepamul ăla pe care mi l-ai prescris mă adoarme din prima, dar după două-trei ore, mă trezesc. Numai asta, și e de ajuns să te scoată din minți.

— Și ce anume te trezește? o întrebă Richard.

Kitty se uita după o pisică neagră care urmărea o veveriță de-a lungul peluzei, apoi se cățără după ea într-un platan înalt.

Richard insistă.

— E un vis recurent? Un coșmar, poate?

Kitty începu să se joace cu brățara de la mână, răsucind pe toate părțile, între degete, fiecare pandantiv.

— Alerg prin tunelul pe unde ea a evadat, dar nu văd niciodată lumina de la capătul lui. Fug încontinuu, dar degeaba.

— Vorbești despre sora ta? Tunelul pe unde a evadat ea? o întrebă Richard.

Kitty încuviință din cap.

— Visele sunt conflicte nerezolvate pe care creierul încearcă să le proceseze în timpul somnului. Vor continua să se repete până când vei înțelege ce încearcă să-ți transmită, explică Richard, urmărind-o cu atenție pe Kitty.

— Nu l-am întrebat niciodată pe tata de ce a murit sora mea. Trăia când m-am dus după ajutor,

spuse Kitty, cu glas șoptit.

Simțea că i se usucă gura.

— Știu că l-au mințit, și el știa.

Începu din nou să-și smulgă pielițele din jurul unghiilor, până-i dădu sângele și tresări de durere.

— Cine l-a mințit? Ce crezi că s-a întâmplat cu ea? zise Richard.

— Cred că au găsit-o și au pedepsit-o pentru că a fugit, răspunse Kitty, privindu-l pentru prima oară în ochi.

— De unde a fugit? o întrebă Richard, întinzându-și încet picioarele și aplecându-se în față spre ea. Era într-o instituție, ai idee?

Kitty simți cum fiecare mușchi din corp i se încordează.

— Trăia într-un loc numit St Margaret, un cămin pentru mame și copii din Sussex.

Richard rămase cu privirea ațintită asupra ei. Pălise la față, iar mâna i se încleștase atât de tare pe genunchi, încât se albise cu totul.

— Au făcut o greșeală, continuă Kitty. N-au știut că venise să mă caute când ieșisem de la biserică – pentru că eram singură, fără părinți. Mi-a făcut semn din cimitir. Știau că fugise, dar nu știau că mă găsise și că eu mă dusesem să chem ajutoare.

Kitty se opri pentru o clipă și se uită la Richard, care răsufla încet și greu.

— Câți ani aveai când s-a întâmplat asta, Kitty? vorbi el într-un final.

— Opt. Aveam numai opt ani, răspunse Kitty și se uită la mâinile tremurânde ale lui Richard.

— Vrei să mă scuzi, te rog? spuse bătrânul, înainte de a se ridica încet de la locul lui, cu un geamăt monoton.

În timp ce se îndrepta spre ușă, se clătină ușor.

— Te simți bine, Richard? Îl întrebă Kitty.

— Da, sunt doar obosit după excursie. Mă întorc într-o clipă.

Kitty se uită la ceas: rămăseseră treizeci de minute. După două minute de așteptare, Richard reveni, ținând un pahar cu apă în mână.

— Iartă-mă, te rog, că te-am lăsat să aștepți. În mod normal, nu plec așa în timpul unei ședințe cu un pacient. Dar am avut o perioadă ceva mai dificilă. Hai să revenim la ce spuneai. De ce te-ai dus la biserică singură în ziua aceea?

Kitty se ridică și se duse la bibliotecă, luă de pe un raft un glob de zăpadă și-l agită. Ninsoarea începu să cadă peste satul miniatural din interiorul globului.

— Tata fusese la spital toată ziua. Știam că mama era grav bolnavă. Eu mersesem la biserică în fiecare duminică, de când mă știam – dacă tata era la muncă, eu și mama luam autobuzul. Știam ce autobuz să iau, știam ce aveam de făcut. Fusesem acasă toată ziua, umblând de colo colo, gândindu-mă la mama, pe patul de spital, dorindu-mi cu disperare să ies, să fac ceva, să ajut în orice fel cu putință. Pierdusem slujba de dimineață, dar știam că mai era una după-amiaza, pentru că mama se ducea uneori singură.

Kitty se întoarse la fotoliul ei și se așeză, ținând globul în poală. Zăpada se așternuse, iar ea se imagină pe sine în interiorul globului, la vârsta de opt ani, cu mantoul ei cel bun, roșu, stând în fața bisericii.

— A fost cât pe ce să nu mă duc. Decizia aceea mi-a schimbat tot cursul vieții. Voiam doar să mă rog la Dumnezeu s-o salveze pe mama. N-am să uit niciodată ce frig era. Zăpada scârțâia sub picioarele mele, cu un zgomot mai puternic decât dangătul clopotelor de la biserică.

Kitty se uită la Richard în timp ce gândurile o purtau în trecut, la autobuzul acela care hurducăia pe aleile înghețate din East Sussex, aducându-le pentru prima oară împreună pe ea și pe sora ei.

7

Duminică, 15 februarie 1959

Kitty trăgea de nasturii lunguieți ai mantoului ei nou, de culoare roșie, în timp ce autobuzul își croia drum pe aleile întortocheate, spre satul Preston. Tufișurile înghețate se înșiruiau pe marginea drumului, lăsând apoi loc câmpiilor deschise, ințesate din loc în loc de troiene de zăpadă. Se suise singură în autobuz, dăduse mărunțișul luat de pe noptiera tatălui ei și se așezase la fereastră, unde mai apoi i se alătura o doamnă în etate, pe care o recunoscu de la biserică. Sufla pe geam, formând mici cercuri încețoșate, pe care le ștergea din când în când cu mănușile negre din lână. Tot privind afară, văzu călugărițele împrăștiate pe câmp, scotocind prin tufișuri și aplecându-se ca să privească în șanțuri, scoțând aburi pe gură, în aerul glacial.

Aruncă o privire către femeia de lângă ea. Era îmbrăcată elegant și avea părul prins la spate într-un coc despre care Kitty gândi că n-ar fi avut cum să-i iasă din prima încercare. Purta o broșă neagră din sticlă, prinsă de paltonul maro, gros, ce-i păru lui Kitty a fi confecționat din material de mochetă. Doamna tresărea când autobuzul hurducăia pe drumul înghețat, însă ochii ei rămâneau ațintiți în față și își strângea cu putere geanta în poală. Kitty și-ar fi dorit s-o întrebe ce căutau călugărițele pe câmp, după părerea dumneaei, dar femeia nu-i aruncase nici măcar o privire de când se urcaseră împreună în autobuz și, judecând după maxilarele încleștate, nu părea să aibă chef de vorbă.

Când autobuzul frână la o intersecție, Kitty își mușcă adânc buza. Se uită fix la indicatorul rutier din față, pe care scria *Preston Lane.* O luară pe aleea cu pricina, trecând pe lângă umbra întunecată a conacului și înaintând spre South Downs, când, la orizont, li se arătă o reședință în stil victorian. De când ținea minte, edificiul acela pe patru

niveluri, cu frontispiciu dublu, o captivase. De la depărtare, îi părea că seamănă cu o casă de păpuși pustie și nefolosită, lăsată de izbeliște într-o mansardă prăfuită. Zece ferestre anoste la fiecare etaj, ce nu lăsau niciodată să se întrevadă vreo lumină; o fațadă bej, înțesată de iederă cățărătoare. Când te apropiai, culoarea fadă a zidurilor pălea cu totul, parcă, preschimbându-se într-o nuanță de cenușiu, pe măsură ce unghiurile deveneau mai ascuțite. Fiecare aripă a clădirii era ornamentată cu imense crucifixe, precum și cu foișoare ce-i aminteau lui Kitty de povestea lui Rapunzel, pe care i-o citea uneori tatăl ei.

Aleea cu pietriş ce ducea spre casa aceea era înconjurată de un desiș, iar autobuzul o străbătu cu hurducăieli, după care, când ajunseră la un luminiș, se opri. Ușile se deschiseră, iar o tânără începu să parcurgă intervalul, abia târându-și bagajul pe care-l avea cu ea. Pântecul ei mare și rotund se lovea de valiză și, în timp ce fata se lupta să coboare cu bagajul din autobuz, Kitty o auzi pe bătrâna de lângă ea țâțâind dezaprobator.

La umbra copacilor, înveșmântat în negru din cap până-n picioare, în afara gulerului alb de la gât, se afla părintele Benjamin, pe care Kitty îl recunoscu ca fiind preotul bisericii din Preston. Privi de jur împrejur și văzu mai multe fete care mergeau de colo colo printr-un șanț ce ocolea desișul. Fetele purtau niște sarafane cafenii și erau vegheate de două călugărițe în straie monahale. Kitty o cercetă cu luare-aminte pe fata care se afla cel mai aproape de ea. Avea părul tuns scurt, băiețește, și pielea Ia fel de cenușie ca pământul acoperit de zăpadă, din jurul ei.

Una dintre călugărițe îi făcu semn să vină, iar Kitty o privi pe fată cum iese din șanț. Se clătină pentru o clipă, apoi își regăsi echilibrul, se îndreptă încet de spate și, ducându-și mâinile la șale, lăsă la vedere un pântec enorm.

În timp ce autobuzul pornea, fata ridică privirea și se uită fix Ia Kitty, cu ochi pătrunzători, negri ca tăciunele. Kitty se lipi de spătar, dar nu reuși să-și desprindă privirea, până când, în cele din urmă, călugărița se răsti la fata din zăpadă s-o ia din loc.

Kitty se cufundă în scaun, mușcându-și frenetic pielițele din jurul unghiilor. Simțise nevoia să iasă din casă, să facă ceva, dar acum, că se afla acolo, în autobuz, pentru prima oară singură, neînsoțită de părinți, o cuprinse panica. Cu toate că motorul rula și căldura era pornită, simțea frigul furișându-se prin ușile batante și pe ferestrele dreptunghiulare, încercând, parcă, să ajungă la ea. Când autobuzul opri în fața bisericii și lumea începu să coboare, Kitty simți că-și pierde răsuflarea.

Era abia ora trei, dar în timp ce vântul glacial de februarie sufla aspru, lumina hibernală începea să pălească. Atentă la fiecare pas, ca nu cumva să se împiedice cu pantofii ei noi, din piele lăcuită, Kitty începu să coboare din autobuz.

— Ești bine, domnișoară? o întrebă șoferul în timp ce pornea motorul, gata de plecare.

— Da, mă întâlnesc cu tatăl meu la biserică, zise Kitty, recitând minciuna pe care și-o pregătise din timp.

— Bine faci. Păi, ai grijă să n-aluneci pe gheață.

Ușile se închiseră în urma ei, iar Kitty rămase singură, privind mulțimea de credincioși cum se îmbulzeau în biserica micuță. Și-ar fi dorit ca tatăl ei să fi fost alături de ea în acea clipă, cuprinzând-o cu brațele lui mari. În timp ce înainta, iar gheața scârțâia sub picioarele ei, își închipuia pantofii lui lângă ai ei; se gândea cum s-ar fi grăbit făcând câte doi-trei pași mărunței de-ai ei pentru a putea ține pasul cu el.

Intrând pe poartă și trecând pe lângă mormintele împestrițate cu pete de zăpadă, în

drum spre intrarea în biserică, se opri pentru o clipă și privi în jur. Pălăvrăgelile grupului din fața ei amuțiră când oamenii intrară în clădire, și singurul sunet care se mai auzea era croncănitul ciorilor, dintre care două se uitau fix la ea, de pe crengile goale ce atârnau pe deasupra potecii.

După o vreme încetă și acesta, iar Kitty deveni profund conștientă că cineva o privește.

Cum rămăsese așa și se uita la șirurile de morminte, observă ceva mișcându-se în depărtare. Ciorile se avântară deodată spre cer, deranjând zăpada de pe ramurile pe care stătuseră cocoțate și stârnind o avalanșă ce nimeri în părul lui Kitty și pe spatele mantoului ei nou, de culoare roșie.

Fata icni și se scutură apoi de zăpadă, chiar când un bărbat într-un palton lung, negru se pregătea să închidă ușile bisericii.

— Stai! strigă ea și porni în grabă să se adăpostească în biserică, încercând totodată să nu alunece pe gheață. Mai privi o dată în urmă, spre cimitir, și simți cum o furnică brațele, apoi păși înăuntru, iar ușile se închiseră în urma ei.

8

Duminică, 5 februarie 2017

Era încă devreme atunci când Sam opri mașina în fața căminului St Margaret. Le lăsase pe Buni și pe Emma la căldură în paturile lor și se furișase afară, în zorii înghețați, unde autoturismul ei Vauxhall Nova o aștepta ca să o poarte pe aleile întortocheate din Preston și prin ținuturile rurale din Sussex, învăluite în ceață.

Edificiul gotic ce străpungea linia orizontului, în fața ei, era cu mult mai mare decât se așteptase, cu șiruri de ferestre înguste, arcuite, sub un acoperiș ascuțit și abrupt, dominat de crucifixe. Natura își adjudecase deja locul: mucegaiul se întindea tot mai sus pe ziduri și iedera era atât de deasă, încât abia dacă-ți dădeai seama unde se termina casa și începea solul. Clădirea se înălța complet singuratică în mijlocul unei uriașe întinderi de pământ, și se vedea clar că pregătirile pentru demolare erau în curs. La fața locului se aflau mai multe excavatoare și o mulțime de proiectanți, iar, lipită de clădire, stătea o macara înaltă de treizeci de metri, în timp ce o bilă pentru demolări zăcea neclintită în aer, suspendată parcă într-o numărătoare inversă, până când avea să-și ducă la îndeplinire sarcina iminentă.

Strângându-și mai bine paltonul în jurul trupului, Sam rămase în fața gardului din oțel ce împrejmuia

Perimetrul, gândindu-se la fetele care, în toți acei ani, stătuseră fix în același loc ca și ea, cu o mână pe pântecul lor în care mișca un copilaș, și în cealaltă ținând o valijoară cu lucruri personale; fetele acelea abandonate de toate ființele dragi, fără nici cea mai vagă idee despre ce le aștepta de atunci încolo.

Se uită la cele două lacăte grele care țineau poarta de intrare bine închisă, după care făcu câțiva pași în spate pentru a citi panourile:

Aviz de demolare
Avertisment: șantier – nu intrați!
Accesul neautorizat strict interzis

Lângă ea, pe un panou susținut de catalige, stătea mărturia unui mare arhitect cu privire la ansamblul ce urma să fie alcătuit din șapte reședințe de familie:

Noile reședințe de lux premiate:
ansamblul rezidențial Slade Homes îmbină eleganța tradițională
a arhitecturii clasice cu un design interior de secol XXI,
fiind situat în liniștitul cătun Preston, chiar în inima
ținuturilor rurale din Sussex.

Scris cu litere imense, de un roșu-sângeriu, cuvântul *VÂNDUT* domina panoul publicitar.

Sam se întoarse și începu să dea ocol perimetrului, plimbându-și mâna înmănușată peste gard. Nu se zărea nici țipenie de om, dar Sam auzi un câine lătrând în depărtare și, când se mai apropie, observă o baracă modulară, iar înăuntru, o lumină aprinsă. Se îndreptă într-acolo, patinând de două ori pe noroiul înghețat, din pricina botinelor ei cu toc, iar când trecu prin fața căsuței, un ciobănesc german în lanț se ridică și începu să latre frenetic. Sam se opri instinctiv, și, deși câinele era priponit, iar între ei se înălța un gard de oțel, inima începu să-i bubuie-n piept.

— Max! Strigă un bărbat. Taci odată.

Lumina dinăuntrul barăcii dezvălui silueta unui bărbat cu părul prins în coadă de cal, îndreptându-se spre ușă.

— Ce ai pățit, băiete?

Sam văzu un bărbat înalt, cu un gât zdravăn și umerii lăți. În partea de sus, era îmbrăcat doar cu un tricou gri, mototolit, în ciuda temperaturii de îngheț. Ghetele lui de motociclist erau dezlegate la

șireturi și purta un inel masiv la mâna stângă, în care ținea o cană aburindă din tablă. După ce făcu o mică pauză pentru a privi în jur, coborî treptele ca să vadă ce-l supăra pe câine, care continua să latre și să mârâie la Sam.

Își imaginase toate scenariile posibile cu privire la ce avea să găsească la St Margaret: în cel mai bun caz, era vorba despre un teren neîngrădit, nimeni prin preajmă și o fereastră spartă, pe care s-ar fi putut cățăra pentru a pătrunde în vechiul conac victorian. Dacă nu, niște secretare plictisite erau mereu un pariu sigur, și se gândise că dacă exista un departament de marketing pentru noul ansamblu rezidențial de lux, ar fi putut să convingă personalul că se interesa de una dintre proprietăți și să obțină un tur al clădirii, apoi să inventeze niște scuze și să plece. Chiar și cu un paznic s-ar fi descurcat, probabil ar fi reușit să-l vrăjească sau să-l fenteze cumva, însă nu se gândise nicio clipă că avea să dea peste un administrator care să și locuiască pe domeniu, cu un vârcolac pe post de animal de companie.

— Salutare! ciripi ea, făcându-i veselă cu mâna bărbatului. Scuze, n-am vrut să-ți supăr câinele.

Bărbatul se întoarse cu fața la ea, miji ochii în bătaia soarelui, iar lumina i se reflectă în barbișonul des, în timp ce fumul de la țigara dintre buze îi intra în ochi. Sam remarcă sloganul imprimat pe tricoul lui – *Pupă-mă undeva, e ziua mea* – și schiță un zâmbet vag, pe care el nu i-l întoarse. O fixă, în schimb, cu privirea, până când Sam începu să se simtă stânjenită. Câinele începu să latre din nou, și bărbatul lăsă într-un sfârșit privirea în jos, lovind câinele atât de tare încât animalul scheună.

— Ce cauți, drăguță, de te furișezi p-acilea? o întrebă el pe Sam, cu un pronunțat accent Cockney.

— Nu mă furișam. M-am apropiat pentru că am văzut o lumină și am vrut să văd dacă e cineva prin preajmă.

— Păi, și de ce? întrebă bărbatul, trăgând adânc din țigară și suflând fumul înspre ea, în timp ce se apropia.

În ciuda gardului de oțel ce-i separa, Sam simți că o cuprinde panica, însă zâmbi din nou și se aplecă în față, spre gard.

— Pentru că voiam să văd interiorul casei, înainte de a fi demolată. Îmi dai și mie o țigară, te rog?

— Multă lume se interesează de casa asta în ultima vreme, de când au găsit rămășițele preotului, zise bărbatul, întinzându-i o țigară și aprinzându-i-o printr-o gaură din gard.

— Mersi. Da, am citit în ziar. De-asta am venit și eu. Sam găsea mereu că secretul pentru a minți era să nu complici lucrurile și să rămâi cat mai aproape de adevăr cu putință. Scotoci prin geantă și scoase scrisoarea lui lvy, ținând-o sus, pentru ca bărbatul să poată vedea paginile îngălbenite și scrisul de modă veche.

— Bunicul meu a murit de curând și am găsit scrisoarea asta printre lucrurile lui. Cred că a fost scrisă de mama lui și cred că el s-a născut aici. Aseară, când am citit că vor să demoleze clădirea, m-am gândit să vin și să văd și eu locul în care el și-a petrecut primele săptămâni din viață. Dacă vreunele dintre măicuțele care au avut grijă de el mai trăiesc, ar fi fost frumos să le mulțumesc.

Glasul îi tremura. Nu-și propusese să aducă vorba despre cel care fusese ca un tată pentru ea.

— Să le mulțumești? Asta-i o premieră, se amuză bărbatul.

— Ce vrei să spui? îl întrebă Sam, mijind ochii in soarele iernatic.

— Nu ești de la presă, nu? o întrebă el, trăgând cu nesaț din țigară.

— De ce zici asta?

— Au mișunat o grămadă p-acilea, da’ gata, ancheta s-a încheiat. A venit, în sfârșit, și ordinul de demolare. Casa asta o să fie dărâmată în două zile, nu mai are nimeni ce să facă.

— Și tot e nevoie să dormi aici în fiecare noapte? Trebuie să fie greu, e un ger de crapă pietrele.

— Mda, păi, casele alea noi costă un milion bucata, așa că nu vor să se riște. Abia aștept să scap odată de-aci.

— Cred și eu. Pe mine mă cheamă Sam, apropo. Îmi pare bine de cunoștință, zise ea întinzând mâna prin gard, iar bărbatul ezită o clipă înainte de a i-o strânge.

— Andy. Și zi așa, Sam, dacă-ți fac un tur, stai la un pahar cu mine diseară?

Bărbatul mai trase un fum din țigară, țintuind-o cu privirea pe Sam, care se strădui să-i zâmbească.

— Îți serbezi ziua de naștere?

Andy privi în jos la tricoul lui.

— Dacă serbezi și tu împreună cu mine.

Bărbatul șovăi pentru o clipă, după care făcu semn cu capul spre clădire.

— Hai, vino, n-are ce să se întâmple.

În timp ce ușa grea din lemn de stejar a căminului St Margaret se închidea în urma lor, Sam rămase pentru o clipă în vestibulul vast, ce dădea spre niște scări în spirală. Firele de praf captive dansau în razele începutului de primăvară, ce se revărsau înăuntru pe ferestrele cu vitralii, din capul scărilor. Pe pardoseala cu dale albe și negre, scorojite, Sam observă un panou rupt. Se lăsă pe vine și-l șterse de praf.

Tatăl nostru, fie ca cei căzuți să găsească iar calea către
Tine, prin forța rugilor și prin munca lor grea.
Căminul St Margaret, Preston, Surorile Milostivirii

Sam își imagină scările lucind de curățenie și pe fetele acelea care mai aveau puțin până să le vină sorocul lustruind frenetic treptele, supravegheate îndeaproape de măicuțe. Călugărițele erau simbolul infam al acestor așezăminte pentru mame și copii, făcându-le un serviciu familiilor catolice dispuse să se prefacă a nu vedea ce se petrecea acolo, comunități întregi răsuflând ușurate că se puteau spăla pe mâini de toată situația. Lui Sam îi părea a fi o imagine desprinsă dintr-un secol apus, și nu ceva ce se întâmplase cu numai o generație în urmă.

— Iote aci, drăguță.

Sam era atât de adânc cufundată în propriile gânduri, încât aproape că uitase de ghidul ei. Niște cioburi de sticlă de la una dintre ferestre scrâșniră sub picioarele ei, în timp ce pășea spre o ușă. Se opri să privească înăuntru, la încăperea imensă, inundată de lumina ce se revărsa prin două ferestre boltite. Niște chiuvete ceramice supradimensionate se înșiruiau de-a lungul pereților și o maglă lungă zăcea în mijlocul podelei înnegrite. Sam rămase în prag și își imagină fantomele deceniilor trecute, înecate într-un abur gros, dându-și părul de pe față cu dosul palmei, spălând așternuturile pătate la chiuvete și întinzând cu grijă fețele de masă pe maglă.

Un crucifix domina peretele din spate și o tapițerie roasă de molii atârna deasupra chiuvetelor. I se făcu pielea de găină pe brațe, în timp ce citea cuvintele elaborat brodate:

O, MÂNTUITORULE, iubitor al sufletelor
la Tine mă rog, ca, prin patimile Inimii Tale Sacre
și prin suferințele Maicii Preacurate,
să speli cu sângele Tău păcatele tuturor acelora
care astăzi pășesc în lumea celor drepți.

Și de va fi pe placul Maiestății Tale să-mi trimiți în astă zi o grea povară
în schimbul grației divine pentru sufletul meu,
bucuros o voi primi și îți voi mulțumi Ție,
Mântuitorul și Păstorul meu,
Ție îți mulțumesc căci îmi oferi îndurarea drept răsplată pentru tot ce am să îndur.
Tu mi-ai arătat calea. Amin.

— Locul ăsta e ceva de speriat, spuse Sam. Ai impresia că fetele acelea sunt încă prizoniere aici.

— Nici nu-ți închipui, drăguță.

Andy se apropie acum atât de mult de ea, încât îi simți răsuflarea cu miros de țigară.

— Ai idee dacă mai trăiește vreuna dintre călugărițe? întrebă Sam, întorcându-se cu spatele la el.

— Încă nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Ce întrebare?

Sam nu-și dădea seama dacă starea de greață pe care o simțea avea legătură cu Andy sau cu încăperea aceea sinistră.

— Dacă bei un pahar cu mine diseară.

Ea zâmbi și privi spre coridor.

— Acolo ce-i?

— O sală de mese, dar e goală acu', zise Andy, după care se uită la ceas. Sincer să fiu, au golit tot, pentru demolare. Mă îndoiesc că mai găsești ceva.

— Și acolo ce e? întrebă Sam, făcând semn cu capul spre o ușă întunecată din lemn.

Andy nu-i răspunse, așa că Sam străbătu coridorul ca să ajungă la ușă și s-o deschidă, trecând razant pe lângă el pentru a intra, căci bărbatul nu se clinti din loc. Într-un contrast izbitor cu spălătoria, încăperea îngustă îți dădea claustrofobie, cu lambriuri din lemn închis la culoare ce absorbeau lumina slabă care și așa de-abia pătrundea pe o fereastră îngustă. Un birou din mahon era înghesuit într-un colț, la perete, iar pe el

se afla o fotografie mare, într-o ramă aurită, a unei măicuțe, în veșmânt monahal complet. Chipul prelung al femeii era inexpresiv, buzele, subțiri, iar după ce Sam așeză în picioare fotografia, ochii lipsiți de emoție ai călugăriței părură s-o urmărească prin încăpere. O plăcuță la baza ramei o informa că femeia în cauză era „Stareța Carlin, maica superioară, 1945-1965".

— Ai idee dacă mai trăiește? Îl întrebă Sam, făcând semn spre portret. Stareța Carlin?

— Știu că mai sunt câteva călugărițe care trăiesc într-un azil de bătrâni, nu departe de aici. Dar n-aș ști să-ți zic numele lor. Ascultă, drăguță, nu putem să zăbovim prea mult. Administratorul clădirii tre' să pice din clipă-n clipă.

— Desigur, îmi cer scuze. Hai să mergem.

Mai privi o dată de jur împrejur prin cameră, după care se întoarse spre ușă. În timp ce se îndrepta spre ieșire, dădu cu călcâiul peste un cârlig micuț ce se ițea din podea. Se opri brusc.

— Ce-i asta?

Andy ridică din umeri, scoțând o țigară din buzunar și aprinzându-și-o. Sam se lăsă pe vine, își strecură degetul prin cârligul din podea și trase. Era înțepenit, însă, după câteva încercări, o trapă începu să se deschidă, cu un scârțâit ce răsună puternic în odaia goala'. Sam făcu un pas înapoi, ca să cerceteze deschizătura.

— Pentru ce o fi? zise ea, ridicând privirea spre Andy.

— Tu ce crezi? îi răspunse bărbatul, suflând rotocoale de fum prin încăperea jilavă.

Sam simți un val de greață abătându-se asupra ei când își dădu seama că spațiul respectiv era suficient de mare pentru o persoană, poate pentru o fată tânără. Având cam un metru și jumătate pe un metru, semăna cu un sicriu. Sam se simți deodată paralizată, închipuindu-și cum ar fi fost să fie încuiată pe întuneric, ceasuri întregi, într-un spațiu atât de restrâns încât nu s-ar fi putut nici mișca, un

spațiu în care ar fi avut timp să reflecteze și să-și învețe lecția. Și în timp ce Andy îi făcea semn că trebuiau să plece de acolo, auzi plânsetul înăbușit al unei fete. Îi luă o clipă până să-și dea seama că ea plângea.

Simțea că nu mai poate să respire, în timp ce Andy o trăgea după el pe coridor, trecând din nou pe lângă spălătorie, unde își imagină că le vede pe fete stând nemișcate la chiuvete, cu privirile ațintite asupra ei. Când ajunseră în dreptul ieșirii, ea se avântă în aerul proaspăt, răsuflând adânc.

— Te simți bine, drăguță? o întrebă Andy și-i dădu drumul la braț.

— Îmi pare rău. Am nevoie de un minut să-mi revin. Locul ăsta e copleșitor.

Îi făcu semn cu mâna că nu voia țigara pe care el i-o oferea.

— Cum ziceam, nici n-ai idee. Cu cât mai repede fac praf locul ăsta, cu atât mai bine. Cred că mai bine o iei din loc acuma.

Sam încuviință din cap, trăgând adânc aer în piept. Habar n-avea de ce trăia o asemenea reacție emoțională față de situația lui Ivy, dar, în atmosfera sufocantă a acelei case, simțise întreaga suferință a fetelor ținute captive acolo. Dacă punea laolaltă și moartea părintelui Benjamin și posibila lui legătură cu Kitty Cannon, instinctul îi spunea stăruitor că nu trebuia să lase din mână subiectul acesta.

Dacă stareța Carlin mai trăia, trebuia s-o găsească. Dar înainte de toate, trebuia să știe exact de ce luase Kitty Cannon parte la ancheta despre părintele Benjamin. Avea să dea un telefon la biroul de presă al lui Cannon, doar ca să tatoneze terenul. Dacă ar obține vreo reacție la menționarea căminului St Margaret, ar ști că e rost de ceva. Și apoi nu-i mai rămânea decât s-o facă pe una dintre călugărițe să-i dezvăluie legătura dintre Cannon și căminul St Margaret, și mai mult nici că-i trebuia.

Se uită la ceas: 7.30. Mai avea încă două ore și jumătate până când trebuia să fie la birou. Dacă se grăbea, poate că ar fi reușit chiar în acea dimineață să dea de urma stareței Carlin.

Se uită la Andy.

— Aș vrea să-ți fac cinste cu un pahar diseară, ca să-ți mulțumesc pentru deranj. Ba chiar cu două, dacă-ți amintești și cum se numește azilul acela de bătrâni.

9

Duminică, 5 februarie 2017

Richard se uită la ceasul de perete, calculă că era abia la jumătatea ședinței, după care își întoarse privirea spre Kitty. Puse picior peste picior și își încrucișă palmele umede pe după genunchi.

— Ce s-a întâmplat când ai ieșit din biserică?

— Am rămas o vreme singură, în timp ce adulții stăteau de vorbă. Mă pregăteam să mă îndrept spre stația de autobuz. Și atunci am văzut-o, zise Kitty, dar glasul i se frânse și se opri.

Richard trase adânc aer în piept.

— E în regulă, nu te grăbi.

Kitty își drese vocea și își mușcă limba, după care continuă.

— Se ascundea după una dintre pietrele de mormânt și-mi făcea semn.

Kitty se ridică în picioare și puse globul de zăpadă la loc în bibliotecă, de unde îl luase.

— Ți-ai dat seama imediat că era sora ta?

Richard nu se uită Ia ea când îi adresă întrebarea, rămânând cu privirea ațintită asupra fotoliului ei gol, de parcă ar fi fost hipnotizat.

— Nu. Am văzut că era cam de-o seamă cu mine, dar nu am știut cine e. În oricare altă zi, poate m-aș fi gândit că se juca cu mine, dar atunci eram foarte supărată din cauza mamei, așa că m-a tulburat din prima. Cumva, mi-am dat seama că se întâmpla ceva foarte rău, zise Kitty și tăcu din nou. M-am uitat în jur ca să mă asigur că mie voia să-mi atragă atenția. Mi se părea că era rodul imaginației mele; sau poate o fantomă. Apoi și-a dus degetul la buze, ca să fiu atentă să nu fac gălăgie, și mi-a făcut semn să mă duc la ea.

— Și te-ai dus? o întrebă Richard, cu glas șoptit.

— Da. Nu se uita nimeni la mine. Pe atunci, oamenii nu erau așa de atenți cu copiii, iar părinții

mei, desigur, nu erau acolo.

Kitty se întoarse în dreptul balconului și îi aruncă o privire lui Richard. Stătea cocârjat și nu părea deloc în largul lui. Kitty își îndreptă din nou atenția asupra grădinii.

— Și ce ți-a zis când te-ai dus la ea? o întrebă Richard.

Kitty vedea și acum în fața ochilor chipul surorii sale, în timp ce se apropia de ea. În ciuda petelor de murdărie, a părului încâlcit și a uriașului sarafan cafeniu, i se părea că se privește în oglindă. Se uitase în jos la sandalele fetei și la brațele ei dezgolite și, instinctiv, își scosese mantoul și i-l așezase pe umeri. Sora ei tremura când îi întinsese mâna, iar Kitty i-o prinsese.

— La început, când m-am dus la ea, nu mi-a zis nimic. Am alergat până la dependință. Am rămas acolo toată noaptea; ea era prea speriată ca să se miște. Mi-a spus că o cheamă Elvira și că a fugit de la St Margaret. Stătuse ore întregi în zăpadă, așteptându-mă în cimitir, ca să ies de la slujbă. Știam că tata trebuia să fi fost mort de îngrijorare, dar ea nu mă lăsa să plec și să chem ajutoare. Repeta întruna: „Dacă mă găsesc, mă omoară”.

Lui Kitty începea din nou să-i piară glasul. Își încrucișa brațele la piept, strângându-se singură cu putere, în timp ce privea afară, pe fereastră.

— Era așa de istovită și de înfometată. Voiam doar s-o ajut, dar nu mă lăsa să plec.

— Până la urmă, însă, ai plecat, nu? îi zise Richard, ridicând într-un sfârșit privirea spre ea.

— Da, până la urmă m-a lăsat, cu o condiție. M-a pus să-i promit că nu strig. Mi-a zis că dacă strigam, ne-ar fi găsit. Apoi mi-a arătat cheia pe care a folosit-o ca să evadeze. A scos din peretele dependinței o cărămidă slăbită și a vârât cheia în spatele ei. Mi-a spus că dacă n-aveam s-o mai găsesc acolo la întoarcere, eu și tata trebuia să

luăm cheia și să descuiem cu ea trapa din cimitir, căci doar așa am fi putut s-o găsim.

— Și așa ai făcut? o întrebă Richard încet.

Kitty se întoarse și-l privi. El își luă ochii de la ea și întinse o mână tremurândă după paharul cu apă.

— Nu. Părintele Benjamin mi-a spus că a murit. Dar dacă n-a murit, dacă m-a mințit? Ar fi trebuit să mă întorc. Aș fi putut s-o salvez.

— Kitty, te-ai mai dus vreodată de atunci la căminul St Margaret? O întrebă Richard, cu umerii încovoiați și maxilarele încleștate.

Kitty clătină ușor din cap.

— Crezi că ai mai putea găsi cheia acolo? Oare asta vrea să-ți spună visul tău?

Kitty simțea și acum imensitatea acelei nopți în care se aventura. Hăul întunecat ce se întindea în fața ei, țipetele bufnițelor din copaci și foșnetele vietăților mișunătoare. În timp ce alerga, împiedicându-se și căzând în beznă, i se părea că frigul era un om care o trăgea înapoi, o încetinea, încerca s-o țină ostatică. Deja nu-și mai simțea obrajii și mâinile, iar în minte îi apăru, vie, imaginea tatălui ei: în timp ce o îmbrăca în mantoul pe care acum îl purta Elvira, îi închidea nasturii și îi zâmbea trăgând-o de căciula cu moț.

— Credeam că știu cum să ajung la biserică, la drum. Credeam că tata mă căuta deja. Dar era așa de întuneric, încât nu vedeam nimic. Mi se făcuse îngrozitor de frică. Am căutat multă vreme drumul, dar începuse să mă ia amețeala. M-am prăbușit, mi-era frig și eram atât de speriată. Aveam numai opt ani. Am încercat să mă întorc la Elvira, dar n-am mai reușit nici asta. Așa că am făcut ceea ce mă implorase să nu fac. Am strigat după ajutor.

Kitty privi în jos la mâinile ei, chiar atunci când din peticul de piele smuls din dreptul unghiei izvorî un firicel de sânge. Clinchetul tacâmurilor răsuna în farfuria ei, în timp ce dâra roșie, se târa

spre vârful degetului, iar tatăl ei se foia în fața ferestrei din bucătăria căsuței lor neîncălzite. Îl privea cu luare-aminte cum dădea perdeaua la o parte o dată la câteva secunde, ca să arunce o privire afară, spre aleea îngustă, împânzită de buruieni. Simțea gustul cărnii ieftine, cu zgârciuri, din tocana pe care o vecină bine-intenționată o gătise pentru ei, știind că mama ei era în spital. Și ea de-abia ieșise din spital de câteva zile, după ce o găsiseră mai mult moartă decât vie în șanțul în care căzuse alergând după ajutor pentru sora ei. Geamăna ei, de a cărei existență nici nu știuse, până în urmă cu aproape două săptămâni.

— Kitty, mănâncă. Se face târziu, îi spusese tatăl ei, după care îi luase farfuria și aruncase resturile la coș.

Kitty se uitase la ceas: șapte fără zece, mai era aproape o oră până când trebuia să fie în pat.

— Tati, ce se petrece? îl întrebase ea, cu glas șoptit.

— Ajunge cu întrebările, Kitty, se răstise el. E ora de culcare.

O zorise sus pe scări și o pusese să se schimbe cât mai repede în cămașa de noapte, stingând lumina și făcându-se nevăzut, fără ca măcar s-o întrebe dacă nu avea nevoie s-o ducă până la toaletă, în curte. Kitty îl auzise cum făcea ordine prin bucătărie, zdrăngănind vesela și trântind tacâmurile în sertar. Apoi, într-un sfârșit, cineva bătuse la ușă.

Kitty se ridicase în capul oaselor, apoi pusese picioarele pe podeaua rece și pășise în vârful degetelor pe parchetul scârțâitor. Încet și cu grijă, deschisese ușa atât cât îndrăznise și-l zărise pe părintele Benjamin stând pe covorul de un albastru spălăcit din vestibul.

— Intră, părinte.

Kitty îi urmărise pe ce doi îndreptându-se spre sufragerie și făcându-se nevăzuți înăuntru, pentru

ca, apoi, să răsune până sus, pe scări, zgomotul ușii închise cu putere în urma lor.

— Ai idee cum a ajuns sora ta la St Margaret? o întrebă Richard, readucând-o pe Kitty în prezent.

— Mama a suferit mai toată viața de insuficiență renală, și cred că tata și-a căutat consolare în brațele altor femei. Eu bănuiesc că ne-am născut amândouă la St Margaret și că mama noastră naturală a murit, probabil, la naștere, zise Kitty, apoi închise ochii și se frecă la ei. Apoi, nu știu din ce motiv, tata m-a luat acasă doar pe mine.

Richard își drese glasul.

— Nu te-a înfuriat că a ales să o lase pe Elvira în urmă?

Kitty întoarse brusc privirea spre el.

— Mă îndoiesc că mama i-a lăsat de ales.

Richard tăcu pentru o clipă înainte de a-i răspunde.

— În regulă, dar eu trebuie să mă asigur că tu ți-ai procesat sentimentele față de tatăl tău în această chestiune. Mi-ai spus că a avut o aventură și că femeia respectivă, mama ta naturală, a murit, cel mai probabil, la naștere. Și apoi că tatăl tău a ales să o ia doar pe una dintre voi acasă, dar că tu nu îi porți câtuși de puțin pică pentru ceea ce s-a întâmplat cu Elvira.

Kitty îi aruncă o privire aspră.

— Mama a fost o femeie foarte bolnavă; singur, tata n-ar fi avut cum să se descurce cu doi copii. Și-a închipuit că Elvira va fi adoptată, că va fi fericită.

— Dar de ce crezi că te-a ales pe tine? zise Richard. În mod evident, pentru Elvira a fost tragic și i-a schimbat întreg cursul vieții, dar, în multe feluri, și pentru tine a fost la fel de greu. Ce povară imensă ai purtat cu tine toată viața! Nu ești cu nimic de vină pentru toate astea, Kitty.

— Dar tata e? Asta vrei să spui?

Reflecția ei în oglindă o fixa cu privirea, iar ea întinse mâna și o mângâie ușor cu vârful

degetelor. Auzea și acum în minte vocea tatălui ei, strecurându-se pe ușa sufrageriei, cu atâția ani în urmă.

— A fost copilul meu, părinte, aveam dreptul să știu dacă s-a întors la cămin.

Lui Kitty îi tremura mâna pe balustradă, în timp ce cobora încetișor scările. Pășise în vârful degetelor, încercând din răsputeri să nu trezească podelele din somnul lor. Când ajunse la capătul scării, inima îi bubuia atât de tare încât o durea. Glasurile celor doi bărbați se distingeau limpede, de parcă s-ar fi aflat cu toții în aceeași încăpere.

— Cu tot respectul, George, ai renunțat la orice drept asupra Elvirei încă de la naștere, se auzi vocea părintelui Benjamin, liniștită și cumpătată, de parcă ar fi ținut una din predicile lui la biserică.

— Am crezut că a fost înfiată, că s-a dus într-un cămin iubitor.

Tatăl ei vorbea pe un ton încordat și părea că i se taie răsuflarea; Kitty și-l imagina umblând de colo colo, în timp ce preotul ședea jos și-l urmărea cu privirea.

— Așa s-a și întâmplat; și-a petrecut acolo primii șase ani din viață, spuse părintele Benjamin.

— Și ce s-a întâmplat? întrebă George, ridicând ușor tonul.

— Nu știu exact, dar au avut probleme cu ea; au spus că avea niște tulburări.

Kitty îl auzi pe părintele Benjamin tușind și și-l închipui relaxându-se, întinzând picioarele și sorbind dintr-un pahar.

— Chiar și așa, doar nu returnezi un copil ca pe un cadou care nu-ți place.

George umbla din nou de colo colo prin încăpere; Kitty își dădea seama din tonul vocii lui și simțea podeaua tremurând ușor.

— Se întâmplă adeseori ca un cuplu care a crezut că nu poate avea copii să conceapă după ce a înfiat deja un altul. Elvirei i-a fost foarte greu să

se adapteze la noua situație și de vreo două ori a încercat chiar să facă rău bebelușului.

În cameră se așternu atunci tăcerea; Kitty se sperie când își dădu seama că bărbații se pregăteau sa iasă, așa că se răsuci pe călcâie și țâșni în sus, pe scări.

— Și ați încercat să-i găsiți altă familie? spuse George, de data aceasta pe un ton mai resemnat.

— Am încercat, dar cuplurile tinere nu vor copii dificili, de șase ani, vor bebeluși, răspunse părintele Benjamin.

— De ce nu mi-ați spus măcar?

Kitty deslușea resemnarea în vocea tatălui său.

— Helena era așa grav bolnavă, George, de-abia te descurcai cu Kitty. N-am vrut să-ți mai pun o povară pe umeri. Sincer să fiu, acuzațiile acestea mi se par foarte greu de îndurat. Dă-mi voie să-ți amintesc că tu ai venit la noi, ba chiar ne-ai rugat cu cerul și pământul să te scăpăm de problemă, zise preotul, cu glas mai aspru de-acum.

— Știu, părinte, și sunt recunoscător. Doar că pentru Kitty e ceva șocant, și mie mi-a fost foarte greu. Să încerc să-i explic ce s-a întâmplat și de ce nu i-am spus niciodată că are o soră. Doctorul Jacobson mi-a zis că trebuie să-i acordăm timp, dar în fiecare noapte are coșmaruri; de când s-a petrecut oribilul episod, parcă n-a mai fost ea. Și acum dumneata îmi spui că fata a murit. Firește că mă simt răspunzător. Unde e îngropată?

Kitty simți că i se taie răsuflarea.

— În cimitirul de lângă cămin. Am binecuvântat-o și i-am făcut o slujbă cum se cuvine.

Glasul părintelui Benjamin se mai îmblânzise acum.

— De ce n-a fost dusă la spital? Nu poți îngropa un copil așa, pur și simplu, fără să urmezi procedurile tipice, zise George, iar glasul i se frânse.

— Doctorul Jacobson i-a scris certificatul de deces. E totul ca la carte, George. A fost o întâmplare nefericită, dar n-a pus-o nimeni să fugă tocmai în cea mai rece noapte din an. Și acum gata, nu te mai necăji. Trebuie să-ți canalizezi forțele spre însănătoșirea soției tale și ca să-ți ajuți fiica să depășească perioada asta dificilă. Cred că e vremea să o iau din loc. Nu-i nevoie să mă conduci, mă descurc.

Kitty țâșnise sus pe scări, înainte ca părintele Benjamin să-și facă apariția. Plânse apoi în pernă toată noaptea, cu gândul la sora ei pe care nu apucase s-o cunoască, deși și-ar fi dorit cu disperare, sora ei care acum zăcea singură în mormânt, înfrigurată și înspăimântată.

— Nu e înmormântată la St Margaret, apropo.

Kitty aruncă o privire spre ceas, știind că ședința se apropia de sfârșit.

Richard se lăsase pe spate în fotoliul lui, afundându-se cu tot trupul, în timp ce mâinile îi erau încleștate de cotiere, de parcă s-ar fi ținut să nu cadă. Părea epuizat.

— Dărâmă clădirea ca să facă un nou ansamblu rezidențial și au excavat cimitirul, continuă Kitty. Am făcut rost de raportul lucrărilor de excavare.

— Și oferea detalii despre ceea ce s-a găsit în morminte? întrebă Richard, cu glas șoptit.

— Unele femei au fost îngropate împreună cu copiii lor nou-născuți. Dar în niciun mormânt nu se aflau copii mai mari.

— Asta înseamnă că au îngropat-o în altă parte?

— Sau că e încă în viață, spuse Kitty, privindu-l cu luare-aminte.

— Cum ar putea să mai fie în viață? spuse Richard, făcând ochii mari.

Kitty ridică din umeri.

— Poate că a reușit să fugă și a luat-o cineva. Dacă au mințit cu privire la ce i s-a întâmplat,

poate că au mințit și când au spus că au îngropat-o. Sau poate că a stat ascunsă la St Margaret în tot timpul ăsta.

Richard ezită înainte de a răspunde.

— Pare destul de puțin probabil. Nu crezi că ar fi încercat să mai dea de tine?

— Nu și dacă mă învinuiește pentru că am abandonat-o, conchise Kitty, simplu. M-am gândit mult în ultima vreme la noaptea în care a murit tatăl meu. Polițiștii m-au trezit la două noaptea. Aveam zece ani și eram singură cuc. Mama era în spital; tata fusese în vizită la ea și a făcut accident pe drumul de întoarcere.

— Îmi pare rău, Kitty, spuse Richard, clătinând din cap. Țin minte doar atât: le-am spus că era un șofer bun. Că n-ar fi făcut accident. Am vrut să-i întreb cum de erau așa de siguri că fusese un accident. Tata mi-a spus odată că, în absența unui motiv clar, poți să ucizi pe cineva și să scapi foarte ușor basma curată. A venit o vecină și eu am rămas în camera mea până în zori, gândindu-mă iar și iar: dar dacă a existat un motiv, dacă cineva a vrut să-i facă rău?

Kitty tăcu și se uită la Richard, așteptând ca el s-o încurajeze să continue, dar bătrânul se uita, parcă, prin ea, fără ca ochii să li se întâlnească, după care ridică încet privirea spre ceasul de pe perete.

10

Luni, 23 ianuarie 1961

George Cannon stătea pe scaunul tare din lemn, lângă patul de spital al soției lui, privind tuburile cu sânge ce șerpuiau dinspre antebrațul ei palid până la mașinăria zgomotoasă. Mai stătuse acolo de nenumărate ori, ținând-o de mână, vorbind pentru ca orele să treacă mai ușor, în timp ce dializa făcea ceea ce nu puteau face rinichii ei. Dar în seara aceea, în timp ce-i privea trupul slăbit și-i asculta răsuflarea încordată, totul părea greșit. Minutele treceau ca orele, iar noaptea părea o infinită gaură neagră ce se întindea în fața lui.

Se uită la ceasul care ticăia: era ora zece seara. N-o putea părăsi înainte să revină în salon; era plină de vânătăi de la înțepăturile nenumăratelor ace și, după cum era el convins, de la mutările prea brutale dintr-un pat în altul. Vânătăile îi acopereau întreg corpul și nu părea că aveau să se vindece vreodată – unele erau verzui, altele violet-închis, iar mănunchiul de cinci de pe șold era aproape negru, ca și cum diavolul însuși și-ar fi lăsat amprenta pe trupul ei, în timp ce încerca s-o doboare.

Matron insistase ca el să plece la sfârșitul orelor de vizită; el stăruise să mai rămână. În cele din urmă, statutul său de inspector-șef al Poliției din Sussex prevalase și i se îngăduise să rămână. Nu era ca și când consimțământul ei, sau lipsa acestuia, ar fi schimbat ceva în hotărârea lui. Pierdea controlul în toate celelalte aspecte ale vieții sale, și nimic din ce ar fi făcut Matron sau oricine altcineva nu l-ar fi convins să-și părăsească soția în acea noapte. Nu când fiecare minut în care nu era alături de ea, indiferent că dormea sau nu, i se părea a fi o trădare clară din partea sa. Căci în curând, prea curând, ea avea să plece, iar el avea să se deteste pentru că o părăsise chiar și pentru o clipă cât timp fusese în viață.

Toc. Toc. Toc. Zgomotul pantofilor lui Matron se întețea pe măsură ce străbătea coridorul mut, apropiindu-se de ei. George privi chipul soției lui și urmări conturul obrajilor ei supți, până în dreptul gurii, unde îi văzu buzele atât de crăpate și de uscate încât, la margini, sângerau.

— I-e sete, are nevoie de mai multă apă, se răsti el, în timp ce Matron tocmai intra în încăpere.

— Domnule Cannon, zise ea, cu un oftat. E încă la o sută cincizeci de mililitri de fluide, nu am voie să-i dau mai mult.

— Păi, ai putea să mai verifici o dată? Mă imploră să-i dau apă. Chiar ar fi așa o mare diferență? E pe moarte, ce Dumnezeu…, zise el, iar glasul îi tremură când se uită în ochii obosiți ai lui Matron.

— Știu că e greu, ii spuse femeia, verificând ca aparatul de dializă, cu toate mecanismele lui, să fie în regulă. Dar există încă speranța să-i găsim un donator. Asta i-ar crește șansele. De ce nu mergeți acasă, să vă odihniți puțin, domnule Cannon? Avem noi grijă de doamna.

— Nu mă duc acasă, zise George, ridicându-se în picioare.

— Cum doriți, îi răspunse Matron pe un ton aspru și dădu să plece.

În prag, se întoarse cu fața spre el, iar lumina răsfrânse asupra perișorilor ei firavi din bărbie.

— Tratamentul ar trebui să se încheie curând. Vă rog să veniți la mine când se oprește aparatul, ca să mă ocup de dumneaei.

Retrăia totul, disperarea, neputința. Organismul Helenei respingea rinichiul ce-i fusese dat în urmă cu doi ani, după ce mersese la părintele Benjamin și îi ceruse să se roage pentru ea. Iar rugăciunile îi fuseseră ascultate în ziua în care viețile lor se schimbaseră pentru totdeauna.

După numai câteva ore, se găsise un rinichi pentru Helena. Dar în ziua în care ar fi trebuit să sărbătorească noua ei șansă la viață, Kitty, fiica lor,

dispăruse. O căutaseră cu disperare timp de două zile și două nopți, până când, în cele din urmă, trupul ei murdar, vătămat, fusese găsit într-un șanț, la trei kilometri de biserica Preston. Pe când, într-o secție a spitalului, soția lui făcea operația de transplant, iar în alta, fiica lui se afla în comă, George făcuse o înțelegere cu Dumnezeu că, dacă trebuia s-o sacrifice pe una dintre ele, aceea să fie Helena, și nu Kitty. Și, doi ani mai târziu, părea că rugăciunile îi fuseseră reținute.

Stătea și privea încruntat la propria reflexie din fereastră, în timp ce ploaia de gheață lovea cu toată forța în suprafața de sticlă. I se părea că tensiunea pulsatorie pe care o simțea în cap avea să-i zdrobească, din interior, craniul. Se întoarse și se uită la Helena. Nu putea pleca, dar nu suporta nici să rămână. Nu exista pentru el nicăieri nicio alinare, nicio modalitate de a fugi de el însuși, și asta îl împingea în pragul nebuniei.

Huruitul aparatului de dializă și ticăitul ceasului de pe perete îi spărgeau timpanele. Trebui să-și adune și ultimul strop de forță ca să nu le facă pe ambele țăndări. Se așeză la loc și închise din nou ochii, care-l usturau, iar corpul îi tremura din toate încheieturile, implorându-l să se culce. Încercă să-și controleze respirația și să se liniștească, dar imediat cum începu să se relaxeze, simți că alunecă, în jos și tot în jos, precum firele de nisip dintr-o clepsidră. Tresări din somn, abia mai respirând din pricina strânsorii din piept. Când privirea îi fugi spre corpul nemișcat al Helenei, George miji ochii, ca să vadă mai clar. Femeia avea picioarele atât de umflate încât nu și le mai putea ridica, și pe George îl durea sufletul când își amintea de vremurile în care ea nu trebuia să îndure toată acea suferință. Prin minte i se perindau imagini de la prima lor întâlnire – ea, întinzându-i mâna, cu părul ei blond, unduitor, căzându-i peste obraji, în timp ce-și scotea

ochelarii și-i zâmbea. Nu putuse să-și ia ochii de la ea.

Nu trecuse mult, și el nu-și mai dorise nimic altceva decât să fie cu ea; nu mai cunoscuse pe nimeni ca ea. Era atât de puternică și de curajoasă, nimeni n-ar fi ghicit ce se petrecea în trupul ei perfect. La mai puțin de un an de la nuntă, când ea începuse să amețească și să se simtă epuizată, se gândiseră că era copilul pe care-l așteptaseră cu nerăbdare, însă o săptămână mai târziu, stăteau în cabinetul doctorului Jacobson, fără să le vină a crede, copleșiți de durere și neputând nici măcar să se uite unul la altul. Nu era vorba despre niciun copil și nici nu avea să fie vreodată, iar viața lor de cuplu – viitorul, așa cum și-l imaginaseră – dispăruse pentru totdeauna.

George începu să străbată coridorul pavat cu gresie și păși în vârful degetelor pe lângă paturile pacienților adormiți, îndreptându-se către ușa de sticlă colorată a cabinetului în care se afla Matron. Bătu încet după care răsuci ușor de mâner. Un aparat de radio portabil zumzăia într-un colț al spațiului imaculat, mobilat cu un cuier pentru haine, o cartotecă și un birou din lemn, pe care se afla o ceașcă din porțelan, plină cu ceai. Încăperea era goală.

— E cineva? zise el, cu glas șoptit.

— George?

Glasul venit de undeva din spatele lui îl făcuse să tresară atât de puternic, încât dăduse peste birou, azvârlind la podea ceșcuța de ceai, care se făcuse țăndări. Ridică privirea și zări chipul familiar al doctorului Jacobson, medicul său de familie din ultimii douăzeci de ani, care, în acel moment, își dădea jos paltonul nins și își scutura fulgii de zăpadă din cap.

— Te simți bine? întrebă el, privindu-l cu îngrijorare pe George, peste ochelarii lui în formă de semilună.

George simțea frigul nopții radiind dinspre fața doctorului; vedea vasele de sânge sparte de pe nasul său, în contrast cu paloarea pielii.

— Da, sunt bine. Edward, n-ai văzut-o cumva pe Matron? Helena a terminat cu dializa, și eu trebuie să mă întorc la Kitty.

— Nu încă. Probabil își face vizitele.

George ridică telefonul din furcă.

— Îți pierzi timpul, spuse doctorul Jacobson. Au picat toate liniile, din pricina furtunii. Sigur te simți bine? îl întrebă din nou doctorul, atârnându-și paltonul în cuier. Dacă trebuie să pleci, pot să mă ocup eu de Helena.

— Ai putea? Rămâi cu ea până mă întorc?

— Firește, zise doctorul Jacobson, încrucișând brațele la piept și coborându-și glasul. *George, ce* mai face Kitty?

— În ciuda spuselor tale, nu pare să revină la cum era înainte, replică politicos George. E nespus de îngrijorată și supărată din pricina mamei sale. În seara asta, nu voia să mă lase să plec.

George știa că pentru Kitty nu era prea greu să-i simtă neliniștea și că nimic din ce făcea nu reușea să i-o alunge. Nici whisky-ul pe care-l bea înainte de a adormi, în zori, nici asigurările pe care i le dădea doctorul Jacobson, cum că aveau să găsească un alt rinichi pentru Helena. Fiica lui era tulburată încă din urmă cu doi ani, când se aflase la un pas de moarte. Vorbea adeseori despre întâlnirea cu sora ei, din ziua când dispăruse, ceva ce el nu crezuse că ar fi fost cu putință atunci când ea îi povestise pentru prima oară, la spital, deși, spre groaza lui, se dovedise a fi adevărat. Elvira fusese adusă înapoi la St Margaret de către familia ei adoptivă și apoi fugise. Și acum era moartă, iar el avea să se învinuiască mereu pentru asta.

N-o văzuse niciodată pe copilă, însă n-avea să-l uite pe părintele Benjamin când intrase în biroul stareței Carlin, la St Margaret.

— Ai o fiică minunată, George, deși cu durere în suflet trebuie să-ți spun că mama nu a supraviețuit.

George se prăbușise în scaun.

— E îngrozitor. A suferit?

— Nu, le-a adus pe lume pe amândouă, după care a avut o hemoragie. S-a întâmplat rapid: n-am avut ce să facem.

Stareța pusese o mână pe umărul lui.

— Amândouă? întrebase ea. Nu era un singur copil?

— Avea gemene, George, dar cea de-a doua copilă a rămas un pic înțepenită, așa că i-a luat o vreme până să înceapă să respire. Trăiește, dar trebuie s-o ținem aici și să avem grijă de ea. Când se va însănătoși suficient, îi vom găsi un cămin fericit.

— Pot s-o văd? întrebase el.

— Nu, e la infirmerie. Te rog să nu-ți faci griji, George, ai o fiică frumoasă pe care s-o prețuiești, cu două n-ai putea să te descurci.

În acel moment, ușa biroului întunecat se deschise și, odată cu lumina, intră și Kitty. Stătea într-un coșuleț, atât de tăcută încât George nici nu știu sigur dacă era sau nu un copil înăuntru, până nu se uită. Fetița ridicase ochii ei mari, căprui, spre tatăl ei și, instinctiv, el îi atinse obrazul. Copila se întinsese și-l apucase de deget, cu pumnul ei atât de micuț, dar cu o strânsoare puternică, și nu-i mai dădu drumul; era începutul legăturii lor indestructibile.

Îi era dor de Kitty așa cum fusese ea înainte de ziua în care dispăruse, fetița lui, cea fericită și lipsită de griji. N-ar fi trebuit niciodată s-o lase singură. Deodată simți o nevoie disperată să plece de-acolo.

— Îmi pare rău, dar chiar trebuie să plec, nu vreau s-o las pe Helena, dar sunt nespus de îngrijorat din pricina lui Kitty. Când am plecat, era

foarte supărată; stă tot mai prost cu nervii, din ziua în care a fost dispărută.

Doctorul Jacobson îl bătu pe umăr, în timp ce Matron tocmai intra în încăpere.

— Da, George, sigur. Du-te.

— Mulțumesc, zise el, apoi se întoarse, ieși grăbit pe ușă și coborî treptele înghețate ale spitalului, prin ninsoare.

Abia dacă reuși să-și zărească mașina, în timp ce înainta cu greu prin parcarea întunecată, dar în cele din urmă ajunse la ea și izbuti s-o descuie, cu degetele înghețate. Portiera se deschise cu un scârțâit, iar George urcă și băgă cheia în contact, răsucind-o de mai multe ori până porni. Motorul hurui în semn de protest, iar ștergătoarele începură să se războiască zadarnic cu stratul gros de zăpadă așternut pe parbriz. Forță cauciucurile înghețate în marșarier și apăsă pedala de accelerație, însă mașina nu se clinti din loc, legănându-se pe zăpada îngrămădită în jurul anvelopelor. Pierzându-și răbdarea, apăsă cu toată forța până-n podea, și automobilul derapă în spate pe gheață, intrând într-un alt vehicul, parcat pe următorul rând. Dar George nu avea timp să evalueze daunele; nu avea timp nici măcar să gândească – nu simțea nimic altceva decât dorința copleșitoare de a ajunge la Kitty. Trase frenetic de volan spre dreapta și șterse parbrizul cu brațul, înainte de a înainta ușor prin parcare, pentru a se aventura apoi pe drumul negru ca smoala.

Sperase că drumul avea să se dovedească mai puțin înșelător, dar zăpada și lapovița transformaseră în polei urmele lăsate de celelalte mașini. În timp ce vira într-o curbă strânsă, un morman de zăpadă căzu din copacii de pe marginea șoselei și ateriză cu o bufnitură pe parbriz. Ștergătoarele continuau să împingă și să târască zăpada pe suprafața de sticlă, așa că, pentru o vreme, nu văzu mai nimic. Când parbrizul se curăță, în cele din urmă, George tresări la vederea

unei ciori care ciugulea mațele unui iepure mort, în mijlocul drumului. Pasărea se avântă spre cer chiar când mașina trecu prin dreptul ei, bătând cu frenezie din aripile negre, lungi, în timp ce zbura pe deasupra capotei, către un loc unde să fie în siguranță.

George simți că inima începe să-i bubuie-n piept și încercă să-și domolească răsuflarea când văzu că, în față, drumul devenea din nou un covor alb. Lipsit de viață, cu un aer atât de nevinovat, se gândi el, și totuși mort. Apăsă pedala de accelerație, simțind cum pulsul îi bubuia în urechi. Încetinește, încetinește. O să derapezi, o să faci accident. Accelerează, ea are nevoie de tine. Du-te acasă.

Suflul lui frenetic părea să absoarbă tot oxigenul din mașină, iar aeroterma nu părea să producă vreo impresie asupra aerului glacial. Piciorul îi tremura în timp ce plana deasupra pedalei de accelerație. O să ajungi acasă și o să vezi că totul e în regulă. Ea e bine. Are zece ani, e obosită, precis a adormit deja. Liniștește-te.

Luă încă o curbă îngustă și se uită la vitezometru. Acul oscila undeva pe la șaptezeci și cinci de kilometri pe oră: ar fi fost mult prea rapid chiar și pentru o seară plăcută de vară. Mort, nu-i era de niciun folos lui Kitty; trebuia să încetinească. Încă o curbă, și cauciucurile derapară ușor, în timp ce el se zbătea să mențină controlul asupra volanului. De ce dura atât? Unde era drumul principal?

— Fir-ar să fie! strigă el, plin de frustrare.

Parcursese drumul acesta de o mie de ori înainte, cu Kitty alături de el, zâmbind, pălăvrăgind, râzând, eliberându-se de tensiunea vizitelor la Helena, iar ea îi citea mereu gândurile, îi spunea de fiecare dată ce avea nevoie să audă. „O să se facă bine, tati, ai să vezi. Arăta mai bine, nu ți s-a părut? Am citit în ziare că sunt mai mulți

oameni ca niciodată care își dau acordul pentru donarea organelor.”

De ce își abandonase fiica știind prea bine cât de neliniștită era? Ar fi trebuit s-o ia cu el. Dacă ar fi făcut un gest necugetat, dacă s-ar fi aventurat afară, în viscol, încercând să ajungă singură la spital? Într-o fracțiune de secundă, îi apăru în minte imaginea fiicei lui mergând prin zăpadă, torturându-l în timpul călătoriei dureros de lungi înapoi, la ea.

Unde naiba era drumul principal? Mașina scăpă din nou de sub control, iar George apăsă frâna, dar nu se întâmplă nimic. Automobilul derapa când într-o parte, când în alta. Dacă vine acum ceva din sens opus, se gândi el, sunt mort. I se părea că trăiește un coșmar, că se află într-un puț fără fund, din care nu avea scăpare. O dezamăgise. Din nou. Nu o merita. Nu o meritase niciodată.

Când Helena fusese de acord s-o aducă pe Kitty acasă, simțise că inima stătea să-i explodeze de bucurie. Ea nu avea să treacă nicicând peste trădarea lui, dar găsise în ea puterea de a înțelege. Cu o soție în spital, el avusese nevoie de companie, iar mama lui Kitty i-o oferise. Își dorise cu ardoare un copil, și Helena găsise o cale de a i-l dărui când înțelesese că altfel nu ar fi fost cu putință.

Când mașina se restabili într-un final, George reuși să întrezărească în depărtare luminile drumului principal. Dar după ce luă și ultima curbă, o văzu. Și cu toate că și-o imaginase croindu-și drum prin zăpadă ca să ajungă la el, i se păru aproape imposibil să asimileze imaginea pe care o avea în fața ochilor. Încercă cu disperare să-și alunge din minte halucinația, dar Kitty era încă acolo, îmbrăcată cu mantoul ei roșu, mergând spre el, cu trupul ei micuț încovoiat, cu capul vârât adânc în glugă, încercând să se ferească de ninsoarea viscolită ce-o izbea peste față. Cum

reușise? Cum de se afla acolo? Nu putea fi ea, era cu neputință. Nu, Kitty. NU!

Își dădu seama numaidecât că avea s-o lovească. Claxonă cu putere și apăsă până la podea pedala de frână, trăgând cât de tare putu de volan în direcția opusă față de locul în care se afla Kitty. În timp ce mașina vuia spre fată, lumina farurilor se aținti asupra ei, iar Kitty ridică ochii, clipind în bătaia lor. Pentru o clipă, privirile li se întâlniră, iar când mașina începu să se rotească, George întinse mâna spre Kitty. Pentru o clipă, ea se află din nou în brațele lui, ca în prima zi în care o ținuse, când viața ei fusese în mâinile lui,

Un scrâșnet rapid răsună când roțile încercau să adere în zadar și, pe când se rotea fără oprire, începu s-o strige pe nume. Fugi la mine, Kitty, se gândi el cu disperare, vino la mine, ține-mă de mână când mor.

Lumea acoperită de zăpadă se perindă într-o clipită pe geamul mașinii, care se roti incontrolabil pentru ultima oară, după care se avântă în jos, iar George se izbi cu capul de parbriz, atât de violent încât i se păru că cineva îi spintecase craniul cu un topor. O durere cum nu mai simțise niciodată radie spre spate, ca și cum fiecare vertebră i-ar fi fost răsucită și ruptă. Metalul trosnind și scârțâind începu să-i zdrobească trupul, și simți cabina încorsetându-se în jurul lui, tot mai strâns și mai strâns, până când, în cele din urmă, totul se opri, iar el nu mai putu să se miște deloc.

Pentru o clipă, se așternu tăcerea, în timp ce lichidul începu să i se prelingă din cap și din gură, către ochi și, în jos, pe gât. Încercă să se întoarcă și să strige numele Iui Kitty, dar nu țâșni decât lichid. Tuși și împroșcă în jur, iar în dreptul picioarelor lui, podeaua mașinii se umplu de amestecul acela de sânge și mucus.

Rămase acolo neputincios, strigând în agonie, iar lacrimile și voma i se amestecau cu sângele, în timp ce o aștepta cu disperare pe fiica lui să vină

să-l salveze. Ajutor, Kitty, ajutor! Nu mă lăsa să mor singur.

11

Duminică, 5 februarie 2017

Căminul de bătrâni Gracewell era o clădire modestă din cărămidă roșie, cu un etaj, situată în capătul unei fundături liniștite, la periferia satului Preston. Sam străbătu aleea ce ducea către intrare și apăsă soneria, aruncând o privire la ceasul de la mână. Pe drum, telefonase la birou, iar Fred căutase informații din presă despre starețа Carlin, aflând că aceasta decedase la Gracewell, în august 2006. Dar cum era deja pe drum, Sam decisese că excursia merita totuși. Andy îi spusese că vreo două călugărițe trăiau acolo, așa că era posibil ca starețа Carlin să nu fi fost singura membră a personalului de la St Margaret care se retrăsese la Gracewell.

— Fir-ar să fie, mormăi ea în bărbie, dându-și seama cu regret că trebuia să fie înapoi la birou în mai puțin de două ore.

Cum nimeni nu răspunse la ușa, Sam își lipi mâna căuș de unul dintre panourile de sticlă ale ușii, trăgând cu ochiul de-a lungul vestibulului pustiu.

— Hai odată! insistă ea, apăsând din nou butonul soneriei, înainte să audă apropiindu-se zgomotul unor tocuri pe pardoseală.

După ce aruncă o privire scurtă pe vizor, o tânără robustă, la douăzeci și ceva de ani, cu pieptul mare, încorsetat în uniforma de asistentă medicală, deschise ușa.

— Da? spuse ea, prinzându-și la loc în coada de cal o șuviță rebelă.

— Ah, bună, zise Sam, dându-și brusc seama că nu-și pregătise niciun discurs. Mă întrebam dacă n-ai putea să mă ajuți cumva. Caut pe cineva – pe starețа Carlin, continuă ea, prefăcându-se că nu știa nimic despre moartea acesteia. A fost maica superioară la așezământul St Margaret din Preston

și cred că s-ar putea ca acum să trăiască aici, la Gracewell.

— Îmi pare rău, stareța Carlin a murit în urmă cu mulți ani, așa cred, și orice cercetări cu privire la St Margaret trebuie aprobate de consiliu, răspunse tânăra.

— O, am înțeles. Nu e propriu-zis o chestiune legată de St Margaret, spuse Sam. Bunicul meu a lucrat acolo ca îngrijitor și ținea foarte mult la maica stareță. A murit de curând, iar eu am găsit printre lucrurile lui niște scrisori și documente. Par a fi importante și speram să pot da de urma unor rude sau prieteni, în caz că le vor.

— Ăăhh… nu e cel mai bun moment. Noi tocmai pregăteam micul dejun.

Fata aruncă o privire peste umăr. Sam își scutură picioarele de zăpadă și își frecă mâinile.

— Ptiuu, aici e un frig de crapă pietrele. Aștept cu plăcere înăuntru.

— Bine, intră, dar s-ar putea să ai ceva de așteptat.

— Desigur, nicio problemă.

Fata o pofti pe Sam înăuntru și închise ușa în urma lor, după care o conduse pe un coridor plin de fotografii cu membrii personalului și schițe decolorate de trecerea vremii, înfățișând colinele din Sussex, până ajunseră într-un salon cu niște scaune jerpelite și câteva mobile obosite.

— Am să-i spun șefului meu că ești aici. Să sperăm că n-o să te lase prea mult să aștepți. Cum te numești?

— Mulțumesc, eu sunt Samantha Harper, zise Sam, nevăzând niciun motiv să mintă.

Fata plecă și o lăsă singură în camera destinată, probabil, moțăielilor de după-amiază și reluărilor la serialul *Columbo.* În aer plutea miros de înălbitor și mâncare stătută. Sam simți că o cuprinde greața în timp ce pășea prin încăpere, cercetând cu luare-aminte rafturile cu cărți și

pervazurile, în căutarea oricăror documente sau fotografii legate de rezidenții de la Gracewell.

— Domnișoară Harper? zise fata, vârând capul pe ușă.

— Mă tem că, deocamdată, domnul director e prins cu alte treburi. Sugerează să-i scrii surorii Mary Francis, care a cunoscut-o îndeaproape pe starețа Carlin.

— Ah, în regulă. Și sora Mary Francis locuiește aici?

Sam schiță un zâmbet forțat, în timp ce tânăra încuviință din cap spre ea și ieși cu spatele din încăpere.

— Și nu există nicio șansă s-o pot vedea astăzi?

— Mă tem că nu. Are peste nouăzeci de ani și doarme mai toată dimineața, din pricina medicației pentru inimă. N-ar face față unui oaspete inopinat; ar tulbura-o pentru tot restul zilei.

— Am înțeles, zise Sam, încuviințând din cap. Ar ajuta la ceva dacă i-ai spune că are legătură cu St Margaret?

— Nu cred. Din când în când, mai vine câte un vizitator care caută să obțină informații despre copiii născuți la St Margaret, cărora încearcă să le dea de urmă. Adeseori, sunt profund îndurerați, iar pentru sora Mary Francis e tulburător. Refuză să-i mai primească, așa că noi îi îndrumăm către consiliu.

— Da, sigur. Îmi imaginez că trebuie să fie foarte supărător, zise Sam, în timp ce tânăra se uita la ceas. Dar cum spuneam, documentele acestea mi se par destul de importante și vizează niște aspecte legate de starețа Carlin. Ca prietenă a ei, cred că sora Mary Francis ar vrea să le vadă. Nu au nimic de-a face cu găsirea copiilor de la cămin.

— Cu toate astea, trebuie să treacă prin canalele adecvate. Sunt convinsă că înțelegi.

— Sigur că da. Mulțumesc că ai încercat.

Sam își scoase mobilul, după care aruncă o privire la ecusonul cu nume al fetei.

— Înainte să plec, Gemma, aș putea măcar să dau un telefon de aici? Bunica mea așteaptă cu nerăbdare să afle dacă am găsit-o pe maica stareță Carlin sau pe cineva care s-o cunoască. E foarte important pentru ea, mai cu seamă că bunicul a murit de curând.

— Nu te pot lăsa aici și chiar ar trebui să mă reapuc de treburi, altfel n-o să isprăvesc până ies din tură.

— Chiar ai tras paiul scurt săptămâna asta, nu-i așa? Trebuie să fii epuizată!

— Mda, am tura de noapte, toată săptămâna, sunt în picioare de la unsprezece noaptea, zise tânăra, cu un zâmbet vag.

— Uite, termin în două minute, spuse Sam. Nu mă deranjează să plec singură dacă tu ești ocupată. O să bag capul în sala de mese, ca să-ți zic că am plecat.

Sam zâmbi și începu să tasteze la telefon, ca și cum ar fi fost deja înțelese, iar Gemma nu avu de ales decât s-o lase acolo și să plece.

Imediat cum fata se făcu nevăzută, Sam aruncă telefonul înapoi în geantă și, după ce aruncă o ultimă privire prin încăpere, în căutarea unor informații utile, ieși pe coridor. Judecând după zăngănitul tacâmurilor și mirosul de pâine prăjită, era evident unde se afla sala de mese. Când ajunse în dreptul intrării, Gemma trecu grăbită pe lângă ea, împingând un cărucior cu farfurii murdare.

— Pa, pa, mulțumesc! strigă Sam după ea.

Gemma îi făcu distrasă cu mâna, fără să ridice privirea, înainte de a intra, pe ușile duble, în bucătărie.

Știind că nu avea prea mult timp la dispoziție, Sam trânti ușa de la intrare, strigând încă o dată „Paa!”, pentru orice eventualitate, după care se avântă pe scările cu mochetă maronie, urcând câte

două trepte odată. Zarva de la parter lăsă loc unei tăceri sumbre Ia etaj, și în timp ce privea de-a lungul coridorului lung, cu dormitoare numerotate, inima îi îngheță la gândul că misiunea ei era una imposibilă. Chiar de ar fi reușit cumva să descopere care era camera surorii Mary Francis, i-ar fi putut provoca un atac de cord bătrânei, dând buzna așa, neanunțată. Dar acum, că ajunsese până acolo, nu putea să se dea bătută. În două zile, fantomele căminului St Margaret aveau să dispară, și orice legătură ar fi avut Kitty Cannon cu locul acela s-ar fi pierdut pentru totdeauna. Sora Mary Francis se afla undeva, acolo, iar Sam simțea că era de datoria ei să încerce să stea de vorbă cu ea.

Verifică din nou dacă nu se zărea nimeni pe scări, după care începu să străbată coridorul lung, cercetând pe parcurs fiecare cameră, în căutarea unor indicii despre identitatea locatarilor. Când ajunse în dreptul scării de incendiu din capăt, nu reușise să afle nimic în plus, iar când auzi de jos zgomot de uși trântite și pălăvrăgelile asistentelor, curajul îi pieri aproape cu desăvârșire. Aruncă o privire la ceasul de la mână – era opt și un sfert. Dacă ar fi plecat atunci, putea încă să scape de la Gracewell nedetectată și să se întoarcă la birou la timp pentru tura ei.

Chiar când dădea să plece, văzu ceva: un dosar albastru, așezat pe un raft, lângă un extinctor. Se duse numaidecât și-l deschise, pentru a-și da apoi seama că pe spate era imprimată o hartă a clădirii, lângă o listă cu toți rezidenții. Își trecu degetul în jos peste numele acelea, până ajunse la cel are o interesa: sora Mary Francis – Camera 15.

— Te-am prins! șopti ea, punând la loc dosarul și pornind-o înapoi pe coridor.

I se păru a fi cel mai înfricoșător prag pe care-l avusese de trecut în toată cariera ei de până atunci, dar fără să mai aștepte, ca să nu aibă timp să se răzgândească, ridică mâna și bătu la ușa

camerei cu numărul 15. Tăcere. În timp ce inima-i bubuia-n urechi, mai bătu o dată.

— Soră Mary Francis? Sunt eu, Gemma. Aveți un oaspete. Putem intra?

Apăsă ușor pe clanță, aruncând o ultimă privire în jur, apoi se furișă în camera întunecată, închise rapid ușa după ea și o încuie.

Jaluzelele erau trase și Sam avu nevoie de un moment până când ochii i se adaptară la întuneric și reuși să deslușească cum era organizată încăperea. Era împărțită în două: ea se afla într-un mic salon, cu un fotoliu larg, un televizor și o măsuță; în spate, distingea o siluetă zăcând în pat, lângă fereastră. Jaluzelele erau trase, și fantele, închise, dar pe măsură ce se apropia, Sam întrezărea razele soarelui încercând să se strecoare înăuntru și luminând chipul surorii Mary Francis.

— Soră? Dormiți?

Femeia nu se clinti, iar după o secundă sau două, Sam se apropie și mai mult.

În ciuda vârstei, măicuța avea tenul neted și lipsit de riduri, ca și cum n-ar fi exprimat nicio emoție în toată viața ei, iar părul cărunt era răsfirat cu grijă pe pernă, ca un evantai. Era foarte slabă, iar brațele ei stăteau drepte pe lângă corp, și degetele artritice se întindeau, țepene, spre marginile patului. Cearșafurile erau impecabile, ca și cum călugărița nu s-ar fi clintit toată noaptea, iar ea avea o asemenea paloare încât, dacă pătura nu s-ar fi ridicat ușor, în ritmul răsuflării ei, Sam ar fi presupus că era moartă.

— Soră? Dormiți? zise ea, cât de tare îndrăzni.

Sora Mary Francis începu să se foiască, întorcând capul de la stânga la dreapta și, în cele din urmă, deschizând ochii, de un albastru-închis. Sam încremeni, speriată că bătrâna avea să țipe la vederea unei străine în camera ei. Dar femeia nu făcu decât s-o privească pentru o clipă, după care închise din nou ochii.

— Unde e Gemma? croncăni bătrâna, tușind ușor.

— Vă prepară micul dejun.

Sora Mary Francis începu să tușească mai puternic. Sam auzi flegma bolborosindu-i în plămâni și așteptă ca tușea să cedeze. În cele din urmă, bătrâna reuși să articuleze, cu glas șoptit:

— Tu cine ești?

— Numele meu e Samantha. Am întrebat-o pe Gemma dacă aș putea să vă adresez câteva cuvinte.

— Gemma știe că nu-mi plac musafirii, spuse călugărița, ștergându-și dâra de salivă de la gură.

— Îmi pare rău. Vreau să vă pun doar câteva întrebări, după care nu vă mai deranjez.

Sora Mary deschise ochii și o privi pe Sam cu luare-aminte.

— Ce întrebări, copilă?

— Am asistat de curând la ancheta care-l vizează părintele Benjamin. Cred că ați lucrat cu dumnealui la St Margaret.

— Orice întrebare legată de St Margaret trebuie adresată consiliului, spuse sora Mary Francis, trezindu-se brusc din moțăiala ei.

— Nu e nevoie să discut cu consiliul, zise Sam, eu vreau doar să știu dacă, în timpul petrecut de dumneavoastră la St Margaret, ați cunoscut pe cineva cu numele Kitty Cannon.

Sora Mary o privi ca pe o muscă picată-n supă, după care se ridică încet în capul oaselor și se sprijini cu picioarele pe podea. Trase de un cablu ca să deschidă jaluzelele, iar lumina soarelui inundă încăperea. Sam clipi și își feri pentru o clipă privirea.

— N-am reținut, cine ești dumneata? o întrebă sora Mary.

Clanța începu să se zgâlțâie, făcând-o pe Sam să tresară.

— Sunt prietenă cu Kitty Cannon. Am fost amândouă de față la ancheta despre părintele

Benjamin, iar ea v-a căutat, adică a sperat să vă revadă acolo.

Sora Mary îi aruncă o privire dușmănoasă.

— Cu siguranță n-am întâlnit pe nimeni cu numele acesta.

— Soră? Sunteți bine? strigă Gemma, pe un ton imperios.

Călugărița se uită spre ușă, apoi întoarse privirea spre Sam.

— Mi s-a părut că aud glasuri venind din camera dumneavoastră. Soră, de ce e încuiată ușa?

— Ai putea s-aduci cheia, Gemma? M-am încuiat pe dinăuntru și nu mă pot da jos din pat, zise sora Mary Francis, cu ochii ațintiți asupra lui Sam.

— Bine, soră, vin imediat, strigă Gemma. Stați liniștită!

— Ai face mai bine să pleci, copilă. Dacă te găsesc aici, o să cheme poliția.

Sora Mary stătea pe marginea patului și își învârtea între degete mătăniile.

Sam o privea fix, iar inima-i bubuia în piept.

— Păi, poate ar trebui să vorbim cu poliția despre St Margaret. Mi-ar displăcea profund să pătez reputația Surorilor Milostivirii și ca dumneavoastră să fiți nevoită să vă petreceți restul vieții aici răspunzând la întrebări incomode cu privire la cele întâmplate în văgăuna aia sinistră. Vremurile s-au schimbat, măicuță. Am văzut coșciugul improvizat din biroul stareței Carlin și cred că s-ar putea ca protecția de care v-ați bucurat cu atâția ani în urmă să fi dispărut.

Sora Mary se ridică încet și se duse să ia Biblia pe care o avea la capul patului, trecându-și apoi degetele peste crucea aurie imprimată în relief pe copertă.

— Cum se face că, după atâția ani, toată lumea caută un țap ispășitor?

— Poate pentru că nu pot trece peste ce le-ați făcut, zise Sam.

Sora Mary Francis schiță un surâs.

— Ai grijă, copilă. Necuratul vine deghizat într-un înger al luminii.

— Și atunci, Kitty Cannon pe cine ar trebui să învinuiască? o întrebă Sam.

— Ar putea începe prin a accepta că tatăl ei era un crai, sâsâi ea printre dinți. Noi le-am oferit fetelor ălora un acoperiș deasupra capului, când, de fapt, ar fi trebuit să fie pe străzi. Știu ce mai spun unii angajați de pe-aici despre noi, cum vorbeau despre stareța Carlin. Am auzit-o strigând când își dădea duhul, și nu s-a dus nimeni la ea s-o ajute. Nimănui nu i-a păsat de ce pățit în acea noapte.

— Cum adică, de ce a pățit?

Dar sora Mary Francis nu-i răspunse. Bătrâna se întoarse cu spatele și Sam știu atunci că timpul expirase. Descuie ușa și se avântă pe coridor, spre scara de incendiu. Coborî în fugă pe treptele din metal, tastând cu disperare numărul de mobil al lui Fred.

— Fred, sunt eu, Sam. Am să întârzii un pic. Poți sa îmi ții locul până ajung? îi zise ea, în timp ce sărea în mașină. Și poți căuta, te rog, orice articole în care apare menționat tatăl lui Kitty Cannon? Da, gazda emisiunii de televiziune. Îți explic când vin.

Imediat după ce încheie apelul, îi telefonă lui Buni ca să se asigure că ea și Emma erau în regulă.

— Noi suntem bine, draga mea, dar tu? Ai plecat foarte devreme.

Buni avea vocea răgușită, ca și cum abia atunci s-ar fi trezit.

— Sunt bine și eu, Buni. Mă întreb dacă n-ai putea să mai arunci o privire prin hârtiile bunicului, ca să vezi dacă nu mai sunt și alte scrisori de la fata aceea, Ivy. Știi, ca cea pe care o citeai aseară.

La celălalt capăt al liniei, se așternuse tăcerea.

— Buni? Mă auzi?

— Da, te aud, zise Buni, în timp ce Sam auzea pe fundal vocea Emmei strigând-o.

— Iartă-mă că te rog, Buni. Știu că ai atâtea treburi pe cap, dar n-ai putea totuși să te uiți acum? E destul de important.

— Bine, se învoi bunica ei, cu un oftat. Așteaptă puțin.

Sam simți un puseu de vinovăție la gândul că Buni trebuia să se agite acum și pentru ea, și să aibă grijă și de Emma. Dar mai avea două zile înainte ca fostul Cămin St Margaret să fie dărâmat, iar dacă aceasta era povestea care avea să-i aducă recunoașterea, atunci o făcea pentru binele tuturor. Buni trebuia să stea liniștită în apartamentul ei, în timp ce Sam trebuia să câștige bani mai serioși, ca să asigure un trai bun pentru ea și Emma.

Când se uită la ceas, panicându-se la ideea că nu va ajunge la birou destul de repede pentru ca Murray să nu bage de seamă că întârzia, o auzi pe Buni ridicând telefonul și oftând din nou greu, pe când se așeza.

— De ce ești așa de interesată de scrisorile astea? o întrebă Buni.

— Cine n-ar fi? Biata fată!

— Nu le folosești la lucru, nu?

Sam ezită. Nu o mai mințise niciodată pe Buni, dar, de fapt, nici nu le folosea propriu-zis la lucru; făcea niște cercetări în scopuri personale.

— Nu, doar că mă fascinează persoana ei.

— Despre cine vorbești? Spuse Buni.

— Despre fetița din scrisoare, replică Sam, în timp ce Buni își drese glasul și începu să citească.

12

Duminică, 16 decembrie 1956

Ivy așteptă până când toată lumea adormi, după care scoase de sub pernă stiloul și colile împăturite pe care le subtilizase în seara aceea, pe când se scriau epistolele.

Carnețelul pe care și-l adusese cu ea se afla în valiza pe care starețа Carlin i-o confiscase la sosire, însă duminica aveau voie, timp de câteva minute înainte de rugăciune, să scrie acasă. Corespondența lor era strict supervizată, verificată și răsverificată de starеța Carlin, înainte ca scrisorile să-i fie înmânate Patriciei, pentru a le da șoferului care transporta rufăria. Patricia, fata cu părul cenușiu și pistrui, care stătea lângă Ivy la masă, îi zisese în șoaptă că numai poveștile despre bunătatea călugărițelor și recunoștința profundă a fetelor erau îngăduite. Însă, după multe rugăminți din partea lui Ivy, Patricia îi promisese că, dacă era să scrie și o a doua scrisoare, ea avea să o strecoare laolaltă cu celelalte. Ivy îi zâmbise și îi strânsese cu putere mâna pe sub masă, până când sora Faith se răstise la ele să părăsească sala de mese, chit că stomacul încă le chiorăia de foame.

Acum, Ivy privea pe fereastra încuiată de lângă patul ei. Bănuia că era aproape de miezul nopții, însă razele lunii luminau suficient încât să poată vedea. În timp ce stiloul ei plana deasupra hârtiei, chipul lui Alistair îi răsări brusc în minte. Trecuseră luni întregi de când ochii lui căprui, surâzători îi urmăreau fiecare mișcare, dar ea îi simțea încă mirosul, și mâinile atingându-i spatele, trăgând-o încet spre el. Îi ducea dorul atât de mult, încât o durea întreg corpul. Nu știa cum să înceapă să-și descrie disperarea. În timp ce zăcea pe cuvertura aspră a patului ei din dormitorul comun, i se părea că ar fi putut întinde mâna și atinge așternuturile albe, apretate, din camera lor de hotel, își amintea cum se îmbujorase când el îi

zâmbise din ușa balconului deschis, își amintea de fiorii ce-o cuprinseseră în timp ce briza mării îi mângâia pielea. Trebuia să găsească cuvintele potrivite ca să-l scoată din inerție. Era unica ei speranță de a scăpa din locul acela înfiorător.

Dragul meu,

Am ajuns într-un loc unde mă simt mai singură și mai nefericită ca niciodată.

Acasă, situația devenise de nesuportat. Unchiul Frank era atât de mânios, încât ridica mâna la mine aproape în fiecare seară. Bea, intra în camera mea și striga că vecinii știu că sunt o stricată, o târfă, și în timp ce mă făceam ghem, așteptând să simt durerea, visam că tu apăreai în spatele lui și-l doborai la podea. Mama făcea tot ce putea ca să-l ia de pe mine, dar o dată, când n-a reușit să *se pună între noi, el m-a lovit atât de tare, încât m-am temut pentru viața copilului nostru. Situația devenise atât de mizerabilă acasă, încât, atunci când doctorul Jacobson ne-a spus că părintele Benjamin a reușit să-mi obțină un loc la St Margaret, m-am simțit ușurată că aveam unde să plec, departe de atmosfera tensionată, de țipete și de suferința mamei.*

Dar acum, că sunt aici, mă simt atât de nefericită și mi-e atât de dor de casă, încât aș face orice ca să mă întorc. Unchiul Frank nici n-a vrut să mă aducă, așa că a trebuit să vin cu autobuzul. Mama a fost prea supărată ca să-și ia rămas-bun. Căminul St Margaret se află departe de oraș, dincolo de biserica din Preston. „Aici e stația ta, drăguță”, mi-a spus șoferul, fără ca eu măcar să-l întreb. Oare câte alte fete mai lăsase aici, m-am întrebat, cu pântecele atât de umflate, încât abia mai reușeau să-și care valizele? Și când autobuzul a plecat, iar eu am rămas singură, atunci l-

am văzut: un uriaș edificiu victorian profilându-se la orizont. Era împrejmuit de un zid de cărămidă, întrerupt, la mijloc, de o poartă din fier forjat, cu un lacăt greu. Când m-am apropiat, am văzut un clopot din oțel atârnând de poartă. Am ezitat pentru o clipă, după care am întins mâna și am tras de funie, dintr-o parte în cealaltă, iar clopotul a scos un dangăt puternic, speriind toate ciorile aflate în copacii din jur.

Am rămas o vreme acolo și tocmai mă pregăteam să sun din nou, când o călugăriță în veșmânt monahal negru a apărut în ușa casei și a început apoi să străbată aleea lungă din piatră, ce duce la poartă. Avea un aer foarte solemn și ținea mâinile împreunate în față, iar în timp ce pășea către mine în tăcere, cheile îi zăngăneau zgomotos la brâu, de-ai fi zis că-i un temnicer.

În cele din urmă a ajuns în dreptul meu, și pentru un moment ne-am uitat fix una la alta, până când eu am rupt tăcerea și i-am zis că mă numesc Ivy Jenkins și că vin la recomandarea doctorului Jacobson. Am scos hârtia să i-o arăt, dar călugărița s-a uitat la ea de parcă ar fi fost contaminată.

Într-un final, a descuiat lacătul și mi-a spus: „Eu sunt sora Mary Francis, urmează-mă”. Ostilitatea din glasul ei plutea în aer, între noi, ca o bulă din acelea de dialog.

M-am târât, cu valiză cu tot, pe poarta căminului, iar ea a trântit-o în urma mea și a încuiat la loc lacătul. Nu era mai înaltă decât mine, dar, având o constituție *suplă și pasul iute, fusta ei apretată plutea peste cărăruie, de parcă nici n-ar fi avut picioare, în vreme ce eu mă târșâiam cu pași stângaci în urma ei, oprindu-mă de mai multe ori ca să las valiza jos. Frasinii mă priveau de sus foșnind, de parcă și-ar fi mărturisit în șoaptă, unul altuia,*

dezaprobarea lor. În cele din urmă, am ajuns la ușa întunecată din lemn, cu un grilaj din fier forjat, care m-a dus cu gândul la o temniță. Sora Mary Francis mergea în fața mea, și când am reușit s-o ajung din urmă, am auzit zăngănitul cheilor, iar apoi una dintre ele a fost vârâtă în broască și răsucită, cu un declic puternic. Ușa s-a deschis încet.

Una dintre fetele mai tinere țipă în somn, iar Ivy tresări. Se furișă de sub pătură și merse tiptil până la ea. Dacă ar fi auzit-o măicuța, ar fi avut toate de suferit.

— Șșș.

O ținu pe fată strâns în brațe, în timp ce aceasta plângea în hohote, legănând-o ca s-o liniștească.

— Șșș, culcă-te la loc, ai nevoie de somn.

Îi mângâie obrazul brăzdat de lacrimi, după care străbătu iar încăperea, în vârful degetelor, simțind cum inima-i bubuie în urechi. Așteptă să-și recapete suflul înainte de a lua iar în mână stiloul.

Pe când sora Mary Francis dispăru de-a lungul coridorului lung, cu pardoseală strălucitoare, am ridicat privirea pentru o clipă către tavanul boltit și scara vastă, la capătul căreia atârna o placă imensă: „Doamne, fie ca cei căzuți să găsească din nou calea către Tine, prin puterea rugăciunilor și prin muncă grea.” Grăbindu-mă s-o prind din urmă pe sora Mary Francis, am trecut pe lângă trei sau poate patru fete în sarafane cafenii – unele, cu pântecul mare, altele, nu –, toate sprijinindu-se în palme și genunchi și frecând podeaua impecabilă. Nimeni nu s-a întrerupt din treabă ca să mă privească; nimeni nu vorbea.

Un curent de abur m-a izbit când am trecut prin dreptul unei uși enorme și, aruncând o privire înăuntru, am văzut că era o spălătorie. Zeci de fete stăteau înșirate la chiuvete, luând cearșafurile de pe magle și atârnându-le la uscat. Era prea mult de înțeles într-un timp atât de scurt, dar ce mă șoca din nou era tăcerea asurzitoare. Frântă de sora Mary Francis, care mă aștepta deja la capătul coridorului, cu o expresie mustrătoare pe chip. „Grăbește-te, maica stareță n-are toată ziua la dispoziție. Poți să-ți lași valiza aici.” Am așezat-o jos, lângă ușă, și am intrat în biroul maicii stareţe.

Era o încăpere întunecată, jalnică, unde nu se găsea nimic altceva în afară de o fereastră îngustă și, în spatele unui birou mare din lemn de mahon, o femeie aprigă la chip, îmbrăcată din cap până-n picioare în straie monahale. Am rămas tăcută în timp ce stareța continua să scrie în carnețelul ei negru. Știam că e mai bine să-mi țin gura. În cele din urmă, a ridicat privirea spre mine și, după bărbia ascuțită, tenul alb și nasul acvilin, mi-am dat seama numaidecât că era o vrăjitoare. Pe peretele din spatele ei atârna un tablou care o înfățișa. Era un portret măgulitor, față de versiunea reală.

Maica stareță și-a dres glasul și a început să vorbească. „Cum te cheamă?” I-am spus, iar ea mi-a zis că nu mă va mai chema Ivy; că acolo aveam să fiu cunoscută drept Mary, căci numele noastre adevărate erau interzise. Am simțit că mă cuprinde panica și că mă podidesc lacrimile, dar am reușit să mi le înfrânez. „La sosire, tuturor fetelor li se atribuie niște sarcini, iar tu vei lucra la spălătorie. Se va aștepta de la tine să muncești la fel ca și noi, să te trezești în zori și să folosești cu chibzuință ziua, să iei parte

la slujbă și să te rogi la Domnul pentru iertare. Ai priceput?” Era greu să-ți păstrezi cumpătul în asemenea împrejurare, însă eu am reușit s-o fac și i-am zis că am priceput. Ea mi-a spus apoi că sora Mary Francis avea să mă conducă în dormitorul comun.

Când am ieșit din biroul stareței, valiza îmi dispăruse, iar sora Mary Francis m-a anunțat că nu voi mai avea nevoie de ea. Atunci m-a cuprins o criză de isterie. Înăuntru se afla singura fotografie a tatălui meu pe care o aveam și o păturică pe care o tricotasem pentru copilașul meu. O păturică roz, căci sunt convinsă că va fi fetiță. Le-am implorat să mi-o dea înapoi, până când stareța Carlin și-a făcut apariția și a început să mă biciuiască cu o curea, chiar acolo, pe coridor. Mi-a spus că ar trebui să-mi fie rușine, și câte și mai câte.

Ivy își mușcă buza când își aduse aminte de momentul în care înțelesese că îi luaseră fotografia tatălui ei. I se părea că îi furaseră ultima lui atingere, ultima lui clipă alături de ea, atunci când îi trimisese o sărutare din capătul scărilor, în timp ce ea stătea în cămașă de noapte și se uita în jos, spre el. I se părea că sora Mary Francis se întorsese în timp și îi răpise acel moment. Dar știa că nu trebuia să-l mai pomenească pe tatăl ei. Alistair trebuia să simtă că ea îl privea ca pe salvatorul ei, că unica ei speranță era în el.

O înțepau ochii; avea nevoie de somn ca de aer. Brațele îi zvâcneau pentru că se proptise în ele ca să poată scrie, și simțea dureri în tot corpul. Dar trebuia să lase scrisoarea sub pernă înainte de ivirea zorilor, altfel n-ar fi fost gata la timp pentru ca Patricia s-o ia și să i-o dea băiatului care se ocupa de transportul rufăriei.

Sora Mary Francis a luat-o apoi în sus pe scări, ca să mă conducă spre dormitorul comun. Pe trepte se aflau și mai multe fete, dar niciuna nu m-a privit, nu mi-a zâmbit, nu mi-a adresat vreun cuvânt. Sora m-a lăsat în dormitor și mi-a spus să mă schimb în sarafan. Încăperea era rece și cenușie, cu paturi ca de spital, cu o cadă cojită, sub o fereastră cu ochiuri mici, draperii ponosite și o sonerie pe perete. Apoi mi-au arătat spălătoria. Ni se cere să manipulăm mașinăria uriașă și toate fetele au mâinile carne vie de la cât freacă la rufe în apa rece. După șase ore petrecute la spălătorie, luăm cina – o supă chioară și pâine întărită. Nu avem voie să vorbim la masă; nu avem voie să vorbim niciodată.

Maicile sunt de o cruzime de neînchipuit. Ne bat cu bastoanele sau cu orice le pică în mână, numai pentru că am deschis gura. O fată s-a ars atât de rău la masa încinsă, încât a făcut pe braț o pustulă care acum s-a infectat. Sora Mary Francis n-a făcut altceva decât să vină și s-o certe pentru că pierduse vremea. Nu avem voie să vorbim decât atunci când ne spunem rugăciunile sau pentru a spune: „Da, soră". Avem rugăciunea de dinainte de micul dejun, slujba imediat după și rugăciunile de dinainte de culcare. Și apoi, o pustietate întunecată, până când soneria din capătul dormitorului comun ne trezește din nou, la ora șase dimineața. Trăim după acea sonerie; nu există nici ceasuri, nici calendare, nici oglinzi, nici noțiunea timpului. Nimeni nu-mi spune ce se va întâmpla când copilul va sosi pe lume, dar știu că sunt și copii aici, pentru că-i aud plângând noaptea.

Ivy tresări când un piciorus din pântecul ei o lovi deodată cu putere. Simți că-i zvâcnește vezica;

avea nevoie disperată să ajungă la baie, însă nu le era îngăduit să se dea jos din pat noaptea. Se gândi la bebelușul ei, aflat la căldură și adăpost înlăuntrul ei. Habar n-avea cum vor decurge lucrurile. O colegă de școală îi spusese odată că bebelușii ieșeau afară prin buric, dar nu prea înțelegea cum ar fi fost cu putință. Tot ce știa era că Dumnezeu avea să decidă când era momentul potrivit și să aibă grijă de amândoi.

Se întoarse pe cealaltă parte și încercă să se așeze mai confortabil. Pătura se undui ușor când copilul se mișcă voios în pântecul ei, fără să știe ce-l aștepta, Ivy le urmărise pe fetele fără burtă, care aveau o masă separată la cină. Vădeau o tristețe care ei îi era încă necunoscută. Trebuia să scape de la St Margaret înainte ca bebelușul să se nască. Trebuia să-l facă pe Alistair să înțeleagă.

Mi-e atât de dor de tine, dragostea mea. Mi-e dor de plimbările noastre pe faleză, mi-e dor să simt iarba gâdilându-mă în timp ce stăm culcați și privim cerul. Aici, nu ni se dă voie să ieșim. Mă simt atât de ruptă de tot, de natură, de casă, de tine, de mine. Visez să fug de aici, dar călugărițele ne supraveghează tot timpul, mai puțin noaptea, iar dormitoarele sunt situate atât de sus încât ți-ai frânge gâtul încercând să sari jos. Și chiar dacă aș reuși sa scap, unde să mă duc? Unchiul Frank m-ar aduce numaidecât înapoi; mama n-ar putea face nimic ca să-l oprească. Aș fugi într-un suflet la tine, dar nu știu dacă tu mă vrei și n-aș suporta să mă alungi în stradă. N-a mai rămas nimic din ce sunt, din ce am fost. Nici măcar numele. Noaptea, îmi ating pântecul pe întuneric, îl simt pe pruncul nostru cum se zvârcolește. Mi-am dezamăgit copilul. Am dezamăgit pe toată lumea. În fiecare noapte, adorm plângând.

Nu știu dacă tu citești aceste scrisori, dar nu suport gândul de a renunța la tine. Te rog, dacă mă mai iubești, vino și ia-mă de aici. Nimeni nu trebuie să știe că e copilul tău; poate că ai putea plăti ca să stau la un internat. Aș munci bucuroasă, ca să-ți dau banii înapoi, imediat cum copilul ar crește atât de mărișor încât să-l pot lăsa. Nu-mi pasă ce voi face sau unde voi merge, dar să știi că nu te-aș face niciodată de rușine.

Te rog, te implor, vino degrabă, sau o să-mi pierd curând mințile în acest loc.

Cu toată dragostea, a ta pentru totdeauna,

Ivy

O lacrimă nimeri pe coala de hârtie, și Ivy o șterse, înainte de a împături frumos scrisoarea și de a o așeza sub pernă. Apoi se întoarse pe o parte, își îngropă chipul în așternuturi și izbucni în plâns.

13

Duminică, 5 februarie 2017

Preston Lane era un drum îngust, cu multe serpentine, pe care Sam se văzu nevoită să le ia în ritm de melc. Conform articolului găsit de Fred, după ce trecuse pe lângă biserica din Preston, George Cannon luase curba fatală pe drumul care, remarcă ea, ducea la St Margaret. Apoi, conform anchetei apărute în numărul din 12 martie 1961 al publicației *Sussex Argus,* bărbatul derapase pe polei și aterizase într-un șanț, murind pe loc.

După ce trăsese la un refugiu, Sam rămase pe marginea drumului aglomerat, observând împrejurimile. Din felul în care era descris locul accidentului în ziar, părea că nu se schimbaseră prea multe în cincizeci de ani. Drumul avea tot o singură bandă, fiind străjuit de o parte și de alta de tufișuri înalte și de șanțuri. Era frig în acea zi, și așa trebuie să fi fost și în ianuarie 1961, iar Sam băgă de seamă că pe drumul din fața ei se formase polei. Băgă mâna în geantă și își scoase carnețelul. *Inspectorul-șef al Departamentului de Poliție din Sussex, mort într-un teribil accident de mașină,* titra Sussex *Argus,* în ediția din 24 ianuarie. Drumul făcea o curbă dramatică, chiar înainte de locul accidentului, iar Sam o porni spre locul cu pricina, remarcând, într-o parte, o reședință imensă, în stil georgian. Alte case nu mai erau în jur, cât vedeai cu ochii, așa că se gândi să meargă să bată la ușă și să se intereseze dacă actualii rezidenți nu cunoșteau pe cineva care ar fi putut locui acolo în perioada în care avusese loc accidentul. Avea să fie ultima ei oprire în acea dimineață. După aceea, trebuia să ajungă la muncă.

Se îndreptă spre intrarea din față, unde, pe o placă din marmură, stătea scris *Conacul Preston,* și întinse mâna spre ciocănelul în formă de cap de leu. De undeva dinăuntru, se auzea tare muzică clasică, dar cam după un minut, încă nu răspunsese

nimeni. Mai făcu o încercare și, în cele din urmă, auzi pe cineva tușind, de cealaltă parte a ușii. Îi deschise un bărbat trecut de cincizeci de ani, cu o figură rubicondă, roșu-n obraji, cărunt și cu un început de calviție. Peste burta mare, purta un șorț cu *David* al lui Michelangelo, și, judecând după petele de mâncare de pe el, era evident că Sam îi întrerupsese o sesiune culinară.

— Bună ziua. Voiam să vă cer ajutorul într-o chestiune, începu ea, adresându-i un zâmbet. Sunt studentă și încerc să aflu mai multe despre un accident care a avut loc aici, la colț.

— Aici avem parte de multe accidente, îi tăie bărbatul vorba. E o curbă periculoasă. N-aș avea cum să țin minte fiecare caz în parte.

— În regulă, spuse Sam. Cel care mă interesează pe mine s-a întâmplat în 1961, adică demult.

— Nu, din păcate, n-am nici cea mai vagă idee.

— Locuiați aici la momentul acela? insistă Sam, într-o încercare de a prelungi conversația.

— Da, familia mea locuiește aici de generații, zise bărbatul, în timp ce își ștergea mâinile cu un prosop de bucătărie.

— E o casă frumoasă, înțeleg de ce n-ați vrea să vă mutați de-aici.

— Mulțumesc. Mă scuzați, dar trebuie să merg să-mi salvez sufleurile, spuse el, pregătindu-se să închidă ușa.

— Desigur. Dar poate mai locuia cineva aici la vremea respectivă, poate mama sau tatăl dumneavoastră?

Bărbatul oftă adânc, după care făcu semn spre o poartă, dincolo de alee.

— Încercați la mama, stă în apartamentul bunicilor, imediat lângă. Dar vă previn că-i place să vorbească, adăugă el, înainte de a-i trânti ușa-n nas.

— Mulțumesc, zise Sam către ciocănelul în formă de cap de leu, după care străbătu aleea pietruită ce ducea la un mic bungalou, ale cărui ferestre erau împodobite cu ghivece și jardiniere cu plante atârnătoare.

Apăsă butonul soneriei și așteptă, până când o bătrână mică de statură, cu părul alb, cârlionțat, și obraji trandafirii apăru la ușă.

— Vă pot ajuta cu ceva? întrebă femeia, care ținea într-o mână o foarfecă de grădină, iar în cealaltă, un buchet mare de cale.

— Bună ziua, tocmai am vorbit cu fiul dumneavoastră. Eu sunt Sam. Fac un studiu despre zona aceasta și mă interesa un accident de mașină ce a avut loc în curba de lângă casa dumneavoastră, în ianuarie 1961.

— Înțeleg. Frumos din partea lui să trimită o necunoscută la ușa bătrânei lui mame, zise femeia, făcându-i cu ochiul.

— Da, era în toiul unei creații culinare, răspunse Sam, cu un zâmbet.

— Ca de obicei. Dar hai mai bine să-mi spui ce vrei să știi, ca să văd dacă îmi amintesc ceva.

Bătrâna lăsă florile pe măsuța din vestibul.

— Ar fi minunat, vă mulțumesc din suflet, doamnă…?

— Eu sunt Rosalind, zise femeia, punându-și ochelarii și deschizând apoi larg ușa, ca să iasă din casă.

— Îmi pare bine, Rosalind.

— Știi cine a fost implicat în accidentul de care zici? zise bătrâna, apoi așternu o pătură grea din lână pe băncuța din dreptul ușii din spate și se așeză încet. E o curbă înfiorătoare; atâta lume pierde controlul mașinii, mai ales pe ghețușul ăsta.

— Îmi imaginez, replică Sam, scoțându-și carnețelul din geantă. În accidentul care mă

interesa pe mine a fost implicat un membru al poliției locale, inspectorul-șef George Cannon.

— Și a fost un accident grav?

— Da, din câte știu, a murit pe loc. Nu cred că a mai fost implicat și altcineva; a virat prea rapid și a pierdut controlul mașinii. A ajuns în șanț.

Bătrâna lăsă privirea în jos pentru o clipă, în timp ce Sam își frecă palmele înmănușate.

— Cannon, numele îmi sună cunoscut.

— A fost tatăl lui Kitty Cannon, cel puțin așa cred, gazda show-ului de televiziune. Ea e, așadar, de prin partea locului; nu știu dacă ați auzit de ea.

— Oh, cum să nu, zise bătrâna, încruntând din sprâncene.

Sam privi în sus la uimitorul edificiu în stil georgian, cu pereții laterali înțesați de plante agățătoare.

— Mă gândeam că poate ați văzut ceva din casă. Rosalind clătină din cap.

— Nu, îmi pare rău, nu am cu ce să te ajut.

— Mulțumesc oricum pentru timpul acordat. Dacă vă las numărul meu, mă veți suna în caz că vă amintiți ceva?

— Sigur, scumpo, zise Rosalind, iar când Sam plecă, îi făcu voioasă cu mâna.

Abia când ajunse la birou și se instală confortabil, cu o cafea tare în fața ei, Sam avu timp să proceseze evenimentele petrecute în acea dimineață.

— Ce-i cu tine? o întrebă Fred, privind-o pe deasupra ochelarilor.

Sam scoase scrisoarea din geantă.

— Bunica mea a găsit-o printre hârțoagele bunicului. E scrisă în 1956, de o tânără pe nume Ivy. Prietenul ei, un jucător de fotbal, a lăsat-o gravidă și apoi, după toate aparențele, n-a mai vrut să audă de ea.

Sam își scoase laptopul din geantă și îl porni. O imagine cu Emma apăru pe ecran, in timp ce se încărca.

— Ce poză drăguță, zise Fred. Și ce fetiță frumoasă.

— Mersi, e și normal, că doar eu am făcut-o, spuse Sam zâmbitoare, în timp ce intra pe Google și tasta numele părintelui Benjamin.

— Și, mai precis, cine e fata asta, Ivy? o întrebă Fred, aruncând o privire peste scrisoare.

— Habar n-am, dar în scrisoare e menționat și părintele Benjamin, preotul ale cărui oseminte au fost găsite la conacul părăsit. Kevin s-a ocupat de subiectul ăsta săptămâna trecută, zise Sam, întorcând laptopul cu ecranul spre Fred. Și Kitty Cannon, gazda show-ului de televiziune…

— Cannonball? interveni Fred.

— Exact, confirmă Sam. Se pare că a luat parte la ancheta privitoare la părintele Benjamin.

— De ce? o întrebă Fred, aplecându-se în față, spre ea.

— Încă nu știu sigur. Am trecut mai devreme pe la casa respectivă, adăugă Sam, bătând ușor cu degetul în imaginea cu căminul St Margaret, de pe ecran.

— Ce? Când?

— Înainte să vin la muncă, zise și mai luă o gură de cafea.

— Ești maniacă. Eu nici n-am luat încă micul dejun, zise Fred, râzând.

— Păi, marți dărâmă clădirea, ca să construiască altceva în loc, spuse Sam, luând o napolitană din sertarul de sus și rupând ambalajul cu dinții. În orice caz, într-una din camere se afla un portret al stareței Carlin, care este menționată în cea de-a doua scrisoare a lui Ivy. Administratorul care mi-a făcut turul căminului St Margaret m-a trimis la un azil de bătrâni din apropiere, unde s-a gândit că aș putea s-o găsesc. După cum ai fost atât de drăguț să afli pentru mine, stareța Carlin a murit cu ani în urmă, însă am reușit să mă furișez

în camera altei călugărițe care a lucrat pe timpuri acolo. Și ea a făcut un comentariu bizar referitor la stareța Carlin, zicând că nimănui nu i-a păsat ce se întâmpla cu ea în noaptea în care a murit. Vrei și tu una? zise ea, luând o altă napolitană și aruncând-o spre el.

Fred ridică de pe jos napolitana turtită și o puse deoparte.

— În plus, călugărița asta, sora Mary Francis, continuă Sam, știe cu siguranță care-i treaba cu Kitty și cu tatăl ei, George Cannon. L-a *descris ca fiind* un „crai”.

— Poate Kitty e rodul unei legături din afara căsătoriei și s-a născut la căminul ăsta pentru mame și copii, St Margaret, spuse Fred, scoțându-și ochelarii ca să-i șteargă și uitându-se apoi la Sam. Sfinte, dacă ar fi așa, subiectul ăsta ar fi preluat de toate publicațiile naționale. Ai ajunge să-ți scrii propriile articole.

— Poate. Îți stă bine fără ochelari, îi zise Sam, cu zâmbetul pe buze.

Fred schimbă șapte nuanțe de roșu în obraji și se bâlbâi încercând să găsească ceva de spus.

— Păi, la cățărări port lentile de contact; doar că acum mă cam ustură ochii, pentru că am fost toată noaptea la Harrison’s Rocks.

Dădu să-și pună din nou ochelarii, dar ezită.

— Faci cățărări pe întuneric? zise Sam mirată, în timp ce-și verifica e-mailurile.

— Sigur că da, am o lanternă de cap. Oricum în cea mai mare parte a timpului, sunt captiv aici, așa că nu prea am de ales, o lămuri el, ridicând din umeri.

— Ai face zilnic cățărări dacă ai putea? îl întrebă Sam, chiar când lua ultima îmbucătură din micul ei dejun.

— Categoric. E Zen pe verticală. Când escaladez un traseu dificil în solo integral[4], nu mă

mai sinchisesc de toate mizeriile alea cu familia mea și nu mă mai gândesc ce dezamăgire sunt pentru toată lumea. Acolo, sunt doar eu cu stânca. Când escaladezi în solo integral, n-ai voie să greșești. Ai o singură șansă să faci lucrurile cum trebuie.

— Așadar, tu te relaxezi escaladând o stâncă uriașă, fără nicio măsură de protecție? se minună Sam, râzând.

— Harper! strigă Murray, din celălalt capăt al încăperii. Treci încoace.

Fred mimă cum își trece o funie în jurul gâtului și se spânzură, în timp ce Sam se ridică și se duse la șeful ei.

— Îmi explici și mie de ce m-a sunat agentul de presă al lui Kitty Cannon cerându-mi informații despre tine?

— Hm, păi am citit că talk show-ul ei s-a încheiat și că se retrage. Cum știam că a copilărit în Sussex, am făcut o solicitare pentru un interviu.

— Și ce legătură are asta cu adăpostul pentru mame și copii St Margaret? o întrebă Murray, iritat.

— Kevin a menționat că ar fi văzut-o la ancheta legata de părintele Benjamin, așa că am făcut și eu niște săpături. Cred că s-ar putea să aibă oareșce legătură cu subiectul.

— Ce fel de legătură? o întrebă Murray și tuși zgomotos, încercând să elimine flegma din plămâni.

— Păi, nu știu sigur, dar încă fac cercetări.

— Asta-i treaba editorialiștilor; nu-ți dau destule de făcut? se răsti Murray.

— Ba da, chiar voiam să predau subiectul. Era doar o idee…, spuse Sam, încercând să nu se holbeze la sprânceana unică a lui Murray, care semăna cu un limax enorm.

— Și ai obținut ceva? lătră Murray.

Sam clătină din cap.

— Bine, păi, haide să ne axăm pe știri, da? N-am chef să enervez un agent de presă atât de influent, fără să am un motiv serios.

— Cu siguranță am tulburat nițel apele, dacă cei de la biroul lui Kitty Cannon s-au deranjat să se intereseze de mine, declară Sam, întorcându-se la locul ei.

— Ce le-ai zis? O întrebă Fred.

— Că am niște informații care o asociază pe Kitty cu adăpostul pentru mame și copii St Margaret.

— Și uite ce a sosit pe fir, zise Fred, întorcându-și ecranul laptopului spre ea.

Sam se frecă la ochi, care o usturau puternic. Se trezise la cinci dimineața ca să fie la St Margaret înainte de răsăritul soarelui, așa că prima reacție atunci când citi știrea de pe ecran a fost să creadă că mintea ei supraalimentată cu cofeină îi juca feste.

— Sfinte! Azi au loc funeraliile părintelui Benjamin.

Fred încuviință din cap. Pe măsură ce citea, Sam se simțea cuprinsă de un puseu de adrenalină.

> Născut în 1926 în Brighton, sub numele de Benjamin Cook, și crescut în Preston, părintele Benjamin a fost fiul medicului chirurg Frank A. Cook și al soției sale, Helen Elizabeth Cook.
>
> A urmat Școala Tuturor Sfinților, iar, în 1944, a absolvit Liceul din Brighton. A frecventat totodată cursurile Colegiului de Arte Frumoase din Brighton și a cântat la pian.
>
> Timp de peste treizeci de ani, părintele Benjamin a fost profund respectat de enoriași ca vicar al bisericii din Preston, înainte de a se retrage, la vârsta de șaizeci și cinci de ani, la Căminul de Bătrâni Gracewell, din satul Preston. Pe data de 31 decembrie 1999 a dispărut, iar, în septembrie 2016, prietenii săi au primit cu stupoare vestea descoperirii osemintelor sale în fundația adăpostului St Margaret, din Preston. Nu are rude în viață.

— Fred, te rog, ține-mi locul, trebuie să merg acolo, zise Sam, apelând încă o dată la greu-

încercatul ei coleg de redacție.

— Poftim? Păi o să lipsești ore întregi. Iar eu mi-am luat liber după-amiază pentru Campionatul Britanic de Escaladă, zise Fred, cu glasul pierdut.

— Da, dar uite, dacă am dreptate, toată chestia asta cu Kitty Cannon o să fie o bombă. La ce oră trebuie să ajungi acolo?

— La trei, spuse Fred, dar nu pot să întârzii.

— N-ai să întârzii. Te rog! îl imploră Sam și începu să scâncească precum un cățeluș pierdut.

— Bine, ii zise Fred, aruncând o privire spre biroul lui Murray. Am un interviu mai încolo cu fiica uneia dintre adevăratele sufragete, pentru centenar. Am să spun că mi-a murit mașina și te-ai dus tu în locul meu. Dar să te ocupi de asta înainte să pleci la funeralii, da? E pornit și pe mine acum, crede că suntem în cârdășie.

— Sigur. Ah, și o ultimă favoare, zise Sam, aruncându-și lucrurile la loc în geantă.

— Un rinichi, poate?

— Trebuie neapărat să aflu cui îi scria Ivy scrisorile astea. Tipul era jucător profesionist de fotbal, pentru că, în scrisoarea datată 12 septembrie 1956, ea vorbește despre primul lui sezon la Brighton și mai spune despre el că arăta bine și că voia să evite un scandal. Poate vezi dacă nu găsești niște nume prin articolele din perioada respectivă, mă gândesc că trebuie să fi fost aproape o vedetă locală. Nu-s prea mari șansele, dar dacă există vreun fotbalist care să fi murit subit cam în acea vreme, atunci poate că am dat de ceva. Din câte se pare, toți ceilalți menționați în scrisorile astea au avut parte de morți neașteptate.

Fred îi adresă un salut milităresc.

— Te iubesc, spuse Sam în timp ce își lua laptopul și carnețelul și se furișa afară din redacție.

În parcare, în timp ce Sam își pornea destoinica ei mașină Chevrolet Nova, îi sună

telefonul mobil. Îl scoase din geantă, dar nu recunoscu numărul local.

— Alo?

— Samantha?

Sam își vârî un deget în cealaltă ureche ca să se asigure că înțelege tot ce i se spune.

— Da. Cine este la telefon, vă rog?

— Rosalind. Ai trecut mai devreme pe la mine. Fiul meu gătea.

— Oh, da, se grăbi Sam să confirme.

— Voiam să-ți spun că, după discuția noastră, i-am telefonat unui văr, iar el și-a amintit de accidentul care te interesa. S-a vorbit mult la vremea respectivă despre asta în pubul lui din localitate. Inspectorul-șef George Cannon, așa ai zis, nu?

— Da, încuviință Sam și așteptă răbdătoare ca bătrâna să continue.

— A fost un polițist foarte apreciat, iar lumea a fost șocată de ce s-a întâmplat. Vărul meu nu-și amintește nimic despre accident în sine, decât că fetița lui fusese în mașină cu el.

— Fetița lui? Dar nu s-a spus nimic despre asta în ziare, zise Sam, scoțându-și carnețelul.

— Da, ea a supraviețuit. Bine, asta conform unui bețivan local care băuse în acea noapte la pub-ul Sussex Arms, și tocmai atunci se întorcea acasă. A ajuns la fața locului imediat după accident și a spus că era o fetiță în mijlocul drumului.

— În mijlocul drumului? repetă Sam.

— Toată lumea îl știa de bețiv pe individul ăsta, deci mă îndoiesc că polițiștii i-ar fi luat în serios declarația. Aparent, ea purta o hăinuță de un roșu aprins. Mașina era picată-n șanț, dar fata stătea acolo, în lumina farurilor, iar când l-a văzut, a luat-o la fugă. El a încercat să se ducă după ea, să vadă dacă nu pățise nimic, dar până să apuce, fata s-a făcut nevăzută.

— Îți mulțumesc, Rosalind, mi-ai fost de mare ajutor, îi spuse Sam, în timp ce-și lua notițe în carnețel. Apreciez că m-ai sunat.

Încheie apelul și își aruncă telefonul înapoi în geantă, după care căută pagina din carnețel cu numele părintelui Benjamin și notă dedesubt: *George Cannon.*

14

Duminică, 5 februarie 2017

Kitty se afla în taxiul negru care o ducea acasă după întâlnirea ei cu Richard Stone și își deschise telefonul mobil ca să-și verifice mesajele. Primise două de la Rachel, care o ruga să o sune. Căscă și se lăsă pe spate. Se simțea secătuită de puteri.

Când taxiul viră spre Victoria Embankment, telefonul sună, iar pe ecran apăru numele „Rachel Ford”.

— Da? răspunse Kitty. Tocmai mă pregăteam să te sun.

— Bună, Kitty, scuze că te deranjez duminica. Poți vorbi pentru o clipă? zise Rachel, pe un ton vădind o ușoară neliniște.

— Da, ce e? zise Kitty nerăbdătoare, presând mai puternic telefonul de ureche.

— Voiam să mă consult cu tine. Numele de Samantha Harper îți spune ceva? E o jurnalistă de la Southern News, care vrea să discute cu tine. Vrea să știe despre legătura ta cu un cămin pentru mame și copii. St Margaret din Preston, Sussex.

Kitty simți că tot sângele i se urcă la cap. Un biciclist le răsări în față, și taximetristul viră brusc ca să-l evite, claxonând și strigând după el.

— Kitty? Alo? spuse Rachel.

— Habar n-am cine e. Ce altceva a mai spus?

— Nimic, din câte știu. A formulat o solicitare pentru un interviu cu tine. L-am sunat pe un tip, Murray White, redactor-șef la Southern News, dar nu părea să știe nici el nimic și a zis că o întreabă, o lămuri Rachel.

— Cine e Samantha Harper? Trimite-mi imediat pe e-mail biografia ei.

— OK. M-am gândit c-o s-o vrei, așa că e deja pregătită – ți-o trimit acum.

— Bine, așteaptă cât mă uit peste ea, zise Kitty, în timp ce dădea clicuri nervoase pe e-mail.

O fotografie cu Sam apăru încet pe ecran.

Își dădu seama numaidecât cine e. Mâinile începură să-i tremure în timp ce se uita la fotografia tinerei roșcate, cu ochi albaștri, care părea că-i întoarce privirea.

— Mai ești acolo, Rachel? Am nevoie să-mi faci rost de o adresă. Vreau să lucrezi la asta toată ziua, și la nimic altceva. M-ai înțeles?

— Da, sigur, pe ce nume?

— Annabel Rose Creed, șaizeci de ani, născută și crescută în Sussex. E cu șase ani mai tânără decât mine, dar am fost colege de școală, la Brighton Grammar. N-am văzut-o de mulți ani, găsește-o.

— În regulă, aprobă Rachel. O să fac tot ce pot.

Kitty își puse cu grijă telefonul la loc în geantă, în timp ce taxiul oprea în fața apartamentului ei din Embankment. Îi mulțumi șoferului, îi lăsă un bacșiș gras, după care se făcu nevăzută în apartamentul ei.

15

Duminică, 5 februarie 2017

Pubul Black Lion, cu acoperișul său de paie, grinzile din stejar și focul arzând în sobă, era elementul central al unui sat de poveste, prin definiție, așa cum îl vedea Sam. După ce scăpase de la un interviu cu Clara Bancroft, fiica uneia dintre primele sufragete, șofase cu viteză până la Preston. Înaintând pe drumul principal, șerpuitor, unde coșuri cu flori împodobeau felinarele stradale, iar trotuarele erau străjuite de garduri vii, impecabil tunse, Sam zărise pubul și, grăbindu-se prin ploaie, intră în localul aglomerat – ce părea să-i adăpostească pe toți bărbații satului – ca să întrebe cum ajunge la biserică.

— Drept înainte, drăguță, în vârful dealului. N-ai cum s-o ratezi, îi explică un domn cu un nas borcănat și ochii injectați.

— Te duci la slujbă? o întrebă unul dintre bărbații de la bar.

— Da, îi răspunse Sam.

— L-ai cunoscut, n-așa? se băgă în vorbă un altul, trăgând cu ochiul la ea, peste buza halbei de bere.

— Nu, dar cred că a avut legături cu așezământul St Margaret, iar eu fac niște cercetări cu privire la căminele pentru mame și copii de pe teritoriul Marii Britanii.

Scrută cu privirea încăperea, cât de repede putu, în timp ce pălăvrăgea cu cei de la bar, și observă o doamnă în vârstă, îmbrăcată cu un palton stacojiu din lână, care o urmărea din celălalt capăt al sălii.

— De ce-ai vrea să faci una ca asta? Urâtă treabă! O fată drăguță ca matale ar trebui să scrie despre lucruri vesele.

— Hm, mda. O să încerc să țin minte, replică Sam, luată ușor prin surprindere. Oricum, vă mulțumesc pentru ajutor.

Când dădea să plece, o văzu pe bătrâna doamnă ajutată de cineva să străbată încăperea și sprijinindu-se într-un cadru. Când ajunse la ieșire, rămase pe loc și se întoarse, ca și cum ar fi căutat pe cineva din priviri. Lui Sam îi părea cunoscută, dar nu știa de unde s-o ia. Îi dădea peste nouăzeci de ani, era înfiorător de slabă, cu obrajii trași, palizi, și părul alb, prins la spate într-un coc. În timp ce Sam se uita la ea, bătrâna cerceta cu privirea încăperea și, deodată, se opri când dădu cu ochii de Sam. Obrajii ei supți se împurpurară în timp ce o fixa cu ochi scânteietori. Simțindu-se stânjenită, Sam întoarse capul și, când se uită din nou, văzu că însoțitorul bătrânei o ajuta acum să treacă pragul și să iasă pe ușă.

Sam le mulțumi în grabă bărbaților cu care vorbise și se aventură afară, în frig, chiar când bătrâna era ajutată să se urce într-un taxi. Clopotele bisericii începură să bată în timp ce taxiul o pornea din loc, iar bătrâna o țintui din nou cu privirea pe Sam, când mașina trecu prin dreptul ei. Sam se sui în grabă în mașina ei și îi urmări pe drumul ce urca dealul. Când ajunseră la biserică, scaunele din față erau deja pline și slujba stătea să înceapă. Sam așteptă ca bătrâna să fie îndrumată spre locul ei, după care se așeză și ea în capătul rândului opus. Își închise telefonul mobil, chiar în timp ce vicarul, aflat deja la pupitrul său, se pregătea să ia cuvântul.

— Ne-am adunat astăzi aici pentru a celebra viața și munca celui care a fost părintele Benjamin, cel care a ajuns la sufletele atâtor enoriași, ca paroh, timp de treizeci de ani, și să închinăm un tribut devoțiunii sale față de toți cei aflați în nevoie.

Sam își mută privirea de la vicar la bătrână, care se uita drept înainte, strângându-și cu putere la piept poșeta.

— Descoperirea rămășițelor lumești ale părintelui Benjamin la căminul St Margaret a

reprezentat un moment de grea încercare pentru mulți dintre cei care se află astăzi aici. Niciunul dintre noi nu s-a putut odihni liniștit în patul său de când părintele a fost dat dispărut, însă veștile cu privire la moartea sa au constituit împlinirea celor mai negre temeri ale noastre. Acum, prin grația divină a Mântuitorului nostru Iisus Hristos, îi putem oferi odihna veșnică și ne putem ruga pentru ca sufletul lui să dăinuie în pacea veșnică.

Sam privi în jur, la mica congregație. Cei mai mulți enoriași erau vârstnici; o zări printre ei pe sora Mary Francis, cu capul plecat în rugăciune. Lângă ea se afla Gemma, îngrijitoarea care o primise la Gracewell și care îl urmărea acum cu atenție pe vicar.

— Mult timp după ce s-a pensionat, părintele Benjamin, cel care a întemeiat și a supravegheat îndeaproape căminul pentru mame și copii St Margaret, din Preston, și-a continuat munca de voluntariat la Centrul de întrajutorare, mergând prin comunitate, uneori și în cele mai grele luni de iarnă, și împărțind mâncare și pături celor mai sărmani dintre noi. A avut o influență extraordinară asupra tinerilor membrii ai congregației noastre, ținând ore la școala duminicală și ajutând la întărirea valorilor creștine în satul nostru, într-o vreme când, știm prea bine, viața modernă de zi cu zi ne poate abate de la principiile noastre umane fundamentale – învățăturile Mântuitorului nostru, Iisus Hristos. În lumina acestor fapte, am invitat-o aici pe Hannah Crane, care îi poartă o dragă amintire părintelui Benjamin, de la orele ținute la biserică, în cadrul școlii duminicale.

O femeie cu părul lung, blond își croi drum până la pupitru și despături o foaie de hârtie. La început, nu reuși să se facă auzită, și un val de chicoteli străbătu biserica, în timp ce preotul se străduia să regleze microfonul. În cele din urmă, femeia își începu cuvântarea, cu glas șovăitor.

Nu plânge la mormântul meu,
Căci nu acela-i locul meu.
Sunt în a miilor de vânturi suflare.
Sunt strălucirea de diamant din așternuta ninsoare.
Sunt raza de soare peste câmpia în pârg.
Sunt ploaia de toamnă într-un crâng.
Când te trezești în liniștea dimineții,
Sunt iuțeala înălțătoarei apariții
A păsărilor tăcute ce roiesc în zbor.
Sunt al nopții dulce pogor.
Nu plânge la mormântul meu.
Căci nu acela-i locul meu.
Nu plânge la mormântul meu.
Nu acolo sălășluiesc eu!

Sam aruncă o privire spre bătrâna doamnă, care își pironise acum privirile-n podea, ștergându-și lacrimile cu o batistă pe care o ținea strâns între mâinile-i tremurânde. Apoi își deschise încet poșeta și scoase un obiect, ținându-l între degetele ei subțiri.

— Îți mulțumim, Hannah.

Vicarul reveni la pupitrul său, în timp ce femeia se întoarse și ea la locul ei, unde fu întâmpinată, cu un zâmbet aprobator, de soțul ei.

— Părintele Benjamin ar fi fost foarte mândru. Și acum, una dintre compozițiile lui muzicale preferate va fi interpretată de sora Clara Gale.

Întreaga congregație ridică privirea spre locul corului, unde o măicuță într-un veșmânt monahal alb cu albastru începu să cânte *Ave Maria.* Tăcerea se așternu în biserică și părea că nimeni nu se mai mișcă și nici nu mai respiră, cu toții fiind hipnotizați de glasul angelic. Pe Sam o trecură fiorii în timp ce asculta, atât de transpusă și de copleșită, încât nu-și putu reține un icnet, atunci când, simțind o prezență lângă ea, întoarse capul și

dădu cu ochii de bătrâna doamnă, care stătea în picioare, pe interval, chiar în dreptul ei.

Bătrâna era cocârjată peste cadrul ei, dar în mâna stângă ținea, după cum vedea Sam acum, o fotografie, și fixa cu privirea sicriul din fața ei. Nimeni altcineva n-o observase încă, fiind cu toții captivați de glasul surorii Clara. Ajunse aproape la destinație înainte ca lumea să înceapă să se uite la ea. Cadrul ei metalic răsuna pe pardoseala cenușie a bisericii.

Deodată, toată lumea se întoarse s-o privească, iar bătrâna întinse mâna și așeză fotografia la capul sicriului. Când muzica se opri, lăsă capul în jos, se închină în tăcere și vorbi.

— Fie ca Domnul să ierte păcatele de neiertat ale acestui om și să se îndure de sufletele tuturor celor cărora el le-a distrus viețile. Amin.

Așa gârbovită cum era, avea totuși un glas răsunător. În timp ce se îndrepta, ridică privirea spre vicarul amuțit. Apoi, înainte ca cineva să apuce să reacționeze, se întoarse și străbătu din nou, încet, intervalul. Nimeni nu se clinti și nu scoase niciun sunet. Bătrâna ajunse la ușă, își trecu cadrul metalic peste prag și ieși.

Vicarul păru încremenit pentru o vreme. În cele din urmă, reveni la pupitru.

— Vă rog să nu fiți necăjiți din pricina acestei întâmplări. Viața unui preot paroh este uneori lipsită de mulțumire și de recunoștință. Nu întotdeauna cei pe care încercăm să-i ajutăm pot fi ajutați. Să ne rugăm pentru toate sufletele acestea deznădăjduite. Tatăl nostru, Carele ești în ceruri, sfințească-se numele Tău, vie împărăția Ta, facă-se voia Ta, precum în cer, așa și pe pământ…

Pe când toată lumea se alătura în rugăciune vicarului, una dintre călugărițele mai tinere se năpusti și aruncă fotografia la podea. Sam țâșni numaidecât de la locul ei și o luă de pe jos. Când ridică privirea spre congregație, întâlni ochii roșii

ai îngrijitoarei Gemma, care ținea strâns în mână o batista și își tampona cu ea nasul.

Grăbindu-se s-o ajungă din urmă de bătrână înainte ca aceasta să dispară, o luă cât putu de repede spre ieșire, iar lumea își îndreptă din nou atenția spre vicar. Când ieși brusc afară din biserica întunecată, pentru o clipă, lumina soarelui o orbi. Privi în jur cu disperare și o văzu pe bătrână suindu-se într-un taxi, care o porni spre deal. Strigă după ea, alergând pe drumul în pantă, în speranța că femeia o va vedea și va opri – însă taxiul se făcu nevăzut. Sam încetini pasul și își dădu seama că telefonul îi vibra în geantă.

— Sam, unde naiba ești? o întrebă Murray, imediat cum răspunse la apel.

— Tocmai am terminat interviul cu Clara Bancroft și mă întorc, se grăbi Sam să-i răspundă, în timp ce șoferul unei dube o claxonă.

— Nu mă minți. Fotograful m-a sunat și mi-a zis că ai plecat cu aproape o oră în urmă, se răsti Murray.

Sam îi și vedea venele de la gât umflându-i-se, cum se întâmpla întotdeauna când era furios.

— Sunt pe drum, Murray. Am avut niște probleme cu mașina.

— Mda. Păi să știi că bunica ta a telefonat la redacție. A tot încercat să dea de tine – fiică-ta se simțea rău. Iar eu am nevoie de articol până la două. Și, după aceea, noi doi o să avem o discuție.

Apoi, telefonul amuți.

Copleșită de situație, Sam se așeză pe o bancă și încercă să se liniștească.

Tristețea bătrânei era atât de tangibilă, încât plutea încă în aer, acolo unde ea stătuse, cu câteva minute înainte. Sam se uită la poza pe care o culesese de pe podeaua bisericii. Era o fotografie alb-negru a unei fetițe care nu părea să aibă mai mult de zece ani și care zâmbea la cameră. Avea cârlionți și purta o rochie frumoasă, albă cu imprimeu floral, strânsă în talie. Sam întoarse

fotografia și citi pe verso: Ivy, vara anului 1947. Simți că i se taie răsuflarea. Ivy. Cu siguranță, nu era singura fată din Preston cu acel nume, însă daca avea nouă sau zece ani în 1947, însemna că în 1956 ar fi fost deja o tânără ajunsă la vârsta fertilă. Era oare cu putință să fi fost aceeași fată?

Scoase telefonul și-l sună pe Ben: niciun răspuns. Mai încercă o dată și așteptă să intre căsuța vocală, după care îi lăsă un mesaj furios, cerându-i să-i telefoneze lui Buni. Apoi o sună pe bunica ei.

— Alo, Buni, eu sunt. Îmi pare rău, n-am auzit telefonul. Emma e bine?

Buni o asigură că era în regulă; că se simțise cam rău cu stomacul, dar între timp își revenise.

— I-am lăsat un mesaj lui Ben, ar trebui să ajungă curând la voi, spuse Sam. Îmi pare rău. Sigur te simți bine? Pari un pic supărată.

Buni nu se simțea bine. Îi luă ceva timp lui Sam s-o facă să recunoască. Găsise o a treia scrisoare semnată de Ivy, îi explică, în cele din urmă, bătrâna. Era chiar mai rea decât primele două.

— Te sun când termin de scris articolul. Murray l-ar vrea ieri, dacă s-ar putea.

Sam se ținu de cuvânt. După ce trimise interviul pe tema centenarului sufragetelor și primi o muștruluială zdravănă din partea lui Murray, o sună din nou pe Buni și, în timp ce bătrâna citi cu voce tare cea de-a treia scrisoare a lui Ivy, niciuna dintre ele nu-și putu reține lacrimile.

16

Luni, 11 februarie 1957

Dragul meu,

Fetița noastră a sosit pe lume.

Abia dacă mi s-a dat voie s-o văd, dar e, fără doar și poate, cel mai frumos bebeluș pe care l-am văzut vreodată. Are smocuri mici de păr arămiu, ca al meu, și ochi de un albastru intens, strălucitori, ca ai tăi. A fost atât de cuminte, nici n-a scâncit, spre deosebire de mămica ei, care nu se mai oprea din plâns. M-au lăsat s-o țin în brațe preț de câteva minute înainte de a începe să mă coasă, iar ea mi-a prins cu atâta putere degetul în pumnulețul ei, încât, după cum mi-am dat seama, știa că sunt mama ei. Sunt convinsă că mi-a zâmbit. Sora zicea că asta-i o tâmpenie, că nou-născuții nu zâmbesc. Dar eu știu că ea mi-a zâmbit – era felul ei de a-mi spune că totul va fi bine. După aceea, nu mai țin minte nimic. Pesemne că am leșinat, căci atunci când m-am trezit, eram la infirmerie, iar Rose, cum am botezat-o, nu se mai afla alături de mine.

Ivy auzi cum cineva răsucea o cheie în ușa din capătul infirmeriei, apoi ușa fu trântită zgomotos de perete. Ascunse numaidecât stiloul și hârtia sub pătură și, când ridică privirea, le văzu pe sora Faith și pe sora Mary Francis venind grăbite spre ea, cu tunicile lor lungi, apretate, foșnind în timp ce pășeau. Ivy lăsă privirea în jos, ca să nu fie pedepsită pentru că se holba, și își împreună mâinile în poală.

— Gata, copilă, avem treabă la spălătorie. Stai aici de o săptămână; nu poți să zaci așa la nesfârșit, zise sora Mary Francis, înainte să apuce măcar să ajungă la patul ei.

— Cred că va fi gata de lucru cam în două zile, interveni sora Faith. Deocamdată abia se ține

pe picioare.

Sora Mary Francis se întoarse și se răsti la călugărița mai tânără:

— Dacă ar fi după dumneata, soră Faith, le-ai înveli pe toate cu plăpumi matlasate și le-ai aduce ciocolată caldă la pat în fiecare seară, așa că o să judec eu, singură. Ridică-te, copilă, și nu mai pierde vremea.

Panica puse stăpânire pe Ivy în timp ce încuviința din cap și dădea ușor la o parte pătura, rugându-se ca stiloul și hârtia să rămână ascunse. Sub ea, cearșaful era curat, însă pe spate și pe picioare era plină de sânge închegat. Nu știa prea bine ce i se întâmplase în zilele și nopțile tulburi de după naștere, cu toate că, punând cap la cap diverse discuții auzite în jurul ei, începuse să sângereze, iar hemoragia nu se mai oprea. De atunci tot zăcuse la infirmerie, neputând să se miște din pricina durerii pe care o simțea între coapse.

În acea dimineață, înainte de micul dejun, Patricia își făcuse apariția, obosită și palidă. Schimbarea așternuturilor la infirmerie cădea în sarcina ei, și în timp ce se ocupa de asta, strecură un stilou și o coală de hârtie sub pătura lui Ivy. Sora Faith părăsise momentan sala pentru a aduce ceva din magazie, iar Patricia îi șopti iute lui Ivy că o văzuse pe fetița ei, că era un copil frumos și atât de liniștit, încât nu plângea mai deloc între mese. Ivy izbucnise în plâns și își sărutase prietena pe nasul ei pistruiat, zicându-i să-i dea pupicul mai departe lui Rose.

— Nu mai ai nici tu mult, nu-i așa, Pat? o întrebase ea, mângâindu-i pântecul.

— Doare așa de rău? Te-am auzit toată noaptea, spuse Patricia, uitându-se cu luare-aminte la Ivy, apoi întorcând privirea spre ușă.

— Nu-i așa de rău, încercase s-o liniștească Ivy. Am făcut eu tărăboi. Dar la tine o să meargă bine.

— Uite ce mizerie de nedescris ai putut să faci, se răsti sora Mary Francis când văzu așternuturile pătate de sânge pe care Patricia le lăsase în colțul încăperii. Nu ți se pare că avem destule de făcut și fără să stăm să curățăm după tine? O să-ți speli singură cearșafurile acelea, când ai să te dai jos din pat.

— Da, soră, spuse Ivy, tresărind de durere când se forță să se ridice în capul oaselor și să se dea jos din pat. Era convinsă că picioarele aveau să-i cedeze și se uită cu lacrimi în ochi la sora Faith.

— Trebuie să mergi, fetițo. Să te ridici odată și s-o iei din loc, altfel n-ai să mai scapi de aici in veci, îi spuse sora Mary Francis, strângând din buze, cu un aer dezaprobator.

Ivy nu îndrăzni s-o contrazică. Ignorându-și durerea arzătoare din vintre, făcu un pas înainte. Numaidecât, simți cum i se taie picioarele tremurânde și se prăbuși în genunchi.

— Ridică-te, zise, nemulțumită, sora Mary Francis.

Ivy rămăsese cu privirile în podea, ținându-se strâns cu mâna de burtă.

— Dacă nu te ridici numaidecât, te așteaptă o vizită în biroul maicii superioare.

Sora Faith veni și întinse mâna spre Ivy, însă sora Mary Francis îi bară calea cu brațul. Ivy se chinui să se ridice, după care se așeză pe pat.

— Ridică-te, se răsti din nou la ea sora Mary Francis.

— Nu pot, soră. Îmi pare rău, nu-mi merg picioarele. Am încercat, chiar am încercat.

Ivy tremura din toate încheieturile.

— Ridică-te, repetă sora Mary Francis.

Încet, sprijinindu-se cu toată forța de pat, Ivy se ridică în picioare. Nu îndrăznea să plângă, dar, din pricina durerii din pântece, simțea că ar fi putut să vomite în orice clipă. Când se ridică în picioare și privi în jos, văzu cum apăreau pe podea, lângă

picioarele ei, pete de sânge. Făcu un pas înainte, apoi, la următorul, se împiedică de piciorul patului. Se prăbuși la podea, pe o parte, strigând de durere.

— Mâine să n-o mai văd tot în pat, soră, și să-și spele singură așternuturile acelea, spuse sora Mary Francis.

Ivy zăcea pe podea, privind pantofii negri ai surorii Mary Francis cum se îndepărtau ticăind pe dalele reci din ceramică.

Imediat cum călugărița mai bătrână plecă, sora Faith o ajută pe Ivy să se ridice și să se întindă în pat.

— Să știi că vorbește serios, îi spuse în șoaptă. Nu poți să mai rămâi aici decât până mâine.

— Da, soră, am înțeles. Îmi pare rău că am făcut mizerie, zise Ivy în timp ce sora Faith ștergea cu o cârpă dârele de sânge de pe podea.

Soneria de pe perete răsună în toată infirmeria, iar sora Faith își privi ceasul de la mână.

— Mă duc la masă. Am să-ți aduc niște supă.

— Mulțumesc, soră.

Când Sora Faith părăsi infirmeria și încuie ușa în urma ei, Ivy răsuflă ușurată și luă din nou stiloul și hârtia ascunse sub pătură. Strânse din dinți în timp ce se ridica în capul oaselor pe patul tare din fier, apoi își continuă scrisoarea.

> *Scriu de pe patul meu din infirmerie. Travaliul a fost înfiorător. N-am știut la ce să mă aștept, dar mă bucur că n-am știut. Dacă încăperea în care m-au lăsat toată noaptea ar fi avut ferestre, sigur m-aș fi aruncat de la etaj. N-am simțit niciodată o asemenea durere, nici măcar pentru un minut, și a trebuit să îndur ore întregi. Fără să am pe cineva alături sau să știu dacă avea să se sfârșească vreodată.*

Cunoșteam dinainte camera în care m-au lăsat. Amintirile pe care mi le trezește îmi vor rămâne veșnic în minte. Stareța Carlin le pune pe fetele care urmează să nască în scurt timp să curețe după nașterile care abia au avut loc. Nimic nu te umple de spaimă mai tare ca o podea plină de sânge. Și era atât de greu de curățat doar cu apă rece și o bucățică de săpun; am stat odată toată ziua în genunchi, frecând la podea. Altă dată, a trebuit să curăț podeaua în mijlocul căreia se afla un bebeluș mort. Fusese lăsat în coșul de gunoi, învelit într-o pătură însângerată. Eu l-am scos de acolo și i-am spus că este iubit, dar stareța Carlin mi l-a smuls din brațe și l-a pus în containerul unde se puneau bebelușii morți. Mi-a spus să nu-mi irosesc lacrimile pentru odrasla Satanei și m-a lovit cu atâta putere încât inelul ei mi-a străpuns obrazul.

Am intrat în travaliu după o zi grea la spălătorie. Nu ne-au lăsat să folosim utilajele mai ușoare, iar eu, cu pântecul meu atât de mare, n-am putut să țin pasul.

Ivy se opri să se gândească la ultima zi în care o avusese pe Rose numai pentru ea. Ultima zi în care știuse exact unde se afla fiica ei și că era în siguranță.

Echipamentul de la spălătorie părea și mai greu decât de obicei, și simțea în corp dureri necunoscute. Crampele o apucaseră imediat după prânz și se înrăutățiseră tot mai mult, până când ajunseseră atât de puternice încât o încovoiaseră. Se târâse până la sora Edith, abținându-se cu greu să nu urle de durere.

— Doamne, Dumnezeule, dar ce crezi că faci? La treabă cu tine, o apostrofase sora Edith.

— Soră, aș putea să lucrez la bucătărie în după-amiaza asta? Am niște crampe rele de tot.

— Nu, nu poți. Nu ești în travaliu; încă nu ți-a venit sorocul. Treci înapoi la muncă!

Ivy își târșâise picioarele până la punctul ei de lucru, cu toate privirile ațintite asupra ei, fără însă ca cineva să îndrăznească să scoată vreo vorbă. Până la cină, deja nu se mai putea ține pe picioare. Celelalte fete îi ținuseră locul, iar stareța Carlin și sora Edith stătuseră în picioare în fața ei, în timp ce ea se ghemuise într-un colț, ținându-se strâns cu mâna de burtă și strigând de durere.

— Încetează odată cu agitația, copilă. Mergi mai bine la infirmerie. Hai, du-te, îi spusese stareța Carlin.

Ivy așteptă ca ultimul val de crampe să înceteze, după care străbătu cu pași împleticiți coridorul. Răsuflase ușurată când auzise de infirmerie. Se gândise că poate acolo va avea în sfârșit parte de un strop de bunătate, de alinare. Se înșela însă amarnic.

Acum, reuși să se adune și luă din nou stiloul în mână. Sora Faith avea să se întoarcă în scurt timp, iar aceasta era singura ei ocazie să termine scrisoarea.

Când am ajuns la infirmerie, m-au încuiat acolo, singură. În camera în care, cu numai o săptămână în urmă, spălasem sângele de pe podea; o cameră care, bănuiam, avea curând să se umple iar de sânge.

Cât am stat acolo singură în noaptea aceea, m-am gândit întruna la copilașul mort. Credeam că durerile acelea cumplite erau un semn că și copilul nostru avea să moară. Călugărițele intrau și ieșeau, spunându-mi să tac, să nu mai fac gălăgie, că era pedeapsa pentru păcatele mele carnale. Am încercat să fiu curajoasă, dar durerile erau prea puternice. Am strigat după mama mea, după tatăl meu, după tine. Dar n-a venit nimeni.

Se opri, puse deoparte stiloul și hârtia și își îngropă capul în mâini. Era prea chinuitor să-și amintească: cum zăcuse pe podea, singură, în beznă, în timp ce casa era cufundată într-o tăcere mormântală. Cu fiecare nou val de durere, începea să-și piardă mințile și își imaginase cum pantofii tatălui ei apăreau pe podea, în fața ei. Erau așa de bine lustruiți, încât se putea oglindi în ei. Ridicase privirea și-l văzuse zâmbindu-i.

— Tati, ajută-mă.

— Draga mea, te descurci de minune. Sunt atât de mândru de tine, îi spusese el, scoțându-și pălăria și lăsându-se pe vine lângă ea.

— O să mor. Nu mai suport durerea.

— Poți s-o faci. Gândește-te ce vei avea când se va sfârși.

Un nou val de durere o izbise din plin și Ivy întinsese brațele spre tatăl ei.

— Te rog, dacă se întâmplă ceva, ai grijă de copilașul meu.

El o luă de mână.

— Fii curajoasă, Ivy. Eu o să am mereu grijă de voi amândouă.

Ivy își alungă amintirea aceea din gând și strânse stiloul între degete. Trebuia să se concentreze să termine scrisoarea înainte ca sora Faith să se întoarcă.

Când a sosit doctorul Jacobson, cred că eram mai mult moartă decât vie. L-am implorat să-mi salveze copilașul, așa că m-a tăiat, atât de adânc încât mi s-a părut că mă sfârteca pe din două. Apoi am auzit-o plângând și am văzut-o în fața ochilor. Fetița noastră. L-am întrebat pe doctorul Jacobson dacă o văzuse pe mama. L-am implorat să mă ducă acasă. Însă el nu mi-a adresat niciun cuvânt și m-a lăsat pur și simplu cu Rose. Sper că-i va spune mamei de ea.

După plecarea doctorului Jacobson, m-au cusut. A fost chiar mai chinuitor decât nașterea în sine. Călugărița care m-a cusut era neîndemânatică și bătrână și ochelarii de citit îi tot cădeau de pe nas. Zile întregi n-am putut să merg, dar măicuța zice că trebuie să mă întorc curând la muncă, pentru a-mi câștiga traiul. Le-am scris mamei și unchiului Frank, să-i întreb dacă n-ar putea să achite cele o sută de lire pe care le datorez pentru șederea mea aici, însă nu am primit niciun răspuns. Mi s-a spus că de obicei te țin trei ani. O să înnebunesc dacă va trebui să rămân atât de mult. Au amenajat creșa chiar lângă infirmerie și aud bebelușii plângând zi și noapte. Se pare că și asta face parte din pedeapsă. Îmi pierd mințile la gândul că o aud pe Rose plângând și nu mă pot duce la ea. Mi-a venit laptele, dar nu avem voie să ne alăptăm copilașii pe cale naturală. În schimb, sunt hrăniți cu lapte praf. Poate ca să rupă orice legătură dintre mamă și copil. Mie mi-au dat niște medicamente ca să oprească lactația, dar nu-și fac efectul suficient de repede. Noaptea, am scurgeri și mă doare îngrozitor. Sora se înfurie când găsește cearșafurile ude. E sătulă de mine, că sunt tot la infirmerie, sătulă de lacrimile mele. Sătulă de deranjul pe care-l fac.

Mi-e așa de dor de fetița mea! Nu suport să știu că altcineva o va lua de aici. Locul ei e alături de mine, de noi.

Dragul meu, te rog, vino și ia-ne de aici, ca să putem fi în sfârșit o familie. Vino, te rog, cât mai repede, înainte ca Rose să fie dată spre adopție și s-o pierdem pentru totdeauna.

Cu drag,

A ta, Ivy

În timp ce scria ultimul cuvânt, Ivy auzi cheia răsucindu-se în broască și se grăbi să îndese scrisoarea în plicul pe care i-l adusese Patricia. Sora Faith îi aducea într-o mână un castron cu supă limpede și, în cealaltă, o chiflă.

— Uite aici.

— Îți mulțumesc, soră, zise Ivy și luă, recunoscătoare, castronul cald din mâinile călugăriței.

— Va trebui să punem cearșafurile astea la înmuiat, altfel n-o să le mai scoatem la lumină, îi spuse, cu blândețe, sora Faith.

— Îmi pare rău pentru deranj, sora, îi răspunse Ivy. O să le pun imediat, adăugă ea și lăsă numaidecât castronul deoparte.

— Mă ocup eu; tu ai nevoie de odihnă. Stareța Carlin va veni mâine dimineață și va trebui să te întorci la muncă.

— Mulțumesc, spuse Ivy, și începu să-și mănânce, înfometată, cina frugală.

17

Duminică, 5 februarie 2017

Cu inima grea, Sam opri mașina în fața apartamentului lui Ben. Își amintea și acum de ziua în care îl găsiseră. Colindaseră o mulțime de dărăpănături, pe când ea era în ultimul trimestru de sarcină, până când le fusese prezentat locul acesta și se îndrăgostiseră de el. Avea nevoie de un strat de vopsea și de ceva reparații, dar dispunea de o grădiniță, iar camera de zi era dotată cu un șemineu. Se mutaseră în ziua nunții, iar Ben încercase s-o treacă peste prag, dar cum era însărcinată în luna a opta, rămăsese cu spatele înțepenit.

Așa că Ben zăcuse pe canapea, în timp ce Bunelu', împreună cu ea și cu pântecul ei mare, se ocupaseră de decorat. Cu Buni făcând perne și Bunelu' dându-le tot soiul de obiecte din magazinul lui de antichități, apartamentul se transformase curând într-un adevărat cămin pentru ei. Îndrăgise acel apartament și amintirile pe care le clădiseră acolo: ei trei făcând baie, primii pași ai Emmei prin sufragerie… Derulând înainte cu patru ani, în toiul unui scandal, Sam sugerase ca ea și Emma să se mute, pentru a-și acorda unul altuia puțin spațiu. Rămăsese șocată când el fusese de acord.

Îl vedea acum pe fereastră: mergea de colo colo, cu un prosop de bucătărie azvârlit pe umăr, strângând jucăriile Emmei. În timp ce-l urmărea, el lăsă deodată umerii jos și își încleștă maxilarele; o zărise și îi bătea cu degetul în ceasul de la încheietura mâinii. Nu era rândul lui weekendul acela să stea cu Emma, dar se văzuse nevoit, întrucât ea lucra. Emma se simțea rău, iar el era cu siguranță furios din pricina asta.

Sam își încuie mașina și se îndreptă spre ușa din față. Primise deja o muștruluială din partea lui Murray și ar fi avut nevoie de tot calmul din dotare

ca să-și păstreze cumpătul în cazul în care Ben s-ar fi luat de ea. În timp ce străbătea aleea, discuția cu Murray îi revenea în minte, în valuri. De când se născuse Emma, o tot pedepsea.

Sam se întorsese la muncă imediat cum fusese omenește posibil, dar nu mai putea să lucreze ca înainte, nopți întregi, sau să lase totul baltă în weekendurile ei libere pentru a urmări câte o pistă, și, drept răsplată, șeful ei îi dădea doar subiectele pe care nu le voia nimeni. Acesta era motivul pentru care, deocamdată, voia să țină pentru ea investigația despre Cannon. Murray n-o plătea suficient încât să merite un subiect atât de bun. Avea de gând să abandoneze corabia de cum primea o ofertă mai tentantă, iar asta, în sine, urma să fie răzbunarea ei.

Întinse mâna și apăsă butonul soneriei.

— Bună, ce faci? zise ea, când Ben deschise într-un final ușa.

— Bună, rosti el printre dinți, fără să se uite la ea. Ai întârziat.

— Îmi pare rău, chiar am încercat să scap mai repede. Cum se simte Emma?

Vorbea cu ceafa lui Ben, în timp ce el făcea cale-ntoarsă pe coridor. Îi era atât de dor de vechiul Ben, cel care-i turna un pahar cu vin și îi pregătea o baie cu spumă, după o zi grea. Nu de acest Ben, care probabil că ar fi înecat-o în cadă.

— Bine. Pare să fie în regulă, doar că n-a mâncat nimic, așa că încerc s-o conving să mănânce ceva acum.

Ben se apucă să strângă haina și geanta lui Sam de pe canapea, unde ea le lăsase. Să facă ordine prin casă nu fusese niciodată punctul lui forte, dar de când ea plecase, se obișnuise să scoată în evidență fiecare greșeală a ei, ca și cum ar fi vrut să-i demonstreze ce bine o ducea fără ea.

— Poate să încerc și eu…, zise ea.

— Mai bine nu, cu tine se alintă.

Se așeză din nou la masă, iar Emma se întinse imediat după mama ei. Ben încercă să-i îndese cu forța în gură niște broccoli. Emma apucă numaidecât lingura țipând și o azvârli cât colo prin cameră.

— Emma, e foarte urât ce ai făcut, strigă Ben la ea.

Sam se duse în dreptul scaunului Emmei și se ghemui lângă fiica ei.

— Bună, scumpo.

Emma se aplecă și o îmbrățișă pe mama ei, căzând de pe scaun în poala ei și râzând cu sughițuri.

— Mersi frumos! se răsti Ben.

— Poftim?

— Trebuie să mănânce. Are nevoie de o masă normală. Și nu pleacă de-acolo până nu mănâncă și niște legume.

— Scuze. Nu făceam decât să o salut pe fiica mea.

— Ei bine, acum n-o să mai pot s-o conving să stea locului. Eu încerc s-o obișnuiesc cu un program, și tu îmi sabotezi eforturile.

— Bine, și atunci vrei să plecăm, pur și simplu? Îl întrebă Sam, și se apucă să strângă bucățelele de broccoli de pe covor.

— Să plecați? Nu și-a terminat masa. Of, s-o lăsăm baltă, spuse Ben, pe un ton iritat.

Sam se ridică în picioare.

— Bun, văd că tu cauți scandal. Așa că mai bine plecăm.

— Perfect, pleacă și lasă-mă pe mine să strâng mizeria. Ce poetic!

— Ben! Îmi pare rău că a trebuit s-o iei azi pe Emma, dar n-am de ales. Buni e epuizată, iar eu nu pot să-mi iau o zi liberă.

— Și o luăm de la capăt. Biata de tine, n-ai ce face, viața ta a devenit pur și simplu haotică. Țineți-vă bine cu toții, scuze, dar nu e vina mea.

Ben încercă să mai îndese o lingură de mâncare în gura Emmei. Sam pufni: Emma era destul de mare încât să mănânce singură.

— E atât de nedrept, rosti ea printre dinți. A fost ideea ta ca eu să muncesc și tu să stai acasă cu Emma. Ți-am spus că va fi dificil.

— Mda, m-am gândit că după ce naști, o să-ți crească și ție o inimă. Cele mai multe mame nu suportă să-și lase copilul nici măcar o zi, darămite cinci, uneori chiar șase zile pe săptămână, zise Ben, după care tresări, când Emma îi dădu mâna la o parte.

Pe Sam o podidiră lacrimile.

— Oricum o văd mai mult decât o vezi tu, care, chipurile, îți cauți de lucru zilele astea.

— Da, păi aveam programate mâine două interviuri, care necesitau pregătire, dar, cum azi a trebuit să am grijă de Emma, cu siguranță am ratat orice șansă!

— Nu ne mai putem baza pe Buni. Am tot sperat să obțin o promovare, ca să ne permitem o bonă, dar e greu când ai un șef nemernic.

— Dacă mă angajez eu, atunci ne putem permite o bonă!

— Ar fi minunat, spuse Sam, încercând să liniștească apele. Doar că până acum nu ți-a fost ușor. N-am știut de interviurile astea. Pentru ce sunt?

Ben pufni disprețuitor.

— Ce-ți pasă?

— Îmi pasă chiar foarte mult. Cred că e minunat că încep să se miște lucrurile și pentru tine, dar dacă vei avea un program lung, cred că va trebui să ne facem un plan.

— Un plan care să mă țină la locul meu, asta vrei să zici.

— Vleau pișu'! strigă Emma.

Ben oftă zgomotos și se întinse s-o ridice pe fiica lui de pe podea, unde stătea, lângă Sam.

— Vleau să mă ducă mami! țipă Emma. Nu vleau tati, tati e un labagiu!

Ben îi aruncă o privire furioasă lui Sam.

— Văd că mă vorbești foarte frumos pe la spate.

— N-am folosit cuvântul ăsta în prezența ei. Și n-aș spune niciodată așa ceva la adresa ta. Probabil că de la tine l-o fi prins, când ai mai dus-o cu mașina, la ce limbaj folosești la volan… Și ce naiba înseamnă asta, că vreau să te țin la locul tău?

Ben aduse niște șervețele și o șterse pe Emma pe față.

— Voiam să spun că bunica ta nu va fi mereu prin preajmă, și cineva tot va trebui să aibă grijă de Emma dacă se îmbolnăvește bona sau dacă tu va trebui să lucrezi până târziu și n-ai să ajungi acasă la timp. Eu aș putea să mă angajez, dar n-o să am niciodată o carieră. Tu nici nu-ți dai seama cât de mult am eu de tras din cauza ta. E bizar ce forță are jobul ăsta asupra ta.

— Vleau pișu'! strigă din nou Emma.

— Nu-i adevărat. Nu pot să cred că ai spus așa ceva!

Sam avea ochii în lacrimi. Ben o ridică pe Emma, care nu se mai putu ține și se scăpă pe piciorul lui.

— Super! strigă Ben. Emma, ai patru ani, în curând începi școala. Nu se mai poate să ai accidente din astea!

În timp ce o schimba pe Emma de hăinuțele ude, pe obrajii copilei se prelingeau lacrimi grele. Ridică privirea spre Sam și întinse mânuțele spre ea. Avea să țină minte acel moment, se gândi Sam. Era momentul în care ajunseseră la pământ.

Se duse la fiica ei și îi mângâie părul, șușuind-o încet, până reuși s-o calmeze. După ce reuși s-o schimbe pe Emma, Ben o luă în brațe și i-o dădu lui Sam.

— Poftim, poți s-o iei acum. Eu am nevoie de o bere.

Ieși repede din cameră, după care se întoarse și strigă după Sam:

— Și mâine va trebui ca tu sau Buni să stați cu ea dacă e bolnavă, pentru că eu nu anulez interviurile alea. Găsești și singură ieșirea, da?

În timp ce Emma se vâra cu năsucul în ea, Sam rămăsese în picioare uitându-se fix la canapeaua pe care ea și Ben petrecuseră atâtea nopți cuibăriți unul într-altul, cu fiica lor dormind într-un coșuleț de copil, la picioarele lor.

Apoi, pe când trântea ușa de la intrare, cu atâta putere încât pereții sufrageriei se cutremurară, pentru prima oară de când îl cunoscuse pe Ben, nu simți nimic.

18

Duminică, 5 februarie 2017

Cu toate că inima-i bubuia în piept, Kitty se simțea complet epuizată. O usturau ochii, dar nici dacă-i închidea, nu reușea să stăvilească gândurile care-i năvăleau în minte. Își propusese să se culce devreme, din pricina nopții nedormite de după petrecerea ei, însă de la ședința cu Richard din acea dimineață, fiecare sunet, oricât de neînsemnat, o făcea să tresară și să se trezească din somn. Când reușea să ațipească, ticăitul vechiului ceas de trăsură era un constant memento al insomniilor ei. Oftă adânc și se resemnă în fața unei alte nopți nedormite. Se ridică în capul oaselor și aprinse lampa de pe noptieră.

Aruncă o privire prin încăpere, uitându-se când la podeaua din lemn de stejar, când la mobilierul de epocă, când la litografiile alese pe sprânceană, provenite de la galerii din întreaga lume. Deși colaborase luni întregi cu un designer de interior, nu reușea să se decidă ce-i plăcea, iar de cum alegea ceva, începea să deteste obiectul respectiv, indiferent ce-ar fi fost, și își dorea să fi ales cu totul altceva. Rezultatul era o casă de prezentare, impersonală, și i se părea că la fel de bine s-ar fi putut afla într-una din nenumăratele camere de hotel prin care se perindase toată viața.

Se mutase de atâtea ori, încercând cu disperare să găsească un loc unde să se simtă în sfârșit acasă, iar acum, privind prin încăperea aceea, i se părea că nu avea să-l găsească niciodată.

Dădu pătura la o parte, se încălță cu papucii, păși pe podeaua lustruită și trase draperiile grele, ațintindu-și privirea în jos, către Tamisa. În timp ce se uita la apa în care se oglindeau farurile mașinilor ce treceau pe stradă, își simți trupul istovit și, după o vreme, se cufundă în fotoliul plușat de lângă fereastră.

Cu lampa luminând din spate, reflexia ei se profila pe cerul întunecat al nopții, întorcându-i, parcă, privirea, și curând își simți ochii grei. Pe când ațipea, auzi niște zgomote, un gâfâit. Cineva care alerga.

Un tunel întunecat. Ea fugea spre un licăr de lumină din capătul său, împroșcând în toate părțile apa de pe jos. Gâfâind prin bezna grea, se simți copleșită de nevoia de a se salva. În timp ce alerga, privi în jos, la mâinile ei, murdare de noroi. Ținea ceva strâns în pumn. Când desfăcu palma, o cheie căzu pe jos, în fața ei. *Vino încoace!* Vocea care o urmărea era puternică, iar pe ea o cuprinsese spaima. Luă cheia și porni mai departe spre lumină. Pașii iuți răsunau în urma ei, împroșcând tot mai repede și mai repede. *Stai pe loc, copilă!* Își dădea seama că femeia o ajungea din urmă. Se opri în fața unor trepte la capătul cărora se afla o ușă și vârî cheia în încuietoare, cu mâinile tremurându-i de frig, după care încercă cu disperare să descuie. Folosindu-se de ambele mâini, izbuti să răsucească cheia în broască și, împingând cu toată forța, în cele din urmă o deschise, urcând în fugă ultimele trepte, prin beznă. Se întoarse, trânti ușa în urma ei și o încuie.

Deschide! striga femeia; bătea atât de tare, încât ușa se zgâlțâia din țâțâni.

Gerul aspru al nopții o împresura, iar forța lui o făcu să încremenească. Dar spaima îi dădu ghes să se miște din loc. O rupse la fugă spre o construcție din piatră ce se zărea în depărtare, luminată de razele lunii. Își simțea picioarele ca de plumb, iar solul era înghețat și plin de dâmburi. Se împiedică de niște pietre de mormânt și se lovi de o cruce din piatră, pierzându-și echilibrul și căzând. Se strădui să se ridice, auzind încă în depărtare strigătele femeii care o urmărea.

Doar propria-i răsuflare o însoțea prin noaptea geroasă, când, într-un final, ajunse la adăpostul dependinței. Ușa din lemn atârna din balamale, iar

Kitty o împinse cu grijă în lături. Îndoită de spate, încercând să-și recapete suflul, căuta un loc în care s-ar fi putut ascunde. Prin crăpăturile din pereți se furișa lumina lunii, iar ochii îi picară pe un plug vechi ce zăcea într-un colț, sprijinit de un maldăr de cărămizi. Fugi într-acolo și-l împinse cât o țineau puterile, până când plugul începu să se clatine. Chiar când se prăbuși pe o parte, Kitty auzi, apropiindu-se, strigătele mânioase. *Elvira! Elvira!*

Se trezi brusc, cu răsuflarea tăiată. Pentru o clipă, nici nu-și dădu seama unde se afla. Sau că avusese din nou același vis. În minte îi răsunau cuvintele lui Richard: „Visele sunt conflicte nerezolvate pe care creierul încearcă să le proceseze în timpul somnului… Crezi că ai mai putea găsi cheia acolo? Oare asta vrea să-ți spună visul tău?”

Mai era o zi, se gândi Kitty, o singură zi, și apoi căminul St Margaret avea să dispară odată pentru totdeauna. Iar ea nu avea să mai știe vreodată dacă ar fi putut afla sau nu adevărul.

Se ridică și se duse grăbită să ia la nimereală niște haine din garderobă.

Drumul până la ușa de la intrare păru lung, dar, cu fiecare pas, se simțea tot mai puternică, și o speranță îi licări în piept. Găsi o lanternă, se încălță cu cizmele și își trase pe ea impermeabilul, apoi ieși din apartament și luă liftul până la parter.

Când păși afară, în stradă, aerul rece îi pișcă obrajii, iar Kitty schiță un zâmbet. Noaptea era întunecată și rece, dar când o porni printre umbrele platanilor ce se înșiruiau pe Victoria Embankment, Elvira, copila de opt ani pe care n-o uitase niciodată, țâșni în fața ei, încurajând-o la fiecare pas.

Făcu semn din mers unui taxi negru.

— Fii amabil, mă duci și pe mine în satul Preston, la nord de Brighton?

— Păi, doamnă dragă, excursia asta o să vă cam ușureze de vreo două sute de lire, îi zise taximetristul, aplecându-se spre geamul mașinii.

— Nu face nimic. Trebuie doar să oprim să scot niște bani.

Kitty deschise portiera și urcă în mașină.

19

Duminică, 5 februarie 2017

— Of, Buni, așa m-am săturat să tot suport mizeriile astea, de la Murray, de la Ben…

— Atunci, nu le suporta, zise Buni, lăsând jos revista de integrame și uitându-se la Sam.

— Am de ales? Dacă-i spun lui Ben să ne scutească, Emma va crește fără tată, iar dacă-i spun lui Murray să se ducă naibii, rămân fără slujbă.

— Ben n-ar dispărea niciodată din viața Emmei, vă iubește pe amândouă prea mult pentru a face una ca asta. Cât despre Murray, hm, chiar ar fi un lucru așa de rău?

Sam stătea în fotoliul bunicii, cu Emma cuibărită-n poala ei.

— Emma e tare fierbinte. Crezi că e în regulă? zise Sam și simți c-o podidesc lacrimile.

Buni se ridică de pe scaun și puse o mână pe spatele Emmei.

— E cam călduță, dar i-am luat temperatura și nu e nimic grav. Se luptă cu virusul. În două zile îi trece, ai să vezi.

— Dacă-i bolnavă, n-o primesc mâine la grădiniță, iar Ben are nu știu ce interviuri.

— Stau eu cu ea, nu-ți face griji, zise Buni, zâmbindu-i cu drag.

— Nu, Buni, nu e corect așa. O să-l rog pe el să treacă și s-o ia după ce termină cu interviurile. Doar că nu mai am energie pentru încă o ceartă în seara asta. Mi se pare că lucrurile au luat-o cu totul razna după ce am plecat de-acasă și nu știu dacă mai e cale de întoarcere.

Sam izbucni în plâns, ștergându-și furioasă lacrimile, în timp ce Emma se foia și se cuibărea mai adânc în brațele ei.

— Nu mai e cale de întoarcere, dar poți merge înainte, dacă sunteți amândoi pregătiți să vă dați silința pentru asta, îi spuse Buni. Știu că Ben se

străduiește, doar că nu-și prea ține partea de învoială. Nu e drept să te facă pe tine să te simți atât de vinovată.

— Nu știu, mă gândesc că poate trece printr-o depresie. Mi-e dor de Ben, cel pe care-l cunoșteam eu, dar el îngreunează prea mult situația pentru a mai putea fi amabili unul cu altul. Mă simt de parcă din pricina mea se destramă familia noastră, cu toate că e decizia lui.

— Ai s-o scoți tu la capăt. Peste câțiva ani, vei fi pe picioarele tale și vei putea să dictezi termenii ceva mai mult la muncă. Acum străbați perioada cea mai dificilă, încercând să-ți clădești o carieră, și pe lângă asta, ai un copil mic de crescut.

— Tocmai asta e. Până atunci, deja voi fi ratat primii ei ani. Nu voi putea recupera niciodată momentele astea.

Sam răsuci încetișor între degete buclele Emmei și îi sărută obrajii fierbinți, până când fetița o împinse ușor.

— Dacă ai sta toată ziua acasă cu ea, ai fi nefericită, îl are pe Ben, mă are pe mine, îi place și la grădiniță. În curând, o să înceapă școala. Ești alături de ea atât cât poți în clipa de față. E o fetiță foarte norocoasă și foarte bine îngrijită. Când se va face mai mare, va avea mai multă nevoie de tine, dar dacă ai renunța acum la un serviciu care-ți place și ai ajunge să fii profund nefericită, ce exemplu i-ai oferi?

— Doar că lucrez atât de mult… Pe Emma nu apuc să o văd, Ben mă urăște, iar șeful meu nu îmi arată niciun pic de respect. M-am săturat să trag de mine în fiecare zi, dar să fiu doar o dezamăgire pentru toată lumea.

— Nu cred că șeful tău nu te respectă, cred că tu nu-l respecți pe el. Și nici eu nu l-aș respecta. Pare a fi un mare tântălău.

Sam o privi fix pe bunica ei. Îndrăgea fiecare părticică din ea, fiecare centimetru pătrat din pielea ei care mirosea a apă de trandafiri, fiecare

surâs pe care-l schița chiar și atunci când durerile de șold o chinuiau. Știa că scrisorile lui Ivy o afectau și pe ea, că bunica ei și-ar fi dorit să-și cunoască mama naturală.

— Îmi pare rău că scrisorile te-au tulburat, Buni. Te-au făcut să te gândești la mama ta adevărată, nu? Ai încercat vreodată s-o găsești? O întrebă Sam, cu prudență.

— Nu-ți face griji pentru mine, scumpo, îi spuse Buni, concentrată asupra integramelor ei.

— Dar nu te-ai înțeles întotdeauna cu părinții adoptivi, nu-i așa? N-au fost tocmai încântați când ai rămas însărcinată, nu?

— Le-a fost greu, da, dar au făcut mereu cum au crezut că era mai bine. Și eu cred că am fost un copil dificil.

— Dar te gândești la ea? La mama ta naturală?

Sam se uită țintă la ea, așteptând ca bătrâna să-i întoarcă privirea.

— Câteodată, deși trebuie să fi murit de mult, zise Buni, cu glas șoptit.

— N-ai de unde să știi. Dacă tu ai abia șaizeci de ani, ea ar putea fi încă în viață. Te-aș putea ajuta să-i dai de urmă.

Buni își îndreptă din nou atenția asupra integramelor, murmurând încetișor, cum făcea de obicei, căci o ajuta să se concentreze mai bine. Era un sunet atât de familiar, cu care Sam adormise de multe ori.

— Sammy, e ceva ce trebuie să afli, zise în cele din urmă bătrâna. Ceva despre care trebuie să-ți vorbesc.

— Sigur, Buni, ce e? o întrebă Sam, aplecându-se ușor înainte.

Chiar atunci, Emma scânci.

— Numai puțin, să încerc s-o duc pe Emma la culcare, apoi putem discuta, bine?

Buni încuviință din cap și lăsă revista în poală, cu ochii plini de lacrimi. Sam se simți

deodată rușinată pentru că fusese atât de insistentă.

Se îndreptă spre camera ei și a Emmei și o așeză pe copilă în pătuț. De cum o lăsă jos, Emma începu din nou să scâncească.

— Șșș, făcu Sam, punându-i mâna pe frunte. Totul e în regulă, scumpo.

Apoi se întoarse în sufragerie.

— Îmi pare rău, Buni, mai avem cumva Calpol în casă? Cred că trebuie să încerc să-i scad temperatura.

— Mă duc să mă uit, spuse Buni, ridicându-se din scaunul ei.

— Iartă-mă pentru ce-am zis, cum că ar trebui s-o căutăm pe mama ta. Decizia îți aparține. Numai că nu pot să-mi scot scrisorile alea din minte. Ceva înfiorător s-a petrecut acolo. O știu, o simt.

Buni se opri în prag.

— Atunci, ai o responsabilitate să afli despre ce e vorba.

— Cum? zise Sam, cu un oftat adânc.

— Cu dovezi. N-am cheltuit atâția bani pe educația ta ca să ajungi să te dai bătută din prima.

Bătrâna dispăru în bucătărie, iar Sam auzi deschizându-se și închizându-se ușile dulapurilor.

— Buni, am învățat la o facultate de stat, râse ea.

— Nu știu, eu am avut trei slujbe în același timp și mi-am plătit toate taxele! Ține mine ce zicea mereu Bunelu': „Dacă îți închipui că ești prea mărunt ca să contezi, încearcă să dormi cu un țânțar în cameră".

Buni reveni în cameră cu flaconul de Calpol, zâmbind în timp ce i-l întindea lui Sam.

— Mersi, Buni. Mă duc să-i dau din doctorie și apoi vin să vorbim.

— Nu face nimic, draga mea, tu trebuie să te concentrezi asupra Emmei.

— E în regulă, n-o să-mi ia mult s-o liniștesc. Vreau să știu ce te supără.

— Voiam să vorbesc cu tine despre Bunelu', dar mai poate să aștepte. Nu știu ce-o fi fost în mintea mea, zise Buni, îndreptându-se spre camera ei. Cred că o să merg și eu la culcare, dacă voi două vă descurcați singurele. Vino și trezește-mă dacă ai nevoie de ceva. Mai e o ultimă scrisoare a lui Ivy, ți-o strecor în carnețelul tău, lângă celelalte.

— Bine, Buni, mulțumesc. Mă uit imediat cum prind o clipă liberă.

După ce îi administră Emma medicamentul și fetița adormi în pătuțul ei, Sam își puse repede laptopul și carnețelul în geantă și se furișă afară, pe strada slab luminată. Bătrâna ei Nova avea nevoie de trei încercări înainte să pornească, iar motorul să revină la viață cu un huruit, dar abia când parcă în fața Căminului de Bătrâni Gracewell, ventilatoarele începură să sufle o boare de căldură.

Sam se uită la ceas: era unsprezece fără un sfert. În cincisprezece minute, Gemma își începea tura. Stinse farurile mașinii, ca să nu atragă atenția asupra sa, lăsând pornite motorul și încălzirea, care nu făcea mai deloc față. Desigur, pentru ea nu ar fi fost ceva nou să se posteze în pragul unei intrări și să aștepte, dar nu se simțea deloc în largul ei dând târcoale unei case fără acordul superiorului ei. Discuția ei cu Murray o descurajase, într-un moment în care oricum era cu încrederea la pământ, din pricina certurilor constante cu Ben și a sentimentului de vinovăție pe care-l avea vizavi de Emma. În ciuda tuturor țipetelor, crezuse mereu că Murray o susținea, că exista o înțelegere între ei, un respect reciproc. Evident, se înșelase. Și-ar fi dorit să nu-i pese, să tune și să fulgere despre defectele lui, dar adevărul era că o durea oricum.

Era atât de pierdută în gândurile ei, încât nici n-o văzu pe Gemma până când nu trecu, efectiv, pe lângă mașina ei. Simți că i se face stomacul ghem de frică. Trebuia s-o oprească pe Gemma înainte de a intra în clădire, dar dacă s-ar fi năpustit asupra

ei, ar fi băgat-o în sperieți pe biata fată. Se grăbi să coboare cât mai repede geamul mașinii și îi făcu imediat cu mana, ca și cum ar fi fost o veche prietenă.

— Gemma! Gemma, sunt eu, Sam. De ieri.

Fata se opri în loc și se întoarse apoi spre Sam, fără să-și dea inițial seama cine striga după ea prin întuneric. Sam coborî din mașină.

— Iartă-mă, n-am vrut să te sperii. Ce faci? Putem schimba două vorbe?

— Nu chiar. Tura mea începe în zece minute și trebuie să mă schimb.

Lui Sam îi trecu prin minte că Gemma părea palidă și obosită și nu mai păstra nimic din aerul vesel pe care-l avusese cu o zi înainte. Își tot dădea după ureche, nervoasă, firele de păr scăpate din coadă.

— Te-am văzut ieri la funeraliile părintelui Benjamin, vorbi Sam cu blândețe. Mi-ai părut foarte afectată. Nu știam că l-ai cunoscut.

— Te rog, trebuie să pleci. Nu pot fi văzută stând de vorbă cu tine. Am avut necazuri din pricină că te-ai furișat în camera surorii Mary Francis. Mai să fiu concediată, zise Gemma, și adăugă, aruncându-i o privire urâtă: directorul a vrut să cheme poliția, dar sora Mary Francis l-a convins să n-o facă.

— Îmi pare rău, serios, dar a trebuit neapărat să vorbesc cu ea.

Sam se simți luată prin surprindere de izbucnirea Gemmei.

— Mda, păi a fost foarte supărată! se răsti Gemma. E bolnavă cu inima. Și îi vine greu să vorbească despre starețа Carlin; îi simte și acum lipsa.

Gemma vârî mâna în poșetă și își scoase telefonul, care începuse să sune.

— Asta-i colegul meu care se întreabă pe unde umblu. Trebuie să plec.

— Ai idee cine era femeia aceea care s-a ridicat în mijlocul slujbei? O întrebă Sam.

— Nu, nu știu. Dar tu cine ești, de fapt? Ce naiba vrei? o luă Gemma la rost.

— Sunt reporter, recunoscu Sam. Sora Mary Francis a sugerat că e posibil ca ceva să i se fi întâmplat stareței Carlin, iar eu încerc să aflu ce anume.

— O, Doamne! Lasă-mă odată în pace, zise Gemma, după care îi întoarse spatele și o porni pe alee.

— Gemma, cred că îmi ascunzi ceva. Ar fi păcat să discut cu poliția despre suspiciunile mele.

Fata rămase pironită-n loc. Sam își simțea inima bubuindu-i în piept, ca și cum viața ei ar fi depins întru totul de acel moment.

— Dacă-mi spui de ce ești așa de tulburată, îți promit că am să mă opresc aici, zise ea în șoaptă, copleșită deopotrivă de vină și de ușurare, când văzu că Gemma se întoarce spre ea, cu ochii în lacrimi.

— Nu pot vorbi acum cu tine, o să întârzii la serviciu. Colegul meu mă așteaptă ca să facem schimbul de tură.

— N-ai putea să-mi acorzi măcar cinci minute? o implora Sam, îngrijorată că, dacă o lăsa să-i scape printre degete, Gemma s-ar fi putut răzgândi. Dă un mesaj și spune că autobuzul a avut întârziere sau ceva de genul ăsta. Dacă vorbești acum cu mine, n-o să te mai deranjez.

— Promiți? spuse Gemma, ștergându-și o lacrimă de pe obraz.

— Da, o asigură Sam, cu un zâmbet. Vrei să stăm în mașină? E un ger cumplit.

Imediat cum intră și închise portiera de pe partea pasagerului, Gemma izbucni într-un plâns crâncen. Sam așteptă răbdătoare, deși vedea bine cum se scurg clipe prețioase în timp ce fata plângea cu sughițuri, tastând un mesaj pe telefon.

Apoi, când termină, se șterse la nas cu mâneca hainei.

— Nu te grăbi, o liniști Sam, întinzându-i un șervețel.

Gemma își suflă cu putere nasul.

— Am avut atâtea probleme de când cu vizita ta! M-a chemat directorul la două ședințe, ca să discutăm despre asta.

— Sincer, îmi pare rău, Gemma. Nu m-aș fi furișat niciodată înăuntru dacă n-ar fi fost cu adevărat important.

— Ei bine, indiferent ce i-oi fi spus surorii Mary Francis, a tulburat-o peste măsură. De atunci vorbește întruna despre starața Carlin. Mereu s-au spus o grămadă de lucruri pe seama ei. Simt că am cunoscut-o și eu pe femeia asta, cu toate că n-am văzut-o în viața mea.

— Cum așa?

— Chiar n-ar trebui să-ți spun lucrurile astea, zise Gemma, strângând și frecând șervețelul în mână până se făcu ferfeniță.

— N-o să ai niciun fel de probleme. Eu nu-mi dezvălui niciodată sursele - prefer să-mi pierd jobul.

Pentru o clipă, Gemma o privi cu luare-amine pe Sam, după care trase adânc aer în piept.

— Eu n-am prins-o aici pe starața Carlin, dar, din câte se pare, era cam dificilă. Foarte vicleană și manipulatoare. A făcut în așa fel încât unul dintre angajați să fie concediat și, în general, după cum îmi dau eu seama, era o scorpie nefericită.

— Continuă, o îndemnă Sam, pornind căldura în mașină.

— Mama prietenei mele, Amy, care mi-a făcut rost de slujba asta, mi-a zis că membrii personalului se amuzau încercând s-o mai scoată din posomoreala ei. Într-o dimineață, Amy a intrat în camera stareței Carlin și a găsit-o moartă. Suferise un infarct. Nu e ceva neobișnuit la Gracewell, doar că Amy a mai găsit și jumătate

dintr-o prăjitură cu hașiș, pe o farfurioară, la capul patului ei. A recunoscut-o imediat, pentru că ea făcuse prăjiturile. Problema e că multă lume știa de ele pentru că directorul o auzise întâmplător pe Amy zicând că le avea în geantă și i le confiscase. Se pare că s-a ținut ditamai ședința pe tema drogurilor aduse la locul de muncă, iar ea aproape că și-a pierdut slujba. S-a afișat chiar un memoriu în sala personalului. Probabil că prăjiturile cu hașiș au ajuns în biroul directorului și cineva a luat una și i-a dat-o stareței Carlin. Problema e că, din câte se pare, conțineau și LSD, deci o combinație foarte puternică de substanțe.

— Poftim? făcu Sam, și rămase cu gura căscată.

— Amy jură că nu ea i-a dat prăjitura și sunt convinsă că, indiferent cine a fost, a vrut doar să facă o glumă nevinovată, numai că stareța Carlin avea probleme cardiace și inima i-a cedat. Din fericire, Amy a fost cea care a descoperit prăjitura, așa că a putut să ia jumătatea rămasă, înainte de sosirea ambulanței. Apoi a așteptat să explodeze bomba, dar nu s-a mai întâmplat nimic. Bănuiesc că legiștii nu testează măicuțele de șaptezeci și cinci de ani, să vadă dacă n-au consumat cumva hașiș. Amy n-a spus niciodată nimănui în afară de mine. Asta s-a întâmplat acum mai bine de zece ani și cred că avea și ea nevoie să-și ia o piatră de pe suflet.

Gemma izbucni din nou în plâns.

— Sora Mary Francis mi-a spus că ar fi auzit-o în acea noapte pe stareța Carlin strigând că vine Necuratul, dar nu l-a chemat pe supraveghetorul din tura de noapte fiindcă știa că stareța suferea de coșmaruri. Spune că nu și-o va ierta niciodată. Eu n-am avut nimic de-a face cu asta, dar până și eu mă simt vinovată că așa ceva s-a întâmplat și nimeni nu știe. De ce ar fi vrut cineva să-i facă rău stareței Carlin?

— Asta încerc și eu să aflu, spuse Sam. Și ești sigură că nu știi nimic despre femeia aceea de la funeraliile părintelui Benjamin?

— Doar că vreo două dintre călugărițe păreau foarte neliniștite din pricina asta. După slujbă, s-a ținut o scurtă comemorare la Gracewell și atunci le-am auzit discutând.

— Ce ziceau? o întrebă Sam, aplecându-se în față.

— Cred că am spus și așa prea multe, zise Gemma, și deschise portiera. Mi-ai promis că de-aici înainte o să mă lași în pace.

— Și o să te las. Te rog, Gemma, spune-mi doar atât. E foarte important.

— Ziceau că e bine că toate arhivele au fost distruse, pentru că trebuie să mergem mai departe.

Gemma se dădu jos din mașină, după care se opri în loc și privi iar în mașină, sprijinindu-se cu o mână de capotă.

— Și poate că ai face bine să le asculți sfatul.

Sam o urmări cu privirea pe Gemma, pe când aceasta străbătea cărarea înghețată și intra în căminul de bătrâni. Apoi își scoase carnețelul și notă numele stareței Carlin, sub cel al părintelui Benjamin și al lui George Cannon.

20

Sâmbătă, 12 august 2006

Stareța Carlin stătea pe marginea patului ei, cu mâinile ei țepene, noduroase, împreunate în rugăciune deasupra Bibliei. Cum era firesc în starea ei de sănătate tot mai precară, se simțea extenuată fizic, cu toate că nu făcuse mai nimic întreaga zi. Urâtă e bătrânețea, cugeta ea, în timp ce se închina și așeza apoi mătăniile și Biblia pe noptieră. Nu mai aveai la ce să te aștepți, în afară de afecțiuni cronice și suferințe nesfârșite, fără a mai pune la socoteală pierderea tuturor oamenilor apropiați. Nici nu-și mai amintea când se trezise ultima oară fără niciun disconfort și simțindu-se optimistă cu privire la ziua care o aștepta.

Se întinse după cadrul ei și îl întoarse spre ea. După vizita la spital, cu o zi în urmă, tremura încă din toate încheieturile. Concluzia specialistului, un tânăr impulsiv care o tot consultase și controlase, fusese că inima îi ceda și că avea nevoie de un pacemaker potrivit, imediat cum se recupera după bronșita de care suferea în acel moment. Dar cum accesele de tuse erau încă atât de violente, încât uneori i se părea că o să i se frângă coastele în piept, nu credea că procedura ar urma să aibă loc prea curând. Și într-adevăr, în seara precedentă, când fusese luată din scaunul ei cu rotile și așezată în pat, se simțise atât de obosită, încât nu-și imagina că va avea energia necesară pentru a se mai trezi vreodată.

Căldura care venea de afară era înăbușitoare, dar o scurtă adiere îi oferi pe moment o alinare. Biblia stătea deschisă pe noptieră, cu paginile sale îngălbenite fâlfâind ca aripile unui fluture captiv. În cele din urmă, cartea rămase deschisă la prima pagină, unde se vedea încă ștampila căminului St Margaret. Stareța închise ochii și se simți atrasă în trecut.

Stătea așezată la biroul ei, simțind mirosul podelei de mahon, proaspăt lăcuite, și auzind ropotul ploii în ferestrele micuțe, în timp ce vorbea cu nou-venitele. Fetele stăteau aliniate, în uniforma reprezentată de sarafanul cafeniu, cu pântecele lor proeminente ițindu-se în față. „Slujba se ține la ora șase dimineața”, le spunea ea, „urmată de micul dejun, iar apoi veți merge să munciți la spălătorie până la opt seara. Nu aveți voie să vorbiți între voi; limbile slobode fac munca Necuratului”. Fetele rămâneau mereu cu capetele plecate, în timp ce ea pășea prin fața lor, răsucind mătăniile între degete. „Ați comis un mare păcat, însă păcătoșii pot regăsi calea către Mântuitorul nostru, Iisus Hristos, prin puterea rugăciunii și prin muncă grea.”

Se uită la ceasul de pe noptieră și oftă. Șefa turei de noapte era destul de muncitoare, dacă judecai după standardele moderne, dar avea tendința să se lase distrasă. Cu o jumătate de oră în urmă, stareța Carlin ceruse un pahar cu lapte cald, iar acum, din pricină că nu mâncase nimic la cină, o rodea dureros stomacul. Strigase de două ori, dar în zadar, și soneria rămăsese și ea fără răspuns.

Cuprinsă de un vag sentiment de iritare, apucă bastonul și, sprijinindu-se în el, ajunse până la papucii aflați la capătul patului. Traiul la Gracewell era confortabil, dar nu se acorda nici pe de parte aceeași atenție detaliilor gospodărești ca pe vremuri, la St Margaret, când ea se afla la conducerea instituției. Ar fi fost de neconceput ca ea sau părintele Benjamin să fie ignorați, mai cu seamă la o oră atât de târzie. Dacă solicitau un anumit lucru seară de seară, acesta le era adus la ușă cu punctualitate, iar dacă era vorba despre ceva ce ieșea din rutina obișnuită, o simplă apăsare a soneriei către bucătărie o aducea în câteva minute în prag pe măicuța din tura de noapte, gata să le fie de ajutor.

Tinerii din ziua de azi erau haotici și iresponsabili, întrucât nu existau niciun fel de consecințe pentru faptele lor. Stareța se gândi că ea venea dintr-o lume cu totul diferită, în care pedeapsa – și amenințarea ei – făceau parte din viața de zi cu zi. Acasă, nesupunerea era urmată de o bătaie bună și, în fiecare seară, te rugai la Dumnezeu să-ți ierte păcatele. Și chiar și atunci când părinții nu aflau că ai fost neascultător, Dumnezeu era mereu de veghe; fiecare fir de păr din cap îți era numărat. Fierbea de mânie la gândul că Biserica, odinioară respectată mai presus de orice, era acum o simplă scenă pitorească pentru slujbele de Crăciun, pentru nunți și botezuri. Citise articolele din presă despre căminele pentru mame și copii și îi auzea pe îngrijitorii de la azil șușotind pe la colțuri cu vizitatorii care veneau încercând să dea de urma rudelor. Știa ce gândea lumea despre ea și nu se sinchisea câtuși de puțin.

Domnul o alesese pe ea să salveze sufletele acelea pierdute, așa încât să se poată înfățișa în fața Dumnezeului milostiv, la porțile raiului, și să fie primite înăuntru. Avusese o misiune de îndeplinit și, în ceasul morții, când avea să-L întâlnească pe Domnul, știa că El se va îndura de sufletul ei.

— Amy? strigă stareța, deschizând ușa camerei sale și pășind pe coridor.

Efortul îi provocă un acces de tuse și, timp de un minut sau două, se simți atât de lipsită de aer încât i se păru că avea să se prăbușească. Dar foamea o mână mai departe și, când aruncă o privire de-a lungul coridorului, văzu că lumina era aprinsă în bucătărie. Papucii i se împotmoliră în covorul de pe podea, în timp ce stareța se străduia din răsputeri să ridice piciorul suficient cât să poată înainta.

— Pot să vă aduc ceva, soră? se auzi un glas blând de femeie, iar stareța înălță privirea și văzu o

siluetă feminină stând în fața unui aspirator, la capătul holului.

— Voiam niște lapte, dar ca de obicei, Amy s-a făcut nevăzută.

Lumina era slabă și nu reușea să deslușească chipul femeii.

— Sigur că da. Mergeți înapoi în cameră. Vă încălzesc eu laptele și vi-l aduc imediat, spuse femeia, lăsându-se pe vine, ca să strângă cablul aspiratorului.

— Mulțumesc. Știi care-i camera mea, da?

— Da, soră, știu.

Cinci minute mai târziu, se afla în baie, când ușa camerei se deschise și cineva lăsă pe noptieră o tavă pe care se găseau un pahar cu lapte cald și o prăjitură de casă. Strigă după femeie ca să-i mulțumească, dar nu primi niciun răspuns – o schimbare bine-venită după toate sporovăielile și promisiunile deșarte cu care fusese obișnuită. Își trase picioarele dureroase în pat, unde bău laptele și mâncă cu poftă jumătate din prăjitură, păstrând restul pentru mai târziu. Era plăcut să-și dorească, în sfârșit, să mănânce ceva; adeseori, stomacul o rodea și îi forfotea, dar pofta de mâncare îi lipsea cu desăvârșire.

Curând, își simți pleoapele grele, usturând-o pe interior, iar, din când în când, capul îi pica atunci când ațipea. Stinse lampa de pe noptieră și începu să moțăie. Nu trecu mult însă, și își dădu seama că ticăitul ceasului o neliniștea, ca o muscă ce îi bâzâia pe la ureche. Îl auzea tot mai tare și mai tare, până când, în scurt timp, îi deveni de nesuportat. Curând, ticăiturile începură să dureze tot mai mult și mai mult, până când, în cele din urmă, se contopiră într-un zumzăit lung, profund, încercă să se întoarcă cu spatele la el, dar își simțea mijlocul și brațele ca de plumb. Nu putea să ridice mâna nici cât era nevoie ca să-și scarpine vârful nasului.

Îngrijorarea începu să pună stăpânire pe ea în timp ce mișca ușor capul, ca să vadă cât e ceasul. I se părea că trecuseră ore întregi, dar nu fuseseră, de fapt, decât câteva minute. Pe când se uita fix la ceas, limbile acestuia începură să se topească sub ochii ei, preschimbându-se în cheaguri groase de sânge ce picurau încet într-un tub micuț, pe care stareța îl urmă cu privirea de-a lungul brațului ei. Se uita la el și clipea repetat. Tubul se termina cu un ac gros, ce-i fusese introdus în antebraț și lipit cu bandă.

— Asta ar trebui să rezolve problema, spuse sora Mary Francis, care stătea acum în picioare în fața patului ei.

— Soră, ce Doamne iartă-mă faci? zise stareța Carlin.

— Poftim? se răsti sora Mary Francis.

— Scoate-mi imediat drăcia aia din braț, ordonă stareța Carlin.

— Bebelușul trebuie să iasă, fetițo, și mai mult ca sigur n-o s-o facă singur. Asta va declanșa contracțiile.

— Ce bebeluș? se miră stareța Carlin.

— Of, dragă, încă nu vrei să accepți adevărul, așa-i? Nu i-ai făcut matale ochi dulci băiatului ăluia și nu l-ai lăsat să te pipăie pe unde a vrut? Nu te-ai dedat plăcerilor carnale? spuse sora Mary Francis.

Stareța Carlin își luă privirea de la sora Mary Francis și se uită în jos, la pântecul ei, care era acum atât de umflat, încât nici nu mai reușea să-și vadă picioarele. Purta un sarafan cafeniu și, când încercă să se ridice din pat, simți că era paralizată de la gât în jos.

— Soră, sunt eu, stareța Carlin. Nu mă pot mișca. Ajutor!

Un val de durere o copleși, iar stareța se apucă cu mâinile de pântec și strigă, pradă agoniei.

— Bine, își face efecul. Mă întorc în vreo două ore să văd cum merge.

— Nu mă lăsa singură, soră!

Un nou val de durere crâncenă o izbi chiar când sora Mary Francis părăsea camera. Se uită la perfuzie. Insecte mici, negre colcăiau prin lichid, și stareța Carlin scoase un strigăt când le văzu coborând spre brațul ei.

Privi în jos, la pântecul ei, unde copilul zvâcnea atât de violent încât îi vedea membrele conturându-se prin sarafan. Un nou puseu de durere fu urmat de un șuvoi de lichid care se împăștie pe podea. Lăsă ochii în jos și văzu sânge de jur împrejurul patului ei.

— Te descurci bine. Copilul pare că va ieși curând.

Stareța Carlin privi spre capătul patului, unde stăteau două fete în sarafane cafenii.

— Unde e sora Mary Francis? le întrebă ea.

— E ocupată, ne-a spus să venim să te ajutăm, îi răspunse una dintre fete, apoi se duse să-i ridice și să-i depărteze picioarele călugăriței.

Stareța Carlin scoase un alt strigăt când durerile o cuprinseră iar.

— Nu mai țipa, o apostrofă cea de-a doua fată, cu pielea palidă, murdară, și părul ciuntit în smocuri, după care se apropie de ea. Crezi că toată lumea are chef să fie trezită de strigătele tale? Suferi pentru că așa meriți, pentru că așa vrea Domnul și trebuie să accepți.

— Pleacă de lângă mine, spuse stareța Carlin, urlând din nou in agonie.

— Se vede capul! exclamă prima fată, ițindu-se dintre coapsele călugăriței și surâzând încântată. Împinge, acum, împinge!

Stareța împinse cu putere, gâfâind și gemând zgomotos. Câteva clipe mai târziu, plânsetele bebelușului răsunară în încăpere.

— E băiat! spuse fata, bucuroasă.

Stareța Carlin privi îngrozită cum cele două fete se aplecară asupra copilului, apoi îl înveliră într-o păturică și i-l aduseră.

— Uite ce frumos e! zise prima fată.

Nou-născutul era plin de sânge. Avea pielea perfect translucidă, așa încât stareța Carlin îi vedea fiecare venă de pe față și inima bătându-i în piept. De o parte și de alta a frunții se iveau două coarne și urla din toți rărunchii, dezvelindu-și colții ascuțiți.

— Luați-l de pe mine, strigă stareța.

— O, vai, făcu una dintre fete. Încă sângerează. Ar trebui să chemăm medicul?

Stareța Carlin privi în jos, la podea. Balta de sânge creștea acum și se răspândea pe tot covorul.

— Nu, îi fac eu câteva cusături. Ar trebui să oprească sângerarea.

Fata se căută prin buzunare și, printre bomboane și șervețele, găsi un ac murdar și un mosor de ață, apoi își trase un scaun în dreptul coapselor desfăcute ale călugăriței.

— Nu te apropia de mine cu acul ăla, strigă stareța Carlin, în timp ce fata începu s-o coasă.

Stareța începu să plângă în hohote, strângând cu putere perna, în timp ce se zvârcolea în chinuri.

— Oprește-te, te rog, nu mai suport.

— Of, ce tărăboi mai faci, îi spuse fata și începu să fluiere, văzându-și mai departe de lucru.

Stareța Carlin privea, icnind de durere când acul intra și ieșea din carne.

— Ești gata acum să te desparți de el?

Cealaltă fată luă nou-născutul și deschise ușa băii, unde doi tineri, soț și soție, îmbrăcați la patru ace, așteptau cu nerăbdare.

— O, Geoffrey, ce frumos e! îi spuse femeia soțului ei.

Fata îi întinse bebelușul, în timp ce stareța Carlin privea, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji și cu picioarele încă desfăcute.

Sângele de pe podea se preschimbă într-o mare de lavă roșie. Stareța simțea căldura pe care o emana și auzea șuierăturile și bolboroselile. Câteva fragmente ieșiră la suprafață, aprinzând

așternuturile. Încetul cu încetul, lava se îngroșă: acum, starețа era împresurată din toate părțile și patul ei se scufunda tot mai adânc, în timp ce lichidul fierbinte se aprindea sub ea. Își apropie picioarele, se răsuci pe o parte și începu să se roage, pe când flăcările dansau în jurul ei.

— Când trec prin valea umbrelor morții, nu mă voi teme de rău, pentru că Tu îmi însoțești pașii; toiagul și nuiaua Ta mă mângâie.

Privind cu disperare spre ușă, i se păru că se îndepărta tot mai mult și mai mult, până când se micșoră cât o gaură de șoarece. Plutea acum pe mare, o mare clocotind de vâlvătăi, din care ieșeau mâini de copii, care o trăgeau în jos, alături de ei. Patul continua să se scufunde până când ajunse o biată plută de care starețа se agăța ca să scape cu viață. Râzând, copiii începură să zgâlțâie pluta, ca într-o joacă nevinovată. Starețа încercă să le desprindă degetele încleștate, dar erau prea multe și, în cele din urmă, se prăbuși. Își ținu răsuflarea în timp ce plonjă în lava încinsă, zbătându-se frenetic ca să iasă la suprafață, pe când căldura arzătoare o înghițea, hulpavă.

Simți în braț o durere indescriptibilă, ce o împiedică să se agațe de ceea ce mai rămăsese din patul ei. Încercă să strige, însă mâinile copiilor îi astupară fața și gura și o traseră în adâncuri.

21

Duminică, 5 februarie 2017

Kitty strângea în pumn cheile de la intrare, în timp ce taxiul în care se afla gonea pe autostradă. Cum se simțea copleșită de neliniște, dinții ascuțiți ai cheii, înfigându-i-se în palmă, o ajutau să se concentreze. Habar n-avea ce o aștepta la sosire. Din noaptea aceea, nu se mai întorsese niciodată acolo; lașitatea o oprise, și apoi, nici nu i se păruse că ar fi avut vreun rost. Părintele Benjamin îi spusese tatălui ei că sora ei geamănă era moartă și îngropată. Dar acum nu mai era așa de sigură de asta.

Când ajunse la Brighton, frica și îndoiala deveniră atât de puternice, încât simți că încremenește. Amintirile acelei nopți veneau s-o copleșească. Își aducea aminte cum căutase dependința, prin bezna grea. Casa urma să fie demolată peste două zile; era, fără îndoială, împrejmuită de un gard și păzită. Deodată, i se păru cu neputință să ajungă în apropierea dependinței, dar nu-și luă ochii de la drum, nu-l opri pe șofer, nu-i spuse să întoarcă. Era unica ei șansă; trebuia să încerce.

Controlându-și respirația, începu să se simtă din nou hotărâtă. Își dorea să fi mers mai repede, ca să termine odată. Se uită la ceas, era abia trecut de ora unsprezece. Îl observase pe taximetrist uitându-se la ea prin oglinda retrovizoare, știa că o recunoscuse, că probabil avea să le povestească prietenilor despre cursa ciudată cu tipa aia de la televizor. Dar, brusc, nu-i mai păsa. Samantha Harper părea să fi avut o influență asupra ei, iar, în scurt timp, orice legătură pe care o avusese cu căminul St Margaret urma să fie distrusă. Ascunsese atâta vreme adevărul, și pentru ce? Pe cine proteja? Poate că *își dorea* ca adevărul să iasă la iveală; altfel de ce ar fi participat la un eveniment care captase într-atât atenția publicului,

cum fusese ancheta cu privire la părintele Benjamin? Înainte ca totul să fie dărâmat, trebuia să afle neapărat dacă nu fusese o greșeală din partea ei că nu se întorsese acolo. Trebuia să afle dacă nu exista la St Margaret vreun indiciu cu privire la sora ei.

În timp ce mașina șerpuia pe potecile de țară, șoferul o întrebă pe Kitty:

— Doamnă dragă, aveți idee unde anume în Preston?

— În capătul satului, răspunse Kitty, rotindu-și gâtul, ca să și-l dezmorțească. E un conac victorian, mare. Urmează să fie demolat, deci cred că ar trebui să te uiți după un șantier.

— Ăsta să fie?

Privirea lui Kitty urmă direcția farurilor, în timp ce șoferul arăta cu degetul undeva, în față. Afară picura, iar ștergătoarele măturau parbrizul, când în fața ochilor îi apăru silueta întunecată a căminului St Margaret. Când șoferul trase în fața porților, norii cenușii se risipiră, iar luna își proiectă razele peste impozantul conac gotic ce îi marcase atâta vreme amintirile. Acum, că se afla aici, i se părea cu totul diferit față de imaginea copleșitoare pe care o avusese în minte atâția ani; se simțea ca un nepot ajuns la vârsta maturității, care-și vizita pe patul de moarte bunicul autoritar.

— Cât îți datorez? zise ea, luându-și poșeta și încercând în același timp să vadă cât arăta aparatul.

— Da' sigur ăsta-i locul? o întrebă taximetristul, cu un aer neîncrezător.

Kitty căută prin portofel și scoase un teanc de bancnote de douăzeci de lire.

— Da, e bine aici.

— Vă întâlniți cu careva? zise taximetristul, încruntându-se la vederea casei.

— Da, spuse Kitty cu glas șoptit. Mă întâlnesc cu cineva în spate, la o anexă.

— Vreți să dau ocol?

— Da, dacă ești amabil.

Kitty se așeză la loc și o porniră pe cărarea cu hârtoape ce ocolea clădirea. Mașina sălta întruna, aruncând-o de colo colo. Ferestrele sparte ale casei priveau în jos, spre ea, în timp ce mașina trecea prin dreptul lor. Curând, taxiul avea să plece, iar ea avea să rămână singură și atât de vulnerabilă, în mijlocul acelei pustietăți, în ploaia înghețată. Închise ochii și încercă să-și controleze suflul, întinzând mâna ca să simtă degetele surorii ei, pe banchetă, lângă ea.

— Oare ați putea să intrați pe aici? întrebă șoferul și opri mașina, iar sunetul frânelor străpunse noaptea. Pare să fie o spărtură în gard. Și uitați, se văd niște lumini în cealaltă parte a cimitirului.

Kitty deschise ochii. În razele farurilor, zări un gard imens înconjurând perimetrul căminului St Margaret, și o spărtură făcută, probabil, de copii, în joacă. Imediat dincolo de gard, se aflau șiruri după șiruri de pietre funerare, întesate de iederă.

— Mă descurc eu, nu-i prima oară când vin.

— Eu vă duc înapoi bucuros, dacă vreți. Nu mi se pare în regulă să vă las aici, spuse șoferul. Am să merg să-mi iau ceva de mâncare, dar după aceea mă întorc să vă iau.

— Mulțumesc, spuse Kitty, răsuflând ușurată că taximetristul se gândise la acea variantă în locul ei. Ți-aș fi foarte recunoscătoare.

Bărbatul apăsă butonul de deblocare a portierei, și Kitty păși afară, în noapte. Își strânse jacheta mai bine pe corp și își trase gluga pe cap, înainte de a se îndrepta spre gard și a intra prin spărtură. Bâjbâi pe la butoanele lanternei până când din ea izvorî o lumină slabă. Apoi încercă să se liniștească, închise ochii și își imagină chipul surorii ei, pe care, după atâția ani, și-l amintea ca prin ceață.

Când taxiul o porni scrâșnind din roți pe alee, Kitty se aventură mai departe, încercând să-și

ignore durerea pătrunzătoare de stomac, provocată de neliniștea pe care o simțea. Cimitirul înnegurat părea să revină la viață, sunetele nopții umplând spațiile întunecate, acolo unde lumina lanternei nu ajungea. Pământul forfotea sub picioarele ei, în timp ce viețuitoarele se împrăștiau care-ncotro, iar frunzele foșneau în copaci, când veverițele și păsările se avântau spre locuri mai ferite. Kitty îndreptă lanterna spre morminte; pe pietrele de marmură șlefuită erau gravate cuvinte înduioșătoare în amintirea Surorilor Milostivirii care muriseră în timp ce slujiseră la căminul St Margaret. O imagine liniștitoare a morții: plecate dintre noi, dar nicicând uitate. Iuți pasul cât putu de mult, pe pământul înghețat și plin de hârtoape, croindu-și drum prin labirintul de morminte.

Fiecare mormânt fusese excavat, iar osemintele, scoase pentru a fi îngropate în alt loc, după care gropile rămase fuseseră umplute cu nisip și pietriș. Kitty pășea printre ele, întrebându-se oare unde fusese îngropată sora ei. Dacă fusese ucisă, din raportul de excavare reieșea că nu i se făcuse o înmormântare propriu-zisă, așadar unde, în tot iadul acela înghețat, ar fi putut sta ascunse rămășițele ei? Iar dacă totuși nu fusese ucisă, dacă trăia, oare era nebună să-și închipuie că ar fi putut rămâne acolo, în toți anii aceștia?

Se grăbi să înainteze, împiedicându-se de câteva ori, pe măsură ce pământul devenea tot mai denivelat. Pietrele de mormânt erau tot mai mici și mai mici, până când ajunse printre niște biete cioturi de piatră gravate doar cu nume și date. *Sarah Johnson, ianuarie 1928-aprilie 1950.* Avea numai douăzeci și doi de ani când a murit, se gândi Kitty, și chiar atunci, piciorul i se prinse într-un mărăciniș. Lăsă lanterna jos, ca să se elibereze. *Emma Lockwood, iulie 1942-decembrie 1961,* scria pe crucea ruptă, ce zăcea pe pământ. Nouăsprezece ani. Tot o copilă. Multe dintre movilele de pământ nu aveau nicio piatră de

mormânt, ci numai câte o cruce micuță din lemn, roasă la capete de trecerea vremii. *Clara Lockwood, nou-născută, decembrie 1961* scria pe o lespede mică, cenușie, de piatră, chiar în fața ei. *Catherine Henderson, februarie 1942-iulie 1957.* Kitty încerca să se concentreze asupra destinației sale, dar simți că-i zvâcnește capul când se gândi la fata aceea de numai cincisprezece ani, cu trupul ei prea necopt pentru a da viață, o copilă care murise, probabil în agonie, la infirmeria de la St Margaret.

În timp ce înainta spre lumina ce se zărea la marginea cimitirului, auzi lătratul unui câine. Kitty tresări, iar când întunericul începu să se învârtă în jurul ei, se strădui să-și regăsească echilibrul. Se prăbuși pe un bolovan, trăgând adânc în piept aerul glacial, și își vârî mâinile în buzunare, ca să nu-i înghețe. Lanterna zăcea pe jos, acolo unde căzuse. *Clara Jones, Penny Frost, Nancy Webb.* Niciun epitaf și nicio poezie nu însoțeau acele biete suflete.

Zgomotele din jur deveneau tot mai sonore, ca niște șoapte printre copaci. Îngropându-și capul în palme, Kitty auzi o bufnitură. În minte îi răsări imaginea unei tinere mame cu pruncul ei, aruncați într-un coșciug ieftin și coborâți cu nepăsare în pământ. Își acoperi urechile, dar tot auzea mormăielile și bodogănelile unui gropar obosit, azvârlind pământul la loc, ca să astupe groapa. Era o zonă a cimitirului pe care n-o vizita nimeni. I se făcu rău gândindu-se la sufletele acelea amărâte, zăcând în mormintele lor improvizate și călcate-n picioare, neștiute de familiile care le abandonaseră la porțile căminului.

Un alt lătrat al câinelui o trezi pe Kitty la realitate și, când ridică privirea, văzu niște umbre mișcându-se printre copaci. Avea senzația tot mai pregnantă că cineva o urmărea. Dacă Elvira ar fi fost acolo, ar fi așteptat ca ea să se apropie, pentru a-i ieși în cale fără ca nimeni să bage de seamă.

Trebuia, așadar, să se ridice și să meargă mai departe. Cu cât parcurgea mai mult din perimetru, cu atât avea șanse mai mari să-și găsească sora.

Luă lanterna de pe jos și, cu un geamăt, se ridică de pe piatră, începând din nou să înainteze, chiar când lătratul câinelui răsună încă o dată. Încercă să-și alunge din minte gândul că i-ar putea apărea brusc în față, s-o dărâme la pământ, s-o atace, să-i sfâșie pielea rece ca gheața.

Se clătină și, ca să nu cadă, se prinse de gardul metalic ce împrejmuia terenul, iar impactul stârni un zăngănit ce sfâșie tăcerea nopții. Merse mai departe pe lângă gard, folosindu-se de el ca să-i ghideze pașii, trecându-și degetele înghețate peste sârme, până când simți că o lasă picioarele. Câinele nu se mai auzea, iar lumina din depărtare dispăruse cu totul. Dacă s-ar ține de gard și ar face cale-ntoarsă, ar ajunge înapoi în cimitir, după care la taxi, unde ar fi în siguranță. Și apoi? Acasă? Unde o aștepta și mai multă disperare? Prefera să meargă mai departe, chiar de-ar fi fost să-și găsească sfârșitul în acel loc, decât să o lase încă o dată pe sora ei în urmă.

— E cineva acolo? strigă ea, cu glasul tremurat din pricina frigului.

Ținându-se încă de gard ca să nu cadă, merse mai departe, atât de înghețată încât nici nu mai simțea vânătăile și tăieturile provocate de spinii care-o împrejmuiau.

Deodată, se împiedică și căzu într-o groapă, simțind pe loc că o durere intensă, arzătoare îi săgetează picioarele. Urlă și se rostogoli pe spate, neputând să se mai miște, și ridică privirea spre lună, așteptând ca durerea să se domolească.

Printre țiuiturile din urechi, auzi zgomot de pași apropiindu-se, mai ușor la început, apoi mai puternic, scrâșnind pe pământul înghețat și oprindu-se, în cele din urmă, în dreptul ei. Elvira se ghemui lângă ea și începu să-i mângâie părul.

— Uite, îi spuse, întinzând brațul ei micuț, acoperit de mâneca sarafanului cafeniu. Privește acolo!

La vreo șase metri distanță se afla clădirea pe care Kitty o recunoscu numaidecât din visele ei. Se ridică mai întâi în patru labe, apoi în picioare, și începu să pășească încet spre ea.

22

Duminică, 5 februarie 2017

— Vii sau nu? Zise, la telefon, o voce masculină.

Sam se afla încă în mașină, lângă Gracewell, copleșită de tentația de a da uitării, odată pentru totdeauna, căminul St Margaret. Era prea greu, și cu asta, basta. O dureau și mintea, și trupul, de la toate direcțiile în care era atrasă.

— Cine e? întrebă ea, în timp ce extrăgea din geantă o sticlă de apă.

— Foarte frumos. Andy.

Andy. Cine naiba era Andy?

— De la șantier.

— O, fir-ar! Îmi pare atât de rău, spuse ea, uitându-se la ceas. Trebuia să ne întâlnim la zece, nu? A fost o zi înfiorătoare.

Sam își privi reflexia în oglinda retrovizoare și oftă.

— Păi atunci, ți-ar prinde bine un păhărel.

Când Sam sosi, Andy stătea într-un colț al localului Wetherspoon's, pe care-l alesese ca loc de întâlnire. Deși, imediat cum păși pe mocheta de un albastru incert, simți că o ia durerea de cap, cel puțin acolo nu exista nicio șansă să dea peste vreunul dintre prietenii fițoși ai lui Ben. Ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit ar fi fost ca Ben să-și imagineze că are o aventură.

— Toate bune? o întrebă Andy, fără să se ridice-n picioare când ea ajunse în dreptul mesei.

— Da, e în regulă. Și la tine? zise Sam, cocoțându-se stingher pe unul dintre scaunele înalte de lângă el.

— Așa cred, îi răspunse bărbatul și dădu pe gât ce mai rămăsese din halba lui de bere.

— Vrei ceva de băut? îl întrebă Sam, scotocind prin geantă după portofel.

— Da, du-te, ia-mi și mie o Stella.

În timp ce aștepta la bar, lui Sam i se făcu atât de dor de Ben, încât i se păru că primește un pumn în stomac. Când intrase în pub, își amintise de prima lor întâlnire, la un cocktail bar de pe Clapham High Street, unde stătuseră atât de mult timp să studieze fiecare băutură din meniu, încât managerul localului îi dăduse efectiv afară. Ben își cumpărase o cămașă nouă, căreia uitase să-i scoată eticheta, și țâșnise așa de repede în picioare la vederea ei, încât se lovise cu capul de o grindă și fusese cât pe ce să leșine. Sam se dusese numaidecât la bar să ceară o pungă cu gheață, după care își petrecuseră următoarele patru ore istorisindu-și unul altuia povești de viață și sărutându-se până când toți ceilalți clienți își terminaseră porțiile de nachos și plecaseră. Din clipa aceea, nu-i mai trebuise nimeni altcineva. Îl iubea pe Ben cum nu mai iubise pe nimeni înaintea lui, dar în acea etapă a vieții lor, erau atât de nefericiți și se împroșcau cu atâta fiere și – venin, încât nu părea să mai existe vreo speranță pentru ei. De asta se despărțeau oamenii, se gândi ea, în timp ce plătea la bar. De asta se îndepărtau unul de altul. Îți distrugea sufletul să rămâi alături de cineva care te văzuse în cele mai proaste momente și îți făcuse reproșuri din pricina asta.

— Sam! auzi ea un glas familiar în spatele ei, și pentru o clipă inima-i tresări, de spaimă ca nu cumva să fi fost Ben.

Apoi se întoarse și dădu cu ochii de Fred, care ținea în mână o halbă de bere și îi zâmbea vesel.

— Oh, bună, Fred, cum merge? îl întrebă Sam, aruncând o privire spre grupul de prieteni din spatele lui, pălăvrăgind zgomotos între ei, fiecare cu câte o bere în mână.

— Bine, sărbătoresc, îi răspunse Fred, întorcându-se către amicii lui și făcându-le semn să o lase mai moale.

— A, da? zise Sam, uitându-se către Andy. Și ce sărbătorești?

— Am ieșit pe locul trei la Campionatul Britanic de Escaladă, o anunță Fred cu glasul tremurându-i de mândrie.

— E minunat, Fred, bravo!

— Vrei să ni te alături? zise el, privind-o cu atenție.

— Mersi de invitație, dar nu prea am cum. Sunt cu cineva care-mi dă un pont. Ne vedem mai încolo.

Pe când se întorcea la Andy, era conștientă că Fred o urmărea cu privirea.

— Hai, noroc! zise Andy, în timp ce ea îi punea berea pe masă și se așeza în fața lui, cu un zâmbet stingher.

Andy era uriaș, genul acela de tip pe care-l vezi călărind un Harley-Davidson pe autostradă. Își ținea mâinile încleștate în jurul halbei de parcă ar fi fost un *shot,* iar geaca lui de piele de pe spătar atârna aproape până la podea. Mirosea a transpirație și a țigări și se apropiase un pic cam prea mult de ea.

— Și cum ți-a mers în restul zilei? zise Sam și sorbi din cola ei dietetică.

— Aceeași porcărie. Ție?

— Da, și la mine la fel, îi răspunse ea, gândind însă opusul.

Își alesese acea profesie pentru că îi plăcea. Avusese joburi la care stătea toată ziua cu ochii pe ceas, simțindu-se de parcă sufletul i se scurgea din ea, prin vârful unghiilor. Nu s-ar mai fi întors niciodată la acele slujbe.

— Și tu cu ce te ocupi, de fapt? o întrebă Andy, ridicând glasul, ca să se facă auzit prin muzica house asurzitoare.

— Deocamdată nu fac prea multe. Am o fetiță și, pentru moment, locuim la bunica mea, îi ținem companie.

— A, da, ziceai că bunicul tău a murit, așa-i?

— Da.

O tăcere stânjenitoare se lăsă între ei. Andy sorbi cu nesaț din bere. Sam îl tachina mereu pe Ben pentru că-i lua o oră să termine o halbă de bere. Acum, deodată, simțea că o podidesc lacrimile. Ce căuta acolo? Trebuia să plece acasă, chiar în acel moment.

— Și ai dat de călugărița aia pe care-o căutai?

Sam puse paharul pe masă.

— Am dat, da. Mulțumesc pentru ajutor.

— Nu face nimic. Abia aștept să dărâme șandramaua și să scap odată de-acolo. M-am săturat să-mi sufle toți în ceafă.

Telefonul mobil începu să-i sune, îl luă ca să vadă cine e și întrerupse apelul.

— Fir-ar!

— Ce s-a întâmplat? Îl întrebă Sam.

— La întoarcere o să m-aștepte un potop de mesaje pe robot, explică el, apoi scoase bricheta Zippo și începu s-o aprindă și s-o stingă. Vrei o țigară rulată?

— Nu, mersi. Și când ziceai că trebuia să fie demolat căminul St Margaret?

— Acum patru luni. Amânarea asta i-a costat aproape un milion de lire.

Andy scoase un pachet de tutun din buzunar.

— Sfinte! Și asta, din cauza anchetei?

— Mda, a durat ceva, cu preotul ăla de a murit în sistemul de canalizare.

Andy luă niște tutun din pachet și îl îndesă într-o hârtiuță.

— Oare ce-o fi căutat acolo? îl întrebă Sam, remarcând că Fred o urmărea încă, din celălalt capăt al sălii.

Andy tăcu pentru o clipă, apoi ridică din umeri.

— Casa aia e ca un labirint, îmi dă fiori, ca să nu mai zic că și atrage ca un magnet numai cerșetori și boschetari. De luni de zile, un vagabond și-a făcut culcuș în dependință. Îl tot

alung, dar degeaba, că se întoarce, zise Andy și dădu pe gât halba de bere.

— Mai vrei o bere? Pare-mi-se că-ți datoram două, dacă îmi amintesc bine, spuse Sam.

— Nu zic nu. Nu mă așteaptă decât baraca aia afurisită la întoarcere, replică Andy, privind-o într-un mod care o făcea să se simtă inconfortabil.

Se întoarse de la bar cu o halbă de bere și un pahar de whisky. Începea să creadă că ar fi putut să scoată ceva din întâlnirea cu Andy.

— Poftim.

— Hai, noroc, zise el, dând pe gât whisky-ul, fără să-și ia privirea de la Sam.

— Vasăzică, nu sunt singura care simțea fantomele bântuind pe-acolo? zise Sam.

Andy râse sec.

— Păi cum să-ți zic, e o ușurare să ieși afară în cimitir, după ce ai stat în casa aia.

— Și ce crezi c-o fi căutat părintele în sistemul de canalizare? repetă Sam întrebarea, în timp ce își dădea părul lung, roșcat, pe spate și-l prindea într-un coc lejer.

— Pe legea mea, n-are nicio noimă, răspunse Andy, ridicând halba de pe masă. Dar cu cât mai repede îngroapă locul ăla sub beton, cu atât mai bine, conchise el, apoi observă paharul lui Sam. Dar tu n-ai de gând să bei ceva mai de Doamne-ajută?

— Sigur, spuse Sam, aruncând o privire la cheile lăsate de Andy pe masă. Aș vrea un vin alb, te rog.

Andy își luă portofelul și se îndreptă spre bar. Imediat cum se întoarse cu spatele, Sam înhăță cheile și începu să le analizeze pe sub masă. Erau numai trei: una, de la mașină, alta, de la un lacăt, așa că a treia trebuia să fie de la baracă. Se grăbi s-o scoată de pe inel. Când termina, avea s-o lase pe podeaua barăcii; cu puțin noroc, bărbatul avea să creadă să o scăpase pur și simplu pe jos. Ridică

privirea ca să-l vadă sosind de la bar și vârî cheile sub geantă.

— Uite aici, zise el, vărsând jumătate din conținutul paharului de vin pe masă. Ups, scuze.

— Nu face nimic.

Sam luă o înghițitură din acidul de baterie. Avea nevoie de un întăritor ca să-și facă puțin curaj. Spera ca dulăul să fie legat, altfel n-avea nicio șansă.

— Și zi așa, iubitul tău nu se supără că te vezi cu necunoscuți? o întrebă Andy, luând-o de mână.

Sam se strădui din răsputeri să nu-i respingă atingerea.

— Ce nu știi nu te rănește.

— Și atunci, o să-mi dai și un sărut?

Goli halba dintr-o înghițitură și apoi se întoarse spre ea.

— Sigur. Doar că am ceva de făcut mai întâi. Ne întâlnim în jumătate de oră? propuse ea, cu un surâs forțat.

— Cum așa? De ce? se răsti Andy.

— Trebuie să trec pe acasă și să-mi iau niște lucruri pentru mâine. Cine știe unde ajungem în seara asta… Dar dacă am la mine tot ce-mi trebuie, mâine dimineață pot să plec direct la muncă.

Pe când se ridica de la masă, Sam strângea în pumn cheia.

— A, bun, cum să nu! zise Sam, înveselit pe dată. Ne întâlnim pe chei?

— E perfect, aprobă Sam.

23

Luni, 6 februarie 2017

Kitty se împiedica și se clătina în timp ce picioarele ei amorțite se chinuiau să-i răspundă la comenzi. Când ajunse în cele din urmă la dependința din cărămidă roșie, abia mai găsi puterea să tragă de ușa dărăpănată, ce atârna din balamale. După trei încercări, reuși într-un sfârșit s-o deschidă suficient încât să se strecoare înăuntru și se prăbuși peste mormanul de frunze uscate strâns la intrare.

Rămase nemișcată, cercetând cu luare-aminte spațiul din jurul ei, în timp ce razele lunii pătrundeau printre cărămizile sparte. Zidurile crăpaseră și stăteau să se dărâme, iar cea mai mare parte din acoperiș se prăbușise, podeaua fiind înțesată de așchii.

Totul era întocmai așa cum își amintea, cu vechiul plug lăsat pe jos într-un colț.

În spate, era o altă ușă, întredeschisă, prin care se zărea o încăpere unde vopseaua verde se cojea de pe pereți. Kitty se ridică și se îndreptă cu pași șovăielnici spre ea. Când dădu s-o împingă în lături, un șobolan uriaș țâșni de sub dărâmături și fugi în camera alăturată, înaintea ei. Kitty îl privi cum dădea târcoale pe lângă toaletă, apoi se făcu nevăzut sub pat. Încăperea era murdară, cu mucegai negru cățărându-se pe pereți și miros de canal umplând aerul.

Pe podea erau conserve și un pachet de biscuiți, început. Cineva fusese acolo. Cineva locuia în camera aceea și plecase nu de mult. Se apropie de pat, trecându-și degetele peste pătură, înainte de a o lua și a trage adânc în piept mirosul ei. Se duse apoi la chiuvetă și deschise un robinet, care scoase un gâjâit înainte ca apa să năvălească împroșcând în jur.

— Hei? Șopti ea. E cineva aici?

Avusese dreptate. În tot acel timp, sora ei se aflase la St Margaret, și avea acum s-o găsească. Era prea mult pentru ea. Camera începea să se învârtă, iar Kitty se aplecă deasupra chiuvetei, își puse palmele sub jetul de apă și se stropi pe față.

Când se ridică, o zări în oglindă, în spatele ei, pe Elvira, bătrână de-acum, ca și Kitty, cu părul cărunt pieptănat pe spate, lăsând la vedere un chip palid și supt.

— Ai uitat ce ți-am spus? o întrebă ea, privind-o cu ochii ei negri.

Se duse apoi la zid și scoase o cărămidă desprinsă. În spatele cărămizii se găsea o cheie grea din fier. I-o întinse lui Kitty.

— Dă foc la casă și eliberează-le.

Când Kitty întinse mâna spre sora ei, se auzi o bufnitură din camera alăturată. Se întoarse și văzu un bărbat cu o barbă lungă și zdrențăros, cu un morman de vreascuri la picioare.

— Tu cine naiba ești? Cară-te! țipă bărbatul.

Kitty o căuta din priviri pe Elvira, dar aceasta dispăruse.

— Întoarce-te! strigă Kitty, simțind c-o podidesc lacrimile. Sora mea, unde a dispărut sora mea?

— Cară-te odată! Ăsta-i locul meu! Cară-te!

În timp ce vagabondul se apropia amenințător de ea, Kitty scoase un țipăt și o luă la fugă.

24

Luni, 6 februarie 2017

După ce cercetase întregul perimetru și găsise în cele din urmă o spărtură în gard, lângă cimitir, Sam se furișă înăuntru și păși pe pământul înghețat, negru ca tăciunele, cu sentimentul că toate fantomele de la St Margaret erau cu ochii pe ea. Pe când se apropia de baracă, Sam răsuflă ușurată că Andy și câinele lui nu se zăreau pe nicăieri și, cu toate că era sufocant, cu toate ferestrele închise și mirosul acela jilav, pătrunzător, ce plutea în aer, se bucura că cel puțin era înăuntru, în siguranță. Sam bâjbâi pe întuneric, încercând să găsească întrerupătorul, și începu să simtă o strânsoare în capul pieptului, pe măsură ce lipsa oxigenului îi atingea nervii. Într-un final, reuși să localizeze întrerupătorul și apăsă, inundând de lumină încăperea sărăcăcioasă.

Priveliștea care o întâmpina era neplăcută, dar nu o surprindea cu nimic. Într-un capăt, un pat de o persoană zăcea nefăcut, iar pe podea erau împrăștiate o mulțime de reviste porno și doze de bere goale. Într-un colț se zărea o chiuvetă murdară, un tub de pastă de dinți din care se revărsa conținutul, iar pe raftul murdar de deasupra erau așezate diverse sticle de aftershave și deodorante. În celălalt capăt al barăcii se afla o canapea îngustă din piele gri și un televizor. Măsuța de cafea din mijloc era îndesată de cutii de pizza și recipiente de mâncare comandată.

La ferestre atârnau niște perdele murdare. Sam le dădu la o parte ca să vadă dacă nu cumva se zărea vreo lumină de la farurile unei mașini, apoi aprinse de lângă canapea și stinse lumina puternică ce se revărsa dinspre tavan, înainte de a începe să cerceteze cu luare-aminte încăperea.

În cele din urmă, ochii îi picară pe ceea ce căuta: un fișet. Sertarul de sus părea să fie plin cu materiale publicitare, broșuri cu reședințele ce

urmau să fie construite, prezentate în toată splendoarea lor, precum și cu diverse caiete, post-it-uri și pixuri imprimate cu sigla *Slade Homes.* Nici cel de-al doilea sertar nu prezenta prea mult interes: un exemplar din *Pagini aurii,* două numere ale publicației *Top Gear* și șapte pachete de țigări, goale. Când ajunse la ultimul sertar, Sam începea să simtă deja că intră în panică. Trecuse aproape o oră de când plecase de la Wetherspoon's, iar, în scurt timp, Andy avea să-și piardă răbdarea. Dacă nu era nimic util în acea cameră, trebuia să plece de-acolo înainte ca el să se întoarcă și să-și dea seama că nu mai avea cheia.

Știa însă că, pe acolo pe undeva, exista cu siguranță un indiciu despre cele întâmplate cu părintele Benjamin. Ce-i trebuiau ei erau niște documente, un dosar plin cu hârtii. Când deschise ultimul sertar, își dădu seama că găsise ceea ce căuta și inima-i tresări. Întreg sertarul era plin de hârtii. Cele mai multe documente, de la suprafață, erau facturi, notificări de plăți restante și un contract. Deschise dosarul marcat cu litera S și scoase un morman de hârtii cu titlul *Slade Homes.* După ce aruncă o privire rapidă pe fereastră, pentru a se asigura că nu venea nimeni, se așeză pe canapea și începu să citească.

Primul document conținea mai multe avertismente scrise de la administratorul șantierului către Andy, cu privire la orele de lucru. Sub termenii contractului, se stipula că Andy trebuia să fie prezent la fața locului în fiecare noapte, de la ora nouă seara până la ora noua dimineața, când soseau muncitorii din prima tură. Cu siguranță, nu era cel mai devotat angajat, ținând cont că două dintre buldoexcavatoarele JCB fuseseră manipulate, iar la sosirea poliției, Andy nu era de găsit pe nicăieri. Cu altă ocazie, se furaseră mai mulți saci de ciment, iar paguba îi fusese scăzută din salariu. Exista și o precizare cu privire la vagabondul pe care-l menționase; cu

siguranță, era un aspect supărător, dar, conform copiei după răspunsul lui Andy, acesta stătea în clădirea-anexă și nu venea niciodată la St Margaret.

Ultima scrisoare din dosar se referea la părintele Benjamin.

> *Deși moartea părintelui Benjamin s-a produs cu mulți ani în urmă, pe data de 31 decembrie 1999, sistemul de canalizare și tunelurile adiacente au rămas până în ziua de azi accesibile și trebuie să fim extrem de vigilenți pentru a evita repetarea* unui *astfel de accident tragic înainte de termenul final la care este programată demolarea, și anume marți, 7 februarie 2017.*
>
> *Dacă găsiți pe cineva pe proprietate sau în apropierea acesteia, vă revine sarcina de a reține persoana respectivă și de a chema imediat poliția.*

Sistemul de canalizare și tunelurile adiacente. Lui Sam îi reveni în minte conversația cu Andy, din pub. Cum zisese? „Casa aia e ca un labirint, îmi dă fiori.”

Începu din nou să frunzărească dosarul. Articolul din *The Times* care-i atrăsese inițial atenția se amestecase printre scrisori.

> Rămășițele unui bărbat în vârstă de 74 de ani, mort într-un canal, ca urmare a emanațiilor, au fost descoperite pe terenul unui conac cu o istorie sumbră, din East Sussex. După cum a scos la iveală ancheta, bărbatul, fost preot paroh în Preston, East Sussex, rămăsese blocat în sistemul de canalizare după ce pătrunsese neautorizat pe proprietate.
>
> Născut în 1926, în Brighton, cu numele de Benjamin Cook, părintele Benjamin a fost timp de treizeci de ani preot paroh.
>
> Părintele Benjamin a dispărut în noaptea de Revelion a anului 1999, dar rămășițele lui nu au fost descoperite până pe data de 30 septembrie 2016. Moartea lui a survenit ca urmarea a hipoxiei, pe fondul expunerii la hidrogen sulfurat în concentrații toxice, conform declarațiilor făcute marți în cadrul curții judiciare din Sussex.

Ancheta privind moartea fostului paroh fusese deschisă și pusă la dispoziția medicului legist, dr. Brian Farrell. Detectivii au ajuns la concluzia că nu au fost alte persoane implicate. Concernul Slade Homes a prezentat sincere condoleanțe.

Alte dosare nu prezentau interes și chiar când Sam se gândea că trebuia să plece înainte de întoarcerea lui Andy, observă că pe fișet se afla un telefon fix, iar semnalul roșu al robotului pâlpâia. Se mai uită o dată să vadă dacă nu se zărea nimeni venind, după care merse și apăsă butonul.

„Andy, Phil la telefon, răspunde odată! Unde dracu' ești? Mi se pare că nu pricepi ce e în joc aici. A mai rămas o zi. Am scos-o la capăt cu o anchetă serioasă și nu vreau ca toată treaba să pice pentru că mai rămâne cineva încuiat în tunelurile alea."

Încuiat? Nu se preciza nimic despre asta în articol. Sam ciuli urechile la auzul zgomotului unui motor în depărtare și, spre spaima ei, văzu lumina unor faruri înaintând încet spre baracă. Sări din loc, puse dosarul la loc în sertar și stinse lampa, după care se lăsă mai jos, urmărind pe furiș, cu răsuflarea tăiată, cum se apropia o camionetă albastră. În timp ce căuta disperată din priviri o cale de scăpare, auzi cum vehiculul parchează în fața barăcii și motorul trepidează înainte de a fi oprit, odată cu farurile. Baraca era cufundată în beznă.

Altă ușă nu mai era, și nici vreun loc unde să te poți ascunde, în cămăruța aceea îngustă. Andy avea un câine fioros, care ar fi atacat-o dacă ar fi încercat s-o rupă la fugă, după care bărbatul ar fi sunat, mai mult ca sigur, la poliție. Și-ar fi pierdut slujba. Ar fi pierdut tot. În timp ce auzea pașii apropiindu-se, își dădu seama că nu avea decât o șansă. Își scoase tricoul și se trânti pe patul murdar, doar în sutien.

Ușa se dădu de perete și lumina se aprinse.

— Hei, frumosule, zise ea, încercând să-și înăbușe spaima din glas.

— Ce naiba cauți aici? o întrebă Andy.
— Am vrut să-ți fac o surpriză, zise Sam, tremurând din toate încheieturile.
— Tu mi-ai luat cheia?
— Da. Nu te superi, nu? zise ea, încercând să schițeze un zâmbet.
— Ba mă supăr, ce dracu'!
Străbătu încăperea, ajungând în dreptul ei, și o privi urât, de sus.
— Îmi pare rău. Credeam că o să-ți facă plăcere să fim singuri, spuse ea, cu un zâmbet jalnic. Hai să bem ceva și să ne relaxăm, bine?
Sam se dădu jos din pat și se duse la frigider, în timp ce Andy o privea în tăcere. Nu găsi nimic altceva decât niște brânză mucegăită și o sticlă de lapte scursă pe dinafară.
— Ai rămas în pană. Ce-ar fi să mă duc și să aduc ceva de băut? zise ea, bâjbâind după tricou.
— Ce-ar fi să-mi spui ce-i cu vrăjeala asta?
— Am vrut să-ți fac o surpriză. M-am gândit c-o să te bucuri. În mod evident, m-am înșelat.
Se grăbi să-și tragă tricoul pe ea. Mâinile îi tremurau vizibil, în timp ce dădea să iasă pe ușă.
— Nu-mi place ca oamenii să-mi încalce proprietatea, zise el, și se așeză în fața ei, pentru a-i tăia calea.
— Nu ți-am încălcat proprietatea. Te rog să mă lași să trec.
Își simțea inima bubuindu-i putere în urechi, iar capul îi zvâcnea. Nu se putea gândi la nimic altceva decât la Emma, în siguranță în pătuțul ei, în timp ce ea era acolo, în acea veritabilă încercare de suicid. Tâmpită mai ești, se apostrofă ea în minte.
— Norocul tău că sunt un domn, îi zise el și se dădu încet la o parte, iar Sam țâșni pe ușă afară.
În timp ce ea se împleticea pe scări, câinele lui Andy, care venise odată cu el, începu s-o latre. Pe când se avânta în beznă, era sigură că Andy o urmărea cu privirea, abia așteptând o scuză ca să-și

elibereze fiara din lesă. Sam se uită înapoi și-l văzu stând în pragul barăcii și ținându-și dulăul de zgardă, în timp ce animalul se zbătea, încercând să năvălească după ea.

Cu fiecare pas ce nu o ducea în dreptul spărturii din gard, se panica tot mai mult. Simțea acidul lactic arzându-i, parcă, picioarele, în timp ce alerga de colo colo. Zgâlțâind gardul de sârmă și înjurând printre dinți, Sam încerca cu disperare să-și înfrâneze lacrimile. Trebuia să-și amintească pe unde venise: era singura cale înapoi la mașină. Trebuia să încerce să-și păstreze calmul, dar dulăul care lătra în depărtare o speria atât de tare, încât simți că-i vine să vomite.

Se întoarse și o luă înapoi de-a lungul gardului, dar se împiedică de un dâmb și se prăbuși la pământ. Rămase neclintită pentru o clipă, ținându-se de genunchi și gemând de durere. Simțea că îi dăduse sângele, dar era atât de întuneric, încât nu-și vedea nici mâna în fața ochilor. Își închipui că alunecase pe o rădăcină de copac, dar când își scoase telefonul din geantă și aprinse lanterna ca să vadă rana, lumina ce se revărsa din ecran surprinse ceva pe pământ, în spatele ei. Ignorându-și durerea de genunchi, se aplecă și privi. Dintre buruieni și mărăcini se ivea un mâner de bronz, ca cel aflat pe podeaua din biroul stareței.

Începu să tragă de ierburile din jurul mânerului, icnind, când, prin beznă, nimerea cu degetele în mărăciniș. După ce curăță cât putu locul, își dădu seama că inelul era atașat de un capac din fontă. Se ridică în picioare, cu chiu, cu vai, scrâșnind din dinți de durere, și încercă să tragă capacul în sus, dar nu reuși nici măcar să-l clintească. Avea un lăcaș pentru cheie și era încuiat.

Lumina lunii se revărsa printre nori, iar Sam își îndreptă privirea spre casă, cu ferestrele sale goale, ca sute de ochi ațintiți asupra ei. Aceiași

ochi trebuie să-l fi urmărit pe părintele Benjamin în noaptea cu pricina. Ce spusese bărbatul care lăsase acel mesaj pe robotul telefonic? Părea că preotul fusese încuiat cu bună știință în tunelurile de sub casă. Oare trapa aceea ducea către ele?

Deodată, auzi din nou lătratul câinelui, la o distanță mai mică de data aceasta, și părând că se tot apropie. Sam o rupse la fugă. Genunchiul o durea îngrozitor, dar încerca să nu se gândească. Animalul putea să-i sară-n cale în orice clipă și să-și înfigă colții în piciorul sau în brațul ei. Andy avusese timp de gândire; era posibil să-și fi dat seama și că-i cotrobăise prin sertare și îi ascultase mesajul telefonic. Avea, probabil, să sune la poliție, și acolo s-ar fi sfârșit totul.

Iuți, așadar, pasul, străduindu-se să nu-și piardă cumpătul din pricina spaimei. Te rog, te rog, se rugă ea, în noaptea geroasă, necruțătoare.

Deodată zări o lumină de cealaltă parte a gardului și o luă la fugă într-acolo. Pe măsură ce se apropia, constată că erau farurile unei mașini ce se apropia pe alee. Spre ușurarea ei, lumina farurilor îi dezvălui spărtura din gard, așa că Sam reuși să se furișeze afară. Câinele începu din nou să latre; nu putea fi la mai mult de șase-șapte metri distanță. Sam văzu că mașina era un taxi negru și, chiar în timp ce oprea, ea începu să bată cu pumnii în geamul de pe partea pasagerului. Bărbatul dinăuntru ridică uimit privirea spre ea, apoi lăsă încet geamul în jos.

— Ești bine, drăguță?

— Nu, mă urmărește un câine. Te rog, deschide! Repede.

Taximetristul debloca ușa, iar Sam trase de mâner și sări în mașină. Chiar când trânti portiera, câinele se năpusti asupra mașinii, lătrând furibund.

— Sfinte, m-ai speriat de moarte, îi spuse șoferul lui Sam.

— Slavă Domnului că erai aici, îi răspunse Sam, încercând să-și recapete răsuflarea.

Pe când cei doi stăteau și se uitau unul la altul, Andy apăru la gard și începu să-și cheme câinele înapoi.

— Măi să fie, locul ăsta-i plin de lume, zise șoferul, în timp ce dulăul se întoarse la stăpânul lui, care-i puse lesa de gât, înainte de a se face nevăzut în beznă.

— Dar dumneata ce faci pe aici? îl întrebă Sam, când își mai veni în fire.

— Am venit să-mi iau clienta, spuse taximetristul și se uită la ceas. A plecat acu' mai bine de o oră. Am adus-o tocmai din Londra și am zis că nu se face s-o las singură prin locurile astea, îi explică el, după care scoase un pahar din plastic dintr-un pachet cu mâncare cumpărată. Și vorbind de lup…

Sam ridică privirea și-o văzu pe Kitty Cannon îndreptându-se cu pași șovăielnici către gard. Înainte să ajungă la el, picioarele i se tăiară cu totul și se prăbuși pe pământ.

Sam deschise portiera și sări afară din mașină, intrând iar prin spărtura din gard și alergând spre Kitty, care zăcea pe jos. Îngenunche în dreptul ei și ascultă să vadă dacă respiră, apoi își dădu jos paltonul și o înveli.

— Ivy? spuse Kitty, cu glas pierit.

— Trebuie să chemăm o ambulanță! strigă Sam la șofer.

— Nu, te rog, du-mă acasă și atât, zise Kitty, înainte de a izbucni în plâns.

25

Vineri, 31 decembrie 1999

Părintele Benjamin se opri pentru o clipă în holul de la intrare, trăgându-și răsuflarea, după ce străbătuse în grabă, prin întuneric, domeniul căminului St Margaret. Neputând să aprindă lanterna, de teamă să nu fie zărit de vreun trecător curios, se împiedicase de două ori și fusese cât pe ce să cadă.

Se făcuse deja seară când găsise bilețelul ce-i fusese vârât pe sub ușa camerei sale, la Gracewell. În sala de mese se ținuse o mică festivitate de Anul Nou, după care luase liftul și străbătuse coridorul până la camera sa. Observase bilețelul de cum intrase. Curios, dar deloc preocupat, îl ridicase și, înainte să-l deschidă, se duse să se așeze pe scaunul de la fereastră.

Imediat cum scoase coala de hârtie din plic, simți că-l cuprinde îngrijorarea. Câteva rânduri, nesemnate, cu un scris pe care nu-l recunoștea.

> *Ne întâlnim la miezul nopții la St Margaret, în călcătorie, ca să discutăm despre arhivele pe care le-ai distrus. Dacă nu, mă duc la poliție. Vino singur.*

Stătuse toată seara în camera lui și se uitase la televizor, cu mintea aiurea. Când Amy venise la el să vadă cum se simte, încercase să-i spună despre bilețel, dar nu reușise. Cu ce să fi început?

Până la ora unsprezece, își dăduse seama că era prea neliniștit ca să poată adormi. Se gândi, așadar, că mai bine s-ar duce și s-ar întâlni cu persoana care scrisese bilețelul, ca să vadă ce vrea, decât să zacă în pat, plin de griji. Nu era departe, pe Preston Lane. Păstrase cheile de la vechea casă. Nimeni n-avea să bage de seamă că lipsea. Așa că își luă pe el o jachetă călduroasă de lână, vârî bilețelul în buzunarul pantalonilor de catifea și, la

douăsprezece fără douăzeci de minute, se furișă afară.

Odată ajuns la adăpost, în clădire, aprinse lanterna. I se părea deprimant să fie din nou acolo după atâția ani. Găsea că locul era deopotrivă străin și familiar. Scările amețitoare ce porneau din vestibul erau întocmai așa cum și le amintea. Doar că, în loc să strălucească de curățenie, ca pe vremuri, acum erau prăfuite și pline de cioburi și bucăți de tencuială, căzute din tavan. Dalele de gresie albe și negre, care sclipeau pe vremea stareței Carlin, erau acum acoperite de mizerie și funingine. Ferestrele pe lângă care trecea în timp ce străbătea coridorul spre spălătorie erau în mare parte sparte, cu ramele crăpate și desprinse și fâșii de vopsea decojite și curbate, ca niște gheare lungi. Întreaga clădire mirosea a lemn putred. Când ajunse în pragul ușii de la spălătorie, îndreptă lumina lanternei înăuntru. Sala aceea mare, altă dată mustind de aburi, unde se îngrămădeau fetele, cu pântecele lor umflate, rămăsese acum doar o cochilie goală, cu gunoaie și cioburi.

În timp ce părintele mergea mai departe pe coridor, lanterna îi lumină reflexia în unicului geam care nu era spart. Chipul lui rubicond era palid și nebărbierit, iar smocuri de păr cenușiu i se ițeau pe cap, sârmoase și încâlcite. Era cocârjat într-o veșnică plecăciune, din pricina unei dureri constante de spate. Din profil, parcă nici n-avea gât, îi trecu prin minte, în timp ce ochii lui cenușii îi întorceau privirea prin ochelarii ieftini. În timp ce pe vremuri era proaspăt bărbierit în fiecare dimineață și își găsea hainele impecabil călcate și așezate frumos pe pat, acum, uniforma de zi cu zi îi era alcătuită dintr-o jachetă cenușie din lână și niște pantaloni lălâi. Ajunsese o ruină, se gândi el, pe când se întorcea cu spatele la fereastră; la fel cum se întâmplase și cu acel conac.

Oftă adânc, amintindu-și de St Margaret în zilele sale de glorie. Grație donațiilor generoase

din partea congregației, precum și unui împrumut consistent de la bancă, reușiseră să cumpere la licitație fosta școală cu internat și îi redeschiseseră porțile în mai puțin de șase luni. Timp de treizeci de ani, făcuseră suficienți bani cât să țină un acoperiș deasupra capetelor lor și să mai pună și ceva deoparte pentru zile negre.

Dar nu destul, se părea, cât să le asigure, lui și Surorilor Milostivirii, o bătrânețe liniștită. Până la urmă, oferta celor de la Slade Homes venise chiar în momentul potrivit. Soarta casei fusese oricum decisă, iar presiunile din partea consiliului cu privire la locul în care se aflau arhivele căminului atinseseră punctul culminant. Intuia o tendință a oamenilor de a arăta cu degetul, care-i crea o profundă stare de neliniște; îl tulbura faptul că nici lui și nici măicuțelor nu li se arăta respectul cuvenit.

Se opri și ascultă să vadă dacă nu se auzea vreo mișcare dedesubt. Tăcere. Poate că persoana respectivă, oricine ar fi fost, nu ajunsese încă; sau poate că unica sa motivație fusese să-l necăjească și nici nu avea de gând să-și facă apariția. Doar o mână de oameni știau de arhive și nu-și putea închipui de ce ar fi cerut să se întâlnească acolo, în loc să discute cu el la Grarewell. Revenirea la St Margaret îl stânjenea mai mult decât ar fi crezut. Cu greu hotărâse să fie de acord cu vânzarea, dar, în același timp, avea să se bucure cât totul se va sfârși, atâta vreme cât concernul Slade respecta prevederile contractului, construind în cadrul perimetrelor stabilite de comun acord și sigilând tunelurile, condiții asupra cărora insistase să fie trecute pe semnătură.

Când ajunse în capătul ultimului coridor lung, se trezi în fața unei uși încuiate. Scoase din buzunar o cheie de bronz, cu o etichetă atașată de ea, pe care scria *Scara de serviciu,* și, luminând cu lanterna, reuși să descuie. Deschise apoi ușa de

perete și îndreptă lanterna spre casa scărilor, ce zăcea cufundată în beznă.

— E cineva acolo? strigă părintele Benjamin.

Niciun răspuns. Oftă ca pentru sine, gândindu-se la durerea de spate cumplită care-l aștepta. Tocurile pantofilor lui răsunau pe treptele reci din piatră, în timp ce părintele se ținea strâns, cu mâinile istovite, de balustradă. În tăcerea casei pustii, i se păru că aude din nou zgomotul pașilor stareței Carlin, pe când căra câte un copil născut mort, pe scări, apoi prin călcătorie și afară, în tuneluri. Atâția copii muriseră! Nașterile erau dese și se întâmpla deseori ca ceva să nu meargă bine. Era cu neputință să faci o îngropăciune cum se cuvenea pentru fiecare copil mort la naștere; nu dispuneau nici de timpul, nici de banii necesari.

La capătul scărilor, părintele Benjamin ajunse în fața altei uși din stejar masiv și scoase din nou cheile, luminându-le cu lanterna până când o zări pe cea etichetată *Călcătorie.* În timp ce bâjbâia cu cheile, lanterna îi scăpă din mână; capacul se desprinse și bateriile căzură pe podeaua prăfuită.

Aflându-se în măruntaiele clădirii, în toiul nopții și fără lanternă, nu-și putea vedea nici mâna dacă și-o ducea în fața ochilor. Se lăsă în genunchi și începu să bâjbâie pe podea, oftând și gâfâind, tot mai amețit și mai dezorientat. Șoarecii mișunau în jurul lui, în timp ce părintele Benjamin se străduia să nu se piardă cu firea. În cele din urmă, reuși să găsească o baterie, apoi pe cealaltă.

— Afurisit lucru! bodogăni părintele, tot sucind și răsucind bateriile, până le nimeri într-un final poziția corectă și izbuti să pornească din nou lanterna.

În aceeași clipă, ușa din capul scărilor se închise zgomotos. Îndreptă lanterna în sus, prin beznă, dar nu văzu nimic.

— Alo, cine-i acolo? șopti el, în întuneric.

Concentrându-se din nou asupra misiunii sale, se agăță de clanță ca să se ridice, scoțând un

geamăt puternic, ce răsună de-a lungul treptelor de piatră din spatele lui. Tremurând din pricina efortului, se opri o clipă pentru a-și aduna forțele, după care vârî cheia în broască. Abia după câteva încercări, reuși s-o răsucească.

Era limpede că din încăpere nu fuseseră scoase toate presele de călcat. Camera era mai mică decât și-o amintea el și, pe măsură ce o străbătea, călca pe cioburi de sticlă de la ferestrele sparte. Tavanul jos îți dădea o stare de claustrofobie, și acolo, jos, igrasia se infiltrase în pereți, iar mirosul de mucegai era copleșitor. De două ori, se lovise de muchiile preselor. Podeaua era înnegrită de mizerie și funingine, care i se lipeau de tălpile pantofilor în timp ce pășea. Picioarele îl dureau din pricina drumului străbătut și scotea geamăte adânci ce răsunau prin încăpere, simțindu-se cuprins de o stare de neliniște care nu-i era familiară. În lumina slabă, i se părea aproape că le vede pe fete urmărindu-l cu privirea, prin abur, în timp ce munceau, ștergându-și sudoarea de pe frunte cu mânecile sarafanului.

Se uită la ceas: era miezul nopții. Mută raza lanternei într-o parte și-n alta a încăperii, dar nu zări pe nimeni. Era o farsă, o glumă proastă pusă la cale de cineva care se afla în acel moment bine-mersi acasă, la căldură, lângă șemineu, ridicând un pahar cu ocazia trecerii în noul mileniu.

— Unde ești? strigă preotul, pentru ultima oară. Tăcere.

Când dădu să plece, auzi un zgomot înăbușit, ca două metale lovindu-se unul de altul, undeva, mai în depărtare. Înaintă încet și îndreptă lanterna în direcția din care venise zgomotul.

Apoi se opri în loc, încremenit. Ușa care ducea spre tuneluri era deschisă. Se duse mai aproape: cu siguranță se auzea ceva de acolo. Părea că cineva lovește cu ciocanul într-un metal. Dar acolo nu era decât ușa de la fosa septică, și n-ar fi fost cu putință așa ceva. Cei de la Slade îl

asiguraseră că tunelurile din perimetrul respectiv aveau să fie blocate și sigilate de cum semna contractul.

Deodată, în timp ce se târa spre ușa deschisă, se simți cuprins de panică. Trebuia să știe dacă ei nu-și ținuseră cuvântul. Fosa fusese umplută cu nisip și pietriș de către o firmă de construcții pe care o angajase cu ani în urmă, însă tunelul care ducea la ea ar fi trebuit să fie cimentat până acum.

Părintele Benjamin stătea în capul scărilor ce duceau spre tunel și fosa septică. Curățați pe vremuri cu regularitate și luminați de lămpi, pereții erau acum de un verde-închis și îmbâcsiți de o mâzgă urât mirositoare. Din tavan, picura apă, iar stropii răsunau ca niște clopote. Părintele Benjamin încercă să-și alunge panica ce-l cuprindea în locul acela întunecat și îngust. Mirosul care plutea în aer – un amestec de mucegai și ouă putrezite – îi provoca greață. Sprijinindu-se de ziduri pentru a înainta, păși încet pe prima treaptă și coborî mai departe cu grijă, știind că dacă ar fi căzut cumva, nu l-ar fi găsit nimeni până în zori, și poate nici atunci. Pe măsură ce înainta, începu să numere ca pentru sine – unu, doi, trei – de parcă ar fi vrut să dea de veste oricui s-ar fi putut afla acolo, jos, că sosise.

Mirosul putred acționa treptat ca un acid, arzându-i mucoasa nazală. Aerul stătut din jurul lui era imposibil de respirat, și, când preotul ajunse la capătul scărilor și o porni prin tunel, spre fosa septică, curând, prin bezna grea, începu să se simtă dezorientat.

Apa picurând neîncetat transformase tunelul într-un șanț. Durerea arzătoare din nări se răspândea spre gât și ochi. Încă un minut, își spuse preotul, încă un minut, ca să obțină dovada necesară și să poată pleca acasă, la culcare. Se chinui să-și târască mai departe picioarele grele, pe când senzația aceea arzătoare era însoțită acum de o apăsare în capul pieptului. În timp ce încerca să

ţină bine lanterna în mâna-i tremurândă, auzi un zgomot în spate, ca o pungă de hârtie foşnind în bătaia vântului. Se opri şi se întoarse, îndreptând lanterna spre locul din care se auzise zgomotul, dar nu văzu decât un spaţiu gol. Mergând mai departe, disperat deja să ajungă cât mai repede la fosă, foşnetul se preschimbă într-o şoaptă. Mai întâi, un glas, apoi două, cuvinte murmurate, de neînţeles. Se opri şi se întoarse de mai multe ori, ascultându-şi propria răsuflare gâtuită, după ce striga şi nu primea niciun răspuns.

— Ce face? şopti un glas, chiar la urechea lui.

Părintele Benjamin tresări şi aţinti lanterna în direcţia din care venise glasul, dar nici acum nu zări nimic altceva decât tunelul întunecat ce-l înconjura.

O senzaţie de sufocare îl apăsa. Trebuia să fie pe aproape.

— Unde e, unde e? mormăi el, pipăind în faţa lui zidul de piatră de la capătul tunelului.

Simţea că-i zvâcneşte capul; tunelul părea să se îngusteze, împresurându-l, în timp ce apa împuţită îi picura în creştet.

— Caută fosa, cred, spuse un alt glas, mai adânc.

Părintele Benjamin se opri pentru o clipă, apoi porni mai departe. Era din pricina mirosurilor şi a emanaţiilor, îşi spuse, când îl cuprinse un acces violent de tuse. Se aplecă şi vomită. Gata, opreşte-te, te rog, îşi zise în sinea lui, implorându-şi parcă trupul. În plămâni nu-i ajungea suficient aer încât să pună capă ameţelii care-l cuprinsese în tunelul stătut.

Într-un final, puseul de tuse încetă, însă nu avea pic de forţă în picioare şi se văzu nevoit să se sprijine de perete, ca să nu cadă.

— E din pricina emanaţiilor fosei, se auzi primul glas.

Părintele Benjamin ridică privirea şi văzu două fete în sarafane cafenii stând în faţa lui. Una

dintre ele avea un ochi învinețit; ambele erau rase în cap și palide ca niște fantome.

— Sunt foarte rele, zise cea de-a doua fată. Odată, am fost încuiată aici o noapte întreagă. Mi s-a făcut așa de rău, încât îmi tot curgea sânge din nas. Nu se oprea deloc, mai ții minte? Starețа Carlin a fost așa de furioasă pe mine!

— Îmi amintesc, cum să nu! Martha, biata de tine, ai fost așa de curajoasă! spuse cealaltă și apoi cele două fete se îmbrățișară.

Părintele Benjamin se îndreptă cât putu de spate și porni cu pași șovăielnici mai departe, până când ajunse la capătul tunelului. Acolo se opri și se prăbuși pe podea, pipăind peretele cu mâinile, ca și cum ar fi fost chipul unui vechi prieten. Izbândise. Trase adânc aer în piept și simți cum îl ia greața de la stomac. Aplecându-se într-o parte, începu să verse. Fără să apuce măcar să-și tragă vreo clipă răsuflarea, vomita întruna. În cele din urmă, senzația aceea de greață îi dădu pace și putu să-și sprijine capul de perete, gâfâind.

De ce mai veneau emanațiile acelea de la fosă? Doar fusese astupată cu luni în urmă.

În timp ce bătrânul preot se chinuia să se ridice în picioare, se auzi o bufnitură puternică, răsunând în tot tunelul.

— Ce a fost asta? întrebă una dintre fete.

Când părintele Benjamin ridică privirea, văzu că acum nu mai erau doar primele două fete, ci se strânsese un grup de opt sau zece. Se adunaseră în semicerc în jurul lui.

— Cred că ușa de la tunel, spuse o altă fată. Să sperăm că are cheia.

Părintele Benjamin băgă mâna în buzunar: era gol; cheile dispăruseră. Trebuie să-i fi căzut când i se făcuse rău. Aplecându-se ușor, începu să atingă pe bâjbâite podeaua, în jurul lui, dar nimeri cu mâna într-o baltă de vomă caldă.

— Vai, cred că le-a pierdut, spuse o a treia fată, chicotind înfundat.

Părintele Benjamin de-abia mai reușea să respire, pe măsură ce senzația de apăsare din piept se întețea. Începu din nou să tușească, cu ochii înlăcrimați. Avea buzele strânse, iar limba îi era acoperită de un strat gros de praf uscat. O durere de cap bruscă, pătrunzătoare îl făcu să se prăbușească la podea, cu răsuflarea tăiată.

— Joacă-n cerc trandafirași, joacă, joacă, mintenaș. Hopa, țopa, să sărim! Și la pământ ne prăbușim.

În timp ce fetele râdeau și dansau în jurul lui, preotul zăcea pe podeaua umedă, cu pielea tot mai rece, în timp ce inima-i gonea nebunește. Încercă să se miște, dar fiecare efort îi smulgea câte un icnet și căuta cu disperare să tragă o gură de aer, în timp ce gheara din piept îl strângea tot mai tare și mai tare. Tusea îl cuprinse din nou, dureroasă ca cioburile de sticlă.

— O, Doamne, uită și iartă-l pe cel care-am fost, repeta el cu glas pierit.

De fiecare dată când încerca să se miște, fetele îl împingeau înapoi la podea și își cântau mai departe cântecelul:

— Joacă-n cerc trandafirași, joacă, joacă, mintenaș. Hopa, țopa, să sărim! Și la pământ ne prăbușim.

— Ajutor! spuse părintele, cuprins treptat de sentimentul unei prăbușiri în gol.

De-abia mai întrezărea ceva, ochii i se încețoșaseră, iar lumina lanternei pălea.

— Părinte, roagă-te pentru iertarea păcatelor tale, spuse una dintre fete, după care se întoarseră toate și plecară.

Părintele Benjamin se târa în genunchi de-a lungul coridorului urât mirositor. Totul încetase: tusea, greața, durerea de cap. Într-un final, ajunse din nou la ușa dinspre călcătorie și se opinti ca să se îndrepte de spate. Ochii îl usturau atât de tare încât abia mai vedea, dar căută pe pipăite mânerul și îl răsuci. Ușa era încuiată.

Preotul scoase un strigăt în timp ce sucea și răsucea de mâner, cu toată forța care-i mai rămăsese.

Își simțea ochii tot mai grei; în cele din urmă, se întinse pe podea și îi închise. Acum nu se mai putea mișca deloc. Nu-și mai dorea nimic altceva decât să doarmă. Să doarmă până când avea să-și găsească sfârșitul și să ajungă la porțile Raiului, în fața Domnului. Așa cum îl sfătuise fata, începu să se roage.

Doamne, iartă-mi păcatele; păcatele tinereții și pe cele ale bătrâneții, păcatele sufletești și pe cele trupești; păcatele mele voite și pe cele întâmplătoare; păcatele de care știu și pe cele de care nu știu; păcatele pe care le-am ascuns atâta vreme și care acum sunt ascunse amintirii mele.

Mă crăiesc sincer pentru fiecare păcat, mai ușor sau mai greu, pentru toate păcatele mele din copilărie și până astăzi. Doamne, știu că păcatele mele Ți-au rănit inima blajină; lasă-mă să mă eliberez de hățurile răului, grație patimilor Mântuitorului meu.

O, Iisuse, uită și iartă-l pe cel care am fost.

Amin.

26

Luni, 6 februarie 2017

În timp ce taxiul se strecura prin trafic, pe drumul de întoarcere la Londra, Kitty dormea, cu capul prăbușit pe umărul lui Sam, care se uită la ceas: era cinci dimineața. Buni și Emma dormeau încă duse; avea să telefoneze la șase, să vadă dacă totul era în regulă. Își făcea griji că se afla atât de departe de Emma, dar nu putea să-l lase pe șofer s-o ducă pur și simplu pe Kitty acasă, după ce o găsise pe domeniul căminului St Margaret. Simțea cum o străbate un fior de entuziasm când lăsa ochii în jos și se uita la figura acelei femei care fusese săptămână de săptămână, timp de douăzeci de ani, oaspete în aproape toate casele din țară. Avusese dreptate: între Kitty Cannon și căminul St Margaret exista o legătură, iar ea era hotărâtă să afle în ce consta.

— Sigur n-ar trebui s-o ducem la spital? întrebă taximetristul.

Sam îi pipăi pulsul lui Kitty, văzu că era destul de puternic, după care îi luă mâna înghețată între palmele ei.

— Nu, nu cred să fie ceva. Are pulsul normal, doar că e cam rece. Poți să pornești încălzirea, te rog?

Îi strânse mai bine paltonul lui Kitty în jurul umerilor, și atunci, telefonul mobil din buzunarul hainei căzu pe podeaua mașinii.

— Fir-ar, spuse Sam, încercând în zadar să-l ridice de pe jos fără s-o trezească pe Kitty.

Părul lung, necoafat al lui Kitty o ducea pe Sam cu gândul la vrăjitoarea cea bună din basme. Avea trăsături frumoase, fine, gura mică și nasul cârn. Pielea îi era albă ca porțelanul.

Arăta cu totul altfel decât la televizor: mai tânără, mai vulnerabilă, cu un aer aproape copilăresc. Pe ecranul telefonului lui Kitty pâlpâia un *reminder.* Sam trase cu ochiul: *prânz Richard*

Stone. Împinse telefonul spre ea, cu piciorul, după care îl luă și-l puse la loc în buzunarul paltonului lui Kitty.

— Ai idee unde locuiește? îl întrebă ea pe șofer.

— Nu, mi-a făcut semn să opresc pe Embankment, așa că acolo mă întorc.

Sam auzi bâzâitul slab al telefonului ei mobil în buzunar. Era un mesaj de la Buni care o întreba unde era și îi spunea că Emma se simțea mai bine. Sam răspunse imediat, rugând-o pe Buni s-o ducă pe Emma la Ben după micul dejun și zicându-i că avea să-i telefoneze cât de curând putea. În timp ce mașina mergea mai departe de-a lungul Tamisei, Sam îi mângâia părul lui Kitty. Era un adevărat chin să se afle atât de aproape de ea și să nu-i poată vorbi. Dar era sigură de un lucru: Kitty îi spusese „lvy". Cumva, o cunoscuse pe biata fată.

— De aici am luat-o, spuse șoferul, oprind taxiul pe marginea drumului.

— Kitty? vorbi Sam cu blândețe în glas. Trebuie să știm unde stai, ca să te putem duce acasă.

Kitty deschise încet ochii și ridică privirea spre ea. Apoi se îndreptă de spate și se îndepărtă de Sam, netezindu-și paltonul și răsucindu-și părul într-un coc, ca și cum ar fi vrut să salveze aparențele.

— Ne-am întors la Londra? întrebă ea.

— Da, ne-ai rugat să te ducem acasă, dar nu știm unde stai.

— Vă mulțumesc că m-ați adus înapoi. Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat, spuse Kitty.

— E în regulă, replică Sam, zâmbind. Deși cred că prețul cursei o să cam usture.

Kitty se uită fix la ea, fără să-i întoarcă zâmbetul.

— Tu cine ești?

Sam ezită pentru o clipă.

— Numele meu e Samantha, sunt reporter la *Southern News*.

— O, nu, făcu Kitty. Ce-i cu voi, oameni buni? Chiar mă urmăriți zi și noapte?

— Kitty, te rog, numai un minut, să-ți explic…, începu Sam.

— Nu pot.

Kitty se aplecă spre șofer, ridicând glasul, pentru a se face auzită prin geamul despărțitor. Te rog s-o dai jos pe fata asta din mașină!

— Fir-ar, încep să mă simt ca Jeremy Kyle[5], zise el, deschizând portiera.

— Știu că ai o legătură cu căminul St Margaret. Poate că te-ai născut acolo, insistă Sam.

Kitty simțea că o podidesc lacrimile și așteptă să-și revină înainte de a vorbi.

— Asta e strict problema mea și nu te privește. Dacă încerci să publici ceva, te dau în judecată.

Sam începu să scotocească disperată prin geantă în timp ce șoferul deschidea portiera de pe partea ei.

— Afară, drăguță.

— Uită-te, te rog. Am citit scrisorile astea semnate de o fată pe nume pe Ivy, în care vorbește despre perioada în care s-a aflat la St Margaret. Cred că ai cunoscut-o: când te-am găsit, mi-ai spus „Ivy”, zise Sam și îi întinse scrisorile legate de bunica ei cu o panglică roșie din catifea, însă Kitty refuză să le ia.

— Nu te mai apropia de mine, spuse ea pe un ton glacial.

— Oamenii menționați în scrisori au avut, toți, de-a face cu căminul St Margaret, stareța Carlin, părintele Benjamin, și sunt toți morți. Iar eu sunt convinsă că n-au murit accidental, pledă Sam.

Taximetristul o luă de braț și începu s-o tragă, ca să coboare din mașină.

— Hai odată, sper că nu trebuie să implicăm poliția.

— Ia-ți mâinile de pe mine! strigă Sam, smucindu-se din strânsoarea lui.

— Pleacă! strigă Kitty.

— Bine, plec. Știu că ai fost de față la moartea tatălui tău. Trebuie să fi fost înfiorător să asiști la așa ceva în copilărie. N-am avut nicio clipă intenția să te supăr și îmi pare foarte rău. Am vrut doar să aflu adevărul și m-am gândit că și tu vrei același lucru.

— Stai puțin. Ce-ai zis? o întrebă Kitty, în timp ce Sam dădea să coboare din taxi.

— Că îmi pare rău, îi răspunse Sam, cu voce joasă. Și chiar îmi pare. Numai că scrisorile astea… m-au marcat, cumva.

— Nu, înainte de asta, ai zis că am fost de față la moartea tatălui meu, zise Kitty, aplecându-se spre portieră.

— Am stat de vorbă cu cineva care locuiește pe marginea șoselei unde și-a pierdut viața tatăl tău și mi-a spus că a văzut o fetiță într-un mantou roșu. Ei s-au gândit că trebuie să fi fost în mașină cu tatăl tău la momentul accidentului.

— Ce mai e acum? Mergem sau nu? interveni taximetristul, ridicând mâinile în semn de nedumerire.

— Nu eram eu, spuse Kitty. Am aflat de accident abia când m-a trezit poliția.

— Și atunci cine a fost? o întrebă Sam.

Kitty își duse mâna la gură.

— O, Doamne!

— Ce e? zise Sam, aplecându-se spre ea.

Kitty scoase un teanc de bancnote din portofel și i le dădu șoferului, după care coborî din taxi și o luă pe Sam de braț.

— Hai la mine acasă. Avem de vorbit.

27

Marți, 5 martie 1957

Ivy stătea în întuneric, privind la grinzile din tavan și ascultând-o pe tânăra fată din patul alăturat cum plângea încetișor. În dormitorul comun era frig. Fetele stăteau toate ghemuite pe o parte, încercând să se încălzească. Fereastra încuiată de lângă patul lui Ivy nu avea draperii, și razele lunii o luminau pe biata fată de lângă ea. Era atât de tânără, părea că nici nu terminase școala. Când sosise, avea obrajii rotofei și trandafirii, dar acum, clavicula i se ițea prin sarafan, iar pleoapele palide îi cădeau peste ochii pierduți, din care se revărsau lacrimi.

Ivy îi dădea cam paisprezece ani. Se zvonea că rămăsese însărcinată în urma abuzurilor tatălui ei. La început, Ivy crezuse că nu înțelesese bine ce-i spunea Patricia: tatăl copilei o lăsase gravidă și apoi o abandonase în locul acela infernal, ca să-și găsească sfârșitul? Rose, cel puțin, fusese rodul iubirii, deși numai din partea lui Ivy, după cum începea ea să creadă, cu teamă-n suflet. Fata intrase în travaliu abia cu două zile înainte, și totuși, iat-o acum înapoi în patul ei rece și tare, singură pe lume, după ce bebelușul îi fusese luat. În zori, avea să răsune soneria, și pe ea o aștepta o zi lungă și grea la spălătorie.

Ivy ascultă cu atenție dacă nu răsunau cumva pași pe coridor; cum nu auzi nimic, se dezveli și se ridică din pat. Când îngenunche lângă ea, fata ridică privirea.

— Mă doare, șopti ea, cu fața roșie de plâns.

— Știu, dar o să treacă, zise încetișor Ivy. Îți vine laptele. Trebuie să suporți durerea pentru câteva zile, și apoi o să treacă, îți promit.

Fata tremura necontrolat. Ivy își vârî mâna sub pătura ei. Cearșaful era ud, fata avea, fără îndoială, febră. Se uită din nou la ușă, apoi își scoase sarafanul.

— Ia-l pe ăsta și dă-mi-l pe al tău.

Fata se ridică încet în capul oaselor, cu chipul schimonosit de durere în timp ce încerca să-și scoată sarafanul.

— Nu pot să ridic brațele.

— Vino încoace, spuse Ivy, aplecându-se spre ea, s-o ajute.

În timp ce trăgea ușor materialul aspru pe spatele fetei, în minte îi apăru o imagine vie: ea, în copilărie, în dormitorul ei călduros și intim, cu lumina pălind la apus. Mama ei trăgându-i cămașa de noapte peste cap și oprindu-se apoi brusc când Ivy avea încă mâinile ridicate și fața acoperită, ca s-o poată gâdila. Își mușcă tare buzele, străduindu-se să-și alunge din gând acea amintire.

— O să te faci bine, spuse ea, întinzându-se ca să tragă pătura din patul ei și schimbând-o apoi cu cea a fetei, înainte să o ajute pe copilă să se așeze la loc.

— Mulțumesc. De ce te-au tuns? o întrebă fata, în timp ce încerca să se cuibărească mai bine în pat.

— Pentru că m-am opus. Ție nu-ți vor face asta. Am să mă uit după tine mâine; putem schimba dacă sora te pune la vreuna din mașinile grele. Dacă am să pot, o să încerc să te duc la bucătărie.

Știa că nu ar fi putut, sub nicio formă, să aranjeze așa ceva, însă voia s-o liniștească pe fată, ca să adoarmă.

— Unde e fetița mea? întrebă încetișor fata, în timp ce Ivy se întorcea în patul ei.

Ivy tăcu pentru o clipă și se gândi la Rose, probabil plângând chiar în acea clipă, fără ca cineva s-o aline.

Se uită la fată și îi răspunse:

— E în siguranță, la creșă. Acum trebuie să te odihnești. În curând o să se audă soneria.

Ivy stătea în întuneric, cu pătura îmbibată de sudoare la picioarele ei și se cuprindea singură cu

brațele, încercând să se încălzească. Gândul la Rose, singură în creșă, îi alungase de tot somnul. De când începuse să muncească din nou la spălătorie, cel mai chinuitor lucru i se părea să treacă în fiecare zi pe lângă creșă. Plânsetele bebelușilor erau asurzitoare. Din când în când, o zărea pe Patricia trecând printre pătuțuri, unde bebelușii, înfășați strâns, zăceau pe spate. În total, erau cam patruzeci de pătuțuri în camera imensă, văruită. Creșa era rece și lipsită de culoare, cu totul diferită de camera în care ea își imaginase că bebelușul ei avea să-și petreacă primele luni de viață. O cameră plină de pături moi și un scaun confortabil în colț, unde ea ar fi stat să alăpteze. De fiecare dată când trecea pe acolo, avea nevoie de toată stăpânirea de sine ca să nu înceapă să bată cu pumnii în ușă și să strige după Patricia să i-o dea pe Rose. Știa că nu ar avea niciun rost; ea și-ar încasa o mamă de bătaie, și probabil că ar găsi o modalitate de a o pedepsi și pe Rose, poate sărind peste una din mesele ei. Totuși, o implorase pe Patricia să-i spună în ce pătuț se afla Rose.

— Nu pot, m-ar ucide, îi răspunsese în șoaptă prietena ei, pe când una dintre surori le aruncă o privire suspicioasă.

Până la urmă, prin vacarmul preselor de călcat, Patricia se încumetase să-i spună că pătuțul lui Rose se afla în capătul îndepărtat al încăperii, lângă bucătărie, îi spusese și despre frigul năprasnic din creșă. Despre gheața care se forma pe geamuri, la interior, și cum bebelușii plângeau neîncetat în timp ce ea se chinuia să le schimbe scutecele, cu mâinile ei înghețate. Odată ce erau hrăniți, trebuiau puși imediat înapoi în pătuțurile lor. Dacă nu-și terminau biberoanele la timp, erau puși oricum la loc în pătuț, chiar dacă le era încă foame. Cei mai mulți plângeau fără oprire până la următoarea masă, dar unii dintre ei renunțaseră să mai și plângă, știind deja în inimile lor micuțe că nu avea să vină nimeni la ei.

Ivy se încovrigă mai tare. Avea încă spatele și coapsele colorate în toate nuanțele de purpuriu, în urma bătăii primite de la starețа Carlin, dar ceea ce o făcea uneori să-și piardă răsuflarea era durerea separării de Rose. Se așeză la cină, plimbând de colo colo prin farfurie mâncarea de varză. Nopțile erau mai lungi decât zilele. Auzea în mintea ei plânsetele lui Rose, sfâșiind tăcerea ce domnea în dormitorul comun. Singurul lucru care o ținea să nu-și piardă mințile era gândul că Alistair ar putea încă să vină după ele, cu toate că începea să se îndoiască de asta, iar reveriile ei de pe timpul zilei deveneau tot mai rare. Se gândea că el își vedea mai departe de viața lui, la fel ca și până atunci, în timp ce ea și Rose nu aveau parte decât de durere și suferință. Primise oare scrisorile ei? Oare chiar nu-i păsa deloc? De ce făcuse atâtea eforturi s-o convingă de iubirea lui, doar pentru ca apoi s-o abandoneze?

Evenimentele din ultimele două zile o schimbaseră pentru totdeauna. Dacă el ar ști ce se întâmplase, ar veni negreșit. Tremurând de frig, băgă mâna sub pernă și apucă stiloul, între degetele-i înghețate. Atâta vreme cât mai auzea plânsul lui Rose dimineața, când trecea cu rufele prin dreptul ușii, știa că ea era încă acolo, la St Margaret. Cât exista încă speranță, trebuia să lupte, dar nu-i rămânea mult timp.

Dragul meu,

Sunt disperată.

Astăzi, eram la spălătorie când am fost convocată în biroul stareței Carlin, iar părintele Benjamin era și el acolo. Starețа Carlin stătea într-un colț, cu un zâmbet încremenit pe chip, în timp ce părintele Benjamin se așezase la birou. Mai era de față și o femeie pe care nu am recunoscut-o. Părintele Benjamin mi-a cerut să stau jos și am simțit o spaimă copleșitoare, cum n-am

mai trăit până acum. Mi-a spus că dânsa era doamna Cannon și că lucra pentru Societatea de Adopții a Căminului St Margaret. M-am așezat, cu privirea în podea, ca să *nu mă vadă că plâng, în timp ce rostea cuvintele pe care trebuie să le fi spus atâtor fete înaintea mea: „Am vorbit cu părinții tăi și credem că ar fi mai bine pentru copilă dacă o vei da spre adopție. Tatăl ei nu o dorește și, ca atare, ar fi stigmatizată pe viață. Vrei ca ea să-și petreacă tot restul vieții respinsă de societate și de semenii ei, să plătească pentru păcatele carnale pe care le-ai comis tu? Nu dispui de mijloacele necesare ca s-o întreții; ați ajunge amândouă pe străzi".*

Am încercat, printre lacrimi, să-i spun că îmi pare rău și l-am implorat să nu-mi ia copilul. Stareța Carlin s-a răstit la mine să nu-l mai întrerup. Părintele Benjamin m-a întrebat din nou dacă voiam ca fetița mea să plătească pentru păcatele mele. M-a făcut pur și simplu să mă prăbușesc, să mă simt cu totul neputincioasă; mi-a spus că nu aveam nimic să-i ofer, că părinții mei nu m-ar fi primit înapoi și că fata ar avea o șansă mult mai bună în viață fără mine. Ar crește într-o casă de buni creștini, cu o mamă și un tată care ar iubi-o. Le-am spus că vreau să o păstrez, că e fiica mea. I-am implorat.

Când părintele Benjamin s-a ridicat în picioare, tronând impunător deasupra mea, doamna a venit și s-a așezat lângă mine. M-a luat de mână și m-a rugat să-i spun pe nume, Helena. Mi-a zis că trebuia să semnez documentele de adopție pentru Rose, că era un copil frumos și că nu ar avea probleme să-i găsească o familie iubitoare. Am rugat-o să te contacteze, i-am dat numele tău, dar stareța Carlin mi-a spus că fuseseși deja contactat și informat cu privire la copil, dar că nu te-a

interesat. Zâmbea în timp ce rostea cuvintele acelea: un zâmbet pe care nu-l voi uita niciodată. Doamna Cannon mi-a pus stiloul în mână și mi-a spus că fac cel mai bun lucru cu putință pentru Rose.

I-am spus că nu voi semna niciodată. Stareța Carlin m-a lovit cu atâta putere, încât o furie cum n-am mai simțit niciodată s-a abătut asupra mea și i-am spus să se ducă dracului. Atunci, părintele Benjamin și doamna Cannon au plecat. În următoarea ord, stareța Carlin s-a pus cu foarfeca asupra mea. A tăiat și ultimul lucru cu care mă mai mândream, părul meu lung și roșu, și, la fiecare șuviță, se asigura că tăișul lamei ajungea până la scalp, așa încât pe față îmi curgeau firicele de sânge. Stând deasupra mea, mi-a spus că, dacă ar fi după ea, n-aș mai pune niciodată piciorul în afara căminului. Că târfulițele ca mine ajungeau să dea din nou de belea și că, dacă nu semnam actele, avea să le recomande părinților mei să mă interneze într-un ospiciu.

După ce a terminat, m-a bătut cu o curea, apoi a deschis o trapă în podea și m-a împins în gaura de sub ea. Am țipat și am implorat-o să-mi dea drumul, dar ea a închis trapa deasupra mea și a blocat-o. Stând acolo, în bezna aceea grea, i-am auzit pașii răsunând pe podea, înainte să stingă lumina și să încuie biroul.

M-a lăsat acolo timp de paisprezece ore, fără mâncare sau apă, într-un spațiu atât de îngust încât nu puteam nici să duc mâna la nas, ca să mă scarpin. Nu mă gândisem niciodată până atunci cum e să fii îngropat de viu, dar primul lucru care mi s-a întâmplat a fost că m-a cuprins un atac de panică. Am început să țip și să lovesc, împingând cu disperare în trapa de deasupra, până când

mi-am dat seama că era ferecată. Am început să răsuflu tot mai repede și mai repede, până am ajuns să inspir și să expir atât de vijelios, încât m-a luat cu amețeală și am simțit că mintea mi se învolbura într-un spațiu în care eu nu puteam să mă mișc. Cu cât mă panicam mai mult, cu atât îmi rămânea mai puțin aer de respirat. Un aer fierbinte, stătut, care mirosea a soluție de lustruit podelele și a pământ umed. Doar când m-am străduit să mă gândesc la Rose, am reușit să-mi recapăt calmul. Când mi-am amintit de degetele ei mici, de nasul ca un năsturel, de ochii ei albaștri, de părul roșcat, doar atunci am reușit să mă liniștesc. Și am respirat încet, regulat, până când, cumva, orele au trecut.

A fost cea mai lungă noapte din viața mea și nu am nici cea mai vagă idee cum am supraviețuit. Ceva din mine a murit în acea noapte și, pentru prima dată de când am adus-o pe lume pe Rose, nu i-am putut auzi plânsetele.

Dimineața, când starețа Carlin s-a întors, m-a întrebat dacă semnez actele sau mai rămân o zi acolo unde eram. I-am spus că n-aveam de gând să semnez, și fără să stea vreun pic pe gânduri, a închis din nou trapa deasupra mea.

În acea noapte, când stareța s-a întors, deja nu mai puteam respira. Mă simțeam copleșită de sete și de foame. Degetele îmi sângerau pe sub unghii, după ore întregi în care zgâriasem capacul sicriului meu.

Când a deschis trapa, stareța Carlin mi-a spus că, dacă nu semnez, ar înceta s-o mai hrănească pe Rose și ar fi vina mea. Am semnat actele și am făcut o promisiune tăcută lui Rose că într-o zi aveam s-o găsesc. Într-o zi aveam să găsesc o cale de scăpare și aveam să-i spun cât de mult o iubeam.

Nu pot trăi mai departe în acest infern, dacă mi-o vor lua pe Rose. Nu știu ce motiv ai putea avea să mă ignori – să ne ignori –, și nu-mi mai pasă de ce simți pentru mine. Dar ai datoria să vii și să ne scoți din această închisoare, căci tu ești – în parte – responsabil pentru că ne aflăm aici. Și tu ești singura noastră cale de ieșire.

Cu toată dragostea mea, pentru totdeauna,

A ta, Ivy

Ivy împinse stiloul și hârtia la locul lor, sub pernă, și ascultă răsuflarea greoaie a fetei din patul alăturat. Adormise, în cele din urmă.

Se gândi la fata mărunțică și oacheșă, care intrase în spălătorie în acea zi. Fusese îngrozită la vederea ei. Văzuse acolo și fete nu mai mari de treisprezece ani, dar copila aceasta, măturând aproape podeaua cu sarafanul, nu putea avea mai mult de șase sau șapte ani.

Chiar atunci, pe loc, ea luă o decizie: dacă nu avea de ales decât să rămână acolo, dacă nu-i stătea în putere să facă ceva pentru ea sau pentru Rose, avea în schimb să facă tot ce putea pentru a o proteja pe copila aceea. Avea să le sfideze pe surori prin ceea ce detestau ele cel mai mult: făcând pe cineva cu sufletul frânt să se simtă iubit.

Chiar când soarele răsărea, Ivy adormi și ea într-un sfârșit. Visă că stătea pe umerii tatălui ei, iar el o ținea strâns de picioare, în timp ce ea privea în jos, la pașii lui mari. Era fericită; zâmbind la toți cei care treceau pe lângă ei, din înaltul turnului invincibil, în timp ce briza mării adia prin părul ei lung și roșu.

28

Miercuri, 3 aprilie 1957

Ivy ridică privirea de la presa pentru așternuturi. Fetița pe care o văzuse cu câteva săptămâni înainte stătea acum în ușă. Ivy o observase atunci, cocoțată pe taburetul pentru picioare din dreptul unei chiuvete, abia reușind să ajungă. Ivy se gândi că n-ar fi putut să aibă mai mult de șapte ani, așa mărunțică cum era, cu trăsăturile ei fragile, cu părul negru, mat, și pielea palidă, ce părea să nu fi văzut niciodată soarele. Apoi, după câteva zile, dispăruse complet. Ivy nu știa unde plecase, într-un cămin fericit, se ruga ea în mai toate nopțile, până când fetița a reapărut, câteva săptămâni mai târziu, arătând și mai palidă decât înainte.

Acum, privea de jur împrejurul camerei, cu ochii mari, cu mâinile ei micuțe încleștate în față. Sarafanul cafeniu pe care-l purta atârna ca un cort peste membrele ei osoase, și doar gleznele subțiri și picioarele în sandale se ițeau de sub el.

Ivy le urmărea pe sora Faith și pe stareța Carlin vorbind între ele și lăsa ochii în jos de îndată ce priveau spre ea. N-avea timp să pregete, căci scotea din presă, împreună cu Patricia, așternuturile grele, fierbinți; le întindea și le plia, pregătindu-le să fie luate și duse la uscător. Simți cum tot corpul i se încordează când stareța Carlin se înființă în dreptul ei și, conștientă că era privită cu un ochi critic, degetele începură să-i tremure în timp ce presele șuierau și sâsâiau la ea, ca niște șerpi.

— Mary.

Ivy simțea în ceafă răsuflarea stareței Carlin.

— Da, soră, spuse fata, întrerupându-se din lucru.

— Pune-o pe copila asta la treabă. Poate să care rufăraia la uscător, pentru ca tu și fetele să nu

vă mai opriți din lucru aici. Și la sfârșitul zilei poate să meargă și la călcătorie și să sorteze rufele. Roag-o pe sora Andrews să-ți arate.

— Da, soră, repetă Ivy, observând că fetița se îndepărta instinctiv de stareța Carlin și se apropia de ea.

— Are pe Necuratu' în ea, spuse stareța Carlin, cu o expresie pe chip de-ai fi zis că mestecă din ceva amar. Dacă nu te descurci cu ea, o să găsesc pe altcineva care se descurcă. Acum apucă-te de treabă, se răsti ea la fetiță, care încuviință din cap, înspăimântată.

Ivy își dădea seama, cu durere-n suflet, cât de mult avea să se chinuie Patricia de una singură. În timp ce stareța Carlin se îndepărta, ea se întoarse să prindă cearșaful imens, înainte de a cădea pe podea, greșeală pentru care ar fi fost bătute amândouă. Icni când bumbacul fierbinte i se lipi de piele, arzând-o și făcând-o să geamă de durere.

Fetița ridică privirea spre ea, întinzându-se pentru a o ajuta să-și ridice cearșaful de pe braț. Ivy îi mulțumi din cap și un zâmbet vag se înfiripă pe buzele copilei.

Privea cu atenție cum Ivy și Patricia pliau cearșafurile jilave și le așezau frumos în teancuri, pe mesele de trestie din fața lor. Ivy se uită la sora Faith, care trona semeață, apoi la fetiță. Cu toate că, în mod vădit, nimeni nu se îngrijea de ea, era o copilă frumușică, cu niște gene lungi și ochi de un căprui-închis ce rămâneau uneori pierduți, ațintiți într-un punct fix, minute în șir. Avea un aer profund și stătea în picioare, cu spatele drept, cu capul ridicat, urmărind fiecare mișcare pe care o făcea Ivy, ca și cum viața ei ar fi depins întru totul de asta.

Cu toate că Ivy încerca să se concentreze, nu contenea să se întrebe în mintea ei ce căuta copila aceea acolo. Să fi fost a unei alte fete care venise

acolo însărcinată, sau fusese adusă de pe străzi? Avea fața murdară, unghiile negre și coatele pline și ele de mizerie, printre cutele pielii. Brațele-i firave erau acoperite de vânătăi, iar la capătul lor, niște bandaje galbene se ițeau de sub sarafanul cafeniu, punctate din loc în loc cu picături mici de sânge uscat. Îi aminteau lui Ivy de cojile ouălor de vrabie pe care tatăl ei le găsea uneori într-un cuib din stejarul lor.

Ivy simțea că o ia cu amețeală gândindu-se la responsabilitatea care i se dăduse. Munca la spălătorie era destul de grea și pentru o femeie de douăzeci de ani, darămite pentru un copil. Ziua de lucru începea la șase dimineața și se încheia la opt seara, cu doar două pauze scurte între timp, pentru mese atât de frugale, încât îți chiorăiau mațele mai mult după decât înainte să te așezi și să mănânci. Cea mai tânără fată despre care știa că lucra acolo avea paisprezece ani și, în cele mai multe zile, se chinuia din răsputeri să ridice și să care, să îndure căldura înăbușitoare, să suporte rutina neîncetată a unei munci fizice istovitoare. Nu-și putea închipui cum avea să facă față făptura aceea fragilă.

Se întinse și apăsă butonul pentru a opri presa, după care ea și Patricia începură să încarce așternuturile în căruciorul de lângă ele. Ivy încerca să-și dea seama cum ar fi putut face sarcina mai ușor de gestionat pentru fetiță. I-ar fi fost aproape cu neputință să manevreze căruciorul prin spălătorie și apoi pe hol, până la uscător, fără să lovească sau să răstoarne nimic în cale. Căruciorul era vechi și greu, împovărat de rufe, cu roțile înțepenite și descentrate, și mânerul rugos și crăpat. La sfârșitul coridorului lung, fiecare așternut îngreunat de apă trebuia așezat cu grijă pe stinghiile de rufe și apoi întreaga platformă trebuia ridicată până la tavan. Ivy se uită în jos la făptura aceea fragilă, dându-și seama că avea să fie greu,

dar gândindu-se totuși că, dacă plănuia totul minuțios, ar putea funcționa.

Începu să tragă după ea căruciorul, făcându-i semn fetei să o urmeze, lucru pe care aceasta îl făcu numaidecât. Pe măsură ce căruciorul zdrăngănea și scârțâia pe lângă peretele cu chiuvete, în dreptul cărora zeci de fete stăteau în tăcere, copila privea cu atenție, luând aminte la tot ceea ce făcea Ivy pentru a-l îndrepta constant și a-l ține permanent în mișcare. Când ajunseră la ușă, sora Faith se întoarse spre sora Andrews și îi dădu un mănunchi de chei. „Grăbește-te!" se răsti sora Andrews, în timp ce Ivy trase de mâner și scoase cu grijă căruciorul greu pe coridor.

Repetă, pentru a se asigura că fetița prinsese mișcarea. Presupunea o anumită îndemânare și amândouă știau că va avea o singură șansă ca să facă totul cum trebuie, altfel urma să fie pedepsită. Copila părea că-i citește gândurile lui Ivy. Uită-te cu atenție, o îndemnă din priviri Ivy, și fata făcu întocmai, încuviințând din cap, în semn că a înțeles.

Sora Andrews mărșălui în fața lor pe hol, spre uscător, deschise ușa cu o cheie grea de fier și rămase la intrare. Căruciorul șubred se hurducăi mai departe pe dalele albe și negre de gresie, cu roțile lui ruginite huruind puternic sub presiune. Fetele mergeau în tăcere, Ivy mișcându-se rapid, dar cu atenție, pentru a se asigura că nu lovește peretele. Când ajunseră în camera unde se uscau rufele, Ivy îi făcu din nou semn copilei să fie atentă cum trebuia să manevreze căruciorul, întorcându-l cu mânerul spre ea, ca să facă o încercare. Ivy avusese nevoie de mai multe încercări până să prindă mișcarea, dar fetița reuși din a doua și, folosindu-se de ambele brațe, duse treaba la bun sfârșit singură, săltând căruciorul peste prag și împingându-l în camera mustind de

umezeală. De cum intrară, sora Andrews ieși pe coridor și trase ușa după ea, închizându-le pe fete înăuntru.

Ivy ridică privirea. Sute de cearșafuri atârnau pe cele douăsprezece suporturi din tavan, planând deasupra lor ca niște fantome pe mături. Ivy se îndreptă numaidecât spre un colț al camerei, unde ultimul suport zăcea gol. Desfăcu cablul care cobora suportul, trase cât putu de repede cu ambele mâini de frânghie și apoi apucă primul cearșaf din mormanul ce trona în cărucior. După ce efectuă aceste operațiuni pentru prima dată singură, fără audiență, se aplecă și vorbi cu fetița.

— Trebuie să fie întinse drept, altfel fac niște cute pe care nici presele de călcat nu le scot. Și trebuie să lucrezi rapid, îi spuse ea, așezând cearșaful pe suportul de rufe. Împăturim suficiente cearșafuri cât să umplem un cărucior din doi timpi și trei mișcări, și avem nevoie ca tu să te întorci și să le aduci la timp.

Fetița încuviință din cap, fără să spună nimic, dar ajutând-o pe Ivy să ia, unul câte unul, restul cearșafurilor ude din cărucior și să le arunce peste tijele de lemn, trăgând de ele ca să stea drept. Ivy o privea în timp ce lucra. Mâinile copilei se mișcau rapid și o urmărea cu luare-aminte pe Ivy pentru a se asigura că procedează corect. De câteva ori, Ivy dădu să pună una din nenumăratele întrebări care nu-i dădeau pace, dar se opri de fiecare dată, ca să nu provoace vreo tulburare. În cele din urmă, alese una inofensivă.

— Cum te cheamă? zise ea, zâmbind ușor.

— Elvira, răspunse încetișor copila.

— Îmi pare bine să te cunosc, Elvira. Eu sunt Ivy, dar să-mi spui Mary, pentru că ăsta-i numele pe care mi l-a dat stareța Carlin. Ține minte că la sfârșitul fiecărei zile, o să mă întorc aici cu tine și o să dăm jos cearșafurile uscate, o să le punem în

pungi și o să le dăm drumul pe tobogan, la călcătorie, explică Ivy, făcând semn spre o trapă îngustă din perete.

Fetița încuviință din cap, și Ivy începu să tragă după ea căruciorul șubred către ușa îngustă ce dădea spre coridor.

— Câți ani ai, Elvira? o întrebă ea.

Înainte ca Elvira să apuce să răspundă, se auzi un declic și ușa se deschise brusc. Elvira, și așa palidă, se albi cu totul la față.

— Ce Dumnezeu faceți aici? se răsti sora Andrews, cu obrajii rotunzi roșii de furie. Să-i spun stareței Carlin cum stați voi frumos la taclale în vreme ce restul fetelor trebuie să facă și munca voastră?

— Nu, soră, ne pare rău, soră, spuse Ivy, săltând căruciorul peste prag, în timp ce Elvira se făcuse mică în spatele ei, ca un șoricel speriat.

— Stareța Carlin vrea ca fata să vadă călcătoria, ca să știe unde are de mers la sfârșitul zilei, adăugă călugărița, scoțând un oftat și fulgerându-le cu privirea, înainte de a se răsuci pe călcâie și a o porni spre capătul coridorului, unde le așteptau niște scări întunecate. Se aventură în lumina slabă și începu să coboare treptele, bocănind cu tocurile ghetelor pe pardoseală.

Ivy aruncă o privire în urmă, făcându-i semn Elvirei să se țină strâns de balustradă. Când se apropiară de capătul scărilor, sora Andrews scoase un mănunchi de chei și descuie o ușă masivă din stejar. Ivy o apucă instinctiv de mână pe Elvira ca s-o călăuzească printre presele de călcat din încăperea înfricoșător de încinsă și sufocantă. La fiecare presă, de mărimea unei mese de sufragerie, stătea câte una dintre fetele în sarafane cafenii. Erau, toate, roșii la față și se mișcau cât de agil puteau, cu pântecele lor enorme, trăgând și împingând presele fierbinți ca focul peste rufele

aflate dedesubt. Sora Andrews se opri în dreptul gurii metalice, largi a unui tobogan și se întoarse spre fetiță.

— Toboganul coboară aici, din uscătorie. La sfârșitul fiecărei zile, când auzi soneria, trebuie să vii aici și să stai la gura toboganului ca să prinzi în coș cearșafurile uscate, spuse călugărița, făcând semn spre coșul de răchită imens, pe roți, așezat în capătul încăperii, împarte cearșafurile în mod egal pentru fete, ca să le aibă în dimineața următoare. Nu trebuie să-ți spun, cred, ce se întâmplă dacă nu-ți faci bine treaba, nu-i așa, copilă?

— Nu, soră, rosti Elvira, cu glas abia șoptit, prin vacarmul din încăpere.

— Apoi lași căruciorul la ușă, spuse Ivy.

— Care din ele? întrebă Elvira, privind nedumerită mai întâi la o ușă micuță din capătul îndepărtat al camerei și apoi la alta mai mare, aflată în capătul opus.

— Ai să vorbești numai când ești întrebată, se răsti sora Andrews, lovind-o pe fetiță peste tâmplă. Ușa asta neagră. Și nu-ți mai bate tu capul ăla neștiutor cu alte uși. Sper că n-am greșit când te-am pus în dormitor cu mongoloizii, nu? Hai, vorbește, copilă, zise sora Andrews apropiindu-se, în timp ce Elvira se făcu și mai mică.

— Nu, soră, spuse ea, răsucindu-și degetele atât de tare încât se albiseră cu totul.

Ivy trase cu coada ochiului la ușa micuță, despre care se zvonea că dădea spre tunelurile subterane. Ea însă nu văzuse pe nimeni intrând sau ieșind pe acea ușă, iar Patricia îi spusese să se ferească cu orice preț să afle ce era acolo. Îi mai spusese și că, din câte auzise ea, exista un tunel ce ducea la fosa septică și la cimitir, și că mirosea a moarte.

Pentru restul zilei, Elvira munci sârguincios și metodic, ducându-și la îndeplinire sarcinile întocmai cum îi arătase Ivy, care tot aștepta ca

fetița să obosească, să rămână în urmă, să se plângă de bășicile din palme sau de durerile de umeri. Dar Elvira nu se plânse deloc, și până la sfârșitul primei săptămâni, părea să reușească să facă față muncii insurmontabile. Când călugărițele nu se uitau la ele, Ivy o ajuta pe furiș, și, departe de a simți vreun resentiment, să-și poată concentra atenția asupra altcuiva, în afara propriei persoane, îi dădea o speranță.

Copila era tăcută și își măsura atent răspunsurile, dar punând cap la cap, cu grijă, informațiile pe care le obținea în minutele prețioase petrecute împreună la finalul fiecărei zile în spălătorie, Ivy deduse treptat că Elvira avea șapte ani neîmpliniți și că dormea într-o odaie din podul casei. Că își petrecuse primii șase ani din viață la o familie adoptivă, dar fusese adusă înapoi la St Margaret pentru că făcuse „ceva rău". Se ferise să spună ce anume, iar Ivy își cântărea cu grijă întrebările pe care voia cu disperare să i le adreseze, repetându-le mai întâi în minte, înainte de a le da glas. Exista o linie invizibilă de demarcație pe care Elvira se temea să o treacă. Când o întreba despre bandajele de pe brațele ei sau dacă mai erau și alți copii în pod, împreună cu ea, sau dacă primea suficientă mâncare, Elvirei începeau să-i tremure mâinile și nu mai rostea niciun cuvânt.

După mai multe încercări de a scoate de la ea adevărul, când Elvira de-abia reuși să-și înfrâneze lacrimile, Ivy se dădu bătută și începură să discute de alte lucruri. Lucruri care le purtau în afara căminului St Margaret, în lumea căreia amândouă îi simțeau cu disperare lipsa.

Cât de mult și-ar fi dorit să poată cutreiera o câmpie întinsă, în toiul verii, să aștearnă o păturică de picnic pe iarba moale, să se așeze la soare și să înfulece din toate mâncărurile lor preferate! Pâine

cu brânză, plăcinte cu carne, biscuiți cu gem și mere roșii, coapte.

Apoi, într-o dimineață, Elvira nu-și făcu apariția la ușa spălătoriei.

Ivy își petrecu întreaga zi într-o stare de panică, rugându-se ca Elvira să fi fost trimisă în sânul unei noi familii minunate, dar temându-se că motivul era unul mult mai sinistru. O rugase pe Patricia să afle dacă nu cumva Elvira fusese dusă la infirmerie, dar nu era acolo.

Ca și mai înainte, Elvira lipsi o lună întreagă, timp în care Ivy se gândi aproape necontenit la ea. I se părea că, în suferința ei pentru Rose, se concentrase pe fetiță, iar acum și aceasta dispăruse din viața ei.

Și apoi, la fel de brusc cum dispăruse, într-o zi reveni.

Se simțise foarte rău, îi mărturisi ea lui Ivy, cu glas șoptit, pe când se aflau la uscătorie; așa se simțea mereu după ce veneau doctorii și îi făceau injecții.

— Cu toții trebuie să avem grijă unii de alții, adăugă ea.

— Cum așa, cu toții? o întrebă Ivy, mângâind-o pe păr.

— Toți copiii din pod.

29

Luni, 6 februarie 2017

De îndată ce ajunseră în apartamentul lui Kitty, Sam o sună pe Buni, ca să se intereseze de Emma, care era încă slăbită, dar, aparent, se simțea mai bine.

— E totul în regulă, Buni? Pari supărată, spuse ea.

— Sunt bine, draga mea, doar obosită, zise bunica ei, cu glasul stins.

— O să sun astăzi la muncă să le spun că sunt bolnavă, așa că voi ajunge în curând la tine, spuse Sam cu blândețe.

— Nu vreau să faci asta, draga mea, protestă Buni. Ai putea avea probleme. Ben a spus că va fi aici pe la ora prânzului.

— E în regulă, Buni. Pari extenuată; îmi fac griji pentru tine. Mă așteaptă un drum lung cu trenul, apoi trebuie să-mi iau mașina, dar mă voi întoarce cât de repede pot, sper ca până în ora unsprezece. Emma e bolnavă și trebuie să fiu acolo.

— Bine, te iubesc, draga mea, și nu îți face griji pentru noi.

— Și eu te iubesc, Buni, ne vedem curând.

— Ai apucat să citești ultima scrisoare a lui Ivy? adăugă Buni, în timp ce Sam tocmai se pregătea să încheie apelul.

Bunicii începuse să-i tremure glasul în timp ce o întrebase, părea că povestea lui Ivy o afecta la fel de mult ca și pe ea. Atâtea lucruri se întâmplaseră de când Buni îi dăduse scrisoarea, cu o seară înainte, încât nici nu avusese când să o citească.

După terminarea conversației, Sam căută în geantă și scoase un pachețel cu scrisorile lui Ivy, desfăcu panglica roșie de catifea și o deschise pe ultima dintre ele. O citi în grabă, conștientă că Kitty urma să se întoarcă. Era la fel de sfâșietoare

ca toate celelalte și menționa o doamnă pe nume Helena Cannon, care se ocupase de adopțiile de la St Margaret. Lui Sam îi stătu inima-n loc când citi numele. Cannon. Ar putea fi mama lui Kitty? O căutare rapidă pe Google o informă că pe mama lui Kitty o chemase într-adevăr Helena și că murise brusc și pe neașteptate în timp ce făcea dializă în spital.

— E totul în regulă? spuse Kitty, apărând în spatele ei și întinzându-i o ceașcă de ceai.

Sam îi zâmbi în timp ce punea mobilul și scrisorile înapoi în geantă.

— Da, mulțumesc. Mulțumesc pentru ceai, spuse Sam, cu ochii rătăcind prin cameră. Era un apartament modern, mare, cu ferestre înalte, din podea până în tavan, ce dădeau spre Tamisa.

Perdelele grele, covoarele supradimensionate și lămpile așezate din loc în loc, răspândind o lumină caldă, dădeau un aspect mai blând încăperii. O tapiserie înrămată era atârnată pe peretele de deasupra unui birou din colț. Scria: *Într-adevăr, firele de păr îți sunt numărate. Nu-ți fie teamă.*

Dintr-odată, Sam se simți moleșită. Nu-și putea aminti când mâncase ultima dată, iar ochii îi deveneau tot mai grei. Se uită în jur după ceva de care să se sprijine. Totul în apartament era atât de impecabil și de îngrijit, încât se simțea ca și cum s-ar fi aflat într-o vitrină, temându-se să atingă oricare dintre piesele de mobilier imaculate, ca să nu lase urme.

— Ia un loc, Samantha, spuse Kitty arătând către spațiul liber de pe canapea, lângă ea. Ești puțin cam palidă. Relaxează-te, simte-te ca acasă.

— Mulțumesc, a spus Sam.

Rămaseră pentru o clipă în tăcere. Sam încerca să se liniștească. Nu reușea să-și explice de ce se simțea atât de incomod. *Simte-te ca acasă.* Dar o casă, orice casă, era plină de tot soiul de obiecte, picturi și suveniruri. Stătuse în sute de

camere de zi, intervievând oameni, ascultându-le poveștile, și nicăieri nu se simțise așa. Deși toate detaliile se potriveau perfect între ele, nu se zărea niciun obiect personal în jur. Se uită după vreo fotografie înfățișând-o pe Kitty împreună cu familia sau cu prietenii, dar nu văzu niciuna. Totul în acea încăpere era frumos, inclusiv Kitty, doar că nu-ți spunea nimic. N-avea niciun rost să caute dovezi despre Helena Cannon aici.

— Era bunica ta la telefon?

Kitty o urmărea cu atenție pe Sam.

— Da, zise Sam, sorbind din ceai.

Nu era de mirare că se simțea ciudat, îi trecu ei prin minte: se afla în apartamentul lui Kitty Cannon și își petrecuse toată noaptea urmărind piste pe care șeful ei îi spusese să le lase baltă.

— Locuiesc la ea, împreună cu fetița mea. Ne ajută tare mult. Aș fi pierdută fără ea.

— Pare că nici așa nu mai ai mult. Mama ta nu stă și ea cu voi?

Sam aruncă o privire în jos, neștiind cum să răspundă.

— Îmi pare rău, n-am vrut să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala, spuse Kitty.

— Nu, e în regulă, răspunse Sam, deși nu era câtuși de puțin.

Nu voia să vorbească despre Buni sau să se gândească la Emma și cât de departe se afla de ele. De casa primitoare, fericită, înghesuită și dezordonată a lui Buni.

— E normal să vrei să afli mai multe despre mine; eu cu siguranță m-am tot băgat în viața *ta* în ultimele două zile.

Kitty zâmbi. Dinții ei erau perfect albi și drepți.

Sam încerca să nu se holbeze, dar femeia aceasta era de o perfecțiune neverosimilă. Știa că trebuia să fi avut în jur de șaizeci de ani, puțin mai în vârstă decât Buni, de fapt, dar, spre deosebire de bunica ei, abia dacă avea un rid, iar pielea ei era la

fel de netedă ca funduleţul Emmei. Unghiile îi erau îngrijite şi chipul frumos, proaspăt machiat. Sam simţea nevoia să se întindă şi să o atingă, doar pentru a se convinge că nu era o hologramă.

Şi-a încleştat mâinile pe cană, ca să se încălzească.

— Mama a murit când aveam doisprezece ani. Era alcoolică. Înainte de asta, nici n-am ştiut de existenţa bunicii; nu ţineau legătura. Istoria familiei mele e destul de plină de culoare, ca să nu spun mai mult. Cred că scrisorile astea ne-au afectat profund pe amândouă.

— Pot să le văd? Scrisorile? spuse Kitty.

Din motive pe care nu le înţelegea tocmai bine, Sam simţi dintr-odată nevoia să protejeze epistolele şi ezită înainte de a căuta în geantă şi a le scoate.

— Sunt scrise de o femeie pe nume Ivy, care a născut un copil la St Margaret, un copil la care a fost obligată să renunţe. Ar tulbura pe oricine, dar Buni a fost înfiată şi nu şi-a cunoscut mama naturală, aşa că, pentru ea, e cu atât mai tulburător.

— Cred că un bebeluş luat de la mama lui poate afecta familiile pentru generaţii întregi, spuse Kitty, luând scrisorile din mâinile lui Sam. Par foarte vechi; de unde le ai?

— Bunicul meu a făcut comerţ cu antichităţi, iar după ce a murit, Buni le-a găsit printre documentele lui – probabil se aflau într-un birou vechi pe care l-a cumpărat.

Sam se opri.

— Cred că m-am întâlnit cu o rudă a lui Ivy, dar nu ştiu unde să o găsesc.

— Da?

Kitty ridică privirea din scrisoarea pe care o ţinea în mână.

— Da, când am fost la funeraliile părintelui Benjamin, era acolo o doamnă foarte în vârstă. Sunt sigură că am mai văzut-o undeva. A pus poza aceasta pe sicriul părintelui Benjamin.

Sam căută prin geantă, scoase fotografia lui Ivy și i-o întinse lui Kitty.

În timp ce privea poza, lui Kitty începură să-i tremure mâinile. Se uita încremenită.

— Te simți bine? spuse Sam, surprinsă de reacția lui Kitty.

Sam lăsă ochii în jos, spre fotografia alb-negru a lui Ivy, apoi se uită din nou la Kitty.

— O recunoști?

Kitty clătină încet din cap.

— Nu, deloc. Dar cred că mă resimt după noaptea trecută.

Kitty se întinse ca să lase ceașca pe măsuță, dar estimă greșit distanța și o răsturnă, iar cafeaua se vărsă cu totul pe o pernă.

— Fir-ar, făcu Sam, în timp ce căuta în jur ceva cu ce să șteargă.

— Mă scuzi, te rog, o clipă? spuse Kitty, lăsând fotografia jos și ieșind cu perna din încăpere.

— Desigur. Ești bine? strigă Sam după ea.

Dar nu primi niciun răspuns.

Sam scoase mobilul din geantă și tastă un număr. După ce sună de câteva ori, Fred răspunse.

— Fred, eu sunt, cum merge?

— Bine. Am uitat ieri să-ți spun, a sunat cineva pe nume Jane Connors, a cerut adresa ta; zicea că vrea să-ți scrie.

— Jane Connors? Acea Jane Connors cu care am un interviu în exclusivitate sâmbătă?

— Da, cea care locuiește lângă o vrăjitoare. Și ție cum îți merge? spuse Fred, în timp ce Sam nota numele doamnei Connors în carnețelul ei.

— Merge, doar că nu am închis un ochi toată noaptea și azi e Ziua-Z. Căminul St Margaret va fi demolat mâine dimineață și mai sunt o groază de lucruri de făcut. Cred că va trebui să anunț că sunt bolnavă, ceea ce îi va plăcea nespus lui Murray.

Sam răsfoi prin carnețelul ei. De la citirea ultimei scrisori, un alt nume o bântuise, unul care

fusese menționat de mai multe ori de Ivy: doctorul Jacobson. El o îndrumase către părintele Benjamin atunci când rămăsese însărcinată și asistase la nașterea bebelușului ei, la St Margaret.

— Fred, poți să-mi faci o favoare și să încerci să afli câte ceva despre un anume doctor Jacobson și, de asemenea, despre Helena Cannon? zise Sam, cu glas șoptit. Cred că sunt din Preston.

Sam ridică privirea în timp ce Kitty se întorcea în cameră.

— Sigur, spuse Fred. A, și mai știi de fotbalistul acela de care mi-ai cerut să aflu? Singurul care a jucat pentru Brighton și a murit subit a fost un tip pe nume Alistair Henderson. Dar a fost o criză de astm, deci nu știu dacă se pune ca moarte suspectă, zise Fred, iar Sam îl auzea pe fundal tastând la computer.

— Interesant, mulțumesc, îi zise ea, notându-și în carnetul ei numele lui Alistair Henderson.

— Și nu-i doar atât, spuse Fred. Kitty Cannon era logodită cu el când a murit.

— Ce?!

Sam se uită la Kitty, care se foia de colo colo prin încăpere, desfăcând perdelele, aprinzând lămpile, aruncând din când în când câte o privire spre Sam. Ceva în felul în care se comporta i se părea ciudat lui Sam. Nu arăta ca o femeie trecută de șaizeci de ani, care stătuse trează toată noaptea, bântuind un șantier abandonat. Părea calmă, stăpână pe ea și deloc tulburată.

— Da, în martie 1969, deci avea cât, optsprezece sau nouăsprezece ani? Poate așa se explică de ce nu s-a căsătorit și nu a făcut niciodată copii. Poți s-o întrebi data viitoare când o vezi, spuse Fred, chicotind înfundat.

— Așa o să fac, spuse Sam. Mulțumesc, Fred, sună-mă dacă afli ceva despre numele pe care ți le-am dat.

Încheie apelul, apoi se uită la Kitty, care se așezase pe canapea.

— Pot să te întreb ceva, Kitty?

— Desigur.

— Știi cumva dacă mama ta a lucrat vreodată la St Margaret? spuse ea, pe un ton agitat.

Kitty privi într-o parte și începu să se joace cu ciucurii unei pături așezate lângă ea.

— Da, a lucrat, doar că Helena Cannon nu a fost mama mea naturală.

Sam avu nevoie de fiecare strop de voință ca să nu reacționeze la afirmația lui Kitty. În schimb, rămase perfect înmărmurită, fără să vorbească sau să se miște, de teamă că Kitty s-ar putea opri acolo cu mărturisirile. Era atât de calmă, se gândi Sam: se mișca atât de grațios, stătea drept și își cântărea atent în minte cuvintele, înainte de a le da glas. Rezultatul era că, atunci când vorbea, te simțeai obligat să asculți.

— Am o soră geamănă, spuse Kitty. O cheamă Elvira. Cred că tatăl meu a avut o aventură, iar femeia respectivă, oricine ar fi fost ea, ne-a adus pe lume la St Margaret și, probabil, a murit la naștere, deși nu există arhive care să ateste așa ceva. Ei i-au spus tatălui meu că Elvira suferise leziuni cerebrale, ceea ce nu era adevărat. A fost adoptată de o familie care, după șase ani, a adus-o înapoi la St Margaret unde, din câte mi-am dat seama, a dus o existență profund nefericită.

Kitty rămase nemișcată, pe marginea canapelei. Sam își aminti într-un final să respire.

— Eu, desigur, la vremea respectivă n-am știut nimic din toate astea. Am avut o copilărie destul de fericită în Sussex, am fost singură la părinți și m-am aflat mai mult în grija tatălui meu, întrucât Helena, femeia pe care o credeam a fi mama mea, era foarte bolnavă, suferea de insuficiență renală, și stătea mai mult în spital.

Sam aruncă o privire spre carnețelul ei, dorindu-și cu disperare să pună mâna pe el, dar îngrozită că orice mișcare ar putea să o reducă la tăcere pe Kitty.

— Apoi, într-o zi de duminică din februarie din anul 1959, când aveam opt ani, m-am dus la biserica din Preston, care se află la mai puțin de un kilometru de St Margaret. Am fost singură pentru că tata era la spital, cu Helena. Stăteam în fața bisericii, singură, când am văzut o fetiță ascunzându-se în spatele unei pietre funerare și făcându-mi semn. M-am uitat în jur, neștiind ce să fac, și, în cele din urmă, m-am dus la ea.

Kitty tăcu pentru o clipă.

— Eram eu, doar că mai slabă și mai murdară, dar, practic, aveam trăsături identice; era ca și cum m-aș fi uitat într-o oglindă.

— Dumnezeule! Spuse Sam, neputând să se abțină. E incredibil. Și ce ai făcut?

Kitty clătină din cap.

— Ea era înghețată bocnă, mă așteptase afară toată ziua. Era îngrozită, se vedea limpede. Îmi șoptea întruna că trebuie să ne ascundem și mă trăgea de mână spre o dependință. Era îmbrăcată într-un sarafan maro, murdar, și încălțată cu sandale, deși ninsese. I-am dat mantoul meu și am rugat-o să vină cu mine să-l găsim pe tata, dar ea a refuzat. E greu de descris în cuvinte starea în care se afla, evadase de la St Margaret și era paralizată de frică.

Kitty se opri pentru o clipă.

— Am stat împreună cu ea în dependință, cam vreo două ore, până s-a întunecat, i-am spus că îl voi găsi pe tatăl meu, pe tatăl nostru, și că el o va lua acasă cu noi, dar ea a izbucnit în hohote de plâns, spunându-mi că erau pe urmele ei. A mai spus că, dacă o găsesc, o vor duce înapoi la St Margaret și o vor ucide.

— Biata fetiță! spuse Sam. Chiar e posibil să returnezi un copil pe care l-ai adoptat?

Kitty făcu o pauză, cu chipul golit de orice expresie, impenetrabil.

— Cu siguranță, în acele zile, era. Îmi amintesc că atunci când m-am întors acasă de la

spital, după ce s-au întâmplat toate astea, părintele Benjamin a venit la noi ca să stea de vorbă cu tata. M-am așezat pe scări, ciulind urechile, și l-am auzit spunând că cei doi soți care o înfiaseră pe Elvira reușiseră în cele din urmă să aibă și un copil al lor și că Elvira încercase să-i facă rău.

— Așa că au renunțat pur și simplu la ea? Drăguți oameni, zise Sam, clătinând din cap.

— Am întrebat-o pe Elvira despre asta, reluă Kitty. Cred că a spus că au trimis-o înapoi pentru că a făcut ceva rău. Dar aveam opt ani; îți poți imagina că a fost ceva profund copleșitor și care îmi depășea atunci înțelegerea. În cele din urmă, am spus că trebuie să mă duc după ajutor, dar că apoi am să mă întorc după ea. M-a implorat să nu mă duc, a încercat să mă tragă înapoi, dar i-am spus că totul va fi bine. Apoi m-am avântat în întuneric.

Kitty se ridică și se îndreptă spre fereastră, își încrucișă brațele la piept și privi afară.

— Și l-ai găsit pe tatăl tău?

Sam își schimbă ușor poziția. Picioarele îi amorțiseră cu totul fiindcă nu se clintise din loc de atâta vreme. Kitty clătină din cap.

— Îmi amintesc doar că alergam, inspiram un abur înghețat, iar inima îmi bubuia-n piept. Cu greu îți poți imagina cât de frig era în toiul unei nopți de februarie. Și nu aveam haina pe mine pentru că i-o dădusem surorii mele. Eram în plin câmp acolo. Până în seara aceea n-am știut ce însemna, de fapt, întuneric beznă: nu se vedea nimic în jur. Elvira m-a pus să promit că n-o să țip, dar eram disperată. Auzeam animalele care mișunau prin tufișuri. Luna era acoperită de nori. Mi s-a făcut imediat frig. Am străbătut câteva câmpuri sperând să găsesc un drum, dar acum știu că nu făceam decât să mă afund în Sussex Downs. Nu mă puteam gândi decât că trebuia să mă întorc la Elvira, altfel avea să moară.

— Biata de tine, și biata Elvira! zise Sam, clătinând din cap. E așa de trist.

— Nu-mi amintesc ce s-a întâmplat exact, dar am căzut într-un șanț și mi-am rupt glezna. Eram în agonie, nu puteam să mă mișc, nu puteam să ies. Am rămas acolo singură toată noaptea, plângând, și, când a răsărit soarele, intrasem deja în hipotermie. Nu-mi amintesc însă să mă fi gândit la mine; îmi amintesc doar că am văzut în fața ochilor chipul surorii mele și mă simțeam ca și cum aș fi lăsat-o de izbeliște.

— Dar nu ai lăsat-o; ai făcut tot ce ai putut.

Sam se apropie de Kitty și vru să pună o mână pe spatele ei, apoi se opri.

Kitty se întoarse și o privi.

— Trei zile mai târziu, m-am trezit în spital. Fusesem la un pas de moarte. Am fost foarte supărată, desigur, când am întrebat de Elvira. Tata mi-a spus că a murit. Mi-a mai spus că nu știa că ea se întorsese la St Margaret, el credea că fusese înfiată. Nu a recunoscut niciodată că Helena nu era mama mea naturală.

— Nu există nimic în arhive despre Elvira? Am auzit de la una dintre surorile de la St Margaret că arhivele lor au fost distruse, dar nu știam la ce arhive se referă, spuse Sam în timp ce Kitty se așeza înapoi pe canapea.

Kitty clătină din cap.

— Se refereau la arhivele cu nașterile și decesele, pe care cei de la St Margaret ar fi trebuit să le predea consiliului. Nu exista niciun document privitor la Elvira.

Cea mai mare parte a arhivelor datând din acea perioadă au fost distruse într-o inundație, sau cel puțin așa au pretins ei. Am încercat să o găsesc, dar nu a rămas nicio urmă. Dispăruse. Nu am plâns niciodată după ea, Samantha, nici măcar o dată. Ca și cum nu aș fi crezut cu adevărat că a murit, iar acum se pare că aș fi putut avea dreptate.

Sam făcu ochii mari și se aplecă în față, spre Kitty.

— Scuze, crezi că sora ta e în viață?

— Da, cred că e fata de la locul accidentului în care a murit tatăl meu. Cred că era Elvira.

— Dar ce te face să crezi că nu a murit? spuse Sam.

— Părintele Benjamin i-a spus tatălui meu că a fost înmormântată în cimitirul de la St Margaret, dar în raportul exhumărilor nu s-a găsit nicio rămășiță din trupul ei, spuse Kitty, îndreptând perna din spatele lui Sam. Nu mă mai întorsesem la St Margaret din acea zi. Am crezut că m-ar ajuta să-mi dau seama ce i s-ar fi putut întâmpla. Să mă simt mai aproape de ea. E o prostie, știu, dar am lăsat-o în viață; poate că cineva a găsit-o.

— Cine? întrebă Sam.

— Nu știu; poate că persoana care a scris aceste scrisori, spuse Kitty, privind în jos, la epistole. Mi-ai zis că oamenii despre care a scris Ivy, cei care au avut legătură cu căminul St Margaret, au murit în circumstanțe suspecte. Și eu sunt destul de sigură că oameni precum stareța Carlin și părintele Benjamin au fost responsabili pentru starea în care se afla Elvira.

Sam privea cu luare-aminte chipul lui Kitty. Era imaginea seninătății, în ciuda naturii înfiorătoare a conversației purtate. Se simțea sfâșiată între dorința de a continua și sentimentul bizar pricinuit de lipsa de emoție pe care o arăta Kitty. Cuvintele pe care le spunea aveau sens, dar ceva era în neregulă. Păreau cumva repetate, ca și cum ar fi jucat într-o piesă proastă, la căminul cultural.

— Pot să-ți adresez o întrebare personală? se hazardă Sam.

— Desigur, spuse Kitty.

— Logodnicul tău, Alistair Henderson, știi cum a murit?

— Da, a avut o criză de astm, răspunse Kitty, încruntându-se ușor.

— Și nu a fost nimic ciudat în legătură cu circumstanțele?

Sam urmărea cu atenție chipul lui Kitty. Ca de obicei, expresia ei nu trăda nimic.

— Ce vrei să spui? zise Kitty, pe un ton devenit brusc tăios.

— Scrisorile lui Ivy sunt adresate tatălui copilului ei, jucător la clubul de fotbal Brighton. S-ar putea să fie o altă piesă din puzzle-ul care se referă la tine, îi răspunse Sam.

Kitty făcu o pauză. Se afla deodată cu gândul în altă parte, cu umerii și maxilarele încleștate, amintindu-și de ceea ce trebuie să fi fost o perioadă dureroasă din viața ei. Nu se căsătorise niciodată, nu avea nici copii, așa că, fără îndoială, Alistair fusese dragostea vieții ei.

— Da, ca răspuns la întrebarea ta, s-a întâmplat ceva ciudat, vorbi ea în cele din urmă. Am spus la poliție, dar nu au investigat niciodată. Trebuia să-l iau după un meci în ziua în care a murit, dar am primit un telefon prin care mi s-a transmis că plecase cu o altă femeie. Așa că nu m-am mai dus, iar el a murit așteptându-mă. Nu mi-o voi ierta niciodată, adăugă ea, cu vocea mai liniștită acum.

— Cine te-a sunat în ziua aceea?

Sam aruncă din nou o privire spre carnețelul ei.

— Nu mi s-a spus, dar era o femeie.

Kitty se uită la ea.

— Nu m-am gândit niciodată la asta până acum, dar cred că ar fi putut fi Elvira.

— Ai spus că ai întâlnit-o pe Elvira în 1959. Aceste scrisori datează din perioada în care Elvira se afla, probabil, la St Margaret. Poate că Ivy a cunoscut-o. Doamne, aș vrea să-mi amintesc unde am mai văzut-o pe femeia aceea, zise Sam încet.

— Femeia de la funeraliile părintelui Benjamin? o întrebă Kitty. Cum arăta? Ai reținut ceva despre ea? Ai spus că era foarte în vârstă; mergea greu?

— Da, mergea cu un cadru.

Sam se gândi din nou la conversația cu Fred și, dintr-odată, totul începu să capete sens. Cea care locuiește lângă o vrăjitoare, spusese el. Femeia care o privise în timp ce străbătea drumul spre casa doamnei Connors: ea pusese poza lui Ivy pe sicriul părintelui Benjamin.

— Asta e! Îmi aduc aminte acum, zise și se ridică brusc în picioare. Trebuie să vorbesc cu ea.

— Te duci acum? Zise Kitty, ridicându-se și ea.

— O, Doamne, nu pot, trebuie să ajung acasă la Buni și Emma, spuse Sam, adunându-și lucrurile.

— Doamna asta locuiește în Sussex? o întrebă Kitty, urmând-o în vestibul.

— Da.

Sam își trăgea cizmele, în timp ce Kitty stătea în picioare, deasupra ei.

— Păi, ai putea merge în drum spre casă, să-i lași un bilețel. Nu ți-ar lua prea mult timp. Mai e puțin până vor dărâma căminul și, dacă știe ceva, trebuie să aflăm astăzi.

Kitty stătea în fața ușii; chipul îi devenise deodată dur, iar Sam se uită în jos la mâinile ei, înțepenite pe coapse, într-o poziție ce-i trăda neliniștea.

— Ai vrea să vii cu mine? Ar face călătoria mult mai rapidă dacă ai putea șofa tu, spuse Sam, cu speranță-n glas.

— Îmi pare rău, Samantha, nu vom fi în siguranță dacă șofez eu. Am fost trează toată noaptea și trebuie neapărat să mă odihnesc un pic. Ne-aș pune pe amândouă în pericol.

— Bine. Te sun imediat cum vorbesc cu ea. Poate știe dacă Elvira mai e în viață!

Kitty zâmbi și îi făcu cu mâna de la fereastră, în timp ce taxiul în care se suise Sam dispărea pe drum. Apoi ridică o geantă de voiaj care zăcea pe podea în vestibul, ieși afară și închise ușa în urma ei.

30

Sâmbătă, 1 martie 1969

Alistair Henderson se târî în afara terenului, chiar când soarele primăvăratic începea să pălească.

Ultimele zece minute ale meciului amical dintre echipele de fotbal Brighton și Fulham fuseseră strânse, tabela de marcaj indicând 0-0. Pe măsură ce secundele treceau cu o viteză alarmantă, Alistair încetinise, in sfârșit, ritmul pentru o clipă și urmărise cu luare-aminte apărarea celor de la Fulham. Gâfâia, dar inhalatorul lui Ventolin rămăsese în geanta aflată în vestiar, de teamă să nu atragă atenția asupra lui.

Antrenorul său își exprimase îngrijorarea cu privire la performanțele sale din ultima vreme, iar Alistair nu avea de gând să-i ofere o scuză pentru a-l trece pe banca de rezerve, doar pentru că astmul îi jucase feste. După ce fusese selecționat la Brighton FC, la vârsta de douăzeci de ani, jucase la acea echipă timp de treisprezece ani și nu avea nicio îndoială că zilele sale de aur se sfârșiseră. Avusese un sezon deosebit de slab și, dacă nu obținea curând rezultate, existau mari șanse să fie înlocuit.

La două minute de fluierul final, atacase într-un moment când cei de la Fulham erau cu garda jos și înscrisese. În timp ce coechipierii lui îl îmbrățișau claie peste grămadă, respirația îi devenise atât de încordată, încât începu să simtă că i se înmoaie picioarele. Se uită spre tribune, unde sute de suporteri își fluturau eșarfele albastre și scandau numele lui, iar uralele lor îi răsunau în urechi. Scrută cu privirea figurile din primele rânduri; nu o vedea pe Kitty, dar pentru el era o mângâiere doar gândul că era acolo.

Când arbitrul puse capăt meciului și jucătorii se împrăștiară, el se lovi cu pumnul strâns în piept. Era frig și tribunele se goleau rapid, toată lumea

fiind dornică să ajungă la căldura pubului. El rămase pe marginea terenului, uitându-se în jur după Kitty. În mod normal, ea ar fi apărut până acum, sprijinindu-se de ușile către tunelul jucătorilor, cu brațele încrucișate, cu părul lung și negru încadrându-i chipul frumos.

— Trebuie să vorbim ceva, îi spusese ea ultima dată când o văzuse, apucându-l de mână și împletindu-și degetele cu ale lui. Ne întâlnim după meciul cu Fulham și ne cazăm la un hotel din oraș.

— Vii? spuse Stan, trezindu-l brusc la realitate.

— Nu, mersi, o aștept pe Kitty, îi răspunse Alistair, gâfâind.

— Ești bine, Al?

Alistair dădu aprobator din cap. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să urce în autobuzul jucătorilor și să facă o criză în toată gloria, chiar în fața echipei. Și să se agite cu toții în jurul lui, holbându-se în timp ce el se sufoca, plini de compasiune în aparență, dar în gândul lor făcând scenarii privind viitorul său la echipă. Acum marcase, era eroul meciului și avea nevoie disperată să-și păstreze acea imagine.

Când ultimii suporterii plecau de la stadion, scandând în noaptea înnegurată, ușile de la camera antrenorului se închiseră în urma jucătorilor de la Brighton și Alistair se grăbi să ajungă la vestiar, nerăbdător să inhaleze vitalul salbutamol și să-și ușureze strânsoarea din piept. Sala era plină de aburi, în timp ce jucătorii de la Fulham făceau duș încercând să dea uitării dezamăgirea pierderii, liniștiți și înfrânți.

Fotbaliștii se perindau de colo colo, cu prosoapele legate în jurul brâului, iar căldura camerei, în contrast cu amurgul înghețat de afară, îi amplifica senzația de dezorientare, în timp ce își căuta geanta.

— A văzut cineva o geantă albastră? Era agățată aici, întrebă el, cât de tare îi îngăduia

răsuflarea greoaie.

Câțiva jucători se uitară în jur, dar nu spuseră nimic. După ce marcase golul câștigător pentru echipa adversă, știa că nu avea să fie cel mai popular om din încăpere. Avea nevoie să iasă afară înainte să leșine de la căldură. Totul începea să i se pară un vis urât.

Simțise o neliniște copleșitoare toată după-amiaza, uitându-se la ceața înghețată care se strângea peste South Downs. Nimic nu era mai rău pentru astmul său decât frigul, iar discuțiile de la radio despre gazonul înghețat și imposibilitatea disputării meciului pe terenul echipei Fulham îi dăduseră speranțe trecătoare de anulare a meciului. Speranțe care se năruiseră odată cu sosirea la stadion. Până să ajungă el în vestiar, atmosfera de dinaintea meciului se întețise, iar el se resemnase. O sunase pe Kitty doar pentru a se asigura că va veni, iar colega ei de apartament îi spusese că a plecat deja. Luase mai multe pufuri din inhalator, într-o cabină de toaletă, apoi își atârnase geanta lângă intrare.

Temperatura scăzuse vertiginos toată după-amiaza, astfel încât, când echipele ieșiseră pe teren, gazonul scârțâia sub picioare, iar aburii calzi ai răsuflării se ridicau și pluteau deasupra lui ca un nor negru. După jumătate de oră, știa deja că starea i se înrăutățea.

Corpul său care conștientiza pericolul și îi spunea să se oprească, incapacitatea lui de a inspira, senzația usturătoare a mușchilor gâtului care se strângeau ca un ștreang.

Renunțarea nu era o opțiune. Două rezerve stăteau pe margine, urmărind și așteptând, sperând să aibă parte de timpul lor de joc, făcându-și încălzirea, dornici să alerge, să deposedeze, să strălucească și să fie aleși; să sprijine tejgheaua la cel mai aglomerat pub din oraș, iar fetele drăguțe să concureze între ele pentru atenția lor. „Ce păcat”, ar spune coechipierii săi. „Alistair e bun,

dar jocul lui nu a mai fost la înălțime de ceva vreme.” „E din cauza astmului”, ar fi adăugat altul. „Joacă el bine, dar la ce folos dacă nu poate să respire?”

Și ce l-ar fi așteptat dacă și-ar fi pierdut locul în echipă? O grămadă de datorii, o casă la care nu și-ar mai putea permite să achite ratele ipotecare, mașina care i-ar fi luată de executori, împreună cu orice alt obiect de valoare. S-ar declara falit, probabil că ar ajunge la închisoare și, fără îndoială, ar pierde-o pe cea care era dragostea vieții sale.

Nu. Nu avea de ales decât să continue să joace, să lupte și să înscrie, ceea ce a și făcut. Cu două minute înainte de fluierul de final, după ce se forțase până într-acolo încât fu cât pe ce să vomite din pricina efortului. Și din acel moment, în timp ce coechipierii lui se repeziră spre el și antrenorul îi striga niște cuvinte de laudă, el trăsese în plămânii lui contractați ace de aer și începuse să numere secundele până când putea ajunge la micul flacon presurizat de la fundul genții. Geanta pe care o lăsase în cuier, la intrare. Geanta care acum dispăruse.

— La naiba, exclamă el, în încăperea ce se golea rapid, tușind fără încetare în aerul fierbinte în timp ce verifica fiecare cuier și fiecare cabină de toaletă.

Portofelul lui era și el în geantă; nu avea bani și nicio cale de a ieși de acolo. Kitty trebuia să apară în curând.

Cineva stinse o lumină, apoi alta. Dacă nu cerea ajutor cât mai repede, avea să dea de necaz, dar știa că, dacă ar cere, Kitty ar apărea pe loc și atunci el ar regreta că își dăduse în vileag slăbiciunea. Încercând zadarnic să-ți mențină calmul, începu să-și croiască drum spre parcare, trăgând sacadat aer în piept și încercând să gândească limpede. Ultimii jucători plecau, se suiau în mașinile lor, iar cauciucurile scrâșneau pe pietriș.

— Ai făcut un joc bun, Alistair, îi spuse unul dintre ei. Să sperăm că s-a spart ghinionul.

Alistair zâmbi vag la insulta deghizată în compliment. Urmări mașina care se ducea spre drumul principal, până când farurile ei se pierdură în trafic, în depărtare. Kitty fusese fără doar și poate reținută, decise el. Era pe drum; nu primise niciun mesaj cum că nu avea să mai vină. Avea să se îndrepte spre porți și să o aștepte acolo. Ar putea oricând să oprească o altă mașină dacă i s-ar face și mai rău; era mai probabil ca un străin să păstreze tăcerea asupra acestui episod decât un jucător de la Fulham.

— Stai calm, stai calm, murmura el, ca pentru sine, în timp ce panica îl copleșea.

Pe când străbătea terenul, ca să ajungă la drum, luminile începură să se stingă una câte una. Cu fiecare pas, se afunda tot mai mult în întuneric. Îi reveniră brusc amintirile primei sale crize. Se vedea la vârstă de paisprezece ani, dând totul pe teren, la antrenamentele echipei de tineret din Brighton. Pe la jumătatea antrenamentului, începuse să-și dea seama că nu mai putea respira. În timp ce picioarele îi deveniră la fel de moi ca și suflul, se prăbuși pe gazon, iar ceilalți băieți făcură cerc în jurul lui până când, în cele din urmă, își pierdu cunoștința.

Doctorul Jacobson îi spusese tatălui său că era puțin probabil să poată juca fotbal profesionist. Nu avea să uite niciodată expresia de pe chipul tatălui său, care pălise subit când își dăduse seama că istoria se repeta. Fusese primul moment în care înțelesese cât de mult conta pentru el să reușească, și că, dacă s-ar fi ajuns la asta, el, unul, ar fi preferat să moară urmându-și visul decât să trăiască o viață pe jumătate, o viață de chin, precum cea cu care se resemnase tatăl său.

În timp ce pășea clătinându-se prin frigul cumplit, simțindu-se de parcă ar fi încercat să respire sub apă, farurile de pe drum, dincolo de

porți, începeau să fie interconectate. Nu erau multe mașini, dar când trecea câte una, lumina farurilor părea să treneze, astfel încât, când sosea următoarea mașină, era ca și cum ar fi preluat ștafeta luminoasă de la cea dinaintea sa.

— Ajutor, vă rog, zicea Alistair gâfâind în timp ce înainta cu pași grei.

Cu fiecare secundă care trecea, se ruga să audă scrâșnetul roților unei mașini care oprea, să simtă brațele lui Kitty în jurul lui, ajutându-l să urce în mașină, ducându-l la spital. Alinându-l, salvându-l, așa cum făcuse din clipa în care se întâlniseră.

Era singura căreia îi povestise despre Ivy. Trecuseră treisprezece ani de când rămăsese însărcinată și, în tot acest timp, nu spusese nimănui altcuiva, în afară de părintele Benjamin. Se întâmplase în anul 1956 și se afla în punctul de a semna cu FC Brighton. O iubise pe Ivy, dar era tânăr și se afla pe creasta celui mai mare val din viața lui. Tatăl său îl avertizase în mod repetat că fetele frumoase și surâzătoare se transformau în neveste cicălitoare, care te făceau să renunți la visurile tale. Așa că, după ce își mărturisise păcatele la biserică și părintele Benjamin îi oferise o soluție, el o acceptase.

Dar Ivy nu-l lăsa să plece. Ce-i drept, petrecuseră niște momente minunate împreună și ținuse la ea, dar nu îi promisese nimic. Ea însă îi scrisese luni întregi după ce născuse, scrisori pline de asemenea născociri, încât el încetase să le mai deschidă. Îl înfuria faptul că ea făcea astfel de presiuni asupra lui; își pierduse fără îndoială mințile, iar el avusese noroc să scape de ea. Nu era genul de fată cu care voia să se însoare și în scurt timp îi deveni clar că nu se înșelase judecând astfel. Nu avea clasă, nu avea ținută și se pierdea cu firea. Sarcina fusese o greșeală; de ce nu putea să accepte pur și simplu și să meargă mai departe, ca toate celelalte fete de la St Margaret? Scrisorile

ei deveniseră atât de tulburătoare, încât începuse să se teamă de ce avea să se întâmple dacă ea ar fi ieșit vreodată de acolo și decise să-i împărtășească părintelui Benjamin grijile sale. Nu-și putea permite ca o tânără să vină să-l vorbească de rău în fața antrenorului și a presei. Căzuseră de acord: pentru o contribuție generoasă, cei de la St Margaret aveau să găsească o modalitate de a o reține pe Ivy pentru un timp.

Alistair zărea acum drumul, la doar câțiva pași de el. O tuse seacă îi sfâșia gâtlejul; nu se putea opri ca să-și tragă răsuflarea. *Respiră adânc.* Respiră. Se prăbuși pe o bancă lângă intrare, își vârî capul între genunchi și reuși să inspire de câteva ori, superficial. Avea nevoie să iasă din acea pâclă înghețată; îi ardea plămânii, ca focul.

Începea să se simtă dezorientat. În timp ce încerca să stea drept, picioarele i se înmuiară și se prăbuși, lovindu-se cu capul de bancă și expirând tot aerul care îi rămăsese în plămâni. Zăcea pe caldarâm, neputincios, ca un gândac răsturnat pe spate, agățându-se de tot aerul acela care-l înconjura și neputând să tragă în piept nici măcar o gură.

— Ridică-te, Al! Întârziem!

El deschise încet ochii și ridică privirea. Lângă el se afla Ivy, cu flori moarte prinse în buclele ei roșcate, cu o rază imensă răsfrântă pe chipul ei palid, străbătut de dâre de funingine.

— Ivy? zise el cu greu.

— Slujba începe într-un minut; toată lumea așteaptă. Ce faci pe teren, prostuțule? O să-ți murdărești costumul!

În timp ce ea se apleca să-l ia de mână, el văzu că pântecul îi întindea rochia albă de mătase pe la cusături, astfel încât, în unele locuri, materialul plesnise. Unghiile îi erau negre, iar picioarele, murdare și desculțe.

— Nu mă pot mișca, șopti el.

— Ce vrei să spui? îl întrebă Ivy, cu ochii plini de lacrimi. Părintele Benjamin ne așteaptă să ne cunune. Trebuie să mergem!

O altă fată apăru din spatele lor. Purta o rochie de domnișoară de onoare, albastru-deschis, murdară de noroi și grăsime, și ținea în brațe un copil mic care scâncea, îmbrăcat doar cu un scutec murdar.

— Ce se petrece, Ivy? spuse ea.

— Alistair zice că nu vine cu mine, răspunse Ivy, ștergându-și lacrimile cu dosul mâinii murdare.

Copilul începu să plângă mai zgomotos și mai hotărât.

— Ridică-te! îi strigă fata. Îi frângi sufletul lui Ivy.

Alistair privi spre cabina telefonică aflată mai departe pe drum. Dacă s-ar strădui, poate că ar reuși să ajungă la ea.

— Unde te duci? îl întrebă fata.

Alistair dădu brusc capul pe spate: fata stătea acum deasupra lui, furioasă și de neclintit. El nu mai avea puteri să se miște, nu mai avea aer, nu mai avea nicio cale de scăpare. Lacrimile îi țâșneau din ochi.

— Rușine să-ți fie.

Fata stătea acum călare pe pieptul lui, acoperindu-i nasul și gura cu mâinile ei. La început, el încercă să se lupte cu ea, agățându-se de brațele ei, încercând să o împingă, dar în zadar.

— Nu ți-a păsat niciodată de Ivy. Nu-ți pasă de nimeni în afară de tine însuți, spuse fata, pălmuindu-l cu putere peste față.

Nu mai putea să respire, nu mai putea să-și adune forțele, nu mai putea să lupte. Se uita la Ivy, legănând copilul pe care-l luase din brațele prietenei ei, cântând un cântecel și făcându-l să râdă.

— În grădină, de jur împrejur, ca un ursuleț de pluș, un pas, doi pași, te gâdilăm uite acuș.

Luați-o de pe mine. Ajutați-mă. AJUTAȚI-MĂ. Alistair se zbătea, încercând să dea din picioare, dar acestea zăceau încremenite, ca și cum ar fi fost prinse sub un buștean. Fata își păstră concentrarea, apăsând din ce în ce mai tare pe nasul și pe gura lui, până când o durere cruntă începu să-i radieze prin piept, spre gât și în creier, unde explodă, din nou și din nou, ca niște focuri de artificii. Întunericul începea să se înfiripe, încetul cu încetul, în timp ce raza lui vizuală căpăta forma unui tunel ce se îngusta tot mai mult și mai mult. În grădină, de jur împrejur, ca un ursuleț de pluș…

Râsul bebelușului se auzea din ce în ce mai înfundat, iar eforturile lui Alistair de a respira deveneau zadarnice, ca și cum ar fi fost sub apă. Se simțea imponderabil, scufundându-se tot mai jos, și lăsă capul pe spate pentru a trage ultimele bule jalnice de aer, înainte de a dispărea pentru totdeauna în adâncuri.

Atunci chipul lui Kitty îi răsări în fața ochilor.

Pironi ochii asupra ei, în timp ce plutea în jos, mai adânc și mai adânc, până când o lumină strălucitoare străpunse brusc întunericul și umplu tunelul.

Vocea ei tânguitoare, rostindu-i numele.

— Alistair. *ALISTAIR!*

Kitty, tu ești?

Încercă să deschidă ochii, dar se scufundase prea adânc, era prea târziu. Se simțea obosit, foarte, foarte obosit.

Lasă-mă să dorm acum. Te rog, lasă-mă să dorm.

31

Luni, 6 februarie 2017

După o călătorie de două ore cu trenul înapoi spre Sussex, Sam își luă mașina și șofă până ajunse la casa lui Jane Connors, așa cum făcuse și în urmă cu nici două zile, când lumea părea un loc cu totul diferit.

Își scoase carnețelul, care se deschise la lista de nume: părintele Benjamin, George Cannon, stareța Carlin, Alistair Henderson.

Simțea un nod în stomac în timp ce trase adânc aer în piept și scoase scrisorile lui Ivy din geantă, strângându-le de parcă ar fi fost cheia către o lume secretă care o îngrozea, dar în care își dorea totuși cu disperare să pătrundă. Coborî din mașină și se îndreptă spre poarta casei vecine, casa din care bătrâna o privise atât de atent, încât o făcuse să se simtă stânjenită. Pe plăcuța de lemn de la poartă scria *Rose Cottage,* dar pergolele de deasupra capului ei erau goale. Mergea încet, ocolind pavajul înghețat, cu pași șovăielnici, din pricina lipsei de somn.

Când întinse mâna și apăsă butonul soneriei, tremura din toate încheieturile. Așteptă, strângându-și paltonul mai bine în jurul taliei. Și așteptă. Curajul începea s-o părăsească încetul cu încetul și deodată simți că nu era deloc pregătită pentru a face față persoanei care se afla de cealaltă parte a ușii. Mai sună o dată și făcu un pas înapoi, privind în sus spre casă, după care își coborî din nou ochii, exact când perdeaua ferestrei din sufragerie se mișcă.

Sam deschise caietul la o pagina nouă.

Doamnei care a lăsat poza lui Ivy pe sicriul părintelui Benjamin.

Nu ne-am întâlnit niciodată, dar simt că vă cunosc. Am în posesia mea câteva scrisori care cred că au fost scrise de aceeași Ivy din

poza respectivă, dar îmi doresc cu disperare să vă cunosc, ca să aflu dacă așa este.

Sunt sigură că și dumneavoastră considerați, la fel ca și mine, că suferința și nedreptatea pe care le-a trăit Ivy nu trebuie ignorate și uitate.

Mi-ar plăcea să vorbesc cu dumneavoastră. Eu sunt reporter de meserie și cred că lumea trebuie să afle adevărul despre St Margaret, dar vă respect dreptul la intimitate. După cum vă poate confirma și vecina dumneavoastră, doamna Connors, voi aborda acest caz așa cum considerați dumneavoastră de cuviință și nu voi împărtăși nimic din ce ar putea să vă facă să vă simțiți prost.

Ivy ar fi foarte mândră de curajul de care dați dovadă; ar fi dorit ca și alții să știe ce s-a întâmplat și cred că și dumneavoastră vă doriți același lucru.

De dragul lui Ivy, vă rog să mă sunați astăzi. După cum cred că știți deja, nu ne-a rămas mult timp până când povestea ei va fi îngropată pentru totdeauna printre dărâmăturile căminului St Margaret, ce urmează să fie demolat mâine.

Samantha Harper

Își notă numărul de telefon în josul foii, apoi o împături și o băgă în cutia poștală. Străbătu poteca înapoi, știind că era urmărită, conștientă că, în timp ce urca din nou în mașină, bătrâna doamnă se apropia de poarta ei și ridica biletul.

Porni motorul și se uită la telefon, sperând să sune. În liniștea înfricoșătoare, evenimentele din ultimele două zile îi bubuiau în minte. În ciuda ritmului alarmant în care trecea timpul, se simțea nesigură în privința următorului pas. Conversația cu Kitty Cannon îi părea acum un vis. Dacă Elvira ar fi existat, Ivy ar fi știut.

Mai aruncă o privire peste scrisori, dorindu-și, parcă, să o poată scoate pe Ivy la iveală dintre paginile lor. Să fi fost doamna cu părul cenușiu însăși Ivy? Simțea că i se învârte capul de oboseală, gândindu-se la Emma și la Buni. Și la Ben – îi era atât de dor de el. Ea s-ar putea descurca mai bine; trecuseră printr-o perioadă dificilă, dar, pentru binele Emmei, trebuiau să se străduiască mai mult.

Știa că fuge de toate astea, dar nu știa cum să se oprească. Dacă ar putea doar să vorbească cu bătrâna, să dezlege enigma aceea, și-ar putea găsi liniștea în viața ei.

Tresări când îi sună telefonul. Se uită la afișaj.

— Bună, Fred, zise ea, neputând să-și ascundă dezamăgirea din glas.

— Ascultă, Murray e pe picior de război, vrea să știe unde ești.

— Ți-am spus să-i spui că sunt bolnavă, spuse Sam, panicată.

— Nu, ai spus că-l suni tu mai târziu să-i spui că ești bolnavă.

— Rahat. Poți să-i spui că am o migrenă și că nu vin azi, că nu am putere să vorbesc cu el.

Se uită în oglindă și își trecu degetele prin păr, într-un efort de a-l aranja puțin.

— Ai o voce îngrozitoare. Ești bine? spuse Fred încet.

— Nu chiar, îi răspunse Sam, ștergându-și rimelul de sub ochi.

— Păi, eu am făcut câteva săpături, așa cum m-ai rugat, și, conform relatării celor de la *Sussex Times* despre anchetă, Helena Cannon a fost internată mult timp la secția de nefrologie a Spitalului din Brighton, din cauza unei insuficiențe renale acute. La un moment dat, în primele ore ale zilei de 3 iulie 1968, fistula i s-a desfăcut și a murit din pricina hemoragiei.

— Cum s-a întâmplat asta? Cine era de gardă în seara aceea?

Sam îl auzi pe Fred tastând ceva.

— O asistentă pe nume Carol Allen. Ea a depus mărturie în cadrul anchetei, spunând că Helena Cannon a făcut dializă toată noaptea. Se pare că era conectată la aparat perioade îndelungate, întrucât se afla într-un stadiu avansat al insuficienței renale. Asistenta Allen a declarat că ultima dată când a verificat starea Helenei, aceasta dormea liniștită și totul era în regulă.

— Și doctorul Jacobson?

— A murit în 1976; s-a înecat în piscina casei lui. N-ar fi greu să-i urmărești parcursul – a lucrat ani de zile ca medic generalist în Preston – dar eu nu mă mai pot ocupa de subiectul ăsta, Sam. Mă paște o concediere.

Sam oftă.

— Te rog, Fred, n-ai putea să treci după-masă pe la casa doctorului Jacobson și să vorbești cu văduva lui? Eu trebuie neapărat să ajung acasă, la Emma.

— Să văd ce pot face, însă nu promit nimic, îi spuse Fred.

— Mulțumesc mult. Mă revanșez, promit.

Sam aruncă telefonul pe scaun, unde se aflau grămadă și scrisorile lui Ivy, apoi privi din nou spre casă. Reveni asupra listei cu nume și adăugă încă două: Helena Cannon și doctorul Jacobson. Șase oameni care mor pe neașteptate și, în afară de George Cannon, toți fuseseră menționați în scrisorile lui Ivy.

Simțind că cineva o privește, Sam ridică ochii. În pragul ușii stătea bătrâna doamnă pe care o văzuse cu o zi înainte la funeraliile părintelui Benjamin. Îi făcea semn să intre.

32

Luni, 20 mai 1957

Ivy zăcea nemișcată în patul ei din dormitorul comun, în timp ce clopotul suna, chemându-le la rugăciune. Fetele se foiau de colo colo în jurul ei, spre baie, trăgându-și sarafanele peste cămășile de noapte, făcându-și paturile și rămânând în poziție de drepți la capătul lor, în așteptarea surorii Mary Francis.

— Mary, trebuie să te ridici. Sora trebuie să intre în orice clipă, spuse fata care dormea în patul alăturat, scuturând-o ușor.

Ivy nu pusese geană pe geană toată noaptea, stând cu ochii larg deschiși și leoarcă de transpirație. Nici nu-și amintea să-și fi tras răsuflarea de când văzuse, cu ochii ei, cum un cuplu de tineri o luase pe Rose, cu două zile înainte.

Fusese o zi deosebit de grea la spălătorie; ore întregi trăsese așternuturile prin calandru și la un moment dat se arsese rău de tot. Elvira dispăruse din nou și habar nu avea unde. Se simțea cuprinsă de disperare, lipsită acum și de unica mângâiere, de unica evadare care-i rămăsese. De câteva săptămâni încoace, nu mai reușea să mănânce aproape nimic fără să verse apoi și, cu toate că nu existau oglinzi la St Margaret, noaptea, în patul ei, când își trecea mâinile peste claviculă și peste coaste, înțelegea cât de emaciat ajunsese corpul ei.

Sora Mary Francis o urmărise cu atenție toată dimineața și, cu toate că nu era sigură de ce, își dădea seama că ceva era în neregulă. După prânz, venise și sora Faith, iar cele două călugărițe începuseră să discute, privind-o pe rând, în timp ce vorbeau. Pe când încerca să citească pe buzele lor ce-și spuneau, aburul din calandru împroșcase și ea nu se ferise la timp.

Țipase: nu se putuse abține. Căldura intensă nimerise exact acolo unde se arsese cu numai

câteva ore înainte. Se uită neliniștită la cele două călugărițe, așteptându-se ca una dintre ele să vină val-vârtej și să facă scandal din pricina izbucnirii ei. Dar niciuna dintre ele nu ridică privirea nici măcar pentru o clipă, până nu-și încheiară conversația, iar sora Faith încuviință din cap către sora Mary Francis, se uită încă o dată la Ivy și plecă.

Străbătând sala de mese spre creșă, își dădu brusc seama. Prin zarva plânsetelor bebelușilor, Rose nu se mai auzea. Se simțise pentru un moment cuprinsă de o panică înfiorătoare și încremenise în dreptul creșei, iar șirul lung de fete aflate în spatele ei se izbise de ea.

— Ce, Doamne iartă-mă, faci, Mary? șuierase sora Mary Francis.

— Unde e? Unde e Rose? Nu o văd, zise Ivy privind cu disperare prin geamul de la ușa creșei.

— Va avea parte de un cămin cu mult mai bun decât i-ai putea tu oferi vreodată. Acum termină imediat cu obrăznicia asta.

Atunci o rupsese la fugă pe scările către dormitor, urcând câte două trepte odată, în timp ce, de jos, răsunau strigătele surorii Mary Francis, chemând-o să se întoarcă. Năpădită de spaimă, fugise către fereastra dormitorului și se uitase afară.

O mașină neagră, elegantă era parcată pe aleea din față, și lângă portiera deschisă se afla stareța Carlin, ținând în brațe un bebeluș învelit într-o păturică roz. Păturica lui Rose, pe care Ivy i-o tricotase cu mâinile ei. O femeie purtând o rochie crem, de vară, și pantofi negri se așeza pe scaunul pasagerului, ajutată de un bărbat într-un costum gri.

Ivy începu să bată cu pumnii în geam, strigând din toate puterile, în timp ce stareța Carlin i-o dădea pe Rose femeii din mașină. Bărbatul închise portiera și strânse mâna stareței Carlin, apoi ridică privirea spre fereastra în dreptul căreia

se afla Ivy, chiar când sora Mary Francis veni și o trase deoparte. Nu-și mai amintea mare lucru din ce se întâmplase după aceea, decât că simțise că-și pierdea mințile de durere. Patricia îi povestise mai târziu că, ajutată de sora Mary Francis, starețа Carlin o târâse cu forța pe scări, până în biroul ei.

— Ridică-te, Mary.

Sora Faith stătea acum deasupra ei, în timp ce ea zăcea în pat, cu ochii în tavan.

Știa că dacă nu avea să se clintească din loc, ar fi fost dusă din nou în biroul stareței Carlin. Și dacă pedeapsa cu care era amenințată, indiferent care ar fi fost aceasta, nu era de ajuns ca s-o facă să-și vină în fire, i se spusese că starețа Carlin nu ar avea nicio ezitare în a o trimite la ospiciu.

— Ridică-te în clipa asta, sau ai să-ți dorești să nu te fi născut.

În timp ce pantofii surorii Faith răsunau pe podea, în drum spre ușă, odată cu strigătele ei după ajutoare, Ivy închise ochii și se gândi la scrisoarea pe care i-o scrisese iubitului ei cu o seară în urmă.

Alistair,

Rose nu mai e aici.

Am văzut-o plecând cu părinții ei adoptivi și mă simt îndurerată până în adâncul sufletului.

Nu mă pot opri din plâns, în ciuda spaimei că aș putea fi trimisă la ospiciu dacă nu mă adun. Nu pot mânca nimic, de-abia mai am putere să mă țin pe picioare și de aceea mă ard mereu la mașinăriile din spălătorie. Durerea fizică mă bucură însă, pentru că mă face să uit pentru o vreme de suferința psihică.

Până acum m-am considerat mereu o persoană puternică. Nimic nu m-a pus la pământ, și chiar și atunci când l-am pierdut pe tata, am reușit cumva să depășesc tristețea, pentru că eram liberă. Puteam ieși să mă

plimb, să privesc stelele și să-mi imaginez că el mă privește de acolo, de sus. Dar de când am sosit aici, nu mi s-a îngăduit să pun piciorul afară și, cu fiecare zi ce trece, simt că aerul de aici mă sufocă tot mai mult.

Din noaptea aceea în biroul stareței Carlin, am adeseori puseuri în care simt că nu pot respira și mă ghemuiesc așteptând să treacă. Mi-e cu neputință să dorm. Zac noaptea trează în pat, iar prin minte îmi gonesc gânduri legate de Rose, mă întreb unde e ea acum, unde au dus-o și dacă e fericită și ocrotită. Simt și acum mirosul pielii ei, îmi amintesc cum se mișca în pântecul meu. Mi se pare că a rămas un gol în mine, în locul ei, ca o gaură neagră care absoarbe, zi după zi, toată viața din mine.

Dacă adorm pentru o clipă, vă visez pe tine și pe Rose. Te visez purtând-o pe Rose pe umerii tăi, în timp ce ea mănâncă o înghețată, și ne plimbăm împreună de-a lungul digului. Simt aerul sărat pe față și o fericire lăuntrică pură. Apoi mă trezesc și îmi dau seama unde mă aflu și îmi ies din nou din minți. Nu mai reușesc să simt nicio bucurie, ca și cum un zid invizibil s-ar fi înălțat între mine, cea de acum, și persoana care am fost cândva. În fiecare zi îmi spun că eu sunt Ivy, că am părul lung și roșu, că am fost iubită, dar, cu fiecare zi ce trece, vocea din mintea mea devine tot mai slabă. Mi-e dor de școala, mi-e dor de prietenele mele și de viața mea. Mi-e dor de tine, Alistair; de ce nu vii după mine? Curând nu va mai rămâne nimic din Ivy, cea pe care ai cunoscut-o tu. Mi-au luat copilul; de ce trebuie sa-mi răpească și tot restul – viitorul, visurile, iubirea? De ce nu-mi dau drumul? Oare n-am suferit destul?

Celelalte fete mă privesc cum plâng, dar nu fac nimic ca sa încerce să-mi aline suferința,

căci orice discuție între noi e interzisă și ar fi aspru pedepsite. Câteodată mă uit la figurile măicuțelor, schimonosite de ură în timp ce bat câte o fată slabă ca vai de ea și distrusă, și mă gândesc cât de nefericite trebuie să fie ca să facă așa ceva. Mi-e cu adevărat milă de ele. Sunt și ele niște victime, la fel ca și noi; ce suferință trebuie că îndură! Călugărițele sunt imaginea acestei instituții, dar nu ele ne-au închis aici. Noi am fost abandonate de iubiții noștri, de părinții noștri, de medici, de preoți, de toți cei care se presupune că țin la noi. Dacă toți acești oameni nu ne-ar fi întors spatele, paturile de la St Margaret ar fi fost acum goale.

Deja nu-mi mai pasă dacă mă trimit sau nu la ospiciu. Ce-ar putea fi mai rău decât iadul acesta pe pământ? Muncesc la spălătorie din zori și până pic lată la sfârșitul zilei. Mai am ani întregi de îndurat până să-mi plătesc datoria.

Visez că evadez, dar oriunde am merge, suntem supravegheate. Doar noaptea când dormim nu ne urmăresc, dar fereastra dormitorului este la aproape cincisprezece metri de sol. Dacă n-ar fi Rose, dacă nu m-aș gândi că poate într-o zi vom fi din nou împreună, aș sparge-o și aș sări.

Nu pot muri fără să-i spun că am iubit-o și ca mi-am dorit cu disperare s-o păstrez. Te rog, dacă ai să o întâlnești vreodată, să-i arăți scrisorile acestea. Vreau ca ea să știe cât de mult am iubit-o, că mi-am dorit cu ardoare în fiecare clipă s-o pot ține în brațe. Spune-i că n-am avut de ales. Spune-i că m-am luptat pentru ea.

Știu acum că tu nu mă iubești. Cum ai putea, când ai citit scrisorile mele și totuși mă lași să putrezesc aici? Te urăsc pentru ce ne-ai făcut. Într-o zi, vei ajunge să regreți.

Ivy

33

Luni, 6 februarie 2017

Sam își trase răsuflarea și o porni pentru a doua oară pe aleea pavată ce ducea la Rose Cottage. Încercă să se relaxeze, ca să o facă pe bătrână să se simtă în largul ei. Sam nu apucase s-o analizeze prima oară când o zărise, prin ploaie, cu două zile mai înainte. Acum însă, în lumina necruțătoare a zilei, își dădea seama de vârsta ei; se vedea dacă te uitai la pielea ei, la silueta ei și la felul cum stătea, încovoiată, cu mâinile încleștate pe cadrul metalic, temându-se, parcă, să nu cadă. Sam făcuse calculele în mintea ei, iar dacă Ivy îi dăduse naștere lui Rose în 1957, însemna că mama ei ar fi avut acum aproape o sută de ani.

— Bună ziua, ați primit biletul meu? zise Sam, zâmbitoare.

— L-am primit, spuse bătrâna, și un surâs vag i se înfiripă în colțul gurii. Tu trebuie să fii Samantha.

— Da, încuviință Sam, veselă. Mă bucur să vă cunosc. Bătrâna își odihnea brațele subțiri pe cadrul metalic, iar la gât avea un lanț pe care se clătina o pereche de ochelari de vedere.

— Eu sunt doamna Jenkins. Vrei să intri?

— Vă mulțumesc, mi-ar face plăcere, răspunse Sam. Doamna Jenkins își târî cadrul mai într-o parte, ca să-i facă loc lui Sam să intre. Sam dădu s-o ajute.

— Mă descurc, zise bătrâna. Poți să închizi tu ușa, drăguțo? Și dacă nu te deranjează să te descalți, ți-aș fi recunoscătoare. Mi-e tare greu să fac curat.

— Sigur, nicio problemă, zise Sam, scoțându-și pantofii cu toc și punându-i frumos lângă ușă.

— Vrei un ceai? o întrebă doamna Jenkins, luând-o înainte pe hol.

— Da, vă rog.

Sam privi în jur la lampioanele atârnate printre picturi înfățișând peisaje din Downs, fotografii alb-negru și o oglindă cu ramă din lemn, în care își surprinse reflexia și tresări.

— Ia un loc, te rog, o pofti doamna Jenkins, după ce intrară în bucătăria confortabilă, rustică, cu o masă de lemn pe mijloc.

Sam își trase un scaun și se așeză.

— Mulțumesc, doamnă Jenkins. Mie toată lumea îmi spune Sam.

— Atunci, eu sunt Maude, zise bătrâna și puse ceainicul pe foc. Ești reporteriță?

— Da, să-mi fie cu iertare, glumi Sam, liniștindu-se când se uită la Maude și văzu că zâmbea din nou.

— Am primit bilețelul tău. Ai scrisorile la tine?

Sam le scoase din geantă.

— Din câte mi-am dat eu seama citindu-le, Ivy a fost o persoană cu totul specială.

Maude se așeză încet pe scaunul de lângă ea.

— Așa este. Nu e zi în care să nu mă gândesc la ea, spuse, uitându-se peste scrisori și întorcând paginile una câte una. Mi-e atât de dor de ea!

Bătrâna se întinse și îi mângâie părul lui Sam. Sam tresări ușor, dar reuși să schițeze un zâmbet.

— Așadar, sunteți mama lui Ivy? o întrebă cu blândețe.

— Firește, spuse Maude.

— Îmi permiteți să vă întreb ceva? Sigur că din scrisori reiese câte ceva, dar voiam să cunosc și punctul dumneavoastră de vedere. Cum a ajuns Ivy la St Margaret?

Maude oftă adânc.

— A rămas însărcinată cu un băiat din partea locului, pe care l-a iubit foarte mult. Tatăl lui Ivy a murit în război și cred că el ar fi lăsat-o să țină bebelușul acasă, la noi, însă eu m-am recăsătorit cu fratele lui, unchiul lui Ivy, iar el era un bărbat foarte sever. Doctorul Jacobson, medicul din

localitate, ne-a sugerat să o ducem să nască într-un loc ferit de ochii lumii, la St Margaret, iar bebelușul să fie dat apoi spre adopție. Ne-a spus că tatăl copilului considera și el că aceasta ar fi fost soluția potrivită.

— Adică, Alistair Henderson? o întrebă Sam, citind din carnețelul ei.

— Așa îl chema, da. Într-un final, am cedat și eu. N-am să mi-o iert niciodată, ar fi trebuit să mă lupt mai mult; ne-a distrus viețile, zise Maude și întoarse privirea spre fereastră. Cred că la scurt timp după ce a născut, Ivy a căzut într-o depresie adâncă. Părintele Benjamin m-a convins că trebuia să rămână la St Margaret și să primească îngrijiri. Eu îi scriam și mă duceam cu scrisorile la poarta căminului, dar oricât m-am rugat și am implorat, călugărițele nu au vrut să mă lase s-o văd, și până la urmă m-am resemnat cu ideea.

— Ce fel de îngrijiri să primească la St Margaret? Pentru ce anume? O întrebă Sam, luându-și notițe în carnet.

— Ne-au spus că Ivy avea niște episoade psihotice. Am revenit săptămână de săptămână cerând s-o văd, dar stareța Carlin a spus că nu credea că i-ar face bine și că probabil ar tulbura-o și mai mult. Vezi tu, mie mi se părea că din vina mea ajunsese acolo.

Maude se opri pentru o clipă, apoi ridică privirea și se uită la Sam.

— Acum e greu de înțeles, dar în acele vremuri biserica catolică avea încă o influență puternică asupra comunității. Eu eram o femeie în toată firea, dar nu-mi trecea prin minte că m-aș putea ridica împotriva cuvântului unei maici. Poate că dacă soțul meu m-ar fi încurajat, m-aș fi dus acolo și aș fi intrat cu forța înăuntru, dar Frank…, zise ea, și glasul începu să-i tremure. Încă de la început, toată povestea i s-a părut extrem de obositoare. Era ceva tulburător, iar St Margaret părea o opțiune prielnică la momentul acela și nu

am avut niciun motiv să punem la îndoială bunele lor intenții.

Sam ridică privirea din notițele ei.

— Și de ce ați fi avut? Nu văd ce ați fi putut face mai mult.

Maude clătină din cap, pierdută în amintiri.

— Ivy se afla deja de doi ani la St Margaret. Mereu m-am detestat pentru asta. Până la urmă am trecut printr-un episod depresiv grav, pricinuit, probabil, de situația cu Ivy. I-am spus lui Frank că aveam de gând să apelez la un avocat și că dacă nu mă ajuta, aveam de gând să-l părăsesc. Părea să se lase convins, dar atunci am primit scrisoarea.

— Ce scrisoare?

Maude părea atât de istovită, se gândea Sam, ca și cum fiecare gest ar fi presupus un efort uriaș, care îi știrbea și ultimele forțe.

— Uită-te în dulapul de acolo, scumpo. Ca să nu mă mai ridic eu. E o cutie în spate.

Sam se duse și se uită unde-i arătă bătrâna. Deschise dulapul și scoase o cutie de pantofi, așezând-o pe masă, în fața lui Maude, care începu să caute prin ea.

— Ah, uite-o.

Îi întinse lui Sam un plic. În cei cincizeci de ani câți trecuseră de la data marcată pe timbru, hârtia căpătase o nuanță închisă de bej. Sam scoase cu grijă o scrisoare bătută la mașină, pe o hârtie purtând antetul căminului St Margaret, și începu s-o citească.

20 februarie 1959

Stimate domnule și doamnă Jenkins,

Vă scriu în numele Căminului pentru Mame și Copii St Margaret, din Preston. Cu regret vă informăm că fiica dumneavoastră, Ivy Jenkins, și-a luat viața în ziua de vineri, pe data de 13 februarie. După cum știți, domnișoara Jenkins suferea de multă vreme de episoade psihotice și, într-un efort de a-i

veni în ajutor, am trimis o recomandare spre a fi internată la Spitalul de Psihiatrie din Brighton. Din nefericire, a decedat înainte de a putea fi internată.

Vom face toate aranjamentele necesare pentru ca Ivy să fie înmormântată vineri, aici, la St Margaret. Dacă doriți să vă prezentați ultimele omagii, veți primi în acea zi permisiunea de a intra în cimitir.

Sincere condoleanțe,
Starețа Carlin
Maica superioară, St Margaret

— Am încercat din răsputeri s-o văd, spuse Maude, cu ochii roșii plini de lacrimi. A fost unicul meu copil, Samantha. Eu trebuia s-o apăr și am lăsat niște necunoscuți să mă împiedice. De ce? Unde sunt toți oamenii aceia acum? Ei au dus mai departe vieți fericite, în timp ce copilul meu a murit.

Sam aruncă o privire pe lista din carnetul ei. Voia să-i spună lui Maude că se înșela, că motivul pentru care ea se afla acolo era că ei nu numai că nu trăiseră vieți fericite, dar mai avuseseră parte și de morți premature cumplite.

Maude scoase o altă scrisoare din cutie și, cu mâinile-i tremurânde, i-o dădu lui Sam, căreia îi păru că scrisoarea fusese sfâșiată la un moment dat, din cine știe ce motiv, și lipită apoi la loc. Începu să citească; fusese bătută la o veche mașină de scris și era adresată departamentului de internări de la Spitalul de Psihiatrie din Brighton.

Vă scriu pentru a solicita internarea de urgență a domnișoarei Ivy Jenkins, în conformitate cu Actul privind sănătatea mentală. M-am întâlnit cu domnișoara Jenkins pe data de 12 februarie 1959, la căminul St Margaret, la recomandarea stareței Carlin și a părintelui Benjamin, ca

urmare a îngrijorărilor exprimate de aceștia cu privire la siguranța ei și a altor fete de la căminul respectiv.

Înfățișarea domnișoarei Jenkins era neîngrijită, și fata părea subnutrită, întrucât refuză să se hrănească. De asemenea, le-a încurajat și pe celelalte fete să procedeze la fel. Prezenta tendințe maniacale și un comportament autoabuziv, cu înclinații suicidare. Tiparele ei de gândire sunt psihotice și am remarcat o psihopatologie severă. Domnișoara Jenkins a recunoscut că suferea de anxietate și depresie, ce ar fi putut fi declanșate de plasarea spre adopție a copilului ei, dar care de atunci s-au agravat semnificativ.

În opinia mea, domnișoara Jenkins ar trebui internată, în termen de cel mult patruzeci și opt de ore, la Spitalul de Psihiatrie din Brighton, unde ar trebui să rămână în viitorul apropiat, pentru odihnă și recuperare, astfel încât să nu constituie un pericol pentru ea și cei din jur.

Cu stimă,
Richard Stone

Maude scoase din cutie o Biblie și începu s-o întoarcă de pe o parte pe alta.

— Am întrebat dacă aș putea ști unde se află copilul lui Ivy, iar stareța Carlin mi-a zâmbit. N-am să uit niciodată. Mi-a spus că Ivy semnase un contract prin care se angaja să nu încerce niciodată să-l găsească, și mi-a dat asta.

Îi întinse lui Sam o hârtie, Sam o luă și se uită pe ea, citind cu voce tare un rând:

— „Prin prezenta, renunț la orice drept asupra copilului meu, Rose Jenkins”.

În josul paginii se afla semnătura lui Ivy și, lângă ea, cea a Helenei Cannon, de la Societatea de Adopții a Căminului St Margaret.

Lui Sam îi picară ochii pe un pix cu un logo șters, aflat printre lucrurile din cutie.

— Ăsta ce e? întrebă ea, scoțând pixul. Mercer Pharmaceuticals.

— L-am găsit în cotorul Bibliei lui Ivy, explică Maude.

Sam își luă telefonul.

— Aș merge până la toaletă, Maude, dacă se poate.

— Cum să nu, dragă, de-a lungul coridorului, pe stânga.

Trase încuietoarea și tastă numaidecât pe Google *Mercer Pharmaceuticals.* Nu apăru nimic evident, așa că își continuă săpăturile, trecând prin listările din Wikipedia, până dădu de o referință semnificativă la Mercer. Compania fusese preluată în anii șaptezeci și se numea acum Cranium. Când tastă noua denumire, îi apăru imediat pagina web: *Cranium Pharmaceuticals, de 100 de ani în căutarea unor soluții în industria farmaceutică.*

Era greu să înțelegi ceva din prezentarea înțesată de termeni medicali. Neștiind nici ea prea bine ce căuta, începu să se uite la nimereală pe site. Chiar când se pregătea să renunțe, rubrica *Fondatori* îi atrase atenția. Făcu clic pe ea.

> Compania Cranium, cunoscută înainte sub numele Mercer Pharmaceuticals, a fost întemeiată în 1919 de doi veri, Charles James și Philip Stone. Obiectivul lor: să găsească o soluție medicală la problema larg răspândită a tulburării de stres posttraumatic – cunoscută la acea vreme ca psihoză traumatică – de care sufereau mii de soldați întorși de pe front după Primul Război Mondial. Progresele lor în domeniul psihologiei medicale au revoluționat industria de profil. Cea mai importantă descoperire a lor a fost trimetalina, un sedativ care i-a ajutat să scape de

> simptomele debilitante pe mulți dintre cei care se aflaseră în tranșee.
>
> Prin intermediul cercetărilor lor inovative de la mijlocul anilor 1950, James și Stone au descoperit o nevoie de tranchilizante, mult mai răspândită, cu precădere în rândul femeilor casnice. În 1959, Mercer a lansat pe piață cocynaranolul. Reducând simptomele anxietății cronice, depresiei și episoadelor maniacale, medicamentul i-a adus lui Philip Stone Premiul Nobel pentru Medicină, la scurt timp înainte de moartea sa, și a lansat compania Mercer Pharmareutirals pe piața internațională. Mercer a atras ulterior atenția doctorului Carl Hermolin de la Cranium, iar în 1970, acesta a plătit co-fondatorului Charles James o sumă de bani rămasă confidențială, pentru preluarea companiei.

Philip Stone. Oare scrisoarea prin care se solicita internarea lui Ivy într-un spital de psihiatrie nu era semnată de un anume Richard Stone? Și Sam își amintea cu siguranță că văzuse același nume pe ecranul telefonului lui Kitty, în mașină. Stone era un nume comun, ce-i drept, dar cumva aceasta nu i se părea a fi o simplă coincidență.

A dat o căutare pe Google cu numele Richard Stone și compania Mercer Pharmaceuticals și a așteptat să vadă ce apare. Nimic, în afară de un articol de pe un site numit *Psychology Today.* Era un interviu în care Richard Stone, un psihiatru de renume, menționa ruperea legăturilor cu tatăl său, Philip Stone, în 1960. Articolul nu intra în detalii, dar preciza că cei doi se revăzuseră abia cu scurt timp înainte de moartea bătrânului.

Sam se simți cuprinsă de panică și o sună pe Kitty, dar intră direct mesageria vocală.

— Kitty, Sam la telefon. Sunt acasă la mama lui Ivy. S-ar putea să fie doar o coincidență de

nume, dar cred că ai o întâlnire programată în dimineața asta cu un bărbat pe nume Richard Stone. Mă întrebam dacă nu e cumva același Richard Sone al cărui tată a fondat o companie numită Mercer Pharmaceuticals. S-ar putea să existe o legătură între el și St Margaret, dar habar n-am cum și în ce fel. Sunt puțin îngrijorată în privința ta: sună-mă, te rog.

34

Luni, 6 februarie 2017

Richard Stone își încheie micul dejun, ca în fiecare dimineață, dând pe gât un pahar mare cu suc de portocale, după care se îndreptă spre toaletă. Baia lui de dimineață era gata și, după ce își scoase halatul și intră în apa aburindă, scoase un geamăt de plăcere. Era tabietul lui preferat să lase robinetul să curgă ușor, pentru ca apa să rămână fierbinte, iar el să fie învăluit tot timpul în aburi.

Richard se întinse în cadă și ascultă tăcerea în timp ce camera se transforma într-o saună. Încercă să se relaxeze, dar gândurile i se îndreptau neîncetat la ședința sa cu Kitty, din ziua precedentă. Dezvăluirile despre St Margaret veniseră ca un șoc imens și îi treziseră amintiri vechi, pe care se străduise să le uite. Nu era deloc nerăbdător să reia discuția în ședința pe care o avea programată cu ea în acea zi. Suferise un adevărat șoc emoțional și nu știa dacă mai avea puterea s-o ajute pe Kitty. Trebuia să vadă cum mergea ședința din acea zi și apoi poate că va pune problema să o recomande altui terapeut. Fiul lui, James, avea dreptate: era timpul să se retragă cu totul din activitate.

Încercă să se relaxeze, dar simțea că-i zvâcnesc tâmplele și spatele îl durea înfiorător. În tinerețe, ar fi existat motive pentru ca trupul său să se simtă atât de dureros și de învinețit: o cădere de pe bicicletă sau un pumn din partea fratelui său. Acum era doar chinul zilnic al bătrâneții. Închise ochii, în timp ce condensul de pe oglinda aburită începea să se scurgă în chiuveta de sub ea, picurând cu un sunet ascuțit.

În timp ce asculta șuieratul robinetului care curgea încet, pe cap și pe spate începu să i se facă pielea de găină. Se foi în apă, potrivindu-și perna sub cap, ca să stea cât mai confortabil. Uleiul de

baie, care în mod normal îl calma instantaneu, acum îi irita pielea; ca și cum te-ai înveli cu o pătură aspră de lână, într-o zi călduroasă de vară. În timp ce încerca să-și alunge sentimentul neplăcut care-i dădea târcoale, își dădu seama că îl ia o stare de greață.

Deschise din nou ochii, încet, rotindu-i prin încăpere și încercând să descopere ce anume îl făcea să se simtă atât de inconfortabil. Camera era învăluită în aburi atât de groși, încât nu-și vedea nici măcar degetele de la picioare, la capătul căzii, iar sunetul familiar al ventilatorului de aerisire lipsea, în mod ciudat. Când înțelese că începea să se simtă dezorientat, se ridică în picioare și inspiră adânc de câteva ori. Simțea o nevoie copleșitoare de a ieși din baie și de a lăsa să treacă acest sentiment ciudat. Poate că era prea bătrân pentru a se mai bucura de băile fierbinți; poate că erau încă una din plăcerile pe care viața începea să i le refuze.

Cum stătea așa în apă, aplecat în față, gândindu-se dacă să iasă sau nu, auzi soneria. Cine ar putea fi? Era ora nouă dimineața; Kitty trebuia să sosească abia la prânz. Câteva clipe mai târziu, din vestibul auzi cu uimire vocea unei femei. Oare fiul și nora sa hotărâseră să-i facă o vizită surpriză? Nu, nicio șansă; ar fi telefonat înainte.

În timp ce încerca să se convingă că glasul acela trebuia să fi fost doar în închipuirea lui, tresări la auzul unei uși trântite brusc.

Se prinse cu mâinile de o parte și de alta a căzii pentru a se împinge în sus, dar nu avea pic de forță în brațe și căzu înapoi în apă.

— James? Tu ești?

Cuprins acum de panică, încercă din nou să se ridice, dar când se prinse de marginile căzii, alunecă și căzu înapoi în apă, de data aceasta cu un zgomot violent. Totul se încețoșă când se cufundă în apă, iar răsuflarea disperată îi răsună tare în urechi. Scoase un țipăt mut, inhalând apă și tușind

apoi frenetic, în timp ce reușea să se îndrepte în cadă.

— James! se răsti el, recăpătându-și într-un final suflul. James! Ajutor!

În timp ce se agăța de marginea căzii, scuipând apă și gâfâind, o pereche de picioare murdare și pline de sânge apărură pe covorașul de lângă cadă. Richard ridică încet privirea. O fetiță de vreo opt ani stătea și se uita în jos la el. Avea scalpul ras neglijent, astfel încât peticele de păr rămase arătau precum continentele pe o hartă. Gâtul îi era atât de umflat, încât ținea capul pe spate, iar pielea îi ardea din pricina febrei. Era murdară, iar broboanele de sudoare de pe frunte se prelingeau lăsând dâre în mizeria de pe fața ei.

— Nu mă simt bine, spuse ea, în timp ce își cuprindea cu brațele trupul tremurând.

Richard văzu că avea o leziune la jumătatea brațului. Se scărpina acolo, și cojițele de piele uscată de desprindeau sub unghiile ei.

— Mă doare gâtul, zise fetița, cu glas răgușit, punând mâna pe gâtul umflat și masând ușor.

Richard abia suporta să o privească. Nu spuse nimic, fiind prea îngrozit ca să poată scoate vreun cuvânt. Fetița se aplecă mai mult deasupra lui. Respirația îi era fetidă, iar sângele din rană i se scurgea în apa din cadă.

— Starețа Carlin se înfurie când plâng, dar mă doare atât de tare, încât nu mă pot opri. Vă rog, trebuie să mă ajutați.

Se întinse încet, îl prinse pe Richard de mână și i-o scoase afară din apă.

— Te rog, nu, spuse el.

Fata însă nu-l băgă în seamă și, trăgându-l de braț, îl făcu din nou să se dezechilibreze. Bătrânul se prinse cu cealaltă mână de marginea căzii, agățându-se de parcă ar fi atârnat de marginea unei stânci.

În timp ce copila se uita în jos la el, auzi cum cineva răsucește mânerul ușii și cum balamalele

încep să scârțâie. Pașii răsunară pe gresie și bătrânul miji ochii pentru a vedea cine venea spre el, din marea aceea de aburi.

— Cine-i acolo? zise el. James, tu ești, nu?

Niciun răspuns.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ajută-mă! Nu mă pot mișca!

Începu să dea violent din mâini și, pe măsură ce își pierdea și ultimele puteri, alunecă din nou în apă. Luptându-se să-și țină capul la suprafață, încetă să se mai agite și încercă să se calmeze.

Reuși să întindă degetul de la picior până la capul dușului și să-l scoată din căușul lui. Acesta se scufundă pe fundul căzii și bătrânul și-l împinse sub fese, proptindu-se astfel în sus, ca să-și poată ține nasul și gura deasupra apei. Apoi scoase dopul, cu o smucitură puternică.

Începu să numere: unu, doi, trei, respiră. Stai liniștit, nu intra în panică, poți rămâne așa până când apa se scurge și îți vei recăpăta forțele. Nu vei muri aici. Dar în timp ce se uita în sus la tavan, simți din nou prezența fetei în sarafan, lângă cadă. Întoarse încet capul spre ea.

Acum, nu mai era singură. Lângă ea stătea Kitty Cannon.

Părul ei lung și cărunt era fixat cu agrafe la spate, ținea capul plecat și bărbia aproape vârâtă-n piept. Ochii ei căprui erau fixați asupra lui și rămase așa, tăcută, privindu-l timp de câteva secunde. Ținea în mână o cutie pe care o lăsă încet pe podeaua băii.

— Kitty, slavă Domnului! Ajută-mă!

Mintea lui era acum în ceață; sunetele se auzeau înfundat, iar când mișcă din cap, se simți copleșit de greață.

Kitty nu spuse nimic; în schimb, începu să scoată lucruri din cutie. Țăcănind cu tocurile pe dalele de gresie, plecă apoi și se întoarse cu o altă cutie, repetând procesul, în timp ce fetița o privea în liniște, zâmbind. Richard răsuci gâtul și aruncă

o privire peste marginea căzii. Pe pardoseală era împrăștiate dosare, unele, cu fotografii atașate, altele, fără. Atâtea dosare, încât, atunci când Kitty isprăvi cu ele, acopereau toată podeaua.

— Kitty? Ce faci? Te rog, Kitty, scoate-mă de aici, pentru numele lui Dumnezeu!

— Numele meu este Elvira, spuse ea calmă, întinzând mâna.

Richard întinse și el instinctiv mâna, crezând că ea o să-l ajute, apoi scoase un strigăt de durere, când Kitty îi împlântă un cuțit de bucătărie în încheietură, făcându-i o tăietură adâncă pe interiorul antebrațului. Sânge țâșnea prin rana deschisă. Atât de mult sânge, încât, într-un minut, apa din cadă se făcu roșie. Încercă cu disperare să se îndepărteze de ea, să-și adune ultimele forțe, dar nu-i mai rămăsese nimic.

— Din câte văd, cocynaranolul funcționează, spuse Kitty, în timp ce încheietura mâinii lui Richard zvâcnea în agonie. Îți amintești acel medicament, nu-i așa, Richard? Eu cu siguranță îmi amintesc; a avut niște reacții adverse urâte atunci când tu și tatăl tău l-ați testat pe noi. Am rămas surprinsă cât de ușor a fost să-l obțin, doar în baza unei scrisori către Cranium Pharmaceuticals pe una dintre hârtiile tale cu antet. Se pare că semnătura ta are încă multă greutate.

Richard o privi cu groază cum se duse în capătul opus al băii, apoi ridică din nou cuțitul. Mintea îi gonea nebunește. Elvira. Ea era sora lui Kitty, Elvira. Kitty murise în noaptea aceea, iar femeia aceasta din casa lui luase parte la testele efectuate de tatăl său la St Margaret.

— Ai fost unul dintre copii! spuse el, scoțând un alt strigăt, în timp ce ea îi înfigea lama ascuțită în cealaltă încheietură.

Durerea era insuportabilă; ca și cum ar fi fost marcat cu un fier încins.

— Kitty, te rog, nu face asta. M-am certat cu tatăl meu din cauza acelor teste; nu am vorbit cu el

timp de patruzeci de ani pentru ceea ce a făcut.

— Și tu nu ai făcut nimic rău? îl întrebă Kitty. Ești sigur de asta? Nu ai recomandat ca Ivy Jenkins să fie internată într-un spital de psihiatrie pentru că așa ți-a spus tatăl tău? Pentru că îi îngrijora prietenia ei cu o fetiță de opt ani, pe nume Elvira? O fetiță nevinovată care i-a povestit cum ea și ceilalți copii de la St Margaret erau folosiți în testele clinice ale tatălui tău?

Richard închise ochii în timp ce derula în minte acea zi, până la întâlnirea la care tatăl său îi ordonase să participe.

Se adunaseră cu toții acolo pentru a decide soarta lui Ivy Jenkins. Stând în jurul unei mese, în încăperea din spate a bisericii din Preston: părintele Benjamin, stareța Carlin, doctorul Jacobson și Helena Cannon. El ajunsese cu întârziere, după ce se rătăcise. În timp ce străbătea biserica, spre camera mică și sufocantă, părintele Benjamin îl conducea afară pe un tânăr cu părul blond și ochii albaștri. Richard află mai târziu că numele lui era Alistair Henderson și că el era tatăl copilului lui Ivy.

Preotul făcuse prezentările și apoi preluase controlul asupra ședinței.

— Vă mulțumesc tuturor că ați venit, spusese el pe un ton jos și încrezător, ca și cum și-ar fi ținut una dintre predicile lui în biserică. După cum știți cu toții, avem o serie de copii aici, la St Margaret, care, din diferite motive, în mare parte fiind vorba despre probleme din naștere, sunt neadoptabili. În loc să-i aruncăm în stradă, am profitat de o oportunitate oferită de cei de la Mercer Pharmaceuticals, care ne-au permis să ne continuăm munca atât de benefică la cămin.

Richard simțise cum i se urcă tot sângele la cap, la amintirea dureroasă a situației oribile de la St Margaret. Știa că tatăl său se folosea de copiii de la St Margaret ca să testeze rapid un nou medicament pe care își dorea cu disperare să-l

poată scoate pe piață. Când Richard auzise pentru prima dată despre așa ceva, își făcuse cunoscută dezaprobarea, dar de atunci nu mai adusese vorba despre asta și făcuse tot posibilul să se țină la distanță.

Părintele Benjamin se întorsese apoi spre el.

— Cu toate acestea, a apărut o situație pentru care am nevoie de ajutorul și discreția dumitale. O fată pe care o avem aici, Ivy Jenkins, s-a împrietenit cu unul dintre copiii care au participat la testări și credem că ar putea fi la curent cu ce se petrece. Evident, ea nu recunoaște ca atare, dar trebuie să plece curând de la St Margaret și, în cazul în care s-ar afla ceva, activitatea pe care o desfășoară firma tatălui dumitale ar fi în pericol.

Richard nu spusese nimic, rușinat de prezența sa acolo ca reprezentant al companiei tatălui său în această chestiune.

— O a doua problemă a ieșit la iveală, continuă părintele Benjamin. Și anume că tatăl copilului lui Ivy, Alistair Henderson, a primit o serie de scrisori de la ea, scrisori care conțin aspecte tulburătoare, evident niște pure invenții, și pe care mi le-a prezentat astăzi. Domnul Henderson are în față o carieră sportivă promițătoare și este profund îngrijorat că Ivy i-ar putea crea anumite dificultăți. Dumnealui ar fi dispus să ne ajute cu toate costurile necesare pentru a o ține la noi în următorii câțiva ani.

Doctorul Jacobson intervenise în cele din urmă în discuție.

— Câțiva ani? Cum o să reușiți? zisese, cu brațele încrucișate la piept, într-o postură defensivă, și întors într-o parte, de parcă ar fi vrut să se țină cât mai departe de acea conversație.

Părintele Benjamin îl ignorase și se uitase la Richard.

— Domnule doctor Stone, am înțeles că de curând ai obținut licența de psihiatru.

Richard nu spusese nimic; era destul de evident încotro bătea acea conversație. Știuse numaidecât de ce îl trimisese tatăl său la acea întâlnire. Să-l pedepsească pentru că se pronunțase în fața colegilor săi împotriva testelor pe care le desfășura el. Pentru a-i reaminti cine era stăpânul.

— Tatăl dumitale pare să creadă că ai putea să ne ajuți în problema noastră cu Ivy Jenkins. De când a născut, a trecut prin episoade violente, însoțite de halucinații; a făcut și o grevă a foamei. Și din câte mi se pare mie, poate reprezenta un pericol atât pentru ea, cât și pentru întreaga comunitate, dacă ar fi să părăsească în momentul de față căminul St Margaret.

— Chiar nu văd ce nevoie aveți de mine la această întrunire, răbufnise doctorul Jacobson, moment în care stareța Carlin, care până atunci nu spusese nimic, se întorsese către el.

— Credem că este important să fim cu toții conștienți de situația cu privire la Ivy Jenkins, domnule doctor Jacobson. Trebuie să ne implicăm cu toții în această decizie. Nu văd de ce dumneavoastră ar trebui să vă bucurați de plățile consistente pe care vi le-am acordat pentru a ni le trimite pe aceste fete, fără a lua însă parte la luarea deciziilor. Dumnezeu veghează asupra noastră. Până și firele de păr din cap ne sunt, toate, numărate. Dacă doriți ca acest lucru să se oprească, să vă întoarceți la salariul dumneavoastră de medic generalist, cu casa aceea mare în care tocmai v-ați mutat împreună cu familia, vă rugăm să ne informați de pe acum.

Călugărița nu-și luase nicio clipă privirea de la doctorul Jacobson în timpul micului ei discurs, pe când acesta căpătase, rând pe rând, toate nuanțele de roșu. Deși era destul de evident ce ar fi vrut să-i spună, rămase tăcut până la final, apoi se ridică în picioare și năvăli afară.

Părintele Benjamin se ridicase atunci și el și se dusese la Richard.

— Iată scrisorile pe care mi le-a dat Alistair Henderson. Te rog să le studiezi cu atenție, dar am încredere că vei ajunge la aceeași concluzie ca și mine. Și anume că Ivy Jenkins este instabilă psihic și cel mai bine ar fi ca, pentru o vreme, s-o plasăm într-o instituție specializată. Evident, munca importantă pe care o desfășurăm aici se va încheia la un moment dat de la sine, iar când testele vor lua sfârșit, vom putem revizui situația ei.

Richard se uitase la cele cinci plicuri pe care părintele Benjamin le pusese pe masă în fața lui.

— Când doriți să îi fac evaluarea?

— Acum. Evident că vrem ca ea să vorbească deschis cu dumneata, de aceea i-am spus că i se va face un examen medical pentru că urmează să plece acasă.

— Nu e un gest inutil de cruzime? spusese el, neputând să se abțină.

— Tatăl dumitale ți-a eliberat programul pentru ziua de astăzi. După ce găsiți că există motive pentru internare, cred că cel mai bine ar fi s-o trimitem numaidecât. Mergem?

Părintele Benjamin întinsese mâna spre ușă și astfel, cu un simplu gest, soarta lui Ivy Jenkins a fost pecetluită.

Richard întoarse încet privirea spre trupul său plăpând, întins în cada goală; tremura acum de frig și de frică.

— Te rog, Kitty, am fost tânăr și prost. Cheamă o ambulanță, te implor, și apoi putem vorbi despre asta.

— M-am săturat să vorbesc cu tine, Richard. Ți-am dat o șansă. Mai mult decât le-am oferit celorlalți. Nu vreau să te jignesc, știu că munca ta de o viață s-a concentrat pe psihiatrie, dar trebuie să spun, nu te pricepi prea bine la asta. Sunt pacienta ta de câteva luni deja și nu ai prevăzut ce avea să se întâmple, nu?

În timp ce el îi privea chipul și sudoarea care i se prelingea de pe frunte, lumina din cameră

începea să pălească.

— Ți-am spus despre noaptea în care a murit tatăl meu, nu-i așa? zise ea. Nu ți-ai dat seama că mai erau multe alte lucruri de spus?

Un contur negru creștea treptat în jurul ei, în timp ce ținea cuțitul însângerat în mână și își examina lucrarea.

— Nu am vrut să provoc accidentul; nu îmi propusesem ca el să moară. Mă trezisem dintr-un coșmar, o visasem pe Kitty. Mă obseda. Nu mai suportam; am decis că trebuie să-i spun adevărul. Că scumpa lui Kitty era înmormântată la St Margaret; că eu eram o impostoare.

Cu dosul palmei înmănușate, își șterse de pe frunte broboanele de sudoare.

— Am ieșit în viscol ca să iau autobuzul spre spital, pentru că îmi doream cu disperare în acel moment să le spun, și lui, și Helenei, indiferent de consecințe. Apoi, când am văzut că nu trecea niciun autobuz spre spital, am continuat să merg. Cunoșteam foarte bine drumul, mergeam aproape în fiecare zi să o vizităm. Timp de o oră, mi-am croit drum prin zăpadă. Apoi, dintr-odată, mașina lui mi-a ieșit în cale. El a virat, ca să nu mă izbească din plin, și a derapat de pe drum, cu o viteză atât de mare încât, atunci când am ajuns la el, am știut imediat că e mort. Văzusem atâta moarte în jurul meu la St Margaret; mi-am dat seama că s-a dus și el. Nu știu cât timp am stat acolo, dar la un moment dat a apărut un bărbat și m-am speriat, așa că am fugit până acasă. Am așteptat ca poliția să vină să mă ia și să mă ducă înapoi la St Margaret. Dar când au ajuns într-un sfârșit, mi-au spus că a avut loc un accident teribil. Nu știau că am fost acolo, că eu provocasem accidentul. Când am ieșit din starea de șoc și mi-am dat seama că scăpasem și nu fusesem învinuită pentru moartea tatălui meu, am dezvoltat o perspectivă cu totul nouă asupra întregii situații și asta m-a inspirat de atunci încolo.

Deodată, se auzi un zăngănit când cuțitul căzu pe podea, apoi ușa se închise, cu un zgomot ușor.

— Te rog, nu mă lăsa, spuse Richard, cu glas pierit, să primească o alinare în ultimele sale clipe.

Dar nu apăru nicio lumină strălucitoare, în schimb, încetul cu încetul, bezna se adâncea. Zăcea singur în cada rece și goală și își privea sângele prelingându-se în gaura de scurgere. Curând avea să se sfârșească, își spuse în sinea lui, și izbucni în plâns. Îi era dor de soția sa; se ruga acum ca ea să-i iasă în întâmpinare.

— Evelyn, repeta iar și iar, în timp ce întunericul îl împresura. Îmi pare rău.

35

Joi, 12 februarie 1959

Plânsetul unui copil o făcu pe Ivy să tresară din somn. Nu plănuise să ațipească, însă extenuarea își spusese cuvântul, iar acum Ivy se blestemă în gând pentru că fusese atât de proastă. Îi auzise pe copii plângând de nenumărate ori până atunci, iar Elvira îi spusese despre injecțiile care îi făceau să se simtă atât de rău, încât toți copiii din pod erau nevoiți să aibă grijă unul de celălalt. Până în seara asta, însă, Ivy nu avusese nicio putere să-i ajute în vreun fel.

Se ridică și aruncă o privire prin cameră, atentă să surprindă orice mișcare din paturile alăturate. Toate fetele dormeau, nu se auzeau decât gemetele ușoare pricinuite de coșmarurile de care sufereau.

Nici acum nu îi venea să creadă că va pleca acasă. Totul se întâmplase atât de brusc. Stareța Carlin o abordase pe Ivy la micul dejun și îi spusese că mama ei va sosi a doua zi să o ia acasă. Conform procedurii, toate fetele mergeau să fie consultate de un medic înainte să plece, iar Ivy trebuia să coopereze pe deplin cu el.

Doctorul era tânăr, aproape la fel de tânăr ca și ea, se gândi Ivy, cu părul castaniu, ciufulit, purtând un sacou albastru, elegant, și vorbind cu un accent care lăsa de înțeles că provine dintr-o familie bună. Fusese drăguț cu ea, o întrebase ce simțea cu privire la copilul ei și la faptul că locuise o vreme la St Margaret. Ivy știa totuși că nu trebuie să aibă încredere în el, așa că nu îi dezvălui prea multe. În timp ce el lua notițe, ea îi spusese că era recunoscătoare pentru tot timpul petrecut acolo, era fericită că Rose ajunsese într-o familie bună și iubitoare și abia aștepta să lase în urmă acest episod. Doctorul comentase ceva legat de greutatea ei și adusese în discuție greva foamei, dar Ivy îi spuse că fusese pur și simplu disperată să

ajungă înapoi acasă, iar stareța Carlin și părintele Benjamin observaseră cu siguranță lucrul acesta, de aceea deciseseră să o lase să plece. Doctorul zâmbise la răspunsurile ei, dând aprobator din cap în timp ce penița stiloului său scrijelea coala de hârtie de pe biroul ce îi despărțea.

Ivy se dezveli, iar frigul i se furișă pe coapse și de acolo, în sus, pe spate. Tremurând, luă pătura de pe pat și se înfășură cu ea, pornind apoi pe vârfuri spre capătul celălalt al camerei în timp ce scârțâitul podelei sub pașii ei spărgea liniștea absolută din jur. Știa că sora Faith era de partea cealaltă a ușii, moțăind în fotoliul ei, așa cum se întâmpla în fiecare noapte. Ivy nu mai încercase niciodată să treacă de ea; nu avusese niciodată curajul și nici nu se gândise că ar putea avea vreo șansă. Dar acum, când se pregătea de plecare, știa că nu avea de ales. Trebuia să discute cu Elvira. Altă oportunitate nu ar mai fi existat.

Se apropie de ușă ținându-și respirația și se uită la mânerul din alamă. Știa că va face zgomot și că sora Faith se va mișca în fotoliul ei, dar întinse totuși mâna tremurândă către mâner. Ușa se deschise cu un mic zgomot și Ivy trase adânc aer în piept, în timp ce deschidea ușa grea, din stejar, către ea; inima îi bătea atât de tare, încât simțea o durere în piept.

Pe holul de lângă dormitor era liniște, fotoliul era gol, legănându-se ușor de parcă persoana care stătuse pe el tocmai plecase, iar o pătură din tartan fusese aruncată în grabă peste el. Ivy rămase blocată, holbându-se la fotoliu și neștiind ce să facă. I se ridică părul pe ceafă când auzi apa curgând la toaleta de lângă ea. Aruncă o privire pe coridorul lung din stânga ei, la capătul căruia mai era o ușă. Ușa despre care știa că duce către pod și către dormitorul Elvirei.

Inima îi bubuia în piept când închise ușa dormitorului și începu să fugă în picioarele goale, fără niciun zgomot, pe podeaua lustruită. În timp

ce alerga spre întunericul de la capătul coridorului, auzi ușa de la baie descuindu-se și zgomotul unor pași, iar când apucă clanța și o apăsă, sora Faith tuși zgomotos, ceea ce o făcu pe Ivy să tresară ca și cum ar fi fost electrocutată.

Se opri pe treptele care duceau către pod și trase încet ușa după ea, până când aceasta se închise cu un zgomot sec. Ivy așteptă o vreme, încercând să-și recapete suflul, iar când fu sigură că sora Faith nu venea după ea, începu să urce treptele abrupte către pod, două câte două.

Oprindu-se la capătul dormitorului Elvirei și uitându-se în jur la șirurile de pătuțuri de o parte și de cealaltă a camerei înguste și fără ferestre, Ivy își stăpâni cu greu lacrimile pe care le ținea în ea de atâta vreme. În fiecare pătuț erau doi copii, cu vârste între unu și șapte ani, cu gleznele legate de barele aflate la un capăt sau altul al pătuțurilor. Mulți dintre copii dormeau pe saltelele lor murdare, sugându-și degetul mare de la mână, încercând să-și găsească singuri o alinare. Dar alții stăteau treji și se uitau cu ochii larg deschiși la lumina lunii, legănându-se ca niște animale în cuști. Unii copii aveau pielea închisă la culoare și părul lung și lipsit de strălucire; despre alții știa că sunt mongoloizi; iar alții aveau dizabilități fizice atât de grave, încât nu se mișcaseră niciodată din pătuțurile lor. În colțul camerei, o chiuvetă murdară ieșea din perete, iar pe jos, lângă ea, se afla o singură bucată de săpun.

— Ivy?

Vocea Elvirei era atât de distinctă, încât Ivy se întoarse pe dată și o zări pe frumoasa fetiță pe care o îndrăgea atât de mult uitându-se atent la ea.

— Ce cauți aici?

Ivy alergă spre ea, știind că nu avea mult timp la dispoziție. Părul Elvirei era încâlcit, iar fața îi era murdară; salteaua ei mirosea a urină. Ivy nu-și dorea decât să o ia și să o ducă departe de locul acela blestemat.

— Elvi, fii atentă la mine. Nu pot să stau mult, dar am venit să-ți spun că plec de aici.

— Când? zise fetița, cu ochii în lacrimi. Te rog să nu mă părăsești.

— Nu te teme, Elvi, mă voi întoarce după tine. Mâine voi merge la poliție ca să le spun despre ce li se întâmplă copiilor aici, iar după ce vă scoatem de aici, pe tine te voi lua să locuiești cu mine, îi zise și o strânse cu putere la pieptul ei.

— Să locuiesc cu tine?

Ochii fetiței străluceau în timp ce se uita la ea, iar Ivy era atât de tristă pentru Elvira și viața pe care o trăise până în acel moment încât simțea o durere în piept.

— Da, ți-ar plăcea? zise Ivy ținând-o încă pe Elvira la piept.

— Mi-ar plăcea mai mult decât orice pe lumea asta.

— Atunci așa facem. Dar ascultă, Elvi, nu trebuie să spui nimănui despre asta. Înțelegi? Mâine vine mama după mine, dar apoi mă voi întoarce.

Elvira dădu din cap aprobator.

— Vei veni înainte să vină iar doctorii?

— Da, îți promit. A trebuit să vin ca să îți spun să nu îți faci griji. Mă gândeam că vei fi supărată când îți vei da seama că am plecat și nu puteam să-ți fac asta. Ai trecut prin destule.

Ivy se rupse din îmbrățișare și luă mâinile Elvirei într-ale sale.

Elvira începu să plângă, iar lacrimile îi brăzdau obrajii acoperiți de murdărie.

— O să ți se întâmple ceva înainte să te întorci. O să ți se întâmple ceva rău pentru că *eu* sunt rea.

— Elvira, uită-te la mine. Asta nu se va întâmpla. Nu ești rea, ești un îngeraș. Nimic din ceea ce spun surorile despre tine nu e adevărat. Ascultă, Dumnezeu știe adevărul, El vede totul, vede toate lucrurile rele pe care ți le fac și știe cât

de mult suferi. Știe că ești bună până în măduva oaselor. În *Evanghelia după Luca,* se spune așa: „Și chiar perii capului vostru, toți vă sunt numărați”. Nu-ți fie teamă.

Ivy îi prinse fața în mâini. Fetița plângea în hohote și tremura din toate încheieturile, sub imperiul emoțiilor de necontrolat.

— Nu sunt un înger. Ei spun că i-am făcut rău bebelușului lor, că am încercat să-l înec. Dar noi doar ne jucam și el a alunecat.

— Elvira, și tu erai tot un bebeluș. Nu meriți asta. Nu tu ești motivul pentru care te afli aici, ei sunt motivul. *Ei* sunt răi, nu tu. Iar eu o să te scot de aici.

— Nu mă lăsa.

Elvira se agăță de Ivy atât de tare încât unghiile ei zgâriau carnea.

— Gata, Elvira, zise Ivy, uitându-se cu teamă la ceilalți copii care începuseră să se foiască. Te rog, Elvi, te rog să nu mai plângi. Trebuie să ai încredere în mine, draga mea.

O ținu în brațe pe fetiță până când aceasta se opri din plâns.

— Acum trebuie să plec. Ne vedem mâine dimineață la spălătorie, dar nu trebuie să spui nimic, ai înțeles? Promite-mi, Elvi.

— Îți promit.

— Te iubesc, Elvira, șopti Ivy.

— Mă iubești? zise Elvira, ștergându-și lacrimile.

— Da, te iubesc. Acum culcă-te, mâine e o zi importantă.

Ivy zâmbi și o sărută pe fetiță înainte să se strecoare înapoi afară din dormitor. Niște ochi mari, ai unor copii mult prea înspăimântați ca să scoată vreun sunet, o urmăreau. Își dorea să-i poată lua pe toți și să fugă, dar nu avea cum. Cel puțin nu până mâine.

Acum nu mai avea nevoie decât de dosarul lui Rose. Era imposibil să meargă la parter și să intre

nevăzută în biroul stareței Carlin. Trebuia să găsească o modalitate să plece în timpul micului dejun și să intre atunci în birou.

Când ajunse la capătul scărilor, Ivy o auzi pe sora Faith sforăind de partea cealaltă a ușii, dar tot nu reuși să stăpânească teama cumplită care îi cuprinse trupul în timp ce trecu la doar câțiva centimetri de ea. Vedea cum i se mișca buza de sus, îi simți respirația caldă pe mână când trecu pe lângă ea și, în momentul în care fu sigură că scăpase, se strecură înapoi în patul ei.

În timp ce privea tavanul din lemn închis la culoare, în mintea ei, Ivy începu să-și formuleze un plan. Un val de adrenalină îi străbătea trupul; îi era cu neputință să adoarmă. Sufletul ei era atins de o scânteie pe care nu o mai simțise de mult timp, o emoție pe care abia și-o mai amintea, dar în timp ce soarele răsărea încet, Ivy își dădu seama ce anume simțea.

Speranță.

36

Luni, 6 februarie 2017

— Ce faci acolo, te simți bine? întrebă Maude de pe partea cealaltă a ușii.

— Sunt bine, mulțumesc, spuse Sam, trăgând apa la toaletă și dând drumul să curgă la chiuvetă.

Când ieși în hol, privirea i se opri asupra unui goblen pe care nu îl observase înainte.

Maude îi urmări privirea.

— Ivy l-a făcut când avea paisprezece ani. Nu-i așa că e frumos? A încercat să mă învețe și pe mine, dar era prea greu. Ea avea tare multă răbdare când le preda copiilor la școala duminicală.

Sam privi cu atenție materialul cusut de mână pe care erau scrise cuvintele *Și chiar perii capului vostru, toți vă sunt numărați; să nu vă temeți.*

— Așa spunea tot timpul. „Nu-ți face griji, mami, Dumnezeu vede tot ce faci, știe cât de bună ești”. Se uita la unchiul Frank și zicea în șoaptă: „Și știe și cine nu e bun”.

Sam zâmbi cu blândețe, apucându-i mâna lui Maude. Pielea ei era la fel de subțire ca o coală de hârtie. Sam îi simțea toată nefericirea pe care o emana; era ca și cum orice parte din ea, chiar și inima, ar fi putut să se rupă în două în orice moment.

— Semeni atât de mult cu ea, zise Maude uitându-se cu atenție la Sam.

— Cu cine? spuse Sam.

— Cu Ivy, zise Maude, arătând cu degetul o fotografie de pe perete. Cred că avea în jur de șaptesprezece ani în poza asta.

Sam se uită cu multă atenție. Cu părul ei lung și roșcat, Ivy chiar părea a fi reflexia ei.

— Când te-am văzut pentru prima oară, mi s-a părut că văd o fantomă, zise Maude.

Sam începu să se simtă nelalocul ei. Ce încerca să-i spună bătrâna doamnă? Privindu-i cu atenție chipul, care emana încredere și bunătate, în

căutarea vreunui indiciu, Sam încerca să găsească un înțeles ascuns al cuvintelor lui Maude, prin ceața mentală pricinuită de lipsa de somn.

— Trebuie să recunosc că am fost puțin dezamăgită când te-am văzut venind singură pe alee, zise Maude. Speram că sosirea ta neașteptată înseamnă că Rose m-a iertat.

— Cum adică? spuse Sam, simțindu-se cuprinsă brusc de panică, fără să înțeleagă exact de ce. Care Rose?

Maude izbucni într-un râset mic, temător.

— Bunica ta, evident.

— Buni? Ea n-are nicio legătură cu asta. A găsit pur și simplu scrisorile acestea printre documentele bunicului meu, după ce el a murit. Se ocupa cu vânzarea de antichități și găsea de multe ori scrisori sau documente în obiectele de mobilier pe care le vindea.

Sam se auzea spunând toate lucrurile astea și își dorea cu disperare ca ele să fie adevărate, dar știa deja că nu e așa.

— Dar i-am dat personal scrisorile acelea bunicii tale acum aproape cincizeci de ani, zise Maude complet surprinsă. Când ea și prietena ei au venit să mă vadă.

Cuvintele ei pluteau grele prin aer, iar Sam nu reușea să le priceapă înțelesul.

— Bunica mea, Annabel Creed, a fost aici? Acum cincizeci de ani?

— Da, când avea doisprezece ani. Am crezut că de asta ai venit. Am crezut că ți-a dat scrisorile și că ți-a explicat ce s-a întâmplat între noi.

Dintr-odată, Sam se simți amețită și se așeză pe podea, cu capul în mâini.

— Dar dumneavoastră cum le-ați primit?

— Au sosit prin poștă la câteva zile după ce a murit Ivy, zise Maude uitându-se la fotografia fiicei ei. Mi-au frânt inima. N-am avut nici cea mai vagă idee prin ce a trecut. M-am dus cu scrisorile la St Mcrgcret, dar stareța Ccrlin mi-a spus că tot

ce scrisese Ivy în ele era din cauza episoadelor psihotice de care suferea. Atunci mi-a dat și o scrisoare de la un psihiatru prin care se confirma faptul că Ivy avea niște tulburări mintale și că tot ceea ce scrisese era pură invenție.

— Dar Buni nu mi-a spus niciodată că v-ați fi întâlnit, spuse Sam. Nu înțeleg. Sigur ea era? Annabel Creed?

— Annabel Rose Creed, da. Samantha, ea este fiica lui Ivy. Ea este acea Rose despre care vorbește Ivy în scrisorile ei.

Sam se întoarse și fugi la baie, unde vomită în toaletă. Se ridică ușor, sprijinindu-se de chiuvetă. Își dădu cu apă pe față, după care se uită o clipă în oglindă, înainte să iasă din nou pe hol.

— Îmi pare atât de rău, Samantha, chiar credeam că știi deja toate lucrurile astea. Am fost atât de fericită astăzi de dimineață când am citit bilețelul de la tine. Am crezut că bunica ta a decis într-un final să mă ierte.

— Să vă ierte? Pentru ce? zise Sam, uitându-se din nou la fotografia cu Ivy.

— În ziua aceea, a vorbit mai mult prietena ei – era un pic mai în vârstă decât Annabel, spuse Maude. Annabel a fost foarte tăcută. Legile adopției se modificaseră de curând, iar copiii înfiați primiseră dreptul să-și contacteze părinții biologici. Cei din Consiliu mi-au scris să-mi spună că Annabel își dorea să ia legătura cu mine. Ei au organizat întâlnirea.

Sam asculta, clătinând din cap. Nu putea să accepte așa ceva, ideea că Buni știuse unde era bunica ei și cine era mama ei. De ce nu îi spusese nimic despre asta? De ce?

— Dar această prietenă a bunicii mele despre care ați vorbit, ea ce a spus? Zise Sam.

— A fost groaznic. Gândul că urma să o întâlnesc pe Annabel Rose mă măcinase teribil, număram minutele care rămăseseră până când aveam să o văd pentru prima dată. Era așa de

frumoasă și semăna atât de mult cu Ivy încât cred că am fost cât pe ce s-o sufoc pe biata fată când m-a lăsat să o îmbrățișez. Nu voiam să îi dau atunci scrisorile lui Ivy, pentru că erau atât de tulburătoare, dar am adus cutia în care țineam lucrurile ei ca să-i arăt o fotografie, iar prietena ei a găsit scrisorile și s-a retras într-un colț să le citească în timp ce eu stăteam de vorbă cu Annabel. A fost o jumătate de oră minunată – era o fată atât de încântătoare, îmi aducea aminte atât de mult de Ivy. Dar apoi prietena ei a terminat de citit scrisorile și s-a enervat foarte tare. A țipat la mine și mi-a reproșat că nu am salvat-o pe Ivy, mi-a spus că din vina mea murise. Că era ca și când aș fi omorât-o cu mâna mea.

— Doamne, Dumnezeule, e înfiorător! Îmi pare atât de rău, Maude!

Bătrâna pălise atât de rău încât Sam crezu că va leșina. Găsi un scaun în apropiere și îl trase mai aproape pentru ca Maude să se poată așeza.

— Mulțumesc, spuse Maude în timp ce Sam o ajuta să se așeze. Ea a fost cea care a rupt scrisoarea lui Richard Stone în bucăți și mi le-a aruncat în față; era extrem de furioasă. Mi-a spus că în scrisoarea aceea erau numai minciuni, că Ivy nu era nebună. A fost o prostie din partea mea să lipesc toate bucățelele la loc ca să refac scrisoarea. Dar sunt atât de puține lucruri care îmi aduc aminte de Ivy încât trebuie să mă agăț de absolut orice.

Sam o apucă pe Maude de mână.

— Cine era această presupusă prietenă?

— Kitty o chema. Îmi aduc aminte pentru că, după mulți ani, am văzut-o la televizor. Nu-mi venea să cred, spuse Maude în timp ce își ștergea lacrimile cu podul palmei. Mi-a spus să nu o mai contactez niciodată pe Annabel, altfel mă va omorî.

Sam îi aduse un șervețel.

— Doamne sfinte, șopti Sam, clătinând din cap. Kitty îmi tot spunea Ivy când am întâlnit-o pentru prima oară la St Margaret. A negat totul, dar când i-am arătat fotografia lui Ivy, a devenit brusc foarte supărată.

— O cunoști pe Kitty? spuse Maude, mototolind șervețelul în mâini.

— Astăzi am întâlnit-o pentru prima oară, zise Sam încet, căzând pe gânduri.

— Când a fost în ziua aceea aici împreună cu Rose, vorbea despre Ivy de parcă ar fi cunoscut-o, dar cum ar fi fost posibil așa ceva? spuse Maude încet.

— Ea nu avea de unde să o cunoască, zise Sam rar, dar sora ei geamănă, da.

— Sora ei geamănă? făcu Maude.

— Astăzi de dimineață, Kitty mi-e spus că ea și sora ei geamănă, Elvira, s-au născut la St Margaret, iar mama lor, care fusese amanta tatălui lor, murise la naștere. Kitty a fost crescută de tatăl ei, dar Elvira a fost adoptată de un cuplu care a trimis-o înapoi la St Margaret. Ceea ce înseamnă că a fost acolo în aceeași perioadă ca și Ivy.

Sam se uită din nou la fotografia lui Ivy, iar apoi își privi reflexia într-o oglindă veche de pe perete.

— Cred că motivul pentru care mi-a spus Ivy era că a văzut în mine o veche prietenă. Era dezorientată și nu mai știa de ea; nu știa ce spune.

— Nu mai știe de ea? spuse Maude. Cum așa?

— Kitty nu avea de unde să o cunoască pe Ivy, dar Elvira, da.

Privirea lui Sam se opri asupra goblenului de pe perete.

— Are și Kitty un goblen ca ăsta în apartamentul ei. Cred că Ivy e învățat-o acest psalm când erau amândouă le St Margaret.

O privi din nou pe Maude.

— Când Kitty și Ivy erau amândouă la St Margaret? Parcă ziceai că era Elvira, nu Kitty,

remarcă Meude.

— Când m-am întâlnit cu Kitty, mi-a povestit despre ziua în care a cunoscut-o pe Elvira. Aveau opt ani, iar Elvira fugise de la St Margaret și reușise să o găsească pe Kitty. S-au ascuns într-o dependință, lângă St Margaret, iar când s-a întunecat, Kitty a plecat după ajutor. Dar a căzut și s-a trezit abia după trei zile în spital, iar tatăl ei i-a spus că Elvira murise.

— Cât de îngrozitor! Sărăcuța de ea! spuse Maude cu ochii în lacrimi.

— Dar dacă, de fapt, Kitty a murit în acea noapte, zise Sam, iar Elvira i-a luat locul de teamă să nu fie trimisă înapoi ia St Margaret?

— Nu înțeleg ce vrei să spui. Cum ar fi putut să-i ia, pur și simplu, locul surorii ei? E imposibil.

Ochii albaștri ai lui Maude trădau o tulburare adâncă.

— Oare? zise Sam. Erau gemene.

— Dar cu siguranță arătau diferit, zise Maude, aplecându-se spre Sam. Elvira trăise la St Margaret, deci ar fi arătat neîngrijită, pe când Kitty trăise într-o familie iubitoare. Părul, unghiile, dinții Elvirei ar fi fost murdari și ar fi fost și mai slabă decât Kitty, nu?

— Nu neapărat. Kitty a spus că s-a trezit în spital la trei zile după ce o întâlnise pe Elvira. A spus că-și petrecuse noaptea într-un șanț. Deci ar fi fost plină toată de noroi în momentul în care au dus-o la spital, așa că ei ar fi spălat-o.

— Dar mama și tatăl ei și-ar fi dat seama; o mamă știe întotdeauna, zise Maude, oprivind-o fix pe Sam.

— Mama lor biologică era moartă. Dacă vă referiți la Helena Cannon, ea era grav bolnavă pe patul de spital în momentul acela, iar George ar fi fost tulburat și abătut. Sam făcu o pauză. E posibil ca Elvira, știind că sora ei era moartă, să-i fi luat locul și să-și fi petrecut tot restul vieții răzbunându-se pentru tot ceea ce pățise.

— Să se răzbune? Ce vrei să spui?

Maude părea confuză și tot mototolea șervețelul pe care îl avea în mână.

— Toți cei menționați de Ivy în scrisori sunt morți. Și cred că Elvira i-a ucis.

— Doamne ferește, spuse Maude, făcând o pauză ca să poate asimila toate informațiile. Ei bine, toți cu excepția lui Rose.

Sam se holbă la Maude, cu ochii mari, plini de groază.

— O, Doamne! Buni!

— Ce este? spuse Maude. Ce s-a întâmplat?

Sam alergă în grabă către ușa de la intrare, își luă geanta în fugă și se încălță în grabă, strigând în acest timp la Maude:

— Chemați poliția, spuneți-le că o doamnă în vârstă a fost atacată în Whitehawk Estate, la apartamentul 117.

37

Luni, 6 februarie 2017

Lui Fred nu îi luă mult să găsească acea casă în stil victorian spre care îl îndrumase doamna de la oficiul poștal. Nu avea prea mari speranțe că familia Jacobson mai locuia acolo, așa că îi tresări inima în piept când îi deschise ușa o doamnă mai în vârstă, încă atrăgătoare, ce purta un cardigan roz din cașmir. Își propti ochelarii pe cap, în părul perfect aranjat, și îl cântări din priviri.

— Doamna Jacobson? zise Fred, zâmbind călduros.

Citise în necrologul doctorului Jacobson că aceste murise în 1976 și că fusese căsătorit cu soția lui timp de două decenii, așa că doamna Jacobson trebuie să aibă în jur de optzeci de ani. Cu toate acestea, doamna în cauză era încă interesată de înfățișarea ei, gândi Fred, și arăta foarte bine pentru vârsta pe care o avea.

— Da? răspunse ea, agitată.

— Nu știu dacă vă mai aduceți aminte de mine. Am locuit în zonă când eram mic. Sunt Fred Cartwright; soțul dumneavoastră a fost doctorul tatălui meu timp de mulți ani, minți el, și cu toate că se simțea vinovat, continuă, de dragul lui Sam.

Femeia se încruntă, încercând să se lămurească cu privire la acest musafir neașteptat.

— Tata vorbea mereu foarte frumos despre el. Cred că v-a scris când a murit soțul dumneavoastră. A fost foarte trist, zise Fred.

— Înțeleg. Cu ce te pot ajuta? răspunse femeia.

Fred tăcu pentru o clipă.

— Aș vrea să vă pun câteva întrebări despre soțul dumneavoastră, dacă aveți puțin timp.

— Ei bine, nu știu ce să spun, tocmai mă uitam la episodul de sâmbătă din *Casualty,* spuse femeia, aruncând o privire înapoi în cameră.

— Mi-a părut atât de rău când am auzit că doctorul Jacobson a murit. Dumneavoastră și fetele trebuie să-i simțiți nespus lipsa – tata a spus că le chema Sarah și Jane, parcă, nu?

Fred memorase numele lor mai devreme, din articolele de presă pe care își aruncase ochii mai înainte.

— Mulțumesc. Da, așa le cheamă.

— Chiar nu vă rețin mult. Dacă doriți, am putea vorbi chiar aici, pe băncuță?

— O, nu, e prea frig afară. Iartă-mă, dar eu sunt o femeie bătrână care locuiește singură, așa că uneori mă neliniștesc un pic. Îmi face oricând plăcere să vorbesc despre Edward – intră, te rog.

Fred o urmă pe hol.

— Ai vrea niște ceai?

— Mulțumesc, doamnă Jacobson, spuse Fred, dând din cap aprobator.

— Spune-mi Sally. Te rog să intri și să te faci comod cât merg eu să prepar ceaiul.

Bătrâna doamnă îl îndrumă pe Fred într-o sufragerie spațioasă, împânzită de mobile tapițate, fotografii de familie și flori. Camera arăta impecabil, fiecare pernă decorativă stătea dreaptă, la locul ei, și se vedea limpede că imensa casă fusese reamenajată de curând. Era cu neputință ca o bătrână plăpândă ca doamna Jacobson să se poată ocupa de una singură de o casă atât de mare. Era evident că Edward Jacobson se îngrijise ca soția lui să nu ducă lipsă de nimic nici după moartea lui.

În timp ce doamna Jacobson deretica prin bucătărie, Fred cercetă cu luare-aminte niște fotografii aflate pe o măsuță clasică, perfect lustruită. Ridică o fotografie care îl înfățișa pe doctorul Jacobson cu brațul petrecut în jurul unui cocker spaniel de culoarea mierii.

— Cu toții am adorat-o pe cățelușa asta, zise doamna Jacobson, apărând în spatele lui, cu o tavă pe care aducea biscuiți și ceai. Cred că am plâns

mai mult când a murit Honey decât atunci când a murit Edward. După moartea lui, ea mi-a ținut companie și s-a descurcat de minune. Pierderea ei a fost picătura care a umplut paharul.

— Îmi dau seama. Și Jane și Sarah ce mai fac? zise Fred.

— Doamne, s-au făcut mari, de nici nu îmi vine să cred. Sarah este medic, la fel ca tatăl ei, iar Jane este arhitect, spuse ea, în timp ce punea obiectele de pe tavă pe măsuță. Încearcă să mă viziteze cât de des pot, dar sunt foarte ocupate. Știi și tu cum e.

Fred zâmbi.

— Trebuie să fiți foarte mândră de ele.

— Da, sunt tristă totuși că Edward nu a trăit suficient de mult ca să vadă cât de bine au ajuns, zise Sally, întinzându-i o ceașcă de ceai. Dar tu, Fred, cu ce te ocupi? Fred zâmbi.

— Ca să fiu sincer, Sally, sunt istoric și încerc să aflu mai multe informații despre un loc numit St Margaret, din Preston. Nu știu dacă vă spune ceva.

Luă un biscuit și îl puse pe farfurioara lui.

— Desigur, căminul pentru mame și copii. E abandonat de ani de zile, dar cred că îl vor dărâma în curând.

— Da, așa este, spuse Fred și făcu o pauză pentru a găsi cuvintele potrivite. Mă întrebam dacă știți cumva ca soțul dumneavoastră să fi avut vreo legătură cu St Margaret?

Studie cu atenție chipul doamnei Jacobson, ca să identifice orice urmă de neliniște, dar nu observă nimic.

— Păi da, ei adăposteau tinere gravide necăsătorite, nu? Edward se ducea uneori acolo să asiste la nașterile mai dificile, dar nu îi prea plăcea să vorbească despre asta.

Fred aprobă din cap.

— Îmi închipui că era ceva normal ca Edward să vrea să dea o mână de ajutor, zise Fred, sorbind o gură de ceai.

Bătrâna se rezemă de pernele bine umflate de pe canapea, sorbindu-și ceaiul dintr-o ceșcuță de porțelan. Fred își și imagină scena: Sally, întinsă între așternuturile de mătase, abia tresărind în momentul în care ușa de la intrare se deschide cu un mic declic, pentru a-l lăsa să intre pe doctorul Jacobson, ale cărui mâini sunt încă acoperite de sângele unei sărmane tinere pe care se luptase să o salveze. Sally s-ar fi foit ușor și ar fi ridicat capul dintre perne abia când el ar fi fost în pragul ușii de la dormitor, șoptind: „Merg să fac o baie, draga mea, iar apoi mă duc să mă culc în cealaltă cameră, ca să nu te deranjez".

O pisică persană apăru în dreptul ușii din sticlă ce dădea spre grădină și îi făcu pe amândoi să tresară.

— Ce cauți acolo, Jess? spuse Sally, ridicându-se pentru a o lăsa să intre în casă.

— Ce grădină minunată! exclamă Fred, privind dincolo de ușă, în timp ce Sally o închise rapid și își strânse mai bine jacheta pe lângă trup. Trebuie să vă fie greu să aveți grijă singură de o casă așa mare.

— Ei, am noroc că îmi permit să angajez ajutoare. Fetele tot încearcă să mă convingă să plec de aici, dar nu pot. Toate bune și frumoase, ele au impresia că știu mai bine, dar cu ce mă ajută pe mine să mă mut într-un loc necunoscut, să locuiesc singură și să-l las pe Edward aici? L-aș dezamăgi, zise bătrâna și își așeză ceașca pe masă. Știi, aici a murit.

— Nu știam asta. Îmi pare rău, trebuie să vă fie foarte greu.

Așteptă ca Sally să continue discuția, dar ea rămase pe gânduri.

— Fusese bolnav?

— Nu, chiar deloc. S-a înecat în piscina acoperită. Tot nu știm exact cum s-a întâmplat, dar cumva a rămas blocat sub prelată. Din autopsie am aflat că și-a dizlocat umărul. Noi credem că Honey

rămăsese blocată sub prelată, iar el încerca să o scoată de acolo și a căzut în piscină.

— Cât de îngrozitor! Erați acasă când s-a întâmplat? spuse Fred.

— Nu, eram plecată să fac cumpărăturile de Crăciun. Am făcut pană la mașină, așa că am lipsit ceva vreme…

Vocea lui Sally se stinse treptat în timp ce își tot freca mâinile în poală.

— Pusesem cea mai rezistentă prelată deasupra piscinei, ca să nu cadă copiii înăuntru; ar fi trebuit să îl susțină, dar s-a lovit la cap când a căzut, așa că își pierduse cunoștința când a alunecat în apă.

— E oribil. Cei de la poliție au fost de ajutor? spuse Fred, analizând cu atenție chipul lui Sally.

— Da, au fost. Eu le tot spuneam că ceva nu e în regulă. Honey nu putea să sufere piscina; îi era teamă de apă și nu s-ar fi dus niciodată acolo. Iar Edward a trebuit să spargă un ochi de geam ca să intre în anexa cu piscina – i-au găsit amprentele pe o piatră pe care o folosise. Știa unde e cheia; de ce ar face asta ca să intre în propria piscină? Nu-i învinovățesc pe polițiști că nu au vrut să mă asculte. Am fost într-o stare atât de proastă după moartea lui încât m-au ținut sedată mai multe zile. N-am putut să fiu de față nici măcar la anchetă. Știam că verdictul va fi moarte accidentală. De ce n-ar fi fost așa? Nimeni nu avea motiv să-i facă vreun rău lui Edward.

— Nu, spuse Fred, uitându-se la fotografia cu doctorul Jacobson și fiicele sale.

— N-o să-mi iert niciodată faptul că nu am fost aici.

— Îmi pare rău, Sally, spuse Fred. A fost întotdeauna foarte amabil cu familia noastră. Viața chiar nu e dreaptă uneori.

Sally își șterse o lacrimă cu dosul palmei.

— Știu că e un lucru egoist din partea mea – am petrecut totuși douăzeci de ani extrem de

fericiți împreună – dar câteodată când le văd pe prietenele mele certându-se cu soții lor, îmi vine să strig la ele: „Nici nu știți cât de norocoase sunteți că aveți cu cine să vă certați!”

Fred așteptă ca ea să continue, simțindu-se trist că Sally era așa de singură încât împărtășea atât de multe cu un străin.

— A vrut să vină și el la cumpărături cu mine, dar am inventat o scuză ca să nu-l iau. Vezi tu, nu era chiar cel mai bun partener de cumpărături. Dacă aș fi avut mai multă răbdare cu el, ar fi fost și acum lângă mine.

— După cum spune tatăl meu, orice om e vinovat de tot binele pe care nu l-a făcut, zise Fred.

Sally ridică privirea și zâmbi, cu ochii încă plini de lacrimi.

— Iartă-mă, sunt sigură că nu ai venit până aici ca să mă asculți pe mine vorbind despre Edward. Cu ce te pot ajuta?

— Mă întrebam dacă ați păstrat din documentele doctorului Jacobson. M-am gândit că poate are vreo informație cu privire la fetele de la St Margaret pe care le-e salvat, ca să le pot lua un interviu. I-aș putea aduce un frumos omagiu în lucrarea mea de disertație.

— Ah, nu sunt sigură, spuse Sally, încruntându-se dintr-odată. Nu mi-am făcut niciodată curaj să umblu printre hârtiile lui. Nu vreau decât să las totul așa cum a fost înainte.

— Înțeleg perfect, spuse Fred, așteptând ca vorbele sale să își producă efectul. Ați putea să vă uitați numai dacă avea vreun dosar legat de St Margaret, iar eu v-aș lăsa timp să vă gândiți la propunerea mea și să vorbiți și cu fetele. Pot să reveni altădată. Nu e nicio obligație.

Sally cântări propunerea lui.

— Da, ar fi bine așa. Dar, sincer, nu cred că voi găsi prea multe. S-a întâmplat ceva ciudat chiar înainte să moară: părintele Benjamin îi trimisese chiar în acea săptămână vreo patru-cinci

cutii cu dosare pe care le tot sorta. Am presupus că sunt documente legate de St Margaret.

Sally își reaminti de acea zi de pe la mijlocul lui decembrie 1976, cu o săptămână înainte ce Edward să moară, când părintele Benjamin apăruse le ușa lor.

— Bună, Sally, Edward e acasă? spusese el, stând în pragul ușii, cu bastonul în mână.

— Ăă, da. Știe că sosiți, părinte?

Știa că Edward nu îl aștepta și că își dorea doar să petreacă o zi liniștită acasă. Dar evident că nu îl putea izgoni pe părintele Benjamin.

— Ce o vrea de la mine? Nu poți să-i spui și tu că sunt bolnav?

Edward își ieșise din minți când Sally se dusese să-l anunțe, iar în ochii lui obosiți apăru o urmă de îngrijorare.

Sally fusese puțin mirată de tonul soțului ei.

— Păi, e cam târziu să-i mai spun asta acum, Edward.

— Pentru numele lui Dumnezeu, atunci invită-l înăuntru, rostise el printre dinți, pufăind și oftând în timp ce-și strângea documentele de pe birou.

După ce îl conduse pe părintele Benjamin în biroul lui Edward, Sally rămase pe palier și ascultă, agitată, discuția aprinsă dintre cei doi.

— Sincer, nu prea înțeleg ce vrei să fac eu acum, părinte, spusese Edward. Te-am avertizat de la început că trebuia să fi ținut niște registre adecvate pentru bieții copii, Dumnezeu să-i ierte.

— Acei copii au primit mâncare și adăpost din partea noastră; nu aveam resursele necesare ca să îi creștem. Mă simt jignit de atitudinea moralizatoare pe care o adopți acum, Edward. Știai cum stau lucrurile încă de la bun început și totuși ai continuat să profiți de pe urma fetelor pe care ni le trimiți.

— Pe care le-am trimis, părinte, le-am trimis. N-am mai făcut lucrul ăsta de aproape șase ani.

Sally îl auzise atunci pe părintele Benjamin râzând nemilos și rece, și simți că i se întoarce stomacul pe dos.

— Cred că implicarea ta în toată această poveste a fost oricum suficientă până să te retragi, doctore. Nu vreau ca situația asta să devină urâtă, dar în mașină am niște registre, registre pe care acum consiliul are tot dreptul să le consulte. Dacă refuz să le predau, se poate considera că încalc legea, în cazul în care se va ajunge la un proces.

— Trebuia să te fi gândit la toate astea înainte să fi cheltuit toți banii pe care ți i-au dat cei de la Mercer Pharmaceuticals.

— Ascultă-mă bine, Edward Jacobson, urlase părintele din toți rărunchii, încât Sally coborâse scările în fugă. Dacă voi fi nevoit să dau explicații pentru treaba asta, să știi că am să te trag după mine. Tu ești singurul în măsură să analizeze toate aceste dosare și să găsească explicații pentru ceea ce scrie în ele. Avem la dispoziție o săptămână, așa că îți sugerez să te apuci de treabă chiar din seara asta.

Sally auzise ușa biroului deschizându-se și se grăbise să ajungă în bucătărie, în timp ce preotul coborî hotărât scările și ieși pe ușă, lăsând-o deschisă. Îl privise deschizând zgomotos portbagajul mașinii, scoțând de acolo patru cutii mari pline cu dosare și târându-le până în holul casei. Nu scosese o vorbă când o văzuse pe Sally holbându-se la el, ci se întorsese cu spatele și trântise ușa după el.

Fred ciuli urechile și își îndreptă privirea către ea.

— Ei bine, dacă erau dosare de la St Margaret, aș fi extrem de interesat să le văd, spuse el, încercând să-și ascundă entuziasmul.

— Nu știu sigur ce-a făcut cu ele. Nu le-am mai văzut de atunci și sigur nu sunt în biroul lui. Nici în ziua de azi nu știu unde au dispărut. Te deranjează dacă aștepți aici cât mă duc eu să văd

dacă pot găsi ceva care să-ți fie de ajutor? zise Sally, zâmbind voios.

Fred încuviință din cap. De cum auzi pași în camera de deasupra, se uită la mâinile care-i tremurau și se îndreptă spre dulapul cu băutură. Îl deschise, își turnă un pahar de whisky și îl dădu pe gât dintr-o sorbitură. După câteva minute, auzi vocea lui Sally; în mod evident, vorbea cu cineva la telefon. O sunase cineva, gândi el, sau ea începuse să se îngrijoreze și sunase pe cineva.

— Ei bine, așa cred, nu știu sigur, dragă! spunea Sally, pe un ton ușor ridicat și vădind îngrijorare.

Se întoarse în cameră cu telefonul încă la ureche.

— Mi-e teamă că n-ai noroc, îi spuse ea lui Fred, schimbându-și în totalitate atitudinea. Nu există niciun dosar de acest tip, iar fiica mea, care locuiește în satul vecin, trebuie să sosească din minut în minut. Cred că ar fi mai bine să pleci.

— Desigur, spuse Fred, încercând să-și ascundă sentimentul de teamă. Mulțumesc pentru ceai. Aș putea să folosesc repede baia înainte să plec? Mă așteaptă un drum lung până la Londra.

Sally țuguie dezaprobator din buze. Era evident că, de când vorbise cu fiica ei, era complet speriată.

— Da, bine, e în capătul holului, pe stânga.

Fred porni de-a lungul coridorului, trăgând cu ochiul în celelalte camere în timp ce mergea. Pe când închidea ușa de la baie, zări o ușă deschisă, sus, în capul scărilor din fața lui. Nu ezită. Asigurându-se că nu era nimeni în jur, închise ușa de la baie și urcă în tăcere scările, iar apoi intră într-un birou vast, mobilat cu o masă de scris din mahon, un scaun din piele și două fișete. Unul dintre ele avea cheia în broască.

Știind că nu avea decât câteva minute la dispoziție până va fi descoperit, întoarse cheia în broască și deschise primul sertar plin cu dosare.

Negăsind nimic la litera „S” de la „St Margaret”, se uită la litera „M”, dar acolo nu era decât un singur dosar, intitulat „Mercer Pharmaceuticals”, pe care îl scoase din fișet. Dosarul conținea o singură foaie cu antet, ce părea a fi un contract, pe care scria *Privat și confidențial.* În josul paginii erau două semnături, cea a doctorului Jacobson și cea a directorului de la Mercer Pharmaceuticals, Philip Stone. Fred continuă să caute, iar la litera „P” găsi un dosar gros care purta numele părintelui Benjamin. Cu mâinile tremurânde, îl scoase din sertar și-l deschise.

Primele documente reprezentau istoricul medical al părintelui Benjamin – referințe la câteva afecțiuni mărunte –, dar în spatele lor erau relatări despre aproape patruzeci de nașteri la care participase doctorul Jacobson la St Margaret, iar în multe cazuri, fătul se născuse mort.

Cum era absolut disperat să citească dosarele cu atenția cuvenită, doar inima care bătea să-i sară din piept îi reaminti lui Fred că nu are timpul necesar la dispoziție. Grăbindu-se să ia la mână cât mai multe dosare cu putință, dădu peste unul mai mic, care se afla în spate și era prins cu o agrafă subțire. Din notițele pe care le luase doctorul Jacobson, se părea că acesta consultase la St Margaret copii cu vârsta de trei-patru ani, care sufereau de febră, dureri de gât, rigiditate musculară, spasme, stări de vomă, apatie și atacuri de apoplexie. Cine erau acești copii? Din câte știa Fred, St Margaret era o instituție pentru mame și copii, unde tinerele veneau să nască, iar copiii erau dați apoi spre adopție.

Vocea lui Sally Jacobson se auzi ca un ecou:

— Fred?

Lovindu-se cu genunchiul de masa de scris, Fred se grăbi să ajungă în pragul ușii și o văzu pe Sally la parter, bătând cu putere în ușa de la baie.

Cu mâinile tremurânde, scoase scrisoarea din dosarul despre Mercer, o împături și o vârî în

pantaloni, la spate. Apoi închise dosarul și îl puse înapoi în sertar cât putu de repede. Verificând să lase toate lucrurile așa cum le găsise, se furișă afară din birou și fugi pe scări.

— Mersi mult, Sally, mi-a făcut plăcere de cunoștință, spuse el, pe un ton relaxat, îndreptându-se spre ieșire.

— Ce căutai acolo, sus? îl întrebă ea furioasă.

— Am fost la baie, spuse repede Fred, disperat să scape. La revedere, Sally, salută-le pe fiicele tale din partea mea.

Deschise ușa, fericit că nu era încuiată, ieși din casă și se grăbi pe aleea care ducea către stradă.

Ajuns în mașină, unde se simțea în siguranță, își scoase telefonul. Se pregătea să o sune pe Sam și să îi povestească discuția pe care o avusese cu Sally, când un Jaguar negru trecu pe lângă el. La volan se afla o femeie cu părul lung, cărunt. Fred o recunoscu imediat, dar îi luă puțin timp până se dezmetici: era Kitty Cannon. Știa din articolele de ziar pe care le citise despre accidentul lui George Cannon că strada pe care parcase, Preston Road, ducea către St Margaret.

Fred întoarse mașina și porni în urmărirea ei.

În timp ce se îndepărta, Fred se uită în oglinda retrovizoare și o văzu pe Sally Jacobson în pragul ușii deschise, uitându-se aspru la el.

38

Sâmbătă, 18 decembrie 1976

Doctorul Jacobson tresări din somn la auzul soneriei.

Rămase nemișcat în întuneric pentru o clipă, încercând să se dezmeticească, în timp ce lumina de afară, declanșată de prezența musafirului de la ușă, se răsfrângea asupra cutiilor cu arhive de pe podea. Ceasul de călătorie de pe birou îi arătă că era trecut de ora șase. Sally nu-i spusese că ar fi așteptat pe cineva; cine ar putea să vină neanunțat?

Începu să tremure. Era frig în cameră. Cât dormise el, geamurile se aburiseră, și, din nu se știe ce motiv, centrala nu pornise. Nu știa la ce oră adormise și nici de ce nu îl trezise soția lui. Își ținu respirația, ascultând după vreun zgomot făcut de soția lui, dar în casă domnea o liniște desăvârșită.

Bum, bum, bum. Persoana care era la ușă renunțase le sonerie și bătea acum în ușă. Nu se lăsa păgubașă; trebuia să coboare și să deschidă. Își îndreptă ușor trupul amorțit și se ridică din fotoliu, cu un oftat, îl durea gâtul din pricina poziției în care dormise, iar articulațiile îi trosneau, după ce stătuse nemișcat atâta vreme. Se uită pe fereastră și văzu un șir de pălării cu ciucuri așteptând în fața ușii. Colindători. Îi auzea discutând între ei: „Nu sunt aprinse luminile… Sally e spus că vor fi acasă… mai încearcă o dată”. Unul dintre ei făcu un pas în spate, ca să arunce o privire pe fereastra de la etaj, iar Edward se trase înapoi. Nu voia să stea în pragul ușii, în ger, să audă cum cântă corul local. Era suficient că trebuia să suporte chestia asta la biserică.

Bum. O ultimă încercare, apoi, în sfârșit, se auzi zgomotul pietrișului înghețat, și colindătorii plecară.

Edward oftă adânc și își ridică ochelarii, ca să se frece la ochi. Fusese o săptămână obositoare. Epidemia de gripă care lovise satul în plin sezon

rece însemnase pentru el zile de lucru de șaisprezece ore la cabinetul medical, după care sosea acasă unde găsea în fiecare seară mesaje din ce în ce mai presante de la părintele Benjamin. Reușise să-l evite în primele zile, dar când preotul începuse să sune în toiul nopții, Edward răspunsese la telefon de teamă să nu fie vreuna dintre fiicele lui.

— Sper că reușești să te uiți peste dosarele pe care ți le-am lăsat săptămâna trecută.

Vocea lui era tăioasă.

— Da, mă străduiesc, dar risc să ajung la închisoare dacă le modific. E o lectură înfiorătoare, ca să nu zic mai multe.

Părintele Benjamin oftase adânc.

— Ei bine, sper că îți vei da toată silința să faci lectura mai plăcută, zisese el amenințător. În felul ăsta, o să putem să dormim cu toții liniștiți noaptea.

— Te-am avertizat în privința registrelor ăstora, părinte, că e posibil să fie verificate la un moment dat.

Edward începuse să se simtă neliniștit.

— Parohia nu a fost niciodată obligată să arate registrele până acum, pufni părintele Benjamin. N-aveam cum să anticipăm că legile adopției se vor schimba și le vor permite acelor femei accesul la registre – așa că acum trebuie să găsești niște explicații mai digerabile pentru ce s-a întâmplat cu copiii lor.

— Cum? făcuse el, amintindu-și de unele dintre certificatele de deces îngălbenite, pe care părintele Benjamin le descărcase din mașina lui. Cum ai vrea să fac să sune mai bine… episoade psihotice, spasme și neglijență cronică?

— Nu știu, Edward, tu le-ai scris, răspunsese preotul. Distruge-le pe cele mai rele și găsește niște explicații plauzibile pentru restul. Te-ai descurcat foarte bine de când ai plecat de la St Margaret, așa că îți sugerez să ne ajuți și pe noi să

scăpăm din situația asta. După cum am mai spus, dacă iese ceva la suprafață, mă voi asigura că implicarea ta în toată povestea asta n-o să rămână neobservată.

După ce părintele Benjamin închisese telefonul, Edward nu mai reușise să pună geană pe geană. Își dorea cu disperare să-și trezească soția și să-i împărtășească grijile lui, dar de fiecare dată când venea vorba despre St Margaret, soția lui afișa o tăcere dezaprobatoare. În ciuda faptului că banii pe care îi primea de la părintele Benjamin pentru tinerele gravide, singure, pe care le trimitea acolo achitaseră educația fetelor lor, căminul de bătrâni al mamei lui Sally și imensa și confortabila lor casă, Sally decisese că nu voia să-și încarce conștiința gândindu-se la acel loc.

Edward fu trezit brusc la realitate de scheunatul vag al unui câine și observă că patul lui Honey era gol. Nu avea nici cea mai vagă idee unde plecase tovarășa lui nelipsită; nu-și aducea aminte să fi existat vreun moment în care Honey să nu vină la el după ce lua cina. Poate că Sally ieșise să-și viziteze vreo prietenă din sat și o luase și pe ea. Dar ar fi auzit-o mai devreme dacă s-ar fi întors deja de la cumpărăturile de Crăciun; zdrăngănitul familiar al cheilor, scârțâitul dulapurilor și lătratul cățelușei, cerându-și cu insistență mâncarea de seară, l-ar fi trezit cu siguranță. Chiar dacă Sally ar fi încă supărată după vizita părintelui Benjamin, tot l-ar fi anunțat unde pleacă. Poate i se întâmplase ceva ei sau uneia dintre fete și plecase din casă în grabă.

— Sally? strigă el în timp ce își croia drum pe coridor, către scări. Unde ești?

După ce coborî scările cu dificultate, ajunse în hol. Simțea gresia inconfortabil de rece sub picioarele goale, în timp ce se îndrepta spre bucătărie, mormăind ca pentru sine. Unde Dumnezeu erau? Când ajunse la ușa din spate, auzi

din nou scheunatul unui câine, întoarse numaidecât capul. Să fi fost Honey?

Îngrijorarea începu să ia locul sentimentului de iritare care tot crescuse în el. Se așeză pe un scaun la bucătărie și își trase cizmele de cauciuc peste picioarele goale. Poate că soția lui căzuse undeva, în grădină, iar Honey încerca să-i atragă atenția. Deschise dulapul din hol și căută prin mulțimea de haine pe cea din fâș, marca Barbour, dărâmând între timp, zgomotos, un coș cu umbrele. Apoi trânti de perete ușa din spate, icnind când simți gerul de afară, și se avântă în grădină. Pietrișul pârâia și trosnea sub pașii lui, ier cântecele colindătorilor ajungeau până la el, tocmai din curțile vecinilor.

— Honey? strigă el, în timp ce se îndrepta spre gard.

Soarele hibernal era complet nevăzut, iar lumina orbitoare care îl izbise de dimineață dispăruse, așa că Edward se trezi înconjurat de întuneric. Pământul de sub picioare se transformase în mocirlă și nori negri prevesteau și mai multă ninsoare. Merse mai departe, ținându-se de gard, ca să-și mențină echilibrul în timp ce pășea pe lângă stâncile artificiale, tufișurile și brăduții din grădină. Când trecu pe lângă tufele de trandafiri, se înțepă într-un ghimpe mare.

— Sally? Ești aici? strigă el, tresărind la vederea sângelui cald care i se scurgea pe mână. Honey!

Amorțeala din tălpi începu să urce pe picior, ceea ce îl făcea să meargă din ce în ce mai greu pe pământul denivelat. Se tot împiedica, strigând și fluierând după Honey, până ce ajunse la stejarul lui preferat. Se opri o clipă să se sprijine de el și deranjă o bufniță, care scoase un țipăt lung și ascuțit. Edward își întinse gâtul, uitându-se printre crengile desfrunzite ce arătau ca niște gheare, și văzu doi ochi negri clipind la el. Se holbară unul la celălalt pentru o clipă, apoi bufnița scoase iar un

țipăt ascuțit, înainte să-și ia zborul, scuturând zăpada de pe creanga pe care stătuse până atunci. Edward se sperie de zgomot și se trase înapoi ca să evite zăpada, prinzându-și piciorul printre-rădăcinile copacului. Își pierdu echilibrul și îi fu cu neputință să se mai redreseze. Încercă să se agațe de ceva, dar picioarele îi erau înghețate și abia mai răspundeau comenzilor lui, iar în timp ce se prăbușea, întinse instinctiv o mână ca să-și atenueze căderea.

Când palma lui atinse pământul, o durere teribilă îi cuprinse brațul, urcând până la umăr. Urlă de durere și se întoarse pe o parte, ținându-se strâns de braț și inspirând adânc ca să poată face față durerii. Își mai dislocase o dată umărul în adolescență, așa că își dădu imediat seama că același lucru i se întâmplase și acum. Băgă mâna pe sub geacă și își pipăi umărul: articulația era deplasată și osul i se ițea prin piele.

Nu îndrăzni să se miște: durerea ar fi devenit insuportabilă. Dar era ud leoarcă acum, din cauză că se rostogolise pe jos, iar zăpada îi pătrunsese prin gulerul hainei și i se prelinsese pe șira spinării. Tremura tot din pricina frigului și a șocului. Trebuia să se ridice; altfel, ar fi degerat în câteva minute.

— Mă aude cineva? strigă el.

Știa că e singur, colindătorii plecaseră de mult, dar gândul că nimeni nu va veni să-l ajute era de nesuportat.

Zăcu întins în frig încă un minut, gâfâind din pricina durerii. Trebuia să se miște; nu putea rămâne acolo. Încercă să-și pună ordine în gânduri și să se calmeze. Nu avea de ales: trebuia să ignore durerea și să se ridice. Nu era prea departe de casă: lumina de pe verandă se aprinsese, o zărea din locul unde se afla. Dacă reușea să ajungă până acolo, putea apoi să cheme o salvare.

Fusese așa de nătâng. Era obosit și supărat după toată săptămâna asta; nu ar fi trebuit să iasă

din casă. Scâncetul acela nu putea să fie de la Honey. Trebuie să fi fost un alt câine sau poate doar imaginația lui. Cățelușa nu era acolo și nici altcineva nu era. Când avea să ajungă la spital, urmau s-o cheme pe soția lui. Ea și Honey erau undeva împreună, fără doar și poate. Tot ce trebuia el să facă era să se ridice ajutându-se de rădăcinile copacului și să ajungă cât mai repede în casă.

În timp ce se întoarse pe partea cealaltă, scrâșnind din dinți, auzi limpede schelălăitul lui Honey, venind de undeva, din apropiere. Îl cuprinse panica. Avusese dreptate până la urmă. Era acolo, în ger, și rămăsese blocată undeva. Bâjbâi printre rădăcinile din jurul lui, ca să găsească una destul de mare de care să se sprijine și să se ridice. Nimic. Începu să se târască pe călcâie, prin mocirlă, căutând prin întuneric până ce găsi rădăcina groasă de care se împiedicase. Suspinând, ajunse ușor până la ea și se ridică mai întâi într-un genunchi, apoi în ambii, până când reuși, într-un final, să stea în picioare.

Dură câteva clipe până ce își recăpăta echilibrul, apoi, alungând ispita de a se întoarce în casă, plecă în direcția din care auzise plânsetul lui Honey. Nu putea să o lase, pur și simplu, afară; ar degera. Ținându-se strâns de braț, amețit din pricina durerii, începu să îi strige din nou numele, așteptând disperat ca ea să scoată vreun sunet care să-l conducă la locul în care se afla. Ochii i se opriră asupra anexei unde se afla piscina interioară. Mergând cât de repede îi îngăduiau picioarele tremurânde, ajunse într-un final acolo și își făcu mâinile căuș ca să poată vedea pe geamul aburit. Pentru o clipă, nu se auzi nimic – grădina era complet tăcută – apoi auzi dintr-odată un scâncet venind dinăuntru.

— Honey?

Se grăbi către ușă. Durerea din umăr îi coborî brusc în braț, iar ochii i se umplură de lacrimi. Dar

gândul că preaiubita lui cățelușă cocker spaniel era în pericol îi dădu forța să continue.

— Mai rezistă puțin, Honey, vin acum.

Apăsă puternic pe clanță, dar ușa rămase nemișcată, începu s-o zdrăngăne, plin de frustrare, izbindu-se ca un nebun, dar ușa era încuiată. Cheile erau în casă; ar fi durat mult prea mult să se ducă până acolo în starea în care se afla. Honey scânci din nou, iar el lovi în ușă cu mâna cea bună. Dacă Honey era în piscină, s-ar fi putut îneca. Se uită împrejur după ceva care l-ar fi putut ajuta și găsi o piatră, pe care o și ridică de jos. Înălțând brațul cât putu de sus, aruncă bolovanul spre ușă, spărgând unul dintre geamuri, apoi băgă mâne prin gaură și reuși să ajungă la încuietoare și să descuie ușa. *Clic.* Intră în spațiul călduros.

— Honey? Honey, ești aici? strigă el, aprinzând lumina și plimbându-se în jurul piscinei, în cizmele lui grele, în timp ce se ținea de brațul rănit.

Un scâncet panicat se auzi de sub prelata care acoperea piscina, iar Edward văzu ceva mișcându-se acolo.

— Rezistă, Honey, vin acum.

Merse cu pași împleticiți spre cățelușă, alunecând de două ori. O vedea cum se agăța disperată, cu lăbuțele ei umede, de marginea piscinei. Prelata era strânsă bine, așa că se chinui să o desfacă cu o singură mână și să o dea la o parte. Într-un final, apăru și chipul micuț, maroniu și ud leoarcă al cățelușei, cu ochii ieșiți din orbite și îngroziți. Edward scoase un strigăt sugrumat.

— Honey! Ce naiba cauți în piscină?

Era evident că animalul era extenuat, tot râcâind marginea piscinei în timp ce Edward se aplecă să o scoată de acolo. Atunci auzi niște pași în spatele lui, dar înainte să apuce să se întoarcă, fu împins cu atâta forță, încât nu avu nicio șansă să-și mențină echilibrul și căzu în piscină.

În timp ce se afunda, urechile, ochii și gura i se umplură de apă. Era un chin să încerce să-și ridice trupul la suprafața apei cu o singură mână, simțind, cu fiecare mișcare, că cineva îi înfigea, parcă, un cuțit în umărul dislocat. Când ajunse în sfârșit la suprafață, tușind și înecându-se, se prinse de marginea piscinei, căutând cu disperare din priviri persoana care îl împinsese, în fața ochilor lui apărură niște picioare încălțate cu cizme fără toc, din piele neagră, îmbibate de apă, dar când își ridică privirea, constată că prelata era coborâtă peste capul lui și, deși încercă să o dea la o parte, nu avea suficientă forță.

— Te rog… nu, bolborosi el. Oprește-te, ce faci?

Încerca să lovească în continuare prelata, dar din pricina durerii, fiecare mișcare era un chin groaznic, iar el nu mai avea pic de energie după ce căzuse în apă. Honey era și ea încă în apă, înfigându-și ghearele în brațul lui rănit, iar curând panica ei i se transmise și lui, în timp ce încerca să-și țină capul la suprafața apei. Prelata însă continua să-l împingă înăuntru și nu mai rămăsese desfăcut decât un singur colț. Edward încercă să se agațe de marginea piscinei, cu degetele amorțite.

— Rezistă, Honey, zise el, o să ieșim de aici. Mai rezistă un pic.

Se înecă și scuipă apă în timp ce Honey se tot agăța de umărul lui dislocat, încercând să se cațăre pe el, dar alunecând de fiecare dată. Niciodată nu mai simțise o astfel de durere.

Dintr-odată, o mână plonjă în apă și scoase afară animalul panicat, iar apoi, dintr-un singur gest, ultimul colț al piscinei fu acoperit peste capul lui Edward.

Începu să lovească în prelată. Nu își mai putea controla starea de panică și începu să plângă în hohote. Peste o săptămână era Crăciunul; îi apărură în minte imagini cu fiicele lui coborând scările în fugă în dimineața de Crăciun. Crăciunul

acesta, și toate de atunci încolo, aveau să fie distruse pentru soția și fiicele lui. Le strigă pe nume, țipă după Sally, cu toată forța pe care o mai avea, încercând să se agațe de prelată, până când degetele începură să îi sângereze, înroșind apa.

Alunecă, încercând să se împotrivească la început: în sus și în jos, se scufunda și apoi înota, se scufunda și apoi înota. Se scufunda. Se scufunda și apoi înota. Se scufunda…

Ține-ți respirația, luptă pentru fetele tale, luptă.

Nu le face una ca asta, ține-ți respirația, ridică-te la suprafață și trage aer în piept.

Se scufunda.

Se scufunda.

Începu să îi intre apă în plămâni, iar spaima teribilă îl propulsa din nou la suprafață, doar ca să se lovească iar de prelata groasă și de nepătruns, în timp ce se ruga necontenit ca Sally să vină și să-l găsească.

Apoi se stinseră luminile.

Îl cuprinse un sentiment de groază cum nu mai simțise niciodată până atunci. Nimeni nu va ști, timp de ore, poate chiar zile, că el se află aici. Într-un final, îi vor găsi trupul tumefiat, plutind în apă.

Mintea îi fugi la registrele de pe podeaua biroului său. Asta va găsi Sally când se va întoarce acasă și îl va căuta. Îl va striga și apoi se va duce în biroul lui, unde va găsi cutii peste cutii cu certificate de deces. Ultimul pe care îl citise îi rămăsese în minte: 24 *de ani, travaliu prelungit, de două zile. Prezentație pelviană francă, epiziotomie. Hemoragie. Mama decedată. Cei doi copii au supraviețuit.*

În timp ce se scufunda din nou, auzea vocea stareței Carlin: „Durerea lor e parte din pedeapsă, doctore. Dacă nu suferă, nu învață. Te chemăm dacă avem nevoie de dumneata”.

El încercase să ajute. Nu era vina lui; nu avea ce să facă. În timp ce trăgea ultimele guri de aer, doctorul Jacobson ascultă cum scumpa lui cățelușă zgâria la ușă. Se mai zbătu câteva secunde, tușind în timp ce rostea din nou numele lui Sally, iar în gând începuse să-i răsune melodia de la nunta lor… *Dream a little dream of me.*

39

Luni, 6 februarie 2017

Kitty Cannon privi anunțul care informa că lifturile din Whitehawk Estate nu funcționau, apoi își întinse gâtul, de parcă ar fi vrut să bată cu privirea până la etajul zece.

În timp ce urca scările, care miroseau a detergent aromatizat, își aduse aminte de prima zi când o văzuse pe Annabel, pe atunci o fetiță de unsprezece ani, la școala din Brighton. Era prima zi din trimestrul de toamnă al liceenilor și auzise gălăgie pe terenul de joacă, așa că se uitase într-acolo. Un grup de copii din ciclul gimnazial stăteau în cerc, înconjurând ceva sau pe cineva. În mod normal, nu i-ar fi păsat, dar intensitatea momentului o atrăsese. Glumele proaste erau prea gălăgioase, iar grupul era mult prea mare.

Așa că sări de pe zidul pe care stătea și se îndreptă încet către scena zgomotoasă. Când se apropie, începu să înțeleagă și ce strigau copiii: „Roșcovano, roșcovano, întoarce-te de unde ai venit!"

Când Kitty se apropie de ei, o parte dintre copii se întoarseră și se opriră din strigat. Majoritatea fetelor de liceu i-ar fi făcut pe elevii de gimnaziu să se oprească din ce făceau și să le acorde atenția cuvenită, dar Kitty era chiar mai impozantă decât restul: înaltă, cu părul drept și negru ca abanosul, tenul ușor arămiu și ochi căprui-închis, care priveau cu luare-aminte scena în plină desfășurare.

O fetiță era în mijlocul cercului, ghemuită, cu mâinile deasupra capului, de parcă ar fi renunțat de mult să mai încerce să scape și acum spera doar să se poată apăra cât mai bine de orice ar fi urmat. Părul ei era o priveliște în sine, lung, creț și roșu ca focul. Cei mai mulți elevi din grup amuțiră când Kitty se apropie de ei, dar un băiețel uscățiv, cu o figură răutăcioasă, unghiile murdare și pantalonii

roși, era atât de pornit să-și urmărească prada, încât nici nu o observase pe Kitty. Dintr-odată, își trase piciorul în spate, pregătindu-se să o lovească pe fată, ca și cum ar fi șutat într-o minge de fotbal. Chiar atunci, Kitty se apropie brusc și îl împinse cu putere.

Băiatul nu o văzuse când venea spre el, așa că fusese luat pe nepregătite și nu avusese timp să întindă brațele în față ca să se salveze. Chiar înainte să cadă la pământ, reuși să pună o mână între el și asfalt, iar toată greutatea lui se lăsă pe încheietură, care trosni zgomotos. Tot grupul amuți, iar atmosfera se schimbă drastic în urma acestui gest: vânătorul devenise vânat. Apoi, băiatul se uita în sus la Kitty, cu o privire șocată, și începu să țipe.

Kitty nici nu-l băgase în seamă, îndreptându-se către victima lui și întinzându-i mâna ca să o ajute să se ridice. În timp ce fetița de unsprezece ani se îndreptă și ridică privirea spre ea, Kitty simți că tot sângele-i îngheța în vine. Știu instinctiv că era Rose, fetița lui Ivy. Ar fi fost cu neputință să-i semene mai mult de atât. În timp ce Kitty rămase complet încremenită, fata zâmbi timid, își șterse nasul cu podul palmei și fugi în direcția din care se auzea clopoțelul, anunțând începutul orelor.

Pe parcursul săptămânilor care au urmat, Kitty descoperise că intuiția ei – că fata roșcată, cu ochii albaștri, era fiica lui Ivy – nu o înșelase. Fata fusese înfiată, după cum îi spusese chiar ea lui Kitty, și mai mult decât atât, era profund nefericită. În timp ce mergeau împreună spre casă, deși Kitty trebuia să ocolească în fiecare zi foarte mult ca să poată petrece acest timp cu ea, Annabel Rose începu să-i povestească treptat toate problemele ei. Încerca din răsputeri să fie o fiică bună, dar nimic nu părea de ajuns pentru părinții ei, iar ea se simțea tot timpul nelalocul ei.

Lui Kitty îi aducea atât de mult aminte de Ivy, toate amintirile deveniseră atât de reale încât se

simțea de parcă Ivy ar fi găsit o cale să se întoarcă la ea. Zâmbetul lui Annabel, întocmai ca cel al lui Ivy, cu gura închisă, dar cu ochii care spuneau totul; felul cum se juca cu părul atunci când se simțea nesigură; cum își întorcea capul și șuvițele lungi și crețe îi cădeau peste ochi. Ai fi zis că era chiar Ivy.

Nu îi putea spune nimic din toate astea lui Annabel, desigur. Niciodată nu putuse să spună nimănui adevărul, iar asta o rodea pe dinăuntru. Dar împărtășea totuși cu fata aceasta ceva ce amândouă simțeau. Singurătatea și o tristețe copleșitoare pe care le duceau cu ele în fiecare zi când se gândeau la persoanele pe cere le iubiseră și nu ajunseseră nicicând să le cunoască. Kitty se gândea la sora ei geamănă, iar Annabel, la mama ei adevărată.

Pe parcursul următoarelor săptămâni și luni, Kitty o lăsă pe Annabel să vadă o latură a ei pe care nu o mai arătase nimănui niciodată. Mai întâi, încercă marea cu degetul. Crezând că Annabel o va respinge, le fel cum făcuseră toți oamenii din viața ei până atunci, Kitty îi spuse aceeași poveste pe care i-o spusese tatălui ei: că o zărise pe Elvira în spatele unei pietre de mormânt din cimitir, că Elvira o dusese într-o clădire abandonată, că îi fusese teamă să plece de acolo. Că Elvira murise pentru că ea, Kitty, se rătăcise când plecase după ajutor.

Annabel o ascultase și o compătimise, după care îi mărturisise că și ea tânjea după femeia care îi dăduse naștere. Se gândea deseori la mama ei biologică. Își dorea cu înverșunare să afle cine era ea cu adevărat și de ce alesese să o dea spre adopție. Iar astfel, împreună, o găsiseră pe Maude. Acela a fost momentul când totul a început să iasă la suprafață.

Kitty își propusese să stea deoparte când aveau să meargă la Maude Jenkins, să fie acolo doar ca să o susțină pe Annabel când își întâlnea

pentru prima dată bunica, în schimb, o cuprinse un sentiment cumplit de ură încă din momentul în care bătrâna deschise ușa.

În cutia cu lucrurile lui Ivy se aflau multe scrisori și, deși bătrâna protestase, Kitty se așezase într-un colț și le citise.

Nu-și mai amintea mare lucru după acel moment, în afară de faptul că o învinovățise pe mama lui Ivy pentru moartea fiicei sale. Avea niște amintiri vagi despre cum o scosese pe Annabel în stradă, îi dăduse scrisorile și îi ceruse să le citească. Maude ar fi trebuit să o salveze pe Ivy, își amintea Kitty că îi spusese lui Annabel în timp ce o prinsese de umeri, iar dacă Annabel ar mai fi văzut-o vreodată pe Maude, ea avea s-o ucidă. Nu-și aducea aminte cum se întorsese acasă în acea seară, dar când se trezi dimineața, se simți cuprinsă de panică.

A doua zi dimineață, o așteptă pe Annabel la porțile școlii, ca de obicei, dar fata nu apăru. Pe parcursul următoarelor săptămâni, Kitty încercă să vorbească cu ea, dar Annabel o ignoră. Privirea ei era atât de rece și zâmbetul, atât de gol, încât lui Kitty i se părea că o pierduse din nou pe Ivy.

Încercă să se îndepărteze de fată, dar simțea că inima i se frânge în două, iar coșmarurile ei, care îi dăduseră pace de când o cunoscuse pe Annabel, reveniră cu și mai multă forță.

Într-o noapte, la ora două, merse acasă la Annabel și ciocăni la ușă. Tatăl adoptiv al lui Annabel deschise ușa, vizibil agitat.

— Îmi cer scuze că vă trezesc, domnule Creed, dar trebuie să vorbesc cu Annabel.

Kitty încercă să-i zâmbească bărbatului, ca să mai șteargă expresia de dispreț care se citea pe chipul lui.

— Treaba asta devine de-a dreptul absurdă. Nu înțeleg de ce o fată mult mai mare decât fiica mea ar fi atât de interesată de ea, dar Annabel

plânge încontinuu de o săptămână și cred că are ceva de-a face cu tine.

— Vă rog, trebuie doar să vorbesc cu ea și să-i explic.

Kitty simți că o podidește plânsul și, enervată, încercă să-și alunge lacrimile.

— Pleacă de aici, și dacă aflu că ai mai deranjat-o pe fiica mea, chem poliția.

Era roșu de furie la față, dar, în rest, pielea îi era albă, în timp ce stătea cu degetele osoase în șold, iar gleznele înguste i se ițeau de sub pantalonii de pijama.

— Nu e fiica dumneavoastră, izbucni Kitty. Ați furat-o. Și ea vă urăște pentru ceea ce ați făcut.

În timp ce se îndepărta de casă, se întoarse și se uită către fereastra camerei lui Annabel; fata privea pe geam, semănând atât de mult cu Ivy încât părea că aceasta revenise la viață.

Pe parcursul următoarelor săptămâni, refuzul lui Annabel de a mai vorbi cu Kitty începu să devină de nesuportat. Kitty simțea că înnebunește. Scrisorile o bântuiau; dorința de a se răzbuna pe cei care se făceau responsabili de moartea lui Ivy deveni copleșitoare. Imagini brutale îi tot apăreau în minte, zi și noapte, ca un film mut. Niciun cuvânt, doar imagini cu ea răzbunându-se în numele lui Ivy.

Vizitele pe care i le făcea mamei ei în spital, altădată parte din rutina ei zilnică, deveniseră acum o corvoadă și se temea de ele din momentul în care se trezea dimineața. Mirosul de moarte care se simțea pe coridoare, zâmbetele șterse ale surorilor medicale, Helena zăcând în pat, umflată și neputincioasă. Se săturase de toată urâțenia aceea, de drenuri, de durere, de moartea prelungită și fără sfârșit a femeii care era, până la urmă, responsabilă de faptul că ea fusese abandonată la St Margaret.

Vorbise de atâtea ori cu ea despre Elvira, dar era evident din răspunsurile scurte ale Helenei, din

felul în care își întorcea capul și schimba subiectul, că nu simțea nicio remușcare.

Kitty se săturase să se arate îndatorată față de o femeie căreia nici nu îi păsa de ea.

Se săturase să aștepte ca mama ei să moară.

Trebuia să fie liberă ca să se poată concentra pe ce avea de făcut.

40

Miercuri, 3 iulie 1968

Helena Cannon își reveni cu o tresărire. Camera ei mică de spital era întunecată, cu excepția unei mici raze de lumină care provenea de la veioza de lângă pat și care bătea asupra pernei îmbibate de transpirație. Era neobișnuit de cald pentru luna iulie, iar în cameră era sufocant, deși soarele tocmai apusese. Umiditatea crescută din timpul zilei se făcea încă simțită în încăpere. Auzea plânsetele bebelușilor de la maternitatea de dedesubt, dar, în rest, domnea o tăcere deplină.

Aparatul de dializă al Helenei își terminase de mult treaba, din câte se părea. Cadranul era nemișcat, iar în lumina slabă, aparatul arăta ca un robot ai cărui ochi o fixau. Asistenta din tura de noapte fusese foarte neglijentă în ultima vreme: nu prea mai era prin preajmă când aparatele își terminau treaba și Helena putea fi dusă înapoi în salon. Cămașa ei de noapte și așternuturile erau ude leoarcă, în schimb, gura îi era uscată ca deșertul.

O apucă o stare de greață când își întoarse capul către fereastră, care rămăsese închisă, cu toate că le rugase în mod repetat pe asistente să o deschidă. Deși organismul ei era în permanență analizat, i se puneau sonde, catetere și i se făceau nenumărate injecții, mintea ei nu părea să prezinte interes pentru niciunul dintre medicii care purtau discuții nesfârșite în preajma ei. Încerca să fie răbdătoare, știind că existau alte persoane în stare mult mai gravă decât ea, dar era disperată să se facă auzită, ca să nu își piardă mințile. Se gândea cu groază la vizitele zilnice în camera de dializă. Țintuită în fiecare zi de mașinăria huruitoare, avea senzația că zidurile încăperii se închid în jurul ei. În scurt timp, cei patru pereți îi vor apăsa pe membrele umflate, capacul coșciugului va fi

coborât, iar încuietorile vor fi închise temeinic: clic, clac.

Se uită la ceasul de pe noptieră ca să afle cât de mult dormise, dar acesta era întors cu spatele. Cât timp stătea conectată la aparat, îi era cu neputință să ajungă la el sau la butonul roșu de apelare, la care se uita acum cu jind. Faptul că simțea furnicături pe piele și că îi venea să vomite o făcu să creadă că dormise mai mult de ora care trecea între două măsurători ale tensiunii ei arteriale. Ori asta, ori fusese mult prea obosită ca să se smulgă din visele ei îngrozitoare. Vise despre George, care păreau atât de reale încât simțea că l-ar putea atinge, că l-ar putea mirosi. Despre viața lor de dinainte de durere și spital și nenumăratele ace, din vremea când erau fericiți și nebuni unul după celălalt. Vise atât de reale încât atunci când se trezea, se simțea de parcă l-ar fi pierdut din nou. Când stătea întinsă în patul ei din salon, încercând să lase la o parte tristețea care-i împăienjenea gândurile, îi privea cu o gelozie profundă pe soții care veneau și plecau, luându-le cu ei pe soțiile lor sănătoase, fericiți că vizita scurtă la spital trecuse și că totul era din nou perfect.

Îi venea să urle la ei: „Așa ar fi trebuit să fiu și eu cu George, să îmbătrânim împreună”.

Murise de mai bine de șapte ani, iar ei o mințiseră: nu devenea mai ușor de suportat odată cu trecerea timpului. Tot ce se schimba în timp era faptul că prietenii nu mai puneau întrebări, nu mai aduceau vorba de George, de teamă ca ea să nu înceapă iar să plângă. Știe că toată lumea se aștepta ca ea să meargă mai departe. Dar către ce? Timpul nu vindecase nimic; în schimb, tristețea ei se preschimbase treptat într-o furie care rămăsese închisă în ea ca un proiectil neexplodat.

Cercetă cu luare-aminte încăperea, după ceva care să o ajute să ajungă la butonul de apelare, iar ochii îi căzură asupra unui ventilator de pe un dulap, pe care îl adusese Kitty, ca să o mai

răcorească în timpul lungilor sesiuni de dializă. Nu trecuseră decât câteva ore, dar îi era cumplit de dor de fiica ei. Dacă ar fi fost acolo, Kitty s-ar fi dus să caute pe cineva, ar fi certat-o pe asistentă și s-ar fi asigurat că mama ei era dusă în siguranță înapoi în patul din salon.

Helena zăcea în camera slab luminată, gândindu-se le Kitty. Începuse s-o ia din nou la întrebări despre Elvira. Helena se săturase de acel subiect, nu mai voia să se simtă prost din cauza asta. Îi fusese extrem de greu să îl ierte pe George și să accepte ca acesta să o aducă acasă de la St Margaret măcar pe una dintre gemene, iar alegerea fusese evidentă. Elvira se născuse cu niște probleme de respirație, chiar părintele Benjamin îi spusese că avusese nevoie de îngrijiri speciale, ceea ce George nu ar fi putut niciodată să-i ofere. Era și așa destul de greu să crească un copil de unul singur.

— Te-ai gândit vreodată la Elvira când eram eu mică? o întrebase Kitty chiar în acea dimineață, cu ochii reci, ce de fiecare dată când vorbea despre sora ei. Vreau doar să știu dacă ți-a păsat măcar puțin de ea.

Camera începuse să se învârtă, iar Helena își dăduse seama că înghițea voma care i se tot adunase în gâtlej, în acel moment nu își dorise decât ca fiica ei să plece, dar acum, că nu mai era acolo, își dorea cu disperare ca ea să se întoarcă.

— Asistentă, rosti ea, cu glasul spart.

Fluidele din corpul ei erau menținute la un nivel cât mai scăzut cu putință, ca să nu i se acumuleze în plămâni și genunchi, dar faptul că îi tot tăiau din rația zilnică de apă, drept pentru care gura îi era atât de uscată încât abia putea vorbi, nu avea prea mare efect. Respira greu, iar picioarele i se umflau în așa hal încât nici nu mai putea mergea și nici nu mai păreau a fi ale ei, pielea era atât de întinsă și jupuită încât părea că avea să plesnească la cea mai mică apăsare.

Îi țiuiau urechile de atâta liniște, și cea mai mică mișcare făcea să-i revină starea de greață. În curând o să vomite, n-o să se mai poată opri, iar când va reuși, totuși, să se calmeze, gradul de deshidratare va fi critic. *Păstrează-ți calmul, va veni cineva în curând.* Îi era sete, atât de sete: nu îi mai dăduseră apă de la micul dejun, când băuse doar o ceșcuță, și transpira îngrozitor. O mânca pielea înfiorător; se simțea de parcă insectele care mișunau pe trupul ei săpaseră acum până la os. Oricât s-ar fi scărpinat, n-avea nicio șansă să le ajungă.

Brusc, fără niciun avertisment, gura i se umplu de lichid și începu să vomite, gemând în timp ce vărsa pe ea, și acidul îi ardea gâtlejul.

Abia reușind să ridice mâna ca să se șteargă la gură, se rugă să audă pe cineva pe coridor. Dar nu se auzea nimic, în afară de inima ei care bătea cu putere. Se uită la acul gros înfipt în brațul ei. Nu putea să îl scoată singură; era complet blocată.

În timp ce se chinuia să-și alunge cel de-al doilea val de greață, auzi din nou plânsetele vagi ale bebelușilor din maternitatea de dedesubt. Îi auzea adesea plângând noaptea. Iar uneori, urletele câte unei femei în travaliu ajungeau până la etajul ei, din ce în ce mai răsunătoare de la oră la oră. Apoi, în sfârșit, liniște, urmată de plânsetele nou-născutului.

Pentru majoritatea oamenilor, acesta era cel mai frumos sunet, dar pentru Helena era ca un cui care zgârie o tablă. Un memento nedorit, pentru sutele de tinere cu chipuri palide, care băteau la ușa stareței Carlin. Tinere care așteptaseră în tăcere, urmărind cum penița ei scrijelea hârtia pe care stătea scris contractul ce pecetluia în cele mai mici detalii soarta bebelușilor lor. Și apoi starețа Carlin își ținea discursul, explicându-le că așa era cel mai bine, iar fetele cele mai înțelepte semnau. Altele se împotriveau puțin, dar toate cedau până

la urmă, datorită puterii de convingere a stareței Carlin.

Helena nici nu-și putea închipui durerea simțită atunci când renunțai la copilul tău; pentru ea, era înfiorător și faptul că nu putea da naștere propriului copil. Iar fetele tot apăreau, din ce în ce mai tinere, mai palide și mai slabe. Încercase de atâtea ori să se oprească, să lase locul altcuiva, dar părintele Benjamin insistase să continue. Avea un dar de a vorbi cu fetele, îi tot spunea el; aveau încredere în ea. Iar ea era doar o tânără avocată, la început de drum, într-o lume a bărbaților și nu voia să fie dată afară de la primul ei loc de muncă.

Deodată auzi cheia răsucindu-se în broască. Habar nu avea de ce fusese ușa încuiată: poate că uitaseră de ea, iar acum venea o femeie de serviciu. Nici nu mai conta de ce o lăsaseră acolo; tot ce conta era că venise cineva la ea. Se simți ușurată când ușa se deschise și lumina de pe coridor intră pentru scurt timp în cameră. Capul patului ei era cu spatele la ușă, așa că nu putea vedea cine intrase, dar simțea că cineva se mișcă prin spatele ei.

— Bună ziua? bolborosi ea, iar voma uscată crăpă în colțurile gurii ei.

Însă oricine s-ar fi aflat în încăpere nu scotea o vorbă. Helena ascultă zgomotul pașilor pe podea, așteptând ca cineva să apară lângă patul ei și să o consoleze.

— Bună ziua? repetă ea, dregându-și vocea, dar nu reuși să scoată decât o șoaptă. Răspundeți! Vă rog, ajutați-mă!

Persoana continuă să rămână undeva în spatele ei, fără să scoată o vorbă.

— Ce faceți? insistă Helena. Nu mă pot mișca. Vă rog să mă ajutați.

În timp ce întorcea cu greu capul, încercând cu disperare să vadă cine era cu ea în cameră, simți o răsuflare caldă pe gât, apoi văzu o mână îndreptându-se către veioza de pe noptieră și

stingând lumina. Camera fu imediat cufundată în întuneric.

Simți brusc cum cineva trage de acul din brațul ei și o durere ascuțită îi cuprinse toată mâna. Icni din pricina șocului, încercând să ridice cealaltă mână, ca să-și dea seama ce se întâmplase. Lacrimile îi pișcau ochii în timp ce, cu degetele, pipăia banda adezivă ce fusese ruptă de pe acul din fistulă, care era acum desprins.

Pipăind în jur panicată, cu degetele ei umflate, încercă să pună acul la loc, dar nu reuși decât să-l dea și mai mult la o parte. Scoase un mic țipăt din pricina durerii provocate de pielea învinețită care se rupea în jurul acului. Se auzi iar zgomotul unor pași pe podea, iar ușa se deschise rapid și apoi se închise din nou. Helena simți cum i se prelinge un lichid pe mână și peste degetele umflate, formând o băltoacă sub palma ei.

Sânge: dintr-odată, atât de mult sânge. Apăsă cât de tare putu pe gaura lăsată de fistulă, dar știa că fusese pusă chiar la o arteră și că acum sângera necontrolat.

În timp ce băltoaca de sânge se făcea din ce în ce mai mare, începu să se scurgă din pat și să picure pe podea. Helena începu să plângă în hohote, rugându-se să vină cineva să o ajute, dar știind totodată că vocea ei pierită nu avea cum să se facă auzită până în capătul coridorului. Slăbită și dezorientată, încercă să ajungă la butonul de apelare, dar își simțea brațul atât de greu încât abia dacă reuși să-l miște. Disperată, împinse veioza, sperând că va cădea pe podea și se va sparge, dând un semnal de alarmă, dar nu reuși decât să o răstoarne, întruna pe o parte și pe alta, fără ca Helene să poată ajunge la ea. Starea de greață revenise și mai puternic și vomită din nou, de data asta pe lângă pat, în timp ce se lăsă pe o parte, nemaiputând să își mențină echilibrul.

Cu fiecare secundă care trecea, camera începu să se învârtă, iar imagini cu George îi tot apăreau

în minte. Seara în care avuseseră prima întâlnire, rochia galbenă pe care o purtase, cum dansaseră pe plajă sub cerul înstelat, bronzați de soarele blând de la apus, cum se pierduse în brațele lui. Simțea și acum izul sărat al brizei.

Încercă să se răsucească în pat, știind că o căzătură ar putea să o omoare, dar gândindu-se că poate zgomotul ar putea alerta pe cineva. Dar picioarele ei umflate erau prea grele: gâfâia, suspina și se ruga, dar în scurt timp se simți prea amețită și slăbită ca să mai continue. Camera începu să se învârtă incontrolabil, necontenit, de jur împrejur, și i se părea că nu se va opri niciodată.

— Ajută-mă, George, strigă ea în timp ce se agăța de așternuturile ude, rugându-se ca el să o aștepte pe lumea cealaltă.

O durere teribilă începu să-i cuprindă o parte a corpului: piciorul, brațul, apoi fața, o paralizie lentă. Apoi nu se mai putu mișca deloc.

Iar în timp ce închidea ochii și se punea pe un plânset jalnic, așteptându-și sfârșitul, se rugă la Dumnezeu să o ierte.

Iartă-mă, Doamne, Te rog!

Iartă-mi păcatele!

41

Luni, 6 februarie 2017

Kitty străbătu încet holul acoperit de graffiti către apartamentul lui Annabel Rose, în timp ce, de sub ușile pe lângă care trecea, răzbăteau sunetele televizoarelor zgomotoase și plânsete de copii. Ajunse în cele din urmă la numărul 117 și se uită în susul și în josul coridorului înainte să sune la sonerie.

Niciun răspuns. Simți imediat cum o cuprinde iritarea. Își îndreptă jacheta și trase aer în piept. Își promisese că avea să-și păstreze calmul. Nu cunoștea versiunea lui Annabel asupra celor întâmplate și trebuia să o audă înainte să se enerveze. Nu dormise și deja avusese o dimineață grea, trebuia să-și păstreze stăpânirea de sine. Întinse degetul și apăsă din nou pe butonul soneriei. De data asta auzi mișcare dinăuntru.

— Vin imediat, se auzi o voce familiară.

Kitty își împreună mâinile și așteptă.

Când se deschise ușa, Annabel zâmbea. Aproape instantaneu, se citi în privirea ei că a recunoscut-o, și expresia i se schimbă. Kitty așteptă politicos să intre în scenă amabilitățile false, deja cu piciorul întins ușor către pragul ușii, în caz că Annabel încerca să i-o trântească în nas.

— Dumnezeule, Kitty, nu știam… adică nu mă așteptam să te văd aici, zise Annabel, în timp ce-și ștergea ușor pe șorț ceva ce părea a fi făină și se înroșise puternic. A trecut atâta timp.

Arăta groaznic, se gândi Kitty. Era palidă toată, iar hainele enorme pocneau peste grăsimea care i se ghicea de sub fiecare fald al pielii. În ciuda faptului că Kitty era cu șase ani mai în vârstă decât ea, Annabel părea cu zece ani mai mare. Trebuie să se fi îngrășat cu douăzeci de kilograme de când o văzuse ultima oară Kitty, aproape cu cincizeci ani în urmă. Avea părul slinos și întins pe spate, lăsându-i să se vadă fața rotundă și ridată, și

stătea într-o poziție stranie, de parcă ar fi durut-o șoldul sau piciorul. Kitty o fixa cu privirea, mustind de furie cu gândul la viața ei leneșă, searbădă. De ce îi păsa lui Annabel așa de puțin ce se întâmplase cu propria ei mamă? De ce o lăsase pe Kitty să repere totul? Simți un nod de furie în stomac, care pulsa, gata să explodeze.

— Păi, n-ai de gând să mă inviți înăuntru?

Annabel aruncă o privire pe coridor, și apoi la piciorul lui Kitty din pragul ușii. Kitty aștepta, cu mâinile împreunate. Pieptul i se strângea, pe măsură ce furia îi sporea. Ezitarea lui Annabel o călca pe nervi mai mult ca niciodată. Lui Kitty îi venea să o ia la palme. Deși bănuise că Annabel n-avea să fie încântată să o vadă, avusese o mică urmă de speranță că, în ciuda a tot ce se întâmplase între ele, exista încă iubire. Că, după câte împărtășiseră și câte făcuse Kitty pentru ea, prietenia lor avea să triumfe. Se părea că nu era cazul.

Annabel continua să șovăie, iar Kitty, auzind voci venind de pe coridor, se dădu mai aproape, pășind peste prag.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Annabel, lasă-mă să intru.

Buni se dădu înapoi, strângând din ochi când îi trosni șoldul. Kitty pluti pe lângă ea, iar mirosul distinctiv de Chanel No. 5 îi rămase lui Buni în adâncul gâtlejului, înecând-o. Închise ochii, rugându-se să nu apară Emma; în timp ce șontâcăia pe lângă camera fetei, închise încet ușa, cu mâinile tremurânde.

Când ajunse la sofa, Kitty se opri și cercetă încăperea, cu o expresie disprețuitoare. Televizorul era pornit, iar prezentatorii TV își făceau numărul, cu slugărnicia lor tipică. Șemineul pe gaz era pornit, dar în încăpere era frig, iar podeaua era plină de ziare, pături și jucării. Buni rămase în pragul ușii, tăcută, cu gândurile învălmășindu-i-se în cap, prea copleșită ca să se mai descurce cu

false amabilități. Trebuia să scape de Kitty înainte să se trezească Emma.

— Cu ce pot să te ajut, Kitty? O întrebă ea, mutându-se de pe un picior pe altul.

Șoldul îi zvâcnea fără milă. Se uită la ceasul de pe cămin. Sam sunase la șase, și spusese că ajunge până la unșpe; acum trecuse de prânz. Sigur trebuia să apară. Era un miracol că Emma trăgea un pui de somn – rareori făcea asta – dar nu se simțise prea bine și nu dormise toată noaptea. *Dormi, îngerașul meu, dormi.*

— Observ că ți-ai împlinit cu adevărat potențialul, spuse Kitty, rotindu-și privirea spre abundența de fotografii și tăieturi din ziare.

— E casa mea și îmi place, zise Buni. Ce vrei, Kitty?

Vocea îi tremurase ușor, dar când Kitty se întoarse spre ea, o privi netulburată în ochi.

Kitty dădu capul pe spate și-și încrucișa brațele.

— De ce ai vorbit cu nepoata ta despre mine?

— N-am vorbit, spuse Buni, uitându-se spre telefonul de lângă balansoarul ei. Nu i-am spus un cuvânt despre nimic din ce s-a întâmplat. A găsit scrisorile lui Ivy.

— Pentru că le-ai lăsat tu undeva, ca să le găsească, spuse Kitty, dându-se mai aproape. Te-ai dus să o vezi pe Maude?

— Nu, am trecut peste asta, și așa ar trebui să faci și tu, zise Kitty, sprijinindu-se de scaunul de lângă ea.

— Nu mă pot bucura de luxul ăsta. Una dintre noi trebuia să facă ceva, iar tu m-ai lăsat baltă.

— Nu te-am lăsat baltă, Kitty. Eram doar niște copile pe atunci, ne-am îndepărtat.

— Mi-ai întors spatele când aveam cea mai mare nevoie de tine. Mâine dărâmă căminul St Margaret; dacă nu eram eu, ar fi scăpat cu toții basma curată cu ce au făcut.

— Ce vrei să spui, Kitty?

— Întotdeauna ai fost o lașă. Ți-au omorât mama, mie mi-au omorât sora. De ce ar trebui să moară liniștiți, la căldurică, în paturile lor?

Buni începea să se simtă înspăimântată.

— Kitty, te rog, Sam se întoarce într-un minut, putem să vorbim împreună despre asta. Ai dreptate, sunt o lașă. Întotdeauna mi-a fost frică, dar acum că ai venit, putem să-i spunem, putem să te ajutăm.

— Nu-ți pasă de mine. M-ai abandonat, așa cum m-au abandonat toți. Eu am avut grijă de tine, te-am iubit.

— Și eu te-am iubit, Kitty. Dar tu ai îngreunat lucrurile. N-am vrut să-mi trăiesc viața plină de ură.

Buni dădu roată scaunului și apoi se așeză pe el. Avea respirația întretăiată, și se chinuia să-și recapete suflul. Se uită la Kitty, cu lacrimi în ochi.

— Nu sunt bine, Kitty, am inima slabă.

— Ai inima slabă pentru că tu ești slabă.

Emma apăru în pragul ușii, în spatele lui Kitty, și încăperea începu să se învârtă. Buni simți o durere în braț.

— Să nu-i faci rău, Kitty, te rog să nu-i faci rău.

— Ahem, deci acum îți pasă, spuse Kitty, stând deasupra ei.

Buni ere prăbușită pe scaun, iar culoarea îi dispăruse complet din obraji.

Emma dădu fuga la ea și o luă în brațe.

— Buni e obosită, atâta tot.

Kitty îi zâmbi fetiței.

— Ieșim nițel ca să o lăsăm să doarmă? Putem să ne jucăm de-a v-ați ascunselea. Ți-ar plăcea?

Emma încuviință din cap. Kitty o luă de mână și părăsiră împreună apartamentul, închizând ușa în urma lor.

42

Luni, 6 februarie 2017

Elvira Cannon trase mașina în fața căminului St Margaret, opri motorul și se întoarse spre fetița de pe bancheta din spate.

— Vrei să vezi unde s-a născut Buni? o întrebă ea.

Emma își scoase acadeaua din gură și dădu din cap că da.

Elvira coborî din mașină și-i deschise ușa fetiței, după care merse până la portbagaj și scoase de acolo o canistră de benzină și o lanternă, înainte de a încuia mașina și de a o lua pe Emma de mână.

Era ora două, iar lumina scădea deja, în timp ce-și croiau drum prin gaura din gard. Elvira zări doi bărbați stând de vorbă lângă casă.

— Ne jucăm de-a v-ați ascunselea? îi spuse fetiței.

Emma încuviință din cap, uitându-se în sus la ea, cu ochii ei mari și albaștri.

Avea părul de un blond trandafiriu, mai puțin roșiatic decât părul lui Sam și al lui Ivy. Ivy pălea, lumina ei se stingea. Curând, avea să fie cu totul dată uitării. Toate aveau să fie.

— Eu număr până la zece și tu te ascunzi în spatele unei pietre dintr-alea mari, îi șopti ea Emmei, uitându-se spre bărbați, care încă discutau aprins.

— Unu, doi, trei…

Fetița fugi spre cea mai mare piatră funerară, chicotind, în timp ce Elvira căra canistra de benzină, căutând trapa care ducea spre casă. În cele din urmă o găsi, dădu le o parte tufele și așeză canistra lângă ea. Scoase cheia din buzunar și o potrivi în broască. A fost înțepenită la început, plină de pământ și mizerie, pe care trebui să le scoată cu degetele. Dar în cele din urmă reuși să învârtă cheia – *clic* – și să ridice trapa, care nu mai fusese deschisă de zeci de ani. Mirosul care venea

din tunelul de dedesubt o făcu să întoarcă brusc cepul. Când se uită în urmă, o văzu pe Emma, privind-o dindărătul unei pietre funerare și făcându-i cu mâna ca să-i atragă atenția.

Imaginea ei îi îngheță sângele în vine; era un frig de crăpau pietrele în acea după-amiază și aceeași lumină slabă care fusese în 1959, când îi atrăsese prima oară atenția lui Kitty.

Trecuseră șaizeci de ani de atunci, și ea era încă prizoniera acelui moment. Se simțea la fel de disperată, la fel de singură, exact ca atunci. Nimic din ceea ce făcea nu avea să schimbe acea nefericire.

43

Duminica, 15 februarie 1959

Elvira Cannon se ghemui în spatele pietrei funerare din cimitirul Preston și o urmări pe fetița cu mantou roșu și cu același chip ca al ei.

Știa că nu avea mult timp la dispoziție, că fata avea să plece curând cu autobuzul și că ar fi pierdut șansa. Așteptase toată ziua în zăpadă, după ce se ascunsese două nopți în dependință; știa că nu mai rezista mult. Nu-și mai simțea mâinile și picioarele și era atât de înfometată încât stomacul ei deja încetase să-i mai ceară de mâncare.

Gerul pusese stăpânire pe fiecare părticică din trupul ei, care-i tremura din toate încheieturile, și așteptă până ce fata privi în direcția ei, după care scoase capul de după piatra funerară și-i făcu semn să vină la ea.

La început nu-și dădu seama dacă o văzuse. Se lăsă la loc în ascunzătoarea ei, incapabilă să-și stăpânească gâfâitul de panică, îngrozită că avea să fie observată de altcineva în afară de sora ei geamănă. Apoi, prin liniștea din jur, auzi zăpada scârțâind sub picioare, pași apropiindu-se din ce în ce mai mult și, în cele din urmă, oprindu-se lângă ea.

O prinse instinctiv de mână și fugiră, repede, ocolind biserica și străbătând câmpul din spatele ei, până la dependința care se afla dincolo de căminul St Margaret.

Odată ajunse în siguranță înăuntru, se opriseră. Încă ținându-se de mână, se priviseră, gâfâind și încercând să-și recapete suflul.

— Cine ești? spuse Kitty, zâmbind ușor, de parcă ar fi știut deja.

— Sunt Elvira, sunt sora ta geamănă, răspunsese Elvira, zâmbindu-i și ea lui Kitty, cu toate că o durea fiecare părticică a corpului.

— Nu înțeleg, spuse Kitty. Cum e posibil?

— Ne-am născut la St Margaret. Tatăl nostru te-a dus acasă și eu am fost adoptată, dar m-au trimis înapoi. Ai ceva de mâncare? o întrebă Elvira.

Kitty băgă mâna în buzunarul mantoului ei roșu și scoase de acolo mărul verde, lucios, pe care-l păstrase pentru drumul spre casă cu autobuzul.

— Poftim.

— Mulțumesc, spuse Elvira, și ochii îi sclipiră de parcă i s-ar fi așternut în față o masă plină cu mâncare. Luă mărul, se așeză pe podea și începu să-l mănânce cu lăcomie.

Kitty privi trupul murdar al surorii ei, tremurând din toate încheieturile. Picioarele ei, în sandale decupate, erau albe din pricina frigului. Era îmbrăcată într-un sarafan maro, iar brațele ei arătau ca și când sângele ce trecea prin ele se transformase în gheață.

Kitty își dădu jos mantoul.

— Uite, pune ăsta pe tine.

Elvira termină mărul și luă mantoul, strecurându-și mâinile prin mâneci și prinzând închizătoarele de tip brandenburg.

— Ce frumos e! exclamă ea.

Kitty simți imediat lipsa mantoului și-și înlănțui brațele în jurul corpului. Se uită afară printr-o crăpătură a dependinței. Lumina dispărea; era deja aproape întuneric. Pentru întâia oară, începu să i se facă teamă. Autobuzul sigur plecase deja și avea să rămână peste noapte în plin câmp. Nu-i lăsase tatălui ei un bilet; nu văzuse rostul. Crezuse că avea să fie deja acasă când se întorcea el de la spital.

— Tata știe despre tine? o întrebă pe Elvira, ghemuindu-se lângă sora ei și începând să tremure și ea ușor de frig.

— Nu știu, spuse Elvira.

— Trebuie să ajungem acasă, zise Kitty, ridicându-se și luând-o de mână pe sora ei.

Aproape s-a întunecat.

— Nu pot să ies din nou acolo, mă vor omorî.

Elvira își smulse mâna din strânsoarea lui Kitty și se dădu înapoi, ca și când s-ar fi temut că sora ei avea s-o târască de acolo împotriva voinței sale.

— Să te omoare? Ce vrei să spui?

Kitty rămase uitându-se la sora ei despre existența căreia nici nu știuse până atunci, fără vreo idee despre ce să facă mai departe. Nu știa cum să proceseze ce se petrecea; se simțea speriată și copleșită.

— Știu ce fac, mă duc să-l aduc pe tata și venim să te luăm, zise ea, îndreptându-se spre ușa pe care intraseră.

— Nu, te rog, nu mă lăsa, o imploră Elvira.

— Trebuie să plec acum, înainte să se facă prea târziu. Tata o să-și facă griji, spuse Kitty. O să fie bine. O să te ajute el.

Elvira se ridică în genunchi și o apucă pe Kitty de mână.

— O să ți se întâmple ceva rău și n-o să te mai întorci.

— N-o să se întâmple nimic, zise Kitty, cu vocea tremurândă.

— Ba da, o să se întâmple ceva rău, pentru că *eu sunt* rea.

Începu iar să plângă, se prăbuși pe podea, iar Kitty se așeză lângă ea și-și puse brațele în jurul ei.

În cele din urmă, după o oră sau două, Elvira o lăsase pe Kitty să plece. Era prea slăbită ca să se mai opună. O făcuse să promită că, dacă nu o găsesc acolo când se întorcea cu tatăl ei, avea să folosească cheia de la tunelurile ce porneau de sub cimitirul de la St Margaret, ca să vină și să o găsească.

— Să nu strigi după mine, promite-mi că n-o să strigi.

— Promit, zisese Kitty, căreia îi era atât de frig încât nu-și simțise mâinile când Elvira o

apucase de ele.

Elvira așteptase întreaga noapte întoarcerea lui Kitty, și apoi, în cele din urmă, convinsă că se întâmplase ceva, părăsise adăpostul dependinței și se aventurase afară, la răsăritul soarelui, în mantoul roșu al lui Kitty. Își amintea și acum de teama care-i inundase venele, de adrenalina care îi ardea sângele. Fugise spre biserică, cât de repede o ținuseră picioarele înghețate – în direcția în care trebuie să fi mers Kitty ca să ia autobuzul spre casă și să ceară ajutor. I se întâmplase ceva, știe sigur. S-ar fi reîntors până atunci dacă ar fi reușit să ajungă acasă.

Își imagina momentul în care îl văzuse: pantoful din piele neagră al lui Kitty zăcând abandonat pe pământul înghețat. Rămăsese încremenită în loc, uitându-se la el, temându-se că sora ei căzuse, că era rănită pe undeva, incapabilă să se miște. Se uitase de jur împrejur după ea, și când privise în sus, spre St Margaret, zărise cel de-al doilea pantof al lui Kitty, în care se reflectau razele soarelui. Atunci își dăduse seama. Nu realizase până în acea clipă. Dar de când plecase Kitty, nimeni nu o strigase pe nume. Nimeni nu venise să o caute în dependință. Nu venise nimeni deoarece crezuseră că au găsit-o. O găsiseră pe Kitty în puterea nopții, rătăcind din greșeală înspre St Margaret, și o luaseră drept Elvira. Kitty se pierduse, țipase disperată după ajutor și ei veniseră în fugă.

Cu trupul străbătut de convulsii, Elvira ridică privirea spre St Margaret, în lumina dimineții. Dacă mergea spre casă acum, părintele Benjamin și starețа Carlin aveau să-și dea seama de greșeala făcută și o să o omoare ca să păstreze tăcerea. Trebuia să facă ce își propusese Kitty. Era singura lor speranță. Trebuia să-l găsească pe tatăl lor și să se întoarcă împreună cu el, ca să-și salveze sora.

Își puse pantofii lui Kitty în picioarele amorțite și crăpate, și o rupse la fugă. Alunecă de

câteva ori pe pământul înghețat, pe când încerca să ajungă la biserică. Ultimul lucru pe care și-l amintea era crucea de pe acoperișul bisericii zărită prin ceață. La nici șase metri distanță; nu-i rămăsese mult. Avea să ajungă.

Și apoi căzuse.

Două zile mai târziu, se trezise în spital, cu tatăl pe care nu-l cunoscuse niciodată adormit pe scaunul de lângă pat, ținând-o de mână.

44

Luni, 6 februarie 2017

Ușile din spate ale ambulanței erau deschise când Sam trase mașina lângă ea în parcarea imobilului în care locuia bunica ei. Buni era pe o targă mobilă, cu o mască la gură.

— O, Doamne, Buni! țipă Sam, grăbindu-se să o ia de mână pe când o băgau in ambulanță. Ce i s-a întâmplat? O să fie bine?

— A suferit un preinfarct. O să aibă nevoie de operație. Dumneata ai sunat la poliție? Spuse medicul de pe ambulanță, în timp ce o conecta pe Buni la monitorul din ambulanță.

— Sunt nepoata ei. Unde e fetița care era cu ea? E încă în apartament? întrebă Sam, încercând să nu intre în panică.

— Nu știu, va trebui să mergeți să vedeți. Noi trebuie să plecăm acum. Dacă nu urcați în ambulanță, vă rog să faceți loc.

Sam se dădu în lături și se grăbi spre scări, urcându-le două câte două. Se grăbi pe coridor spre apartamentul pe care-l cunoștea atât de bine, unde un polițist stătea lângă ușă.

— Emma! țipă Sam, trecând în fugă pe lângă el.

— Stați o secundă, domnișoară, zise bărbatul, pe când doi polițiști din camera din față se întorceau spre ea.

— Unde e? Emma! țipă Sam, țâșnind din cameră în cameră. Unde e fiica mea?

— Domnișoară, trebuie să vă calmați, spuse o polițistă, apropiindu-se de ea. Cine sunteți?

— Sunt nepoata femeii care locuiește aici; a avut grija de fiica mea în dimineața asta. Trebuie să fi fost cu ea când a făcut infarct. Unde e?

Sam dădu fuga din nou în dormitor, uitându-se sub pat.

— Emma?

— În regulă, spuneți-mi, vă rog, ce vârstă are fata dumneavoastră, zise polițista.

— Are patru ani. O, te rog, Doamne, să fie cu Ben, zise Sam, scoțându-și telefonul din geantă și tastând numărul lui Ben.

Mergea de colo colo prin încăpere, în timp ce telefonul suna.

— Ben, eu sunt. Te rog, sună-mă imediat. Trebuie să știu dacă Emma e la tine. Buni a făcut un infarct și Emma nu e aici. Sună-mă.

— Aveți vreun vecin, cineva care se poate să o fi luat pe fata dumneavoastră? întrebă polițista, urmărind-o cu privirea pe Sam, în timp ce se învârtea prin cameră.

— Nu, nu cred. O, Doamne, spuse Sam când telefonul din buzunarul ei începu să sune.

Răspunse disperată.

— Ben?

— Sam? Fred la telefon, sunt la St Margaret. Kitty e aici și cred că o are pe Emma cu ea. Tocmai au intrat printr-un soi de trapă din cimitir, mă duc după ele.

45

Luni, 6 februarie 2017

Fred puse deoparte telefonul și aprinse lanterna. Stătea în capătul unor scări din piatră care coborau în negura nopții. Ridicase cu multă atenție trapa, strecurându-și degetele pe sub placa de fier și dând-o la o parte până ce căzu pe tufele care acopereau pământul din cimitir. Așteptase, încercând să-și dea seama dacă se mai auzea și altceva în afară de respirația lui panicată, dar tot ce auzea erau niște picături de apă și susurul unui pârâu. Se aplecă, încercând să își dea seama cât de departe ajungeau scările, dar simți un miros puternic de putreziciune care îi provocă greață și îl făcu să se dea câtiva pași în spate. După ce o observase pe Kitty Cannon trecând cu mașina pe lângă casa doctorului Jacobson, Fred o urmărise de la distanță până ce ajunse la intrarea pe șantier. Ea viră pe aleea cu hârtoape, iar în lumina tot mai palidă a zilei de iarnă, Fred trase pe dreapta pe strada principală și îi urmări mașina mergând încet pe lângă căminul St Margaret. Cu motorul încă pornit, așteptă ca ea să iasă din mașină, înainte să vireze și să parcheze în spetele ei. În întunericul care se așternea cu repeziciune, coborî din mașină în frigul de afară și văzu o gaură în gard lângă locul unde Kitty își parcase mașina. Inițial nu se zărea nici urmă de muncitori, dar tot apropiindu-se de casă, auzi ușa unei mașini și se opri din mers.

— Pa, Andy. Mâine e ultima zi, ne vedem dis-de-dimineață, spuse o voce de bărbat.

— Pe curând, Stan, răspunse un al doilea bărbat, iar Fred auzi pași îndreptându-se către casă.

Se auzi o mașină pornind, iar după zgomotul făcut de pietrișul de pe alee, urmă o liniște profundă. Fred se lăsă pe vine, în timp ce bărbatul care rămăsese pe șantier trecu pe lângă casă și se îndreptă spre o baracă din capătul celălalt al

șantierului. Mâine era ultima zi. Deja își putea închipui cum toată echipa privea bila de demolare distrugând casa și felicitându-se unii pe alții în timp ce pereții exteriori erau în sfârșit puși la pământ. Toate pregătirile erau, în sfârșit, gata; toată lumea era pregătită pentru ziua demolării.

Oprindu-se puțin ca să-și tragă răsuflarea, se uitase cu atenție la casă. În lumina palã, era greu să îi observi detaliile, dar i se păru a fi un peisaj dezolant: conacul în stil victorian, acoperit de iederă, care ar fi trebuit să fie o casă frumoasă plină de veselie, oglindea acum în aspectul ei scopul mizerabil pentru care fusese folosită și era înconjurată de o mare de mașinării care așteptau să o dărâme bucățică cu bucățică. Turlele ascuțite care se înălțau din acoperiș conturau o siluetă aspră și sobră, iar lui Fred i se părea că arată ca o creatură imensă ce nu se dădea bătută până în ultima secundă, asemenea unui taur muribund, la coridă.

În acel moment, un câine lătrase undeva în depărtare, iar Fred se întorsese și văzuse o lumină în mijlocul cimitirului. Se strecură prin gaura din gard de lângă mașina lui Kitty către sursa de lumină. O văzu pe Kitty la marginea cimitirului și realiză că nu era singură, ci ținea de mână o copilă, pe care nu o observase până atunci pentru că era prea mică. Kitty începu să coboare scările, iar fetița rămase în capătul lor. Fred o vedea pe Kitty trăgând-o pe braț. Pe măsură ce se apropria, Fred o auzi pe fetiță plângând, iar apoi o văzu mai bine și, chiar înainte ca cele două să dispară, își dădu seama cu groază că era Emma, fiica lui Sam.

Acum coborî pe prima treaptă, îndreptându-și lanterna către mâzga verde ce o acoperea și pipăind peretele din piatră, înainte să coboare pe următoarea treaptă. Oprindu-se din când în când ca să ciulească urechile după vreun semn de viață, ajunse până la urmă la capătul scărilor, unde

descoperi un tunel cam de înălțimea lui și o baltă cu apă stătută, ce mirosea respingător.

Deși lăsase trapa deschisă, mirosul era copleșitor, așa că scoase din buzunar o batistă și o puse peste gură. În cealaltă mână ținea lanterna, îndreptată în față, în timp ce mergea de-a lungul tunelului întunecat și toxic, însoțit doar de sunetul răsuflării lui greoaie.

Din când în când se mai oprea și privea înapoi către trapă, temându-se că cineva va da peste ea și o va închide. Pe lângă întunericul orbitor, și ochelarii lui aburiți îl împiedicau să vadă, în timp ce respira din ce în ce mai rapid sub masca improvizată. Începu să amețească. Neavând nicio idee încotro merge, Fred pipăia pereții tunelului, încercând să se ghideze după ei. I se părea ca pereții încep să se apropie unul de celălalt, iar el era prins la mijloc.

— La dracu', murmură el în timp ce se aplecă, tușind din pricina emanațiilor.

În timp ce încerca să-și recapete suflul, țipătul unui copil răsună prin tunel, urmat dintr-odată de un zgomot puternic, de parcă o ușă grea tocmai fusese trântita. Fred tresări. Îi era greu să intuiască distanța, dar zgomotul pe care îl auzise venea din direcția opusă față de trapă și concluzionă că nu putea fi la mai mult de trei metri depărtare.

— Unde te duci? îi șopti Fred lui Kitty în întuneric.

Imaginea lui Sam îi apăru în minte în timp ce iuți pasul în direcția din care auzise strigătul copilului, iar apa stătută îi intră în pantofii din piele întoarsă.

Într-un final, ajunse la destinație: un perete din cărămidă, la capătul tunelului, în mijlocul căruia era o ușă din lemn, cu cadru de oțel. Mintea i se încețoșă în timp ce bâjbâi după mâner și îl răsuci. Ușa se deschise cu un scârțâit și fu izbit din plin de un val de fum.

46

Luni, 6 februarie 2017

Sam alerga prin cimitir, căutând disperată trapa, în timp ce auzea din depărtare strigătele polițistului care încerca să o prindă din urmă. Poliția o condusese, cu semnalele vizuale și auditive pornite, de la apartamentul bunicii ei până la St Margaret, dar când ajunseseră acolo, porțile erau încuiate. Deschisese portiera mașinii și fugi de-a lungul gardului, până găsi spărtura.

Când găsi în sfârșit trapa deschisă în cimitir, din interior ieșea fum.

— Doamne Dumnezeule, chemați pompierii! strigă ea la polițist în timp ce își puse eșarfa la gură și începu să coboare treptele alunecoase.

— Opriți-vă, nu coborâți acolo! strigă polițistul în timp ce ea dispărea în întuneric.

Sam tuși prin materialul gros al eșarfei, în timp ce bâjbâia prin apa stătută. Tunelul părea a fi iadul pe pământ: întunecat și umed în ciuda fumului care se înălța în jurul ei. Își dădu eșarfa la o parte de pe față.

— Fred, unde ești? strigă ea cât de tare putu.

— Sam, răsună o voce din întuneric.

În timp ce alerga în direcția vocii, și-o închipui pe Emma în tunel, singură și speriată.

— Fred! strigă ea din nou în timp ce se împiedica, mergând prin fumul gros. Emma!

Dintr-odată, Fred se ivi în câmpul ei vizual, tușind violent. Sam fugi către el.

— Unde e Emma?

— E cu Kitty, au intrat pe o ușă din capătul tunelului, dar nu ai cum să treci acum, Kitty a pornit un incendiu, spuse Fred.

Sam încercă să înainteze, dar zidul gros de fum negru îi ințepa ochii și gâtul. Tot tunelul era învăluit în fum, iar ea abia dacă întrezărea ceva.

— Nu putem să o lăsăm aici, spuse ea disperată. Ar putea să fie blocată de partea cealaltă

a ușii.

— O să găsim altă modalitate. Tu întoarce-te.

Sam își ținu respirația în timp ce merse înapoi către ieșire, orbecăind prin tunelul plin de fum. Când ajunse la trapă, trase adânc în piept aerul rece, în timp ce ea și Fred se ajutau unul pe celălalt să urce treptele. Afară, cei doi stăteau aplecați, tușind ca să elimine tot fumul din plămâni, apoi merseră clătinându-se prin cimitir către casă.

— Cum a reușit Kitty să o ia pe Emma? o întrebă Fred în timp ce alergau.

— Nu e Kitty, e sora ei geamănă, Elvira. O știe pe Buni, au fost la școală împreună; probabil a fost cu ele când Buni a făcut infarct. Tunelul duce către casă. Trebuie să intru acolo, spuse Sam, împiedicându-se, disperată să ajungă la fiica ei.

De cum zăriră casa, cei doi se opriră brusc.

Tot parterul ardea. Fumul ieșea pe la ușa din față, iar în timp ce Sam alerga de-a lungul fațadei, fiecare cameră era cuprinsă de flăcări. Dintr-odată se produse o explozie, iar scântei și fum se revărsau prin ferestrele sparte. Sam urlă din răsputeri, apoi fugi le ușa de la intrare și începu să lovească în ea cu piciorul, încercând să o deschidă. În timp ce Fred o trase înapoi, doi polițiști sosiri în grabă.

— Fiica mea e înăuntru! strigă Sam. Emma!

— Trebuie să stați aici, domnișoară, pompierii vor sosi curând, spuse unul dintre ofițeri.

Sam îi ignoră și fugi către partea laterală a casei, disperată să găsească o modalitate de a intra. Dar căldura focului făcea acest lucru imposibil.

Sam urlă brusc, iar Fred se uită în direcția în care privea ea, terifiată. Pe acoperiș se vedea silueta unei femei care stătea chiar pe margine. Sam fugi din nou către casă, dar polițista o prinse și o trase înapoi.

— Nu pot să vă las să intrați, domnișoară.

— Nu putem să așteptăm pompierii! Fiica mea e acolo, sus!

În timp ce Sam se zbătea, încă două mașini de poliție cu sirenele pornite sosiră la fața locului.

Fred se uită pe acoperiş la Kitty, apoi la mașina lui, care era parcată la mai puțin de o suta de metri distanți. Luă numaidecât o decizie. Ieși prin spărtura din gard și deschise portbagajul mașinii, căutând printre toate nimicurile de acolo bocancii și lanterna de escaladă. Se echipă în câteva secunde și alergă către spatele casei.

Când ajunse acolo, se uită de-a lungul peretelui, analizând textura cărămizilor, prin care simțea căldura incendiului. Stătu puțin pe gânduri, până auzi în depărtare țipetele lui Sam după Emma și sirenele pompierilor, sfâșiind apusul. Se uită în sus și făcu cinci pași în spate, plănuindu-și traseul prin mortarul care se prăvălea, apoi trase aer în piept și alergă către casă, după care făcu un salt. Chiar când se prinse de pervazul ferestrei de la primul etaj și încerca să-și ridice picioarele, un polițist apăru pe iarbă sub el.

— Hei! Dă-te jos de acolo!

Bărbatul alergă către el, trăgându-l de glezne chiar când îl lovi și valul de căldură de la fereastra de care era agățat. Fred reuși să pună călcâiele pe pervaz și să se ridice, dar focul din casă era copleșitor.

— Coboară imediat! strigă din nou polițistul, în timp ce Fred își trase picioarele, ca să nu-l poată ajunge.

Apucându-se de pervaz, căută cu piciorul drept una dintre margini, apoi cu stângul o găsi și pe cealaltă și reuși să se stabilizeze. Sprijinindu-se bine pe picioare, se prinse cu putere de pervaz și încercă să-și ia avânt legănându-se de la dreapta la stânga, de jos în sus, înainte de a se prinde de un alt pervaz din diagonală, la etajul superior. Pentru o clipă rămase în aer, și nimic nu l-ar fi împiedicat să cadă de la șapte metri înălțime, apoi se prinse strâns de marginea pervazului în timp ce forța gravitației îl trăgea spre pământ. Reuși să găsească

o crăpătură de care să își sprijine picioarele, apoi atârnă nemișcat câteva clipe, cu degetele reci, de pervazul alunecos și căută în jur orice l-ar fi putut ajuta.

Își puse picioarele pe pervaz și se ridică. Vedea acoperișul de acolo, dar mai avea de urcat încă două etaje. Pervazul de deasupra lui era la niciun metru distanță. Se aplecă atât cât putu și își luă avânt înainte să sară spre el, ținându-se strâns de margine și reușind să se cațăre sus.

Privi în punctul de unde fumul se ridica spre cer. Aproape că ajunsese la acoperiș, dar următoarea fereastră era cea de la pod, care era mică și mult prea departe de el. Zări un felinar de oțel care atârna pe perete și se întinse către el, verificând cu piciorul drept dacă era destul de puternic să-l susțină. Felinarul nu se clinti, își propti piciorul pe el, întinzând brațele și căutând alte spărturi în zid, de care să se agațe.

Sirenele mașinilor de pompieri pe care le auzea de jos îl consolau în timp ce își făcea curaj să înainteze, ascultându-și răsuflarea greoaie. Lăsându-se pentru o clipă cu toată greutatea pe felinar, se deplasă metodic de-a lungul peretelui, precum un păianjen, folosindu-se de crăpăturile din pereți pe post de puncte de sprijin.

Când fereastra de la pod apăru deasupra lui, se întinse către ea, ridicându-se și sprijinindu-și piciorul de brățara unui burlan din apropiere. Se opri o clipă și se uită la mașinile de pompieri de sub el. Arătau ca niște jucării de lemn. Oamenii alergau în jurul lor cu furtunurile de apă și îndreptau scările către casă, exact cum făceau personajele pe care le inventa el în copilărie. Nu o mai auzea nici pe Sam și nici pe altcineva; doar zgomotul vântului care întețea focul de neoprit de sub el.

Pompierii țінteau din toate direcțiile cu furtunurile de apă către casă în timp ce Fred se cățără cu grijă pe țiglele ce deasupra ferestrei, apoi

se lăsă în jos și se uită de-a lungul acoperișului. Acolo, la nici trei metri de el, era Kitty, în picioare, cu spetele la el. Puțin mai într-o parte, era Emma, care stătea jos. Plângea și se ruga s-o lase la mama ei. Kitty o ignore, aplecându-se și privind agitația de jos.

— Toți sunt aici pentru tine, spuse ea întorcându-se către fetiță, pentru că ești iubită.

În timp ce Kitty se întoarse din nou cu spatele, Fred se furișă către ele, temându-se ca nu cumva vreuna dintre țigle să alunece zgomotos. Îl văzu pe unul dintre pompieri îndreptând o scară în direcția lor, suprimând golul dintre ei și pământ.

— Dați-vă la o parte de pe margine, se auzi o voce la megafon. Punem o scară și trimitem un om din echipajul de pompieri să vă ajute să coborâți.

Fred privi în jur. De cealaltă parte a acoperișului văzu o turlă și se cățără încet până la ea, cu ochii ațintiți asupra Emmei, care se ghemuise pe jos și plângea. Scara apăru, cu un zdrăngănit metalic, lipită de streașină, în dreptul lui Kitty. Emma țipă, iar Kitty o apucă de braț și o trase în direcția în care se afla și Fred, dizlocând cu piciorul o țiglă, care se prăvăli la pământ.

— Rămâi acolo! urlă Kitty la pompierul care se urca pe scara către ei.

— Mami! țipă Emma.

— Vă rog, lăsați-ne să vă ducem jos pe amândouă. Știm că nu vreți ca fetița să pățească ceva, spuse pompierul, încercând să pășească pe acoperiș.

— Rămâi acolo sau mă arunc, spuse Kitty, trăgând-o pe Emma mai departe de scări, în timp ce fetița țipa disperată.

Fred se lăsă în jos, cu inima bubuindu-i în piept și mâinile tremurându-i. Încercă să gândească rațional, disperat să găsească o soluție. Dintr-odată se simți cuprins de un sentiment copleșitor de panică. Dacă doar înrăutățise lucrurile? Fusese atât de arogant, grăbindu-se să se

cațăre, să ajungă la Emma, totul dintr-un singur motiv. Pentru că o iubea pe Sam. Iar acum, că se afla aici, exista posibilitatea să facă o alegere fatală și, din pricina lui, fiica ei să fie ucisă.

Fumul gros continua să se înalțe în jurul lor. Fred auzea cum se sparg ferestrele sub ei și simțea căldura focului.

— Vă rog, trebuie să veniți cu mine, zise pompierul întinzând mâna. Trebuie să vă ducem jos pe amândouă, casa nu e stabilă.

— Unde erai când ea a avut nevoie de tine? spuse Kitty în timp ce Emma țipa îngrozită.

— Cine? spuse pompierul.

— Ivy. Am văzut-o sărind de la fereastra dormitorului. Eram pe câmp și m-am întors și am văzut-o pe acoperiș. Avea brațele întinse ca o pasăre. Își dorea să zboare. Voiam să fiu cu ea. Vreau să fiu cu ea acum.

— Ne pasă de voi amândouă și vrem să vă ajutăm, dar trebuie să coborâți de aici imediat. Lăsați-mă să vin pe acoperiș, ca să vă pot ajuta.

— Nu, rămâi acolo! strigă Kitty.

Fred privi disperat distanța dintre el și Emma. Kitty o ținea strâns de braț pe fetiță. Dacă ar încerca să o ia de acolo, Kitty ar putea să o tragă înapoi și să-și piardă echilibrul între timp, provocând căderea amândurora. Vedea acum o altă scară pe care pompierii încercau să o apropie de spatele casei, dar nu reușeau, din pricina căldurii.

— Vă rog să-mi dați mâna. Nu mai pot să rămân mult timp aici.

Pompierul întinse ambele mâini, iar Kitty se dădu cu un pas în spate, mai aproape de Fred. Se auzi o explozie, iar stația de emisie-recepție a pompierului prinse viață. În timp ce Kitty o lăsă din strânsoare pe Emma, Fred își dădu seama că aceea era șansa lui și se ridică brusc, alergând în direcția lor pe acoperișul din țiglă.

— Nu putem stinge focul, se auzi o voce prin stație. Trebuie să te aducem jos, John.

— E o fetiță aici, nu pot să o las. Pentru numele lui Dumnezeu, vă rog, dați-mi copilul! strigă pompierul în timp ce scara începea să se îndepărteze.

În timp ce Fred ajunse lângă Emma, scara era deja la un metru și jumătate distanță de clădire. O a doua deflagrație se auzi de sub ei, făcând ca imobilul să se cutremure puternic. Kitty se împiedică și o lăsă pe fetiță liberă.

— Sari, pentru numele lui Dumnezeu, sari acum! strigă pompierul către Fred, când îl zări pentru prima dată.

Fred simți un val de adrenalină în timp ce întinse brațele spre Emma, iar fetița se aruncă instinctiv către el. O prinse și, ținând-o strâns în brațe, alergi către scară.

Lumea se opri în loc pentru o clipi, totul în jur amuți, iar Fred făcu saltul..

EPILOG

Sam se foi pe scaun și își masă tâmplele în timp ce se opri ca să recitească ceea ce scrisese până atunci.

> Ediția *de astăzi a publicației* The Times *dezvăluie incredibila poveste de viață a lui Kitty Cannon, care a murit luna trecută în ceea ce pare a fi o sinucidere.*
>
> *Faimoasă pentru modul în care reușea să scoată mereu adevărul de la invitații ei, îndrăgita gazdă a emisiunii „The Cannonball" ascundea ea însăși un secret mai explozibil decât și-ar putea cineva imagina.*
>
> *Născută Elvira Cannon, ea a furat identitatea surorii sale gemene. În vârstă de doar opt ani, a fost obligată să se dea drept Kitty pentru a supraviețui.*
>
> *Astăzi, într-un articol pentru acest ziar, strănepoata celei care i-a salvat viața Elvirei dezvăluie o epopee ce se întinde de-a lungul a șase decenii și patru generații. Jurnalista Samantha Harper a dat peste o poveste de familie mai șocantă decât oricare alt subiect pe care l-a investigat până acum.*
>
> Unii ar putea spune că viața lui Kitty Cannon a fost doar un lung șir de minciuni. Dar am descoperit că unele minciuni sunt necesare. Așa au stat lucrurile pentru Elvira și bunica mea. Amândouă au fost atât de traumatizate de ceea ce li s-a întâmplat în copilărie, încât minciuna a devenit singura opțiune viabilă.
>
> Viața Elvirei a luat sfârșit la St Margaret și la fel s-a întâmplat și cu sora ei, Kitty – adevărata Kitty, cu șaizeci de ani în urmă.
>
> Acolo a început viața bunicii mele, Rose.
>
> Gemenele – născute la căminul pentru mame și copii St Margaret din Preston, East Sussex, în 1950, în urma unei aventuri a tatălui lor cu o altă femeie – au avut, încă de la naștere, destine foarte diferite. În timp ce Kitty s-a născut sănătoasă și puternică, Elvira abia respira și a fost considerată moartă la naștere, până când, mai târziu, au realizat că este totuși în viață și au dus-o la infirmerie. Având soția grav bolnavă în spital, George Cannon, tatăl fetelor, a luat-o acasă doar pe sora mai sănătoasă, lăsând-o pe Elvira în seama călugărițelor pline de cruzime de la St Margaret.
>
> În timp ce Kitty a dus o viață plină de iubire și căldură, fără să știe nimic despre mama ei naturală, povestea tragică a Elvirei a continuat când a fost adoptată de un cuplu de tineri, doar ca să fie adusă înapoi, la St Margaret, la vârsta de șase ani. Acolo a mai petrecut încă doi ani groaznici, lucrând la spălătorie ca o sclavă. Tot acolo, printr-o întorsătură ciudată a sorții, a cunoscut-o pe străbunica mea, Ivy Jenkins.

Sam luă o pauză de la redactarea articolului și se uită la scrisorile lui Ivy, care erau pe birou lângă ea. Scrisori de care devenise aproape dependentă, ignorând semnalele bunicii că nu era totul în regulă. Fusese atât de disperată să scape de slujba ei și de locuitul împreună cu Emma în apartamentul înghesuit al bunicii, încât se trezise prinsă într-o capcană pe care și-o întinsese singură, iar încercarea de a găsi acel Sfânt Graal al subiectelor de senzație dusese la o analiză pătrunzătoare a propriei sale vieți. O poveste care începuse cu o tânără inocentă care rămăsese însărcinată în 1956 și care se terminase cu propria ei poveste tristă: o mamă singură, de curând divorțată, la frumoasa vârstă de douăzeci și cinci de ani.

— Așadar, va avea loc vreo investigație?

După trei telefoane fără răspuns la Autoritatea de Medicină și Sănătate, în săptămânile care au urmat incendiului de la St Margaret, Sam reuși să dea de unul dintre inspectori.

— Va trebui să vă adresați biroului pentru relațiile cu presa, spuse bărbatul pe un ton tulburat.

— Nu sunt de la presă, sunt o rudă a unuia dintre copiii implicați în acele teste, minți Sam. Vreau doar să știu dacă va avea sau nu loc o investigație.

Până la urmă reuși să primească de la biroul de presă de la Scotland Yard o confirmare că va avea loc o investigație privind acuzațiile legate de testările de medicamente ce avuseseră loc la St Margaret.

— Dar va dura ani de zile până se va ajunge la o concluzie, și între timp nu putem spune nimic despre teste, spuse ea, uitându-se la Miles, editorul ei, care era cocoțat pe marginea biroului ei.

— Și cum rămâne cu moartea tuturor persoanelor menționate în scrisorile astea? o

întrebă el, uitându-se la lista de nume din carnetul ei.

Sam se gândi la toate persoanele de a căror moarte era sigură că se făcea responsabilă Elvira. Pornind de la faptul că fusese prezentă la scena accidentului tatălui ei, George Cannon, în iarna anului 1961, și până la moartea părintelui Benjamin, pe care l-a ademenit probabil în tunelurile de sub St Mergaret, aproape patruzeci de ani mai târziu.

— Au zis că nu există suficiente dovezi ca să redeschidă anchetele. Presupun că a trecut prea mult timp.

— Pentru niciuna dintre ele? Sam dădu dezaprobator din cap, iar Miles privi în altă parte. Dar psihiatrul?

Sam parcurse în grabă articolele de pe biroul ei, decupate din diverse publicații, și îl ridică pe cel care arăta un portret al lui Richard Stone și avea titlul: *Psihiatru găsit mort în ceea ce pare a fi o sinucidere.*

— Cred că Elvira a jucat un rol aici, dar și-a acoperit bine urmele – ca întotdeauna.

Sam zâmbi vag, gândindu-se la dimineața pe cere a petrecut-o în sala de judecată a judecătorului de instrucție, ascultându-l pe fiul lui Richard Stone povestind cum moartea mamei lui îl afectase extrem de mult pe tatăl lui.

— Știați că Kitty Cannon a fost pacienta tatălui dumneavoastră? îl întrebase judecătorul pe bărbatul de vârstă mijlocie, îmbrăcat într-un costum gri, cu cămașă albă și o cravată neagră îngustă.

Era palid, iar cearcănele de sub ochi îi scoteau în evidență ochii de un albastru strălucitor.

— Nu, dar știu că avea o pacientă cu care continua să lucreze, deși avea mult peste optzeci de ani. Mama tot încerca să-l facă să renunțe definitiv la meserie, dar el susținea că-i este dator acestei femei să facă tot ce poate pentru ea.

Presupun că acum știm și de ce, murmură James Stone în microfonul din fața lui.

— Și știați despre implicarea lui în povestea cu testele clinice de la St Margaret?

Judecătorul se holbase pe deasupra ochelarilor lui în formă de semilună, așteptând răbdător replica domnului Stone.

— Nu chiar. James tuși și făcu o scurtă pauză. Știam că e ceva ce nu spune cu privire la trecutul lui – iar relația cu bunicul meu îl tulbura profund. Știu că nu își vorbeau. Tata avea perioade în care intra în depresie, pe care mama le numea zile negre. Privind în urmă, cred că ea știa ce anume îl tulbura, dar ne proteja pe noi.

— Credeți că ar fi corect să afirmăm că tatăl dumneavoastră s-a sinucis, domnule Stone?

Judecătorul își dăduse jos ochelarii, îi pusese pe biroul din fața lui și notase ceva în carnețelul său.

James Stone își dresese vocea înainte de a vorbi.

— Ziarele scriu că această femeie, Kitty Cannon, s-a născut la St Margaret. Este posibil ca ea să fi fost implicată în testările respective și să îl fi învinovățit în vreun fel? Există vreo dovadă că s-a aflat de față când tata a murit?

— Din câte știm noi, nu, domnule Stone. Am găsit amprentele ei în sala de consultații, dar era de așteptat.

— Așadar, a luat un sedativ și apoi și-a tăiat venele în cadă? spusese James Stone, pe un ton gâtuit de emoție.

Judecătorul încuviințase din cap, apoi își pusese ochelarii la ochi și se uitase peste notițele lui.

— Așa se pare. Și nu orice sedativ: tatăl dumneavoastră le-a scris celor de la Cranium Pharmaceuticals cu două săptămâni înainte să moară și le-a cerut o mostră de cocynaranol în scopuri de cercetare. Cocynaranol era

medicamentul testat pe copiii de la St Margaret, zisese judecătorul și ridicase din nou ochii de la notițe. Se pare că rolul pe care l-a jucat el în acele teste îl tortura mai mult decât își închipuise cineva, iar moartea soției l-a copleșit.

— Ei bine, știm că exista o groapă comună sub acea casă, spuse editorul de știri, aducând-o pe Sam înapoi în prezent. Putem spune că va fi o investigație în ceea ce privește testele clinice. Am primit confirmarea că schimbarea a avut loc și că scheletul unei fete de opt ani a fost găsit în fosa septică, împreună cu altele. Nu-i așa?

Sam dădu din cap aprobator și își mușcă buza gândindu-se la ororile prin care trecuse micuța Kitty în acea noapte, în mâinile stareței Carlin. Rămășițele ei fuseseră găsite în fosă, alături de cele ale altor sute de copii, care rămâneau să fie identificați, pe cât posibil, cu ajutorul dosarelor găsite în jurul cadavrului lui Richard Stone.

— Tot e o poveste incredibilă, chiar și fără acele crime, continuă Miles. Vrem o poveste la persoana întâi, Sam: tu și bunica ta povestindu-ne cum un copil luat de lângă mama lui poate afecta generații întregi de femei.

— Dar nu vreau ca eu să fiu povestea; Kitty e povestea, spuse Sam.

— Desigur, dar Kitty Cannon e moartă, iar tu și bunica ta puteți readuce totul la viață. Tu reprezinți sutele de femei care sunt încă afectate de locul acela groaznic. Cred că ar trebui să începi cu reîntâlnirea dintre bunica ta și mama lui Ivy. Dă tot ce poți, Sam, am nevoie de articol până mâine, adăugă el în timp ce un coleg îl chemă, iar Sam îl privi cum pleacă.

Sam se holbă la cursorul care clipocea în fața ei și se simți copleșită de povara responsabilității față de acele sute de femei care își lăsaseră copiii la St Margaret. Femei acum în vârstă de șaizeci, șaptezeci sau optzeci de ani, luând exemplarul lor din *The Times,* ca să-l citească la micul dejun,

stând alături de soții lor care probabil că nu știau nimic despre durerea și suferința lor.

Oftă adânc și ridică prima hârtie din teanc – prima scrisoare a lui Ivy, cea de la care pornise totul.

12 septembrie 1956

Dragul meu,

Mă îngrijorează că n-am mai primit vești de la tine. Toate temerile mi s-au adeverit. Sunt însărcinată în trei luni. E prea târziu ca să se mai poată face ceva; copilașul nostru va veni pe lume, așa a vrut Dumnezeu.

Buni: acel copil era Buni. Încă mai încerca să digere această informație și încă era supărată pe Buni pentru că nu îi spusese de la început adevărul despre scrisori.

Știa că nu plănuise ca ea să găsească scrisoarea lui Ivy; adormise din greșeală în timp ce o citea. Dar ca apoi să o mintă în legătură cu a doua scrisoare, apoi cu a treia; să nu încerce să o avertizeze pe Sam că se îndreaptă către ceva ce le va afecta pe amândouă atât de profund – încă era greu de acceptat. Era bunica ei, până la urmă. Sam știa că i-ar fi fost foarte greu să explice, dar ar fi trebuit să încerce, pentru ea și pentru Emma.

— De ce nu m-or lăsa să plec odată? zise Buni, care era încă în spital la câteva zile după incendiu. Mă simt bine și oricum nu au suficiente paturi.

— Buni, ai făcut un infarct, spuse Sam încet.

— Un preinfarct, sări Buni. Și o să mai fac unul dacă va trebui să mai mănânc din mâncarea asta dezgustătoare de spital.

— Îmi pare rău, dar chiar trebuie să înțeleg ce s-a întâmplat cu scrisorile lui Ivy.

Sam se uitase la Buni, care rămăsese cu ochii pironiți asupra prânzului de care nici nu se atinsese.

— De ce nu mi-ai spus, pur și simplu?

— *Pur și simplu*? zise Buni și îi aruncă o privire pe care Sam nu i-o cunoștea. Care parte? Despre scrisori? Despre Kitty care mă vâna? Nici bunicului nu i-am spus niciodată. Mi-a fost cu neputință să găsesc cuvintele potrivite. Știam că vei avea multe întrebări.

— Dar aveam dreptul să știu.

Sam simți că îi tremură vocea; nu se mai certase niciodată cu Buni. Încă un lucru care fusese distrus de emanațiile toxice de la St Margaret.

— Bineînțeles că aveai, și îmi pare rău. Nu mai citisem scrisorile alea de treizeci de ani. Le-am căutat doar pentru că era ziua mea și voiam să mă gândesc la femeia care mi-a dat naștere, să plâng un pic. Și pentru prima dată, bunicul nu era acolo ca să-mi pună întrebări.

— Dar eu eram, spusese ea încet.

— Nu eram pregătită ca tu să le găsești sau ca să reacționezi așa cum ai făcut-o… Asistentă! strigase Buni la femeia din cealaltă parte a salonului, care însă trecuse în viteză și nu o auzise.

— Nu e corect că încerci să dai vina pe mine, Buni. M-ai mințit – n-ai mai făcut niciodată asta.

Sam își șterse o lacrimă cu podul palmei.

— Nu încerc să dau vina pe tine, dar scrisorile acelea îmi fac rău. Iar felul în care ai reacționat tu a fost copleșitor; erai ca un rechin înfometat. Poți să chemi tu asistenta, scumpa mea? Trebuie să merg acasă, nu pot să dorm în toată agitația asta, nu pot să mănânc, locul ăsta mă îmbolnăvește, zisese Buni în timp ce încerca să-și aranjeze pernele sub cap, trăgând de ele și oftând întruna.

— Bine, Buni. Mai vrei să o vezi pe Maude? Mă gândeam să o aduc mâine.

— Păi, cu voia lui Dumnezeu, până atunci o să fiu plecată de aici, așa că va trebui să vină acasă.

— Vrei să o vezi totuși, nu? spuse Sam cu blândețe. E bunica ta biologică până la urmă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, da, dar nu îi datorez nimic acelei femei.

Buni își luă revista cu integrame și o deschise, semnalând astfel că discuția luase sfârșit. Sam plecă s-o caute pe asistentă, gândindu-se cât de multe nu știa încă despre bunica ei. Despre viața ei înainte ca ele să se fi regăsit. Despre Buni care avusese și ea o fată, care ajunsese în plasament, care făcuse un copil în adolescență și care murise din cauza alcoolului. Despre durerea de a afla că fusese adoptată și că mama ei naturală trecuse prin chinuri inimaginabile înainte să-și ia, într-un final, viața. Abia reușea să cuprindă toate acele informații.

Acum trase adânc aer în piept, reveni asupra scrisorilor care aprinseseră niște scântei în adâncul ei și încercă să își adune gândurile.

> Scrisorile pe care le-a scris străbunica mea vorbesc despre o lume a suferinței și muncii silnice greu de imaginat pentru orice femeie, dar de netolerat pentru o gravidă în opt luni.
>
> „Maicile sunt de o cruzime de neînchipuit", scria ea în decembrie 1956. „Ne bat cu bastoanele sau cu orice le pică în mână, numai pentru că am deschis gura. O fată s-a ars atât de rău la masa încinsă, încât a făcut pe braț o pustulă care acum s-a infectat. Sora Mary Francis n-a făcut altceva decât să vină și s-o certe pentru că pierduse vremea. Nu avem voie să vorbim decât atunci când ne spunem rugăciunile sau pentru a spune: «Da, soră». Avem rugăciunea de dinainte de micul dejun, slujba imediat după și rugăciunile de dinainte de culcare. Și apoi, o pustietate întunecată, până când soneria din capătul dormitorului comun ne trezește din nou, la ora șase dimineața. Trăim după acea sonerie; nu există nici ceasuri, nici calendare, nici oglinzi, nici noțiunea timpului. Nimeni nu-mi spune ce se va întâmpla când copilul va sosi pe lume, dar știu că sunt și copii aici, pentru că-i aud plângând noaptea."
>
> După nașterea în chinuri groaznice e fiicei sale – bunica mea –, copile i-a fost luată fără acordul ei. Ivy s-a adâncit în depresie, ceea ce e făcut-o să nu mai poată dormi și mânca. Singure ei bucurie a fost să cunoască acolo o fetiță pe nume Elvira.

— Mai explică-mi o dată de ce ai intrat prin efracție la St Margaret, în două rânduri.

Sam oftă adânc și se gândi la detectivul care îi arestase pe ea și pe Fred după incendiu. Își aducea

aminte cum stătea cu spatele sprijinit de spătarul scaunului și cu brațele încrucișate peste pântecul protuberant, încercare să-i răspundă la întrebări, să rămână calmă și să coopereze, dar copilăria petrecută prin secțiile de poliție, alături de mama ei, o bântuia încă.

— V-am spus, bunica mea mi-a dat niște scrisori de la o fată care a fost acolo, la St Margaret, unde a și născut un copil.

Poliția nu era prea interesată de scrisorile lui Ivy sau de faptul că fiecare persoană menționată în ele era moartă. Obsesia lor începea și se termina cu acuzațiile la adresa lui Fred, pentru că escaladase zidul de la St Margaret în timp ce ei nu făcuseră nimic. În ciuda faptului că îi salvase viața Emmei, fusese interogat fără pauză privind implicarea lui în provocarea incendiului și motivele pentru care se afla, de fapt, acolo.

— Da, tot repeți asta, spuse detectivul, uitându-se la ceas, dar nu pricep cum ți-ar fi dat aste dreptul să încalci o proprietate privată.

Când, într-un sfârșit, ea și Fred fuseseră lăsați să plece doar cu un avertisment, Sam înțelesese de ce Elvira îi omorâse pe toți acei oameni. Știa că dacă nu ar fi făcut-o, ei n-ar fi plătit niciodată pentru faptele lor; ar fi murit liniștiți în paturile lor, cu conștiința împăcată. Iar ea nu intrase niciodată în vizorul poliției pentru că avusese răbdare.

Iar dacă nu ar fi provocat ea acel incendiu, rămășițele acelor copii n-ar fi fost niciodată descoperite.

— Ce-a făcut ea a fost inteligent, spuse detectivul în timp ce o conducea pe Sam afară. Un trup în descompunere nu e mort deloc, e plin de viață. Cadavrele eliberează metan. De-a lungul anilor, s-au creat acumulări masive și locul acela a devenit ca o bombă cu ceas. E ca și cum ar fi lucrat împreună cu toții ca să ne spună unde se află.

Sam privi cele trei ceasuri de pe un perete al redacției de știri a ziarului *The Times*. Era deja amiază. Încă patru ore până când trebuia să predea prima schiță a articolului.

În dimineața zilei în care ar fi trebuit să fie internată într-o instituție psihiatrică, Ivy și-a pus capăt zilelor, dar nu înainte să se asigure că moartea ei îi va da Elvirei ocazia să scape și să aibă o șansă în viață.

Elvira a așteptat timp de două zile în gerul de februarie, încălțată cu sandale și îmbrăcată doar cu un sarafan maro, până când Kitty, îmbrăcată frumos și călduros, cu noul ei mantou roșu, a venit la biserică. Cele două fete s-au recunoscut imediat și au fugit împreună să se ascundă, dar în acea noapte, când Kitty a plecat după ajutor, printr-o întorsătură tragică a sorții, călugărițele au prins-o și, crezând că este Elvira, au ucis-o în bătaie. I-au aruncat trupul neînsuflețit în fosa septică de la St Margaret, unde a rămas ascuns până când incendiul l-a scos la iveală, alături de rămășițele altor sute de copii mai mari și mai mici, care trecuseră prin aceleași chinuri groaznice.

Trezindu-se în spital lângă tatăl pe care nu îl cunoscuse niciodată și care o ținea de mână, Elvirei i s-a spus ca sora ei murise. De teama să nu fie trimisă înapoi, micuța, speriată de moarte, a păstrat tăcerea, dar, peste ani, sufletul ei a rămas captiv la St Margaret.

Degetele lui Sam tremurau în timp ce planau deasupra tastaturii. În jurul ei, rândurile de monitoare străluceau ca luminile pe un podium ce ducea în capătul coridorului, unde tronau literele negre imense *The Times,* pe fundalul alb al peretelui și, la mijloc, cu blazonul casei de Hanovra.

Toți se purtaseră destul de amabil cu ea când își începuse prima tură, în timp ce Miles o plimba prin redacție și o prezenta membrilor echipei, care se foiau de colo colo prin redacție. Zâmbise politicos fiecăruia în parte, deși emoțiile copleșitoare o făcuseră să uite instantaneu numele tuturor celor care îi erau prezentați.

Acum oftă și se uită în jur la toate figurile necunoscute, unele dintre ele cu ochii în ecrane, altele discutând cu însuflețire, dorindu-și ca Fred să fie lângă ea. Enervând-o, consolând-o, aducându-i nenumărate cești cu cafea slabă. Îi era

dor de el mult mai mult decât de Ben, cu care nici nu prea mai vorbise în ultima lună, în afară de momentele când discutau despre aranjamentele legate de Emma. Încercase să-l sune pe Fred de câteva ori, dar își dăduse demisia de la Southern News și dispăruse.

Nu se simțise niciodată mai singură decât acum, iar prăpastia creată între ea și Buni de toată povestea cu St Margaret o măcina pe dinăuntru. Acum nu prea mai vorbeau despre asta, dar totul era încă acolo, plutea cumva în aer.

Nici măcar nu adusese în discuție subiectul articolului – care trebuie să se întindă pe patru pagini ale ziarului *The Times,* ediție de sâmbătă. Nu știuse că șeful ei voia ca ea și bunica ei să fie o parte atât de importantă a poveștii, și cumva, nu reușea să-și alunge din minte gândul că o trăda pe bunica ei.

Dintr-odată simți că i se face rău. Nu era în stare de așa ceva; i se părea că ar fi fost ca și cum ar fi stat complet goală la birou, ținând cont cât de mult și-ar fi expus viața dacă ar fi scris articolul așa cum îi ceruse Miles. Nu era corect. Va trebui să îi spună – chiar dacă asta însemna să-și piardă slujba pentru care se luptase atât de mult.

Selectă încet toate cuvintele pe care le scrisese în ultimele două ore și tocmai se pregătea să le șteargă când îi sună telefonul. Era Buni. Sam răspunse.

— Bună, bunico, spuse Sam.

— Ești bine, scumpo? Pari cam obosită.

Sam auzea muzică clasică pe fundal.

— Sunt bine, am avut o zi mai grea la birou. Tu ce faci?

— Bine și eu. Ghici cine ne-a invitat la prânz duminică? spuse Buni. Maude Jenkins, nu-i așa că e minunat?

— Chiar e minunat, zise Sam, simțind că i se frânge glasul, în timp ce își împingea scaunul la o

parte și se îndrepta către un loc mai liniștit din capătul cel mai îndepărtat al redacției de știri.

— Vecina ei ne va găzdui, de fapt. Maude spune că pentru ea e prea greu să mai gătească. Pare-se că ai și cunoscut-o pe doamna Connors. Ai fost foarte amabilă cu ea când a murit tatăl ei, continuă Buni, voioasă. Crezi că Ben ar vrea să vină și el?

Sam clătină din cap în timp ce ochii i se umplură de lacrimi pe care nu mai reuși să și le rețină.

— Nu, reuși ea să spună. Nu, nu cred că va veni. Abia dacă mai vorbim, Buni. Dă vina pe mine pentru faptul că Emma a fost implicată în acel incendiu.

— Ei, asta e o prostie. Nu a fost vina ta; nimic din tot ce s-a întâmplat n-a fost din vina ta. Dacă e cineva de vină, eu sunt aceea.

Amândouă tăcură în acel moment. Sam auzea răsuflarea bunicii ei la celălalt capăt al telefonului.

— Buni, trebuie să vorbesc ceva cu tine. Noul meu șef de la *The Times* vrea să ne includă și pe noi două în articolul despre Kitty. Să scriu despre cum St Margaret ne-a afectat pe toate.

Urmă o lungă tăcere, în timp ce Sam lăsă ochii în jos, privindu-și pantofii. O lacrimă căzu pe ei, iar ea se șterse la ochi cu podul palmei.

— Păi, și tu ce părere ai despre ideea asta? zise bătrâna, cu glas stins.

— Nu știu, Buni. Presupun că mi-e teamă, dar m-am săturat și să mă ascund. Într-un fel simt că ar trebui să fac asta. Dar nu pot fără tine.

Sam își mușcă buza în timp ce lacrimile i se prelingeau pe obraji.

— Atunci cred că ar trebui s-o facem, zise bunica ei, cu o voce plină de căldură. Le datorăm acelor fete să dăm dovadă de curaj. Îi datorăm asta lui Ivy.

— Serios, Buni, ești sigură? spuse Sam, abia reușind să rostească acele cuvinte.

— Da, scumpa mea, sunt sigură.

NOTA AUTOAREI

Deși căminul St Margaret este totalmente fictiv, reprezintă un amalgam al mai multor adăposturi și povești despre care am citit în munca mea de documentare, iar condițiile de trai și de lucru descrise în carte sunt, în mod tragic, reale. Cu toate că se regăseau cu precădere în căminele pentru mame și copii din Irlanda, au existat și în Marea Britanie adăposturi care au aplicat metode abuzive asemănătoare.

Și, într-adevăr, în cartea ei, *The Baby Laundry for Unmarried Mothers,* Angela Patrick povestește cum, în 1963, a fost trimisă la o mănăstire din Essex, „organizată ca un orfelinat din epoca victoriană” și unde, după opt săptămâni, a fost „forțată să renunțe” la fiul ei. Cred că sunt mii de astfel de femei în Marea Britanie, care au fost nevoite să renunțe la copiii lor și au păstrat secretul o viață întreagă – ascunzându-l de soții lor, de copiii pe care i-au avut mai târziu, de prietenii apropiați – căci sentimentul de rușine pe care aceste instituții extrem de profitabile aveau nevoie să-l inducă pentru a funcționa nu le-a părăsit nici până în ziua de azi.

Subiectul copiilor luați de la sânul mamelor, împotriva voinței acestora, a ajuns în atenția mea pentru prima oară când am citit un interviu cu Steven O’Riordan, care milita de mulți ani ca să li se facă dreptate miilor de femei ce fuseseră încarcerate în Spălătoriile Magdalene din Irlanda.

După ce am citit despre „abuzurile sfâșietoare, atât fizice, cât și psihice” îndurate de femeile magdalene timp de zeci de ani, m-am întrebat dacă scuzele publice prezentate la data de 19 februarie 2013 de prim-ministrul de la acea vreme către aceste femei au mers suficient de departe. Niciunul dintre preoții sau călugărițele care au pricinuit atâtea suferințe nu a fost obligat

să prezinte scuze; au rămas cu toții la adăpost, feriți de privirile scrutătoare ale mass-mediei. Și m-am mai gândit că aceia dintre abuzatori care muriseră deja se stinseseră în pace, în paturile lor, cu conștiința profund liniștită.

Dar ceea ce m-a șocat cu adevărat a fost că nu „călugărițele diabolice” au fost cele care au permis ca abuzurile sistematice, asupra a mii de femei, să aibă loc. Călugărițele reprezentau imaginea instituțiilor, dar atrocitățile s-au petrecut cu acordul comunităților mai vaste în care aceste fete trăiau: părinți, unchi, medici, autorități locale și agenții de adopție – toți cei care s-au făcut că nu văd.

Și în vreme ce poveștile despre azilurile magdalene au început să primească atenția cuvenită, cei mai mulți oameni nu știu că aceste instituții au existat și în Marea Britanie.

Căminele pentru mame și copii au fost înființate în Anglia în 1891. Până în 1968, au funcționat 172 de astfel de adăposturi pentru mame necăsătorite, majoritatea conduse de ordine religioase. Multe tinere au cedat presiunilor la care au fost supuse de către părinți sau de către lucrătorii sociali, dându-și copiii spre adopție, împotriva voinței lor, fenomen care a atins apogeul în 1968, cu un număr de 16164 de certificate de adopție semnate în Marea Britanie.

Și într-adevăr, cu toate că abuzurile atât de frecvente în Irlanda erau mai puțin întâlnite în Marea Britanie (deși nu inexistente), nimeni nu poate contesta presiunile la care erau supuse tinerele mame necăsătorite pentru a-și da copiii spre adopție. Informațiile cu privire la serviciile sociale, precum și la sprijinul domestic și material care le-ar fi dat posibilitatea să-și păstreze pruncii erau ascunse cu bună știință, astfel încât să li se creeze impresia că nu aveau de ales. Experiența respectivă le-a traumatizat pe multe dintre aceste femei, atât de puternic încât au suferit ani întregi

de afecțiuni mintale și/sau fizice, iar multe nici nu au mai putut avea apoi copii.

În ceea ce privește testările ilegale de medicamente, nu există dovezi că acestea ar fi avut loc și în Marea Britanie, în schimb, în Irlanda, s-au raportat numeroase cazuri – vezi *Resurse bibliografice.* Ca și în cazul abuzurilor petrecute în cămine, cred că nimeni nu a fost adus în fața instanței ca să răspundă pentru aceste testări ilegale, și tocmai lipsa asumării unei răspunderi a constituit sursa de inspirație pentru cartea de față.

RESURSE BIBLIOGRAFICE

Cărți

Sue Elliott, *Love Child,* Vermilion, Londra, 2005

Angela Patrick și Lynne Barrett-Lee, *The Baby Laundry for Unmarried Mothers,* Simon & Schuster, Londra, 2012

Nancy Costello, Kathleen Legg, Diane Croghan, Marie Slattery și Marina Gambold, împreună cu Steven O'Riordan, *Whispering Hope: The True Story of the Magdalene Women,* Orion, Londra, 2015

Ann Fessler, *The Girls Who Went Away: The Hidden History of Women Who Surrendered Children for Adoption in the Decades Before Roe v Wade*, The Penguin Press, New York, 2006

Nancy Newton Verrier, *The Primal Wound: Understanding the Adopted Child,* Gateway Press, Baltimore, 1993

Sheila Tofield, *The Unmarried Mother,* Penguin Books, Londra, 2013

Filme

The Magdalene Sisters, Momentum Pictures, 2002

The Forgotten M*aggies Documentary,* Steven O'Riordan Productions, 2009

Philomena, 20th Century Fox, 2013

WEBSIT-URI

www.motherandbabyhomes.com

Articole din presă

„Irish care home scandal grows amid allegations of vaccine testing on children”, *Telegraph*, 9 iunie 2014

„Thousands of children in Irish care homes at centre of «baby graves scandal» were used in secret vaccine trials in the 1930s “, *Daily Mail*, 6 iunie 2014

„Special Investigation – vaccine trials on children worse than first thought”, *Irish Examiner*, 1 decembrie 2014

„Nun admits children involved in medical trials”, *Independent*, 9 iunie 2014

MULȚUMIRI

După cum zicea Ivy, nu știu de unde să încep.

În primul rând, aș dori să-i mulțumesc mamei mele, pentru că născocea, pentru mine și sora mea mai mică, Claudia, povești pe care ni le spunea înainte de culcare. Ea adormea întotdeauna înainte să le termine – epuizată, fiind o mamă care și lucra – apoi, spre amuzamentul nostru, tresărea din somn și continua cu o cu totul altă poveste. Acum prețuiesc acele amintiri mai mult ca niciodată. Îi mulțumesc, de asemenea, domnului Thomas, de la Școala Gimnazială St Lawrence, care ne-a citit, în fiecare dimineață de luni, câte un capitol din *Boy* de Roald Dahl, făcându-mi astfel cunoștință cu prima carte captivantă din viața mea.

Îi mulțumesc soțului meu, Steve, căruia i-am povestit într-o seară decisivă despre ideea pe care o aveam pentru un roman. Șapte ani (și doi copii, un câine și două mutări) mai târziu, plângeam la telefon, spunându-i că mi se oferise un contract pentru două cărți. Îți mulțumesc pentru încrederea ta neclintită în mine, pentru că le-ai scos pe fete la plimbare în fiecare weekend, ca eu să pot scrie, pentru că ai discutat cu mine despre intrigile cărții, pentru că nu m-ai lăsat să-mi pierd concentrarea și m-ai susținut după fiecare schiță. Fără tine n-aș fi reușit niciodată, dragul meu. Te iubesc.

Îi mulțumesc, de asemenea, din suflet lui Helen Corner-Bryant, de la Cornerstones Literary Consultancy, care a intuit un potențial în primele mele expuneri haotice ale subiectului și m-a pus în legătură cu genialul Benjamin Evans. Mulțumesc, Ben, pentru că ți-a pasat atât de mult de carte și te-ai dat peste cap ca să mă înveți despre arta povestitului. Îi mulțumesc și superbei Suzanne Lindfors, care a petrecut zile întregi corectându-mi manuscrisul într-o formă brută, în speranța că avea să atragă atenția vreunui agent. Munca ei a dat

roade și am dat lovitura atunci când Kate Barker m-a cooptat și a lucrat cu mine la carte timp de un an, fără garanția încheierii vreunui contract. Kate, în acea zi mi-ai schimbat viața, ești vajnica mea protectoare și mi-ai devenit și o prietenă adevărată, și îți sunt profund recunoscătoare.

Mulțumirile mele se îndreaptă și către Sherise Hobbs de la Headline, pentru că a făcut ca așteptarea să fie atât de scurtă, pentru că a fost atât de atentă și totuși atât de hotărâtă să obțină mereu rezultatul scontat și, desigur, pentru că a fost cel mai bun redactor pe care și l-ar putea dori o fată. Mulțumesc echipei de la Headline, Georgina Moore, Emily Gowers, Phoebe Swinburn, Viviane Basset și Helena Fouracre. Vă ocupați de atâtea cărți și, cu toate acestea, mă faceți mereu să mă simt ca și cum ați acorda toată atenția voastră doar cărții mele. Îi mulțumesc lui Caroline Young pentru coperta minunată.

Mulțumesc, Polly Harding, pentru că mă înțelegi de fiecare dată, Sophie Cornish, pentru că m-ai învățat ce înseamnă voința adevărată și, de când mă știu, m-ai ținut de fiecare dată de mână când am avut nevoie. Îi sunt profund recunoscătoare Claudiei Vincenzi, pentru că mă susține întotdeauna și mă face să râd până mă înec. Le mulțumesc minunaților mei cumnați, Mike Harding, Simon Cornish și Stuart Greaney pentru că ne-au adus laolaltă, precum și lui Penny & Paul Vincenzi pentru că ne-au învățat pe toți să fim curajoși.

Mulțumirile mele se îndreaptă și către Cleire Quy, Sophie Earnshaw, Sophy Lamond și Laura Batten, pentru că n-am avut niciodată nevoie de vreo altă terapie în afară de ele, și către Clodagh Higginson/Bridget, pentru ajutorul incredibil acordat în privințe tuturor aspectelor care țin de gazetărie și pentru că mă iubești așa cum sunt. Sue Kerry, îți mulțumesc pentru munca extraordinară de documentare, pentru babysitting și pentru că ai

împărtășit cu mine experiența ta în cadrul forțelor de poliție din Sussex. Chris Searle, îți mulțumesc pentru contribuția tehnică. Rebecca Cootes, îți mulțumesc că ai răscolit intriga cărții împreună cu mine, la nenumărate cești de ceai și pentru că ai strigat în parc când am vândut cartea. Mulțumirile mele se îndreaptă și către Esra Erdem și Emily Kos, pentru ajutorul neprețuit cu cei mici, și către încântătoarea Laura Morris, pentru toate plimbările lui Merlin. Rachel Miles, Kate Osbaldeston, Sophie Cornish, Steve Gunnis și Honor Cornish, vă mulțumesc pentru că ați citit manuscrisul în stadiile incipiente și pentru feedbackul vostru extrem de util. Nicole Healing, îți mulțumesc pentru că m-ai ajutat cu tot ce înseamnă *social media,* precum și pentru prietenia ta.

Și, în sfârșit, dar nu în ultimul rând, le mulțumesc lui Grace și Eleanor – și voi reaminti aici minunatele cuvinte al lui JG Ballard: „Landoul din holul casei este cea mai puternică motivație”. Vă iubesc mai mult decât pot spune, voi sunteți tot ce am mai de preț, viața mea, inspirația mea.

Cuprins

Observații

[←1]

Emisiune de televiziune difuzată de postul BBC între anii 1959 și 1962. Prezentatorul emisiunii, fostul politican britanic John Freeman, își intervieva invitații într-un stil propriu, discuțiile interesante făcând din emisiune una de mare succes. În ediția la care se face referire, Freeman l-a tulburat profund pe jurnalistul Gilbert Harding, care, după ce a mărturisit că era profund nefericit și își dorea să moară, a decedat la numai câteva săptămâni după aceea, ca urmare a unei crize de astm.

[←2]

„Ghiuleaua”, în limba engleză

[←3]

Muzician britanic, solist al trupei Simply Red

[←4]

Tip de escaladare ce exclude orice echipamente sau măsuri de protecție

[←5]

Om de televiziune și jurnalist britanic, gazda unei populare emisiuni în cadrul căreia participanții dezbăteau între ei diverse probleme personale. Emisiunea, *The Jeremy Kyle Show,* s-a difuzat pe postul de televiziune ITV în perioada 2005-2019 și a fost aspru criticată pentru conflictele, uneori violente, stârnite în platou, (n.tr.)

Table of Contents